„O combinație perfectă
de dragoste, dramă
și emoție"
Romantic Times

TRĂDARE LA BELLA TERRA

CHRISTINA DODD

CHRISTINA DODD

Seria Bella Terra #3

Trădare la Bella Terra

Traducere din limba engleză Mădălina Moţatu
EDITURA LITERA
Bucureşti 2020

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DODD, CHRISTINA

Christina Dodd
Betrayal
2012

Pentru Joyce: *îţi mulţumesc pentru toţi anii de critică aspră şi de prietenie adevărată*. *Coriandrul va arde întotdeauna în rugul nostru cu ocazia solstiţiului de vară*, *drept amintire*.

Capitolul 1

Pentru Penelope Alonso Caldwell, distanţa dintre Portland, Oregon, şi Bella Terra, California, era de 800 de kilometri şi nouă ani.

Nu se aşteptase să îşi amintească drumul. Atunci când ea şi mama sa părăsiseră Bella Terra, Penelope plânsese atât de mult... Ochii i se umflaseră; fiecare respiraţie duruse; ea, la vârsta de 18 ani, crezuse că avea să moară de agonie.

Dar probabil că absorbise totul: mirosul pinilor, asfaltul ciopârţit de soare şi de umbre, coborârea subită în vale, unde viţe-dewie se întindeau în rânduri nesfârşite, unde magazinaşe de vin se cuibăreau printre pâlcuri de copaci, unde ici şi colo şedea uneori câte o casă demodată de fermă, dărăpănată şi abandonată şi uneori... uneori era îngrijită cu dragoste chiar de către urmaşii familiei care o construise.

Autostrada cobora din munţi în zonele întinse de câmpie create de peregrinările râului Bella şi o cotea către sud.

Atunci ştiu că era aproape de destinaţie. Ştiu după puterea razelor de soare pe încheieturile degetelor aflate pe volan, după briza de pe braţul odihnit pe fereastra deschisă a maşinii şi după mirosurile îmbătătoare ale soarelui pe pământul proaspăt arat, ale piersicilor coapte şi ale butoaielor de stejar cu miros de vin. Aici, la Bella Terra, primăvara atârna de pragul verii şi aerul mirosea a frunze verzi, a iarbă proaspăt tunsă, a primă dragoste cu sufletul la gură şi a speranţă tânără spulberată.

Cât de nesăbuită fusese!

Atunci de ce locul acesta mirosea a acasă?

Ba nu. Nu se putea. Nu avea să îngăduie asta.

Penelope fusese crescută în Los Angeles şi în Portland şi îşi dusese cea mai mare parte a vieţii sale de adult în

Cincinnati. Asfaltul încins definea mirosul de acasă, aşadar se concentră asupra mirosului asfaltului care se cocea sub soarele Californiei şi căută destinaţia ei.

Se temuse că nu avea să recunoască motelul Sweet Dreams, dar iatăd pe partea dreaptă, 25 de camere într-un han dărăpănat care strălucea în aceeaşi vopsea turcoaz ţipător care o împodobise şi cu nouă ani în urmă.

Intră în parcare şi trecu în revistă schimbările: uşile fuseseră înlocuite; un indicator nou arăta drumul către birouri; culoarea ornamentelor din lemn fusese schimbată din culoarea vie de piersică într-un alb serios, de parcă schimbarea aceea ar fi făcut vreo diferenţă în lipsa de gust generalizată a locului.

Beaver Inn se afla alături, un bar grosolan care obişnuia să fie locul în care îşi făceau veacul cei care munceau la fermele din vale, un loc în care încăierările aveau loc noapte de noapte şi toată lumea purta cuţite. Nimic la el nu spunea că barul era cu ceva diferit astăzi: diverse reclame fluorescente la bere clipeau în ferestre, uşa murdară avea o fereastră înaltă în formă de romb şi un camion cu remorcă era tras la umbră cu capota deschisă şi doi indivizi înarmaţi cu chei franceze se uitau dezgustaţi la motor.

În clipa aceasta, cu veniturile ei nesigure, îşi putea permite locul acesta.

Parcă bătrânul Volvo C70 galben al mamei sale în faţa biroului motelului şi intră. Un bărbat solid, cu umeri masivi şi fără gât, stătea citind ceva pe un e-reader. Arăta ca un jucător de fotbal. Arăta ca un jucător de fotbal *cunoscut*.

Scotoci după numele lui în adâncurile memoriei. *Primo Marino*.

Când ea locuise acolo, acesta fusese mândria şi bucuria oraşului, fundaş pentru UCLA[1] şi unul dintre cei mai uluitori

1 Universitatea California, Los Angeles.

candidaţi pentru recrutarea în NFL[2]. Aparent, cariera lui strălucitoare se încheiase aici, lucrând în spatele tejghelei dărăpănatului motel al familiei sale.

Se întrebă ce se întâmplase cu frumosul lui viitor strălucitor... dar, în cea mai mare parte, spera ca el să nu îşi amintească de ea. După felul plictisit în care el o cercetă, bănui că nu şi-o amintea.

— Aş dori o cameră pentru o săptămână, zise ea.

— O săptămână? O măsură din cap până în picioare, apoi aruncă o privire împrejur, la biroul ponosit, şi ridică din sprâncene. Serios? O săptămână?

— Da. Am treburi în Bella Terra şi am nevoie de o cameră pentru o săptămână.

O scrută cu şi mai mult interes, ca şi cum ar fi fost o anomalie în locul acesta – purta papuci, blugi şi un tricou pe care scria „STĂPÂNUL INELELOR DE CEAPĂ”, aşadar nu era îmbrăcată prea elegant. Dar poate că era prea curată.

La cât de atent o privea, ea se temu că unele dintre sinapsele din creierul lui aveau să înceapă să funcţioneze. Aşa că îi înmână cardul ei de credit.

Banii revendicau întotdeauna atenţia oamenilor.

El ţinu plasticul argintiu între două degete uriaşe şi îl studie, cu sprâncenele încruntate.

— Nu doriţi să vedeţi camera mai întâi?

— Este în continuare proprietatea Ariannei Marino?

— Da. Mătuşa Arianna. O cunoaşteţi?

Îi dădu lui Penelope un clipboard cu un formular pe care să îl completeze. Ea îl luă recunoscătoare şi îşi scrise numele, adresa şi numărul de înmatriculare al maşinii.

— Motelul primeşte evaluări bune pe Yelp şi ea este citată ca fiind motivul.

Lucru care era adevărat. Era, de asemenea, adevărat şi faptul că Penelope o cunoştea şi că avea de gând să se

2 National Football League – Liga Naţională de Fotbal.

ferească din calea ei.

— Atâta vreme cât încăperea este curată, voi fi mulţumită.

Şi avea să fie. Stătuse aici cu mama ei în toată vara aceea lungă şi minunată şi ştia că, având-o pe Arianna Marino la conducere, locul putea să fie dărăpănat, dar avea să fie imaculat. Şi liniştit. Şi nu aveau să existe închirieri cu ora a camerei alăturate.

Arianna Marino era o forţă de temut.

Ca să nu mai pomenim că Penelope găsea o oarecare alinare în amintirea acelor vremuri alături de mama ei – şi în zilele acestea, Penelope se alina cum putea.

— În regulă, zise Primo. Am nevoie de un document cu fotografie înainte să folosesc cardul acesta de credit.

Ea îi înmână peste tejghea permisul de conducere din Oregon.

— Penelope Caldwell, citi el cu voce tare, apoi compară cardul de credit cu permisul de conducere şi îl ridică pe cel din urmă ca să compare fotografia cu chipul ei. Arată bine.

Ea oftă uşurată. Numele ei de familie se schimbase, dar prenumele ei era destul de neobişnuit. Dacă Primo ar fi fost să îşi amintească, ar fi făcut-o atunci când se uitase la permisul ei de conducere. Chiar nu era cel mai strălucit bărbat din împrejurimi.

— Nu vă mai însoţeşte nimeni?

Se uită la maşina ei, în căutarea unui alt oaspete.

— Sunt singură.

Puţin spus.

— În regulă, vă cazez la numărul 14. Este destul de departe de bar pentru a avea linişte, dar nu într-atât încât să nu puteţi striga după ajutor dacă daţi de bucluc.

Ei nu îi plăcu acel comentariu.

— În ce fel de bucluc să intru?

— Uneori băieţii de la bar înţeleg greşit o femeie singură

în motel, mai ales după o noapte în care au băut la greu. Nu vă faceţi griji. Veţi fi în siguranţă. Primo ridică din umerii masivi. Mă ocup de securitate. Mătuşa Arianna zice că mă ţine departe de străzi.

Penelope se relaxă.

— Şi sunt sigură că faceţi o treabă bună.

Nu îşi putea imagina niciun bărbat care să se pună cu un gigant ca Primo.

— Am avut câţiva indivizi care au crezut că pot să mă învingă, zise el.

— Ce s-a întâmplat?

— Au supravieţuit.

Ea izbucni în râs. El, nu. Îi dădu un card de acces.

— Maşina pentru gheaţă se află aici. Am fost nevoiţi să o mutăm înăuntru atunci când beţivii au început să se urineze în ea. Dar puteţi lua întotdeauna gheaţă – avem biroul disponibil tot timpul. Nu se găteşte în cameră. Îi întinse o hartă pe tejghea, apoi luă un plic şi îndesă mai multe fâşii de hârtie înăuntru. Arătaţi una din astea la orice restaurant bun din oraş – degetul lui mare se mută de la un semn la altul – şi vă vor oferi un mic dejun în valoare de până la zece dolari.

Din moment ce camera costa 62, 50 de dolari pe zi, ea se gândi că era o afacere frumuşică.

— Mulţumesc.

— Puteţi să ne cereţi oricând recomandări: crame, restaurante, activităţi. Familia Marino a trăit aici de peste o sută de ani. Cunoaştem valea pe toate părţile. Nu vă vom îndruma greşit. Arătă cu degetul spre dreapta lui. Numărul 14 este într-acolo. Parcaţi în faţă. Bine aţi venit la Bella Terra!

Cu o invitaţie deloc subtilă de a dispărea de acolo, îşi luă e-readerul, îl aprinse şi privi fix la ecran.

Probabil că „citea” ediţia de costume de baie a revistei

Sports Illustrated.

— Mulţumesc, spuse ea din nou şi ieşi pe uşă cu spatele, incomensurabil de încurajată de faptul că sărise cu succes peste primul obstacol al vizitei sale în Bella Terra.

Poate că la urma urmelor avea să reuşească.

Primo aşteptă până când Penelope îşi mută maşina în locul de parcare aflat în faţa camerei ei. Punându-şi deoparte e-readerul şi fişierul deschis la *Infernul lui Dante*, ridică receptorul roz-prinţesă ciobit – mătuşa Arianna nu credea în înlocuirea echipamentelor în perfectă stare de funcţionare, chiar dacă erau depăşite de 50 de ani – şi dădu telefon.

— Mătuşă Arianna, n-o să-ţi vină să crezi cine tocmai a venit la motel şi a închiriat o cameră.

Capitolul 2

La casa familiei Di Luca, loviturile de ciocan şi sunetul cuielor scoase din lemn vechi răsunau prin uşa cu plasă deschisă de la intrare şi pe coridorul ce ducea la bucătărie. Acolo, Sarah Di Luca aşeză un vas cu tocană de pui cu sos de ciuperci în cuptorul încins la 180 de grade. Mâncarea cu pui era plină de grăsime şi sare, de brânză, smântână şi supe creme la conservă, dar băieţilor – nepoţii ei: Eli, Rafe şi Noah – le plăcea la nebunie şi, cum lucrau în căldură, ardeau caloriile.

Garda ei de corp, Bao Le, îi stătea în preajmă mai tot timpul, dar în clipa aceea Bao era plecată să verifice gardienii care patrulau în perimetrul proprietăţii Di Luca. Nepoatele ei prin alianţă, Brooke şi Chloé, plecaseră să culeagă căpşune pentru prăjitură. Aşa că Sarah era singură în bucătărie şi zilele acestea era un lucru rar.

Ştergându-şi mâinile pe şorţ, Sarah ascultă cum, cu o violenţă bine controlată, băieţii – nu se gândise niciodată

la ei ca la nepoţii ei – dezmembrau treptele de la intrarea principală. Dar nu auzi niciun glas, nicio glumă, aceştia muncind cu o grabă necontenită, de parcă treptele care însoţeau casa de 120 de ani trebuiau demolate *acum*.

Băieţii spuseseră că treptele erau prea abrupte pentru ea. Lucru care nu era adevărat. Trăise 60 de ani în casa asta, de când venise aici ca mireasă a lui Anthony Di Luca, şi nu căzuse nici măcar o dată pe acele trepte.

Dar de când fusese atacată aici, în căminul ei, băieţii fuseseră neliniştiţi, grijulii şi *autoritari*. Lucrul acesta nu o surprinse; în viaţa ei învăţase multe lucruri despre bărbaţi, iar numărul unu era că, atunci când erau speriaţi pentru cineva pe care îl iubeau, nu spuneau că se temeau. Nu îşi exprimau afecţiunea. Nu ofereau grijulii cutii cu bomboane. Nici vorbă!

În schimb, *reparau* lucruri. Lucruri cum erau treptele. Sistemul ei de securitate. Ba chiar îi asiguraseră o infirmieră şi o gardă de corp. Faptul că puneau lucrurile în ordine îi făcea pe bărbaţi să se simtă mai bine. Îi făcea să simtă că erau stăpâni pe situaţie.

Ceea ce era grozav pentru ei, dar ea avea o limită pentru câte reparau aceştia înainte să îi vină să îi dea cap în cap cu încăpăţânarea lor. Pentru că ei nu rezoL vaseră nimic. În schimb... acum erau supăraţi unul pe celălalt. Furioşi.

Iar ei îi displăcea profund asta.

Nu era ca şi cum ei nu se mai certaseră mai înainte. Crescuseră împreună (în cea mai mare parte) în casa ei (în cea mai mare parte) şi făcuseră ca întotdeauna viaţa lui Sarah să fie interesantă. Dar, când erau copii, luptele lor duceau la zgârieturi şi vânătăi şi din când în când la câte un ochi vânăt. De data asta... de data asta nutreau o furie corozivă care, dacă nu urma să fie rezolvată, putea să dizolve sentimentul de familie şi de afecţiune pe care îl

aveau unul faţă de altul.

Luând trei sticle de apă din frigider, merse de-a lungul coridorului, trecând pe lângă cel de-al doilea dormitor, baie şi sufragerie, pe lângă dormitorul ei şi pe lângă camera din faţă. Lovi cu şoldul uşa cu plasă. Aceasta se deschise, iar ea ieşi pe veranda înaltă.

Casa era veche, construită la începutul secolului XX de către Ippolito Di Luca pentru mireasa lui. La vremea respectivă, casa fusese culmea stilului şi a confortului, cu două dormitoare, o bucătărie spaţioasă şi chiar o toaletă de interior. După standardele moderne, era micuţă şi uzată, dar, de fiecare dată când Sarah păşea afară, pe veranda ei, ştia că avea cea mai grozavă privelişte din lume.

Casa ei era cocoţată sus, pe capătul sudic al Bella Valley, o vale lungă şi îngustă, şi de aici, priveliştea se întindea într-o varietate splendidă şi în continuă schimbare de nuanţe de maroniu, verde şi auriu.

Dintr-o singură privire putea să vadă lunca luxuriantă şi firicelul argintiu al râului Bella care, de-a lungul a mii de ani, săpase valea.

În afara oraşului Bella Terra, livezi întregi foşneau de frunze care protejau fructul în plină dezvoltare de soarele Californiei şi şiruri lungi de viţă-de-vie se ridicau din vale şi se căţărau pe dealurile învecinate. Dincolo de toate, munţii legănau valea în braţe stâncoase, protejând-o de cele mai aspre furtuni oceanice şi de vânturile vijelioase care măturau munţii Sierra.

De-a lungul celor 80 de ani ai ei, Sarah privise cum Bella Terra se dezvoltase de la un mic orăşel de ţară într-o zonă urbană înfloritoare; în clipa aceea, aproape că putea auzi afluxul de turişti ai verii bâzâind precum albinele în timp ce porneau din stup ca să facă turul viilor şi să soarbă din cele mai bune vinuri.

Mare parte din pământul pe care îl putea vedea era al familiei Di Luca. Familia aceasta era ca un fel de nobilime aici, prima dintre familiile italiene care îşi dăduseră seama de potenţialul pământului şi îl consideraseră ca fiind al lor. Sarah bănuia că nu era prea frumos să se bucure atât de posesiile familiei Di Luca. Dar o făcea. Iubea totul: hectarele lor de struguri, cramele lor vestite şi hotelurile lor luxoase... Mai mult decât toate acestea laolaltă însă, îşi iubea nepoţii.

Rămase în picioare privind lung în jos, către Rafe şi Eli, la creştetele lor cu păr încâlcit de transpiraţie şi extenuare. Rafe îi atacă treptele cu o rangă. Eli, împiedicat de un ghips la braţ şi de un altul la picior, aruncă lemnul despicat într-o grămadă.

Noah nu se zărea nicăieri.

Îi privi cu asprime pe cei doi mai în vârstă.

— Unde este Noah? A plecat?

Rafe şi Eli se încruntară, îşi coborâră uneltele şi se întinseră după apă. Ea feri sticlele din calea lor.

— Ei bine?

Eli îşi şterse fruntea pe braţul cămăşii de blugi.

— L-am îngropat sub hortensii.

Pe Sarah nu ar fi deranjat-o sarcasmul... dar sub cuvintele lui batjocoritoare zăcea din abundenţă mânia.

— Unde este? insistă ea.

Rafe ridică vocea şi strigă:

— Hei, Noah! Ieşi afară; Nonna[3] crede că te-am omorât.

Folosindu-se de gaura adâncă din locul în care obişnuiau să se afle treptele, Noah scoase capul de sub verandă. Zâmbi larg către ea, cu un rânjet pe jumătate obraznic pe care ea îl recunoscu din copilăria lui. De fiecare dată când se uita astfel, însemna că avea probleme şi spera să iasă basma curată folosindu-şi farmecul. Ea nu crezu că de

3 Bunică (în limba italiană, în original).

data asta el avea să scape folosindu-şi farmecul.

— Sunt bine. Dar trebuie să iau nişte otravă de şoareci pentru dedesubtul verandei. Odată, când a fugit unul peste piciorul meu, am sărit aşa de tare că aproape am căzut doborât.

Se frecă la cap.

Fraţii săi izbucniră în râs, iar Rafe îl pocni peste locul în care se freca. Noah îi trase un pumn în stomac lui Rafe şi, pentru siguranţă, îl lovi pe Eli în braţul sănătos.

Pentru o clipă, lucrurile fură aproape normale. Apoi râsetele se stinseră, iar Eli şi Rafe se îndepărtară de Noah ca şi cum acesta avea o urticarie dubioasă.

— Bea nişte apă, spuse în grabă Sarah. Nu vreau ca voi, băieţii, să vă deshidrataţi.

Le înmână sticlele şi, deşi era supărată pe nepoţii ei... mândria crescu înlăuntrul ei. Chiar şi acoperiţi de praf şi transpiraţi din cauza efortului fizic, aveau membrele lungi şi erau sănătoşi, umplând tricourile şi blugii într-un fel care le făcea pe tinere să îi privească cu o apreciere profundă.

Desigur, cum ar fi putut aceşti băieţi să fie altfel decât atractivi? Tatăl lor era o vedetă de cinema, la fel de charismatic ca luna plină şi cu la fel de mult simţ părintesc. Gavino, unicul ei fiu – neglijent, infidel şi egoist – şi cel mai mare eşec al ei. Dar produsese fii, iar aceşti băieţi erau tot ceea ce îşi putea dori o bunică.

Eliseo – Eli – era cel mai în vârstă, avea 34 de ani, părul negru al familiei Di Luca şi ochii mari căprui ai mamei sale, regină a frumuseţii. Era înalt şi deşirat, musculos datorită orelor lungi muncite la vie. În acelaşi timp, avea sensibilitatea rară şi desăvârşită a unui bărbat care producea vinuri care aveau gust de iarbă verde şi primăvară, de fructe de pădure roşii şi de vară, de mirodenii calde şi de toamnă. Era un geniu în materie de struguri şi, pentru asta, era venerat, adorat şi sărbătorit.

Din fericire pentru el, îşi descoperise de curând dragostea vieţii, iar Chloé îi mai tăiase din importanţă şi îl făcuse din nou uman.

Raffaelo – Rafe – avea 31 de ani, păr negru şi ochi de un albastru electric. Mama lui, una dintre cele mai importante vedete de cinema italiene din lume, şi tatăl lui creaseră un bărbat atât de frumos, încât, înainte de vârsta de zece ani, devenise el însuşi o vedetă. Dar urâse emoţiile contrafăcute pe care părinţii lui le interpretaseră atât de convingător şi, ca adult, devenise un erou adevărat. Se înrolase în armată, apoi îşi crease propria firmă de securitate şi făcuse tot ce îi stătuse în putere pentru a-i proteja de rele pe Sarah şi pe toţi cei pe care îi iubea.

Dar aproape că o pierduse pe femeia pe care o iubea. Aproape că o pierduse pe Brooke. Lucrul acesta îi frânsese mândria falsă, îi dăruise o nouă perspectivă şi acum îşi preţuia soţia într-un mod care o făcea mândră pe Sarah.

Dacă... ah, dacă ar fi înţeles ce nebunie îl propulsa pe Noah!

Genoah – Noah – la 28 de ani era cel mai tânăr dintre băieţii lui Gavino. Părul lui negru era al tatălui său. Ochii săi verzi, neprihăniţi... Sarah nu ştia de la cine moştenise acesta ochii. Nu o cunoştea pe mama lui. Nu o întâlnise niciodată. Din câte ştia ea, nimeni nu o întâlnise vreodată pe mama lui Noah – cu excepţia lui Gavino, desigur. Sarah nu se îndoise niciodată că Noah era copilul lui Gavino; acesta avea structura osoasă arogantă a familiei Di Luca, precum şi farmecul familiei Di Luca.

Când Gavino îl adusese acasă pe Noah şi pusese pruncul care zbiera, cu faţa roşie, în braţele lui Sarah, Gavino nu mai afişase obişnuitul său farmec nepăsător de vedetă de cinema. Fusese mânios, stânjenit şi sfidător şi refuzase să spună cum ajunsese în posesia copilului – iar lucrul acesta nu stătea în firea lui Gavino pe care ea îl cunoştea, căruia

îi plăceau căsătoriile uriaşe în public şi aventurile cu o pleiadă de femei superbe.

Totuşi, oricât îşi dorise Sarah să desluşească misterul originii lui Noah, fusese uşor să crească copilul fără amestecul din partea părinţilor acestuia. Noah fusese copilul de aur, crescut în casa bunicii, un băiat iubitor, fericit şi plin de râsete. Ea şi preaiubitul ei Anthony fuseseră părinţii lui, iar ea îl iubea pe Noah atât de mult, copilul care îi oferise o a doua şansă, cel pe care spera să îl crească în aşa fel încât să devină un bărbat bun.

Nu îşi exprimase niciodată speranţele pe care şi le pusese în el; privind în urmă, era sigură că nu îl împovărase niciodată cu aşteptările ei.

Dar în urmă cu zece ani, după ce absolvise liceul, Noah îşi luase un an liber pentru a călători în lume şi când revenise acasă... nu îl mai recunoscu ca fiind băiatul pe care îl cunoştea. Se întâmplase ceva îngrozitor şi, indiferent cât de grijuliu îl întrebase, acesta refuzase să vorbească. Ridicase din umeri, zâmbise şi îi spusese că era în regulă şi mersese la facultate şi excelase în studiile sale.

Desigur, Rafe şi Eli nu aveau habar.

Erau atât de *băieţi*, fraţii mai mari ai lui Noah. Când Sarah jelise schimbările din comportamentul lui Noah, aceştia o bătuseră uşurel pe umăr şi îi spuseseră că frăţiorul lor devenise bărbat. Fuseseră de părere că era un lucru grozav faptul că personalitatea lui Noah se schimbase, că acesta devenise dintr-odată nechibzuit, conducându-şi motocicleta pe pantele muntoase abrupte din Colorado, rupându-şi oasele în turnee internaţionale de karate şi mânuind orice fel de armă de foc cu uşurinţă, ca şi cum viaţa lui depindea de asta...

Eli şi Rafe fuseseră orbi, aşa cum erau toţi bărbaţii, la emoţii şi nuanţe şi la faptul că Noah se purta ca un om care nu se temea de nimic, nici măcar de moarte... şi că

nu mai putea privi în ochi pe nimeni. Vreme de un deceniu, ea se temuse pentru cel mai tânăr dintre nepoţii săi.

Fusese nevoie de această criză pentru a descoperi adevărul. Totuşi nu întregul adevăr, ci doar un singur strat. Când îngrijitoarea lui Sarah fusese ucisă, Noah spusese într-un acces inoportun de durere şi de pasiune: „Sunt în mijlocul acestor lucruri. Aceşti oameni sunt nemiloşi şi vor da de urma diamantelor roz ale lui Massimo prin orice modalitate posibilă”.

Se înfrânase, dar prea târziu.

Acum Rafe şi Eli, Brooke şi Chloé – şi Sarah – doreau să ştie totul. Aveau nevoie să ştie tot. Deduseseră că era posibil ca diamante nepreţuite furate să fie ascunse în cea mai veche sticlă de vin a familiei, care lipsea, dar *cine* erau aceşti oameni despre care vorbise el?

Cu toate acestea, Noah refuză să vorbească. Clătinase din cap şi spusese că urma să se ocupe el, dar nimic din ceea ce spuseseră ei nu îl făcuse să se răzgândească.

Eli şi Rafe erau furioşi că fuseseră amăgiţi, că fratele lor ştia un lucru pe care nu voia să îl divulge, în vreme ce, dacă ar fi fost dispuşi pur şi simplu să deschidă ochii, ar fi ştiut, precum Sarah, că ceva îngrozitor se petrecuse cu zece ani în urmă, ceva care îl schimbase pe Noah, îl rănise şi îl făcuse să îi fie teamă...

Lacrimile nepoftite ale lui Sarah picurară pe balustrada prăfuită vopsită în alb. Le şterse în grabă.

Cum de mersese totul atât de prost atât de iute?

Capitolul 3

Noah nu avea nevoie de privirile furioase ale fraţilor săi ca să ştie adevărul. Era cel mai mare nemernic din lume. Nonna plângea. O făcuse pe Nonna să plângă. Iar ei

trebuiau să facă ceva în legătură cu asta.

Noah sări primul pe verandă, apoi Rafe; apoi amândoi îl ajutară pe Eli să se urce cu tot cu ghipsurile lui.

Nonna îi privi, lacrimile umplându-i ochii mari căprui, apoi curgându-i pe obrajii bronzaţi plini de riduri şi suspine dureroase scuturându-i umerii. Noah simţi că i se face rău din cauza vinei.

Poate că şi ceilalţi băieţi simţiră asta pentru că, fără vreo discuţie sau discordie, îşi puseră braţele împrejurul ei, înconjurând-o cu dragoste. Băieţii ei. Îi numea băieţii ei, iar ei îi datorau mai mult decât îi dăduseră în ultimul timp.

Eli era cel mai în vârstă, aşa că spuse:

— Nonna, este în regulă. Vom da de capăt cumva acestei încurcături.

Asta nu ajută cu absolut nimic. În schimb, ea îşi puse capul pe pieptul lui şi plânse şi mai tare.

Nonna nu era o femeie care să aibă izbucniri emoţionale. Era puternică, fusese puternică întreaga ei viaţă. Dar în ultima vreme avusese loc prea multă agitaţie. Fusese atacată de un hoţ în propria casă. Fusese internată în spital cu o contuzie şi un braţ rupt.

Venise acasă cu Bao, garda ei de corp, şi Olivia, îngrijitoarea ei, şi împreună, toate trei, formaseră un cerc strâns şi iubitor... sau cel puţin aşa păruse.

Fusese trădată. Dulcea şi iubitoarea lui bunică fusese înşelată de cineva în care ea avusese încredere.

Printre suspine, Nonna spuse:

— Biată, prostuţă şi necinstită Olivia. Este... vina mea... că a murit.

— *Poftim*? Rafe clătină din cap ca şi cum nu îi venea să creadă că o auzise bine. Cum de este vina ta?

— Ştiam că era fie Bao, fie... fie Olivia care mi-a căutat prin cameră. Eu sunt cea care... cea care a întins capcana. Când a fugit... Nonna inspiră îndelung şi tremurător.

Plânsul i se linişti. Îşi ridică chipul udat de lacrimi, în acele ultime minute ale vieţii ei, biata fată trebuie să fi fost atât de înspăimântată! Când mă gândesc la ea, împuşcată în ceafă, în stilul unei execuţii.

Eli, Rafe şi Noah schimbară priviri. Nu ar fi trebuit niciodată să îi spună Nonnei cum fusese ucisă Olivia. Ar fi trebuit să îşi fi dat seama că această informaţie avea să o bântuie.

— Atâtea necazuri au venit pe Bella Terra. Atâta durere. Atâta suferinţă. Atât de multe victime, se plânse Sarah. Şi pentru ce? O sticlă de vin. Câteva diamante. Acestea nu sunt decât *lucruri*,

Eli, Rafe şi Noah veniseră azi aici pentru a reconstrui treptele lui Sarah – dar, de fapt, se aflau aici ca să nu fie lăsată să jelească de una singură. Îşi pierduse un pic din credinţa şi încrederea care o făceau cine era. Iar ei nu puteau să suporte asta.

— Nonna, Olivia era mână în mână cu hoţi şi criminali. Te-a drogat. Ai fi putut să mori.

Eli o lipi mai tare de el.

— A drogat-o pe Bao. N-ai avut niciun fel de protecţie. Dumnezeule, ai fi putut fi răpită. Ai fi putut fi ucisă.

Mâna lui Noah se strânse spasmodic pe umărul Nonnei.

Vina lui. *Toate acestea erau din vina* lui.

Încă din anul în care împlinise 19 ani, Noah Di Luca ştiuse că trăgea moartea după el cu un lanţ indestructibil – şi el însuşi făurise lanţul acela.

Familia lui îl numea cel lipsit de griji, cel care scăpase nevătămat de angoasa care îi dusese pe fraţii lui până în iad. Era în regulă; avusese grijă să păstreze faţada aceea lipsită de griji.

Pentru că el nu era ca fraţii lui, torturaţi de o soartă nedreaptă. El şi numai el îşi distrusese viaţa.

Odată ce realizase asta, făcuse alegeri. Unele fuseseră

uşoare, altele, dificile.

Se străduise din greu: participase la curse de motocicletă, schiase pe pârtiile cu dificultăţi crescute şi zburase cu planorul.

Muncise din răsputeri, menţinând un control strâns asupra complexului Bella Terra, deţinut de familie, îmbunătăţind în mod constant serviciile, decorurile şi restaurantul.

Iubise profund. Dar numai pe bunica lui, pe fraţii săi şi chiar pe nestatornicul şi nepăsătorul său tată.

Problema lui Noah era una veche, dar, ca şi lanţurile lui Jacob Marley, o târâse în urma lui până în prezent.

Dori să spună ceva, să facă ceva ca toate să fie mai bine. Dar, ultima oară când deschisese gura, spusese prea multe. Pentru întâia dată în zece ani, o fărâmă din adevăr ieşise năvală dinlăuntrul lui. Dacă le-ar fi spus întregul adevăr... morţile lor ar fi fost pe mâinile lui. Era prea periculos să se destăinuie familiei sale.

Acum rămase tăcut, total ineficient, nefăcând nimic altceva decât să stea aproape, cu mâna pe umărul Nonnei.

Aceasta îşi trase nasul.

— Aveţi careva vreo batistă, băieţi?

— Nu. Poftim! Rafe îi oferi Nonnei poalele tricoului său. Olivia s-a încurcat cu oamenii nepotriviţi şi a plătit preţul.

— Cu viaţa ei!

Ochii Nonnei fulgerară şi folosi poalele şorţului său pentru a-şi şterge obrajii.

— O femeie foarte înţeleaptă mi-a spus odată că viaţa nu e dreaptă, zise Eli.

— Odată? întrebă Rafe.

Când erau mai mici şi se plângeau că fuseseră aleşi ultimii la baseball sau de un profesor care nu îi plăcea, răspunsul Nonnei era: „Viaţa nu e dreaptă”.

Noah ajunsese să creadă că aceea era cea mai

adevărată vorbă înţeleaptă pe care ea îi învăţase.

Din uşa cu plasă deschisă, Bao Le spuse:

— Moartea Oliviei este vina mea.

Deschise încet uşa şi, cu uşurinţa fluidă a unui practicant de arte marţiale, ieşi ca să li se alăture. Minionă şi zveltă, fiica unor imigranţi vietnamezi, făcea parte dintre cei mai de încredere angajaţi ai lui Rafe.

Deşi Noah ar fi spus că un asemenea lucru nu era posibil, odată cu trădarea Oliviei, protecţia oferită de Bao Nonnei sporise. Bao fusese întotdeauna sârguincioasă; acum ochii ei mari căprui luceau de fervoare. De trei ori pe zi şi, din câte ştia el, de cinci ori pe noapte, Bao părăsea casa şi cutreiera terenurile, verificându-i pe ceilalţi paznici, în căutarea oricărui semn că un intrus se strecurase prin reţeaua lor de securitate.

— Este vina mea, repetă ea. Când i-a fost cercetat trecutul, totul a fost în regulă, dar eu ar fi trebuit să fi văzut adevărul.

Îi oferi Nonnei o cutie de şerveţele.

— Nu, Bao.

Nonna se dezlipi de lângă nepoţii ei. Luă un şerveţel şi îşi şterse nasul.

— Eu ar fi trebuit să-i pun mai multe întrebări Oliviei, în schimb, am crezut de cuviinţă că ar trebui să îi respect intimitatea. Nu mi-a povestit niciodată despre ea.

Condamnarea supremă. Nonna avea un fel de a asculta, ca şi cum era cu adevărat interesată, şi toată lumea discuta cu ea. Mărturiseau tot din trecutul lor: bucurii, tristeţi, vină sau automulţumire. Mai devreme sau mai târziu, Nonna afla speranţele, ambiţiile... şi păcatele tuturor.

Nonna o îmbrăţişă pe Bao.

Bao rămase ţeapănă şi apatică. În cele din urmă cedă, lăsă capul în jos şi îl puse pe umărul Nonnei. Pentru o clipă

doar. Apoi sări imediat în poziţie de drepţi, ca şi cum s-ar fi temut că fie şi doar un moment de visare cu ochii deschişi ar putea să ducă încă o dată la dezastru.

— Cineva i-a oferit bani, zise Bao, fie înainte de a veni la Bella Terra, fie după ce a venit să lucreze în casa voastră, iar ea a acceptat mita. Nu înţeleg de ce plângeţi după ea, doamnă Di Luca. A fost o persoană din cel mai rău soi, una care trădează tot ceea ce este bun şi onorabil în lumea asta.

— Ai dreptate, draga mea. Şi totuşi plâng.

Sarah îi zâmbi lui Bao, dar zâmbetul acela şovăi. Bao se încruntă.

— Voi merge să verific tava în cuptor.

Intră şi trânti uşa în urma ei.

— E supărată că te-a dezamăgit, spuse Rafe.

— Ştiu. Însă şi eu am dat greş. Ar fi trebuit să văd că Olivia era în stare să ne trădeze.

Nonna îşi tamponă nasul înroşit.

Oricât de tare îl durea pe Noah să o vadă pe bunica lui plângând, simţi o tristeţe chiar şi mai profundă. Mai devreme sau mai târziu, aceasta urma să afle secretele şi păcatele lui Noah şi, atunci când avea să le ştie, urma să sufere din cauza lui la fel cum suferea din cauza Oliviei.

Pentru că, la fel ca Olivia, avea să fie mort.

Capitolul 4

— Am fost cu toţii nişte proşti.

Eli se prăbuşi din nou pe balansoarul de pe verandă. Cu mâna sănătoasă îşi ridică piciorul rupt pe scaun şi se strâmbă ca şi cum l-ar fi durut din cauza căldurii şi a muncii.

— Cum am putut să nu investigăm *motivul* pentru care cineva dorea cu disperare sticla aceea de vin?

Era atât de adevărat. Pur şi simplu presupuseseră că cineva – Joseph Bianchin, un vechi duşman al familiei Di Luca – dorise sticla pentru faima de a deţine ultima sticlă creată de faimosul producător de vinuri Massimo Bruno.

Rafe se sprijini de balustrada verandei şi, pe un ton pompos şi batjocoritor, spuse:

— Am un frate... care este o autoritate în materie de vinuri... iar el mi-a spus că orice sticlă de vin făcut de Massimo Bruno pe vremea Prohibiţiei era posibil să valoreze multe mii de dolari.

Eli, mai sus menţionatul frate, se întoarse într-o parte, îşi sprijini braţul în ghips pe spătarul balansoarului şi spuse:

— Ei bine, aşa a fost. Este! Şi, după ce Nonna ne-a spus că Joseph Bianchin dorea sticla aceea, m-am gândit că acela era întregul – făcu un gest cu mâna – mister. El *a fost* în spatele atacului asupra Nonnei. Bătrân nemernic!

Toţi cei aflaţi pe verandă dădură aprobator din cap. Nonna spuse:

— A încercat să-l ucidă pe bunicul vostru în ziua nunţii noastre. Asta îl face mai mult decât un nemernic bătrân. Asta îl face un...

Braţul lui Noah ţâşni şi o lipi cu putere de trupul său.

— Nonna, vorbind ca unul dintre nepoţii tăi, trebuie să-ţi spun că... nu poţi spune astfel de lucruri. Asta ne face să ne ferim capetele şi să o luăm la fugă în vreme ce aşteptăm ca fulgerul să ne trăsnească.

Ea chicoti sec în cămaşa lui şi îşi petrecu mâinile pe după talia lui.

— În regulă, dragule, dar am auzit toate cuvintele. Ba chiar le-am folosit la Scrabble cu Annie şi June.

Annie şi June erau cumnatele Nonnei şi cele mai bune prietene, surorile bunicului lui Noah, femei care locuiau în hotelurile familiei Di Luca de pe romantica Far Island din

California şi de pe sălbatica coastă a Washingtonului.
— Dar nu le-ai văzut de un an, obiectă Noah.
Nonna îi alungă obiecţia fluturând din mână.
— Vai, te rog! Jucăm online.
— Ce prostie din partea mea! Bineînţeles că da.
Pentru că Nonna era gata să folosească orice mijloace aflate la îndemână pentru a păstra legătura cu cei pe care îi iubea.
— Cred în continuare că Bianchin este responsabil de toate astea, zise Nonna.
— Cu siguranţă că el a fost cel care a pornit toată tărăşenia. Noah a făcut un singur lucru bun. Rafe îl privi pe Noah. L-a alungat pe Joseph Bianchin din oraş.
Noah înclină capul.
— Îmi doresc să se fi întors în oraş. Vreau să ştiu ce ştie, acum, când ne-am dat seama ce era în sticla aceea...
— Ne-am dat seama? zâmbi strâmb Eli.
— Bine, tu.
Cum avea o firmă de securitate, lui Rafe îi făcea plăcere să fie el cel care îşi dădea seama cum stau lucrurile.
— Eu şi Chloé, spuse Eli.
— Ea a fost creierul adevărat din spatele întregii descoperiri a poveştii cu diamantul roz, nu-i aşa? întrebă Rafe.
Eli se întinse şi zâmbi larg.
— Tu ce crezi? Este scriitoare. Pune la cale mistere ca mijloc de a-şi câştiga existenţa.
Noah îşi privi fraţii, amuzat de nefericirea lui Rafe şi de satisfacţia proaspăt căsătoritului Eli. Probabil că Rafe văzu asta, pentru că se întoarse către el şi se răsti:
— Noah! Ştiai ceva despre Olivia?
— Poftim? Nu! De ce?
Petrecuse atâţia ani exersând o expresie nepăsătoare – oare păruse vinovat? Sau acum Rafe şi Eli erau bănuitori în

legătură cu fiecare expresie de-a lui?

— Erai interesat de ea, spuse Rafe. Apoi n-ai mai fost. Ai bănuit-o?

Noah se relaxă infinitezimal.

— Am fost interesat de ea. Ea a fost interesată de mine. Am împărtăşit câteva sărutări, dar ea dorea mai mult decât eram eu dispus să ofer.

— Cum ar fi o căsătorie? întrebă Eli.

— Mda.

— Iar tu nu doreşti să te căsătoreşti, spuse Nonna.

El îşi feri ochii, stânjenit de privirea ei neclintită.

— Nu. Nu mă voi căsători.

Nonna se lăsă în balansoarul vopsit în roşu, mişcându-se încet şi cu durere, ca o bătrână.

Nu era o bătrână. Avea 80 de ani, dar, până la încercarea aceasta, Noah şi fraţii lui se lăudau cu ea: cât de activă era, cât de isteaţă, de calmă, o admiratoare a fotbalului australian, o liberală mândră, cu voce pătrunzătoare, o voluntară la cantina săracilor şi, când împărţea sfaturi despre afaceri, finanţe sau probleme personale, băieţii familiei Di Luca ascultau. Pentru numele lui Dumnezeu, conducea un Ford Mustang decapotabil roz din 1967 cu tapiţerie originală. Şi îl conducea cu viteză.

Acum arăta obosită, avea ochii roşii şi parcă suferea de tristeţe.

Noah vorbi în grabă, fluturând misterul Oliviei ca pe o jucărie strălucitoare ca să îi distragă atenţia.

— În orice caz, Olivia a încercat să pună presiune pe mine, apoi pe neaşteptate... bum! Nu i-a mai păsat de mine. Bănuiesc că dorea bani – banii mei. Bănuiesc că, atunci când *ei* au contactat-o, ea a decis că nu mai avea nevoie de mine.

— Ei? Ochii albaştri ai lui Rafe se luminară de triumf, iar el se năpusti: De ce ei? De ce nu *el*? Pentru o treabă ca

asta, bănuiesc întotdeauna un bărbat.

— Bine. El. Noah lăsă enervarea sa foarte reală să îi răsune în glas. Tu ştii cum stau lucrurile într-o treabă ca *asta*. În ceea ce priveşte sarcina mea, *de şef al complexului familiei*, adevăratele bătăi de cap sunt femeile, mai ales în grupuri mari. Jur pe ce am mai sfânt, n-o să mai accept vreodată o altă conferinţă a scriitoarelor de romane de dragoste în hotelul meu.

Rafe şi Eli schimbară priviri.

— Când ai avut micul tău moment de destăinuire, ai spus: „Sunt în mijlocul acestor lucruri. Aceşti oameni sunt nemiloşi şi vor da de urma diamantelor roz ale lui Massimo prin orice modalitate posibilă”. Eli îşi îndreptă ghipsul către Noah. Aşadar, ce dracu’ ar trebui să cred? Ce spui acum? Sau ce-ai spus atunci?

— Sunt un mincinos înnăscut, ridică Noah din umeri.

— Nenorocit mic, zise Rafe cu glas scăzut. Spune îne!

— Uite ce e, am devenit bănuitor după toată agitaţia din jurul unei sticle de vin, aşa că am căutat informaţii despre Massimo. Mi-am dat seama de unele lucruri, m-am implicat prea tare între timp şi, când am spus că mă aflu la mijloc, m-am referit la faptul că sunt în toiul cercetării cazului. Nu mi-am dat seama că toată lumea avea să-mi ia vorbele atât de literal.

Noah cercetă reacţia fraţilor săi. Aceştia nu îl credeau.

Spiritele se încingeau. Temperatura emoţională de pe verandă crescu. Dacă nu ar fi fost Nonna acolo, Eli şi Rafe s-ar fi întors la copilărie, s-ar fi aşezat pe Noah şi l-ar fi lovit cu pumnii până când acesta ar fi scos informaţia – sau şi-ar fi pierdut cunoştinţa.

Şi-ar *fi pierdut* cunoştinţa înainte să le spună adevărul.

Slavă Domnului, vuietul gâjâit al unui motor puternic răsună în depărtare. Capetele se răsuciră.

— S-au întors fetele! spuse Nonna şi zâmbi.

Îşi iubea noile nepoate prin alianţă. Îi plăcea la nebunie faptul că Eli şi Rafe se căsătoriseră, în sfârşit.

Noah sperase că aceste două căsătorii aveau să o mulţumească, dar era evident că ea încă mai nutrea speranţe în ceea ce îl privea. Şi, dacă lucrurile ar fi decurs normal, el ar fi fost căsătorit şi ar fi avut o droaie de copii.

Fără regrete. Îşi construise o viaţă bună.

Eli se ridică şi merse şchiopătând să i se alăture lui Rafe lângă balustradă. Ambii bărbaţi priviră aleea lungă şi şerpuită care ducea la casa familiei Di Luca cu o intensitate ce arăta mult prea limpede cât de neliniştiţi erau. Ştiau că trebuia să le permită femeilor să meargă în oraş. Nu le puteau închide pe Brooke şi pe Chloé pentru siguranţa lor. Dar, cu violenţa care avusese loc la Bella Terra, se temeau în fiecare clipă în care Brooke şi Chloé nu se aflau sub privirile lor.

Nonna li se alătură lângă balustradă şi privi Porsche-ul Panamera 4S de culoare coniac metalic cu o dorinţă palpabilă.

— Trebuie să vorbesc cu Chloé să mă lase să conduc fetiţa aia rea, zise ea.

Noah zâmbi larg.

Eli avu expresia suferindă a unui bărbat a cărui soţie îşi cumpărase singură drept cadou o maşină sport extrem de costisitoare, pentru faptul că îşi încheiase cea de-a doua carte.

— Nu-mi vine să cred că încă nu ai condus-o, Nonna, zise Noah. Nu eşti tu cea care a împins-o s-o cumpere?

— Nu am împins-o să facă asta, replică Nonna pe un ton înţepat. Când mi-a văzut Mustangul a spus că am *inspirat-o*.

Oftând, Eli o cuprinse cu braţul pe Nonna.

— Mulţumesc, Nonna. Îţi sunt dator pentru o mulţime de fire de păr alb.

— Este o revanşă, zise acru Nonna.

Făcând cu mâna către verandă, Brooke îşi întinse trupul înalt aflat pe scaunul pasagerului. Avea pielea deschisă la culoare a tatălui său scandinav şi părul negru lucios al mamei sale irlandeze/amerindiene şi îi trimise lui Rafe un sărut din vârful degetelor în timp ce ocoli maşina.

— Totul este în regulă, iubitule, strigă ea.

Aplecându-se către scaunul şoferului, o ajută pe Chloé să iasă.

Chloé era exact opusul lui Brooke. Era mai degrabă scundă, prea slabă, avea părul platinat cu şuviţe roşii ca rodia peste una dintre tâmple... şi nu îşi încheiase nevătămată rolul din recenta luptă pentru sticla de vin a familiei Di Luca. Fractura din osul pieptului avusese nevoie de reparaţii suplimentare şi chirurgul ei îi recomandase un uşor ghips toracal scurt până când avea să fie confirmată vindecarea. Umărul ei dislocat şi salba de vânătăi care nu dispăruseră din jurul gâtului o făceau să pară chiar şi mai fragilă.

La vederea mişcărilor ei lente şi dureroase, Eli strânse balustrada cu atât de multă putere, încât încheieturile degetelor i se albiră. Dar păru calm şi plin de încredere când strigă:

— Salut, Chloé. Cum a fost drumul cu maşina?

Chloé ridică privirea către el şi zâmbi larg.

— A fost un drum grozav. *Grozavă* maşină! Ai vrea să vii până aici să dai o mână de ajutor cu ce am cumpărat?

Eli se puse în mişcare atât de iute încât ghipsul de la picior şi braţ ar fi putut fi imaginare. Rafe îl urmă, având o înfăţişare sumbră, dar încercând să zâmbească în acelaşi timp.

Fraţii lui doreau ca soţiile lor să se simtă în siguranţă şi, în acelaşi timp, se temeau atât de mult pentru ele. Noah clătină din cap. Nu putea să îndure să îi privească pe fraţii

lui mai mari, Eli şi Rafe, deposedaţi de încredere din cauza iubirii pentru o femeie.

Dar Noah nu iubise niciodată o femeie atât de mult cum îşi iubeau fraţii săi soţiile. Îi plăceau femeile, desigur. Îi plăcea totul la ele: mirosul lor, zâmbetele lor, curbele trupurilor lor şi felul în care gemeau când se mişcau sub el în pat. Sau deasupra lui. Prima oară, ultima oară... totul era plăcut.

Dar odată ce îşi dăduse seama că moartea avea să îl urmărească la fiecare cotitură, îşi dăduse seama şi că nu putea niciodată să se aşeze la casa lui, să se căsătorească şi să aibă copii. Nu avea niciodată să poată îmbătrâni alături de acea femeie specială pe care îşi imaginase că urma să o găsească cândva. Pentru că un bărbat care iubea o femeie, ştiind că, odată cu moartea lui prematură, urma să o părăsească cu cruzime, ştiind că ruşinea lui avea să o bântuie pe ea şi pe copiii lor pentru totdeauna... merita să ardă în iad.

Aşa că relaţiile lui erau amuzante, vesele, de scurtă durată şi comune. Se îndrăgostea un pic de fiecare femeie. Credea că toate se îndrăgosteau un pic de el. Dar iubitele lui ştiau cum stăteau lucrurile şi nu erau niciodată surprinse atunci când el zâmbea şi îşi lua rămas-bun de la ele. Îşi încălcase propria regulă o singură dată.

Acum, când îşi privea fraţii, îi invidie cu înverşunare. Ei aveau ceea ce el nu putea să aibă niciodată.

Eli, întotdeauna solemn, întotdeauna matur, râdea şi încerca să o cuprindă pe Chloé în braţele lui transpirate şi murdare, în vreme ce ea se ferea, ţipând:

— Nu! Nu! Eşti dezgustător!

Dar nu fugi foarte repede şi, când el o prinse, ea nu păru deloc dezgustată.

Rafe se prosti încordându-şi muşchii, în vreme ce Brooke gânguri şi îşi trecu degetele peste muşchii de pe pieptul

lui.

Nonna râdea cu gura până la urechi.

Şi o imagine se născu, neinvitată, în mintea lui Noah. Penelope Alonso, cu părul ei negru lung şi greu atârnând într-o coadă împletită pe spate şi ochii ei exotici căprui privind pe furiş de sub un mănunchi de gene lungi, dese şi negre, în vreme ce buzele ei pline zâmbeau în timp ce ea îl privea cum se prostea... de dragul ei...

Îşi spuse în sinea lui că nu era surprinzător că îşi încălcase regula pentru Penelope. Avea atunci aproape 20 de ani şi încă îşi jelea viitorul frânt şi inevitabila pierdere a propriei lui vieţi.

Şi mai important, ea fusese tot ceea ce el îşi dorise vreodată: încăpăţânată, mândră, veselă, ambiţioasă, harnică, isteaţă şi obraznică. Bănuia că ea nu era frumoasă conform normelor: un pic cam scundă, cu forme foarte pline, un sfert albă, un sfert hispanică şi pe jumătate altceva – ea nu ştia cine era tatăl ei. Nu că i-ar fi păsat. Ca de altfel nici lui Noah. Pentru că el o văzuse şi o iubise, iar ea îl iubise la rândul ei.

La sfârşitul acelei veri, el îşi dăduse seama ce nemernic fusese să înceapă o relaţie cu ea şi o alungase.

Noah alungă fără întârziere imaginea din mintea lui. Nu avea niciun rost să şi-o amintească. Cu trei ani în urmă, într-un moment de slăbiciune, o căutase pe internet şi dăduse peste fotografii de la nunta ei.

Se bucurase că ea îşi văzuse de viaţă. Pentru că nicio femeie nu merita un bărbat care avea secrete, un bărbat care era condamnat să moară pentru fărădelegile lui.

Slavă Domnului că Penelope Alonso era singura femeie care îl ispitise vreodată şi slavă Domnului că ea ajunsese pentru totdeauna departe de atingerea lui...

Capitolul 5

Penelope ajunse la domeniul lui Joseph Bianchin la ora nouă fix joi dimineaţa – destul de târziu încât să nu fie nepoliticoasă, dar destul de devreme pentru a-l prinde pe Bianchin înainte ca acesta să facă diverse drumuri sau să plece la muncă ori la golf, ori ce mai făceau pe timpul lor bărbaţii extrem de bogaţi, în vârstă de 81 de ani.

Dar, indiferent de câte ori sună la soneria electronică aflată dincolo de porţile închise, nimeni nu răspunse.

Lei de piatră o priveau încruntaţi din vârful unor stâlpi de calcar, cu ghearele ridicate şi ameninţătoare, în vreme ce ea stătea ca o cerşetoare, cu mâinile strângând gratiile reci de metal care blocau aleea lată. Privi ţintă spre casa lui Joseph Bianchin, aflată dincolo de suprafaţa întinsă de iarbă, privi atât de fix încât o durură ochii.

Casă? Nu, nu era o casă. Era un conac, construit în stilul unei vile italiene. Pereţii ei cu tencuială galben-deschis se ridicau cu etaj sub un acoperiş plat. De-a lungul părţii de sus traversa o balustradă, ca un rând de dinţi de piatră şi, în colţul stâng din faţă, se ridica un turn de veghe îngust, supraveghind ţinutul cu o autoritate rece.

Penelope era decorator de interioare; cursurile de arhitectură fuseseră obligatorii pentru absolvire, dar ei îi plăcuse atât de mult meşteşugul, încât luase cursuri suplimentare. Aşa că se pricepea foarte bine. Ştia că în faţa ei se afla o clădire perfect proiectată şi proporţionată, un exemplu de bun-gust. Dar perfecţiunea ei respingea mai degrabă decât să atragă... sau poate era doar faptul că ea stătea acolo de zece minute, apăsând în zadar soneria electronică şi neprimind niciun răspuns, aşa că ura locul acela.

Se gândi că nu ar fi trebuit să se aştepte ca Joseph Bianchin să îi deschidă uşa cu atâta uşurinţă. Îl investigase în amănunt, citind orice biografie pe care o găsise pe

internet şi urmărind fiecare zvon.

Verdictul era unanim: bărbatul era asemenea casei care se ridica în faţa ei: arogant, rece, neprietenos şi nepăsător. Averea îi fusese înmânată de către familie, iar el o mărise fără milă prin mijloace atât cinstite, cât şi necinstite.

Umbra deasă dată de stejarii răsfiraţi ici şi colo pe pajişte creştea impresia de mohorâre care împresura locul şi, deşi la distanţă putea să zărească un singuratic bătrân grădinar asiatic înalt şi subţire care tăia florile ofilite ale rododendronilor, trebui să admită că acea casă avea un aer de abandon.

Joseph Bianchin nu era acasă. După cum arătau lucrurile, era plecat de ceva vreme.

Dar în viaţa ei fusese respinsă de atât de multe ori... şi să ajungă atât de departe, să stea la poarta asta şi să fie nevoită să plece fără să spună ceea ce venise să spună...

Un gând îngrozitor nu îi dădu pace.

O, *Doamne!* Dacă era mort? Ea îşi făcuse bagajul, urcase în maşină şi condusese din Oregon fără să îşi îngăduie să se gândească prea mult la ce avea de gând să facă. Pentru că se temea că ar fi dat înapoi dacă s-ar fi gândit cu adevărat la asta.

Dar cunoştea faptele. Joseph Bianchin avea 81 de ani. Ar fi putut muri cu o zi în urmă sau înainte, sau în vreme ce ea vizita mormântul mamei sale şi încerca să îşi exprime frustrarea şi nefericirea într-o manieră atât respectuoasă, cât şi fermă. Pentru că ea ştia că, undeva, mama ei asculta.

Scoţându-şi telefonul, Penelope verifică necrologurile de prin partea locului. Nu. Nu era niciun anunţ despre moartea lui Joseph Bianchin. Poate că el nu se afla aici. Dar era în viaţă pe undeva.

Răsuflă uşurată, apoi îşi frecă ochii umezi. Nu trebuia să fie surprinsă că mintea ei sărise într-o direcţie fatală.

Pentru un timp mult prea îndelungat fusese înconjurată de moarte sub toate formele ei.

Era greu să fii singur.

Îndreptându-şi umerii, făcu un plan nou. Problema era că, în urmă cu toţi acei ani, când părăsise Bella Terra, nu înţelesese cu adevărat din capul locului cum de ajunsese să fie acolo. Acum ştia.

Acum se întreba dacă putea să îşi ierte vreodată mama. Pentru orice. Pentru tot. Bella Terra nu era uriaş, în jur de 40.000 de oameni – şi, în anotimpul facerii vinului, veneau o mulţime de turişti – aşa că Penelope putea să găsească pe cineva care să îi spună unde se ascundea Joseph Bianchin.

În timp ce întoarse spatele, aruncă o ultimă privire melancolică către casă – şi văzu o sclipire la fereastra de la etaj.

Se întoarse din nou şi privi îndelung. Oare o privea cineva?

Dar nimic nu mişcă, nici măcar frunzele din stejari. Poate că fusese reflexia aripii albe a vreunei păsări. Poate că îşi imaginase. Poate că Joseph Bianchin stătea bosumflat în casa lui şi refuza să discute cu ea. Dar asta nu avea absolut niciun sens. El nu avea nici cea mai mică idee cine era ea – de ce nu ar fi răspuns la interfon măcar, fie şi numai pentru a-i spune să plece?

Hotărâtă, se întoarse, merse până la maşină şi se îndreptă spre Bella Terra.

Capitolul 6

— Cine era fata aceea de la poartă?

Joseph Bianchin şedea în fotoliul lui de piele din don mitorul matrimonial şi, cu ranchiună, ridică încruntat privirea către cea care îl răpise, către acea blestemată

gigantă blondă nemiloasă – temnicerul lui.

Nu îndrăznea să îi spună în faţă gigantă. O numea astfel doar în gândul lui pentru că, îi plăcea sau nu, se temea de ea.

Îşi spunea Liesbeth Smit. Când stăteau amândoi în picioare, ea era destul de înaltă încât să îl privească în ochi şi, deşi el pierduse cinci centimetri din înălţime de când împlinise 75 de ani, avea totuşi 1, 80. Liesbeth îşi punea în valoare silueta atletică, părul blond lung şi frumoşii ochi verzi ca făcând parte din aspectul său nordic cultivat cu grijă.

După confruntarea lui cu acel micuţ parvenit Noah Di Luca, Joseph hotărâse că era cel mai bine să viziteze din nou obiectivele turistice europene care îi plăcuseră înainte. În Amsterdam o întâlnise pe Liesbeth, dar ea nu era nordică; ar fi jurat asta. Nu crezuse nici măcar pentru o clipă că părul ei era cu adevărat blond. La cât era de bătrână, probabil că era cenuşiu. Sau alb. Dar, la naiba, nu credea nici că ochii ei erau verzi. Sau că numele ei era Liesbeth Smit. Nimic la ea nu era adevărat. Nimic.

Credea însă că era atletică. Când devenise bănuitor în ceea ce privea intenţiile ei – crezuse că era o prostituată întâlnită din întâmplare, apoi îşi dăduse seama că ea îl urmărise – şi refuzase să o însoţească la hotelul ei, ea îl doborâse ca şi cum ar fi fost un bătrânel neputincios. Ceea ce nu era. Avea o sănătate excelentă.

— Cine este?

Liesbeth stătea deasupra lui, punându-i întrebări. Îi adresa întotdeauna întrebări, îl interoga ca şi cum ar fi avut dreptul acesta.

El o ura. O detesta pentru faptul că îl domina.

— Nu ştiu.

— A sunat la poartă preţ de zece minute.

— Nu o cunosc.

— Dorea cu disperare să te vadă.

Liesbeth era o femeie mai tânără decât el, dar nu tânără. Nu îi cunoştea vârsta exactă, dar bănuia că avea cel puţin 65 de ani. Cu toate astea, îl controla cu ajutorul unei blestemate mişcări sofisticate de karate care îl făcea să se îndoaie de durere. Era foarte sigur că se folosea de punctele de presiune. Trebuia să le înveţe şi el cât se putea de iute.

— Probabil că dorea o slujbă de menajeră.

Nu dădea nici doi bani pe cine era fata de la poartă. Aceasta nu putea să îl scoată din încurcătura asta, aşadar nu îi era de niciun ajutor.

— Era îmbrăcată teribil de frumos ca să caute o slujbă de menajeră.

Când Joseph o întâlnise pe Liesbeth, engleza ei îl făcuse să creadă că era din Londra. De îndată ce avionul particular pe care el îl închiriase aterizase în State, accentul ei se schimbase şi devenise pur american.

Nu ştia cum făcea ea asta, dar era înspăimântător să o privească trecând dintr-un mediu într-altul şi adaptându-se cu o uşurinţă atât de mare, încât toată lumea din apropiere o credea nativă.

— Pantaloni de pânză şi o cămaşă cu nasturi? O scrută pe Liesbeth cu privirea. Ai nişte standarde foarte joase.

Neimpresionată de dezaprobarea lui faţă de blugii ei trei sferturi şi tricoul mulat, Liesbeth întrebă:

— Este amanta ta actuală?

— Nu. Ţi-am spus. N-am mai văzut-o niciodată până acum.

Deşi era ceva vag familiar la ea… Privi în gol, încercând să îşi amintească. Cu cine semăna ea? Un partener de afaceri? Unul dintre blestemaţii de Di Luca? Sau vreo vedetă de cinema pe care o văzuse pe internet?

Liesbeth îl cercetă, cunoscând fiecare nuanţă a

expresiilor lui.
— O cunoşti.
— Dă-mi voie să folosesc telefonul şi voi suna ca să văd ce pot afla.
— Dacă aş face asta, iar tu ai suna pe cine nu trebuie, aş fi nevoită să te ucid pur şi simplu.
Zâmbi amabilă şi fără pic de milă. Iar el o crezu.
— Uite ce e! Necazul cu vârsta noastră este că nu sunt chiar atât de multe genuri diferite de feţe. Toată lumea arată precum cineva întâlnit deja.
Liesbeth dădu din cap ca şi cum ar fi recunoscut că el avea dreptate.
— Nu înţeleg ce doreşti de la mine. De ce eu? întrebă el, nu pentru întâia oară. Ţi-am oferit bani. Şi totuşi, refuzi şi continui să mă ţii prizonier aici. Care a fost motivul pentru care m-ai răpit?
— Tu eşti cel care a postat anunţul acela pe internet şi m-a obligat să trec la slujba asta înainte să fiu pregătită. Ochii ei verzi luciră ca un râu glacial îngheţat. Aşa că ai putea să ne oferi cazare şi masă în vreme ce noi ne ocupăm de problemă, iar faptul că te ţinem aici... ei bine, este mai uşor aşa, ca să ne asigurăm că nu vei pune mâna pe micul nostru premiu.
„Nu este micul vostru premiu”. Dar, după ea, era.
El pur şi simplu nu dădea doi bani pe ce credea ea. Liesbeth ridică privirea cu o secundă înainte ca unul dintre complicii ei tineri să intre.
— Ce doreşti, Hendrik?
Cu monotonul lui accent nemţesc, Hendrik spuse:
— Ăsta e un dormitor foarte drăguţ. Cred că ar trebui să-l iau eu.
Joseph mârâi ca un lup singuratic care fusese provocat.
— Şi ce să faci cu el? Să scuipi pe podea?
Din câte îşi dădea seama Joseph, Hendrik era

executantul lui Liesbeth: mare, urât şi rău. Părea să nu aibă niciun pic de sofisticare şi niciun fel de maniere, iar felul pofticios în care privea posesiunile lui Joseph îl făcea pe Joseph să îşi dorească să îl plesnească. Cu putere.

— Aş dormi aici, desigur.

Hendrik merse alene până la patul antic în stil baroc de secol al XVII-lea al lui Joseph şi mângâie lemnul cu degete lacome.

— Probabil că-ţi imaginezi că eşti un rege, tolănindu-te Într-o mobilă atât de valoroasă.

— Eu nu mă tolănesc, zise cu răceală Joseph.

Stilistul lui crease încăperea ca un omagiu respectuos adus importanţei lui Joseph în lume, cu un şemineu, o zonă de odihnă şi patul acela, ridicat pe un podium şi înconjurat de un baldachin din catifea. Să se afle aici, izolat şi desconsiderat, rupt de lume şi cu intimitatea furată de bandiţi care doreau un loc unde să stea şi sticla de vin la care el râvnea pe bună dreptate, era aproape mai mult decât putea să îndure.

— Destul, Hendrik, spuse Liesbeth. Ce vrei?

— Să aflu ce pizza vrei.

Hendrik rânji ca un debil mintal şi îşi frecă stomacul imitând în mod grosolan foamea. Joseph se răsti iritat:

— Nu vreau din nou pizza. Dumnezeule, cât de des puteţi să mâncaţi mizeria aia?

Rânjetul lui Hendrik se lăţi.

— Şi, mă rog, de ce nu, bătrâne? Şi, de fapt, tu de ce mai putea? Eşti italian. Nu tuturor italienilor le place pizza?

Furia rece cauzată de neputinţă ardea în măruntaiele lui Joseph.

— Nu este de mirare că *tu* lucrezi pentru *ea*. Arătă cu un deget tremurător către Liesbeth. Eşti atât de *idiot*!

Mare, greoi, rău şi atât de rapid, încât Joseph nu îl văzu mişcându-se, Hendrik se repezi. Liesbeth îl lovi cu putere

cu cotul în piept şi mişcarea făcu să se audă un sunet ca despicarea unui pepene copt.

— Nu, Hendrik. Avem nevoie de el.

Îl blocă cu braţul şi îl lovi cu putere de perete. Una dintre cele mai de seamă piese de artă ale lui Joseph, un tablou original art nouveau al lui Klimt, zăngăni şi se întoarse într-o parte în cârlig. Joseph icni îngrozit şi se răsti:

— Fii atent, idiot imprudent ce eşti!

Liesbeth rămase nemişcată.

Joseph fusese un copil singur la părinţi, unul dintre privilegiaţii familiei Bianchi din Bella Valley şi spunea orice dorea oricând dorea şi nu îşi făcea niciodată griji pe cine rănea.

Dar acum, când Hendrik se depărtă de perete şi rămase în picioare fixându-l cu privirea, cu bărbia avântată înainte şi pumnii strânşi, arătând ca un taur gata să atace şi să îl ia în coarne, lui Joseph îi dădu prin minte că *el* era idiotul. Poate că de data asta ar fi trebuit să îşi fi ţinut gura.

Liesbeth făcu un pas înapoi.

— Este bătrân, zise. Nud răni prea tare!

Ochii lui Hendrik se îngustară. Îşi îndreptă spinarea. Rânji în faţa lui Joseph.

Pentru întâia oară, Joseph văzu acolo o inteligenţă şireată.

Răsucindu-se alene, Hendrik se întoarse cu faţa către perete. Îşi înclină capul în acelaşi unghi cu cel al tabloului. Un gând de gheaţă neîncrezător se strecură în mintea lui Joseph. Se chinui să îşi aşeze mâinile noduroase pe braţele fotoliului, să încerce să se ridice şi să îl oprească pe Hendrik înainte ca aceasta să îndrăznească să...

Pumnul mare al lui Hendrik se ridică.

— Nu!

Palma stângă a lui Joseph, transpirată de nelinişte,

alunecă pe piele.
— Nu!
Hendrik îşi vârî degetele prin pânză, despicând opera de artă de sus până jos, distrugându-i valoarea şi furând-o de la Joseph cu o singură lovitură. Apoi o smulse de pe perete şi o trânti la podea.
În vreme ce Joseph şedea cu respiraţia tăiată şi ţinându-se de piept, Hendrik se întoarse cu faţa către el. Din încheieturile degetelor i se scurgea sânge, dar el avea încă acel rânjet ofensator şi pe un ton amabil rosti:
— Voi comanda bacon canadian cu ananas şi aluat pufos. Sper să-ţi placă, moşule. E preferata mea.
Ieşi ţanţoş din încăpere, mergând apăsat cu picioarele sale mari în cizmele negre de piele. Liesbeth îl privi plecând, neliniştea şi dragostea fiind clare pe chipul ei.
Ceva la ei doi stăruia în mintea lui Joseph, un gând care se lupta să evadeze. Izbucni din creierul lui în trei vorbe:
— Este fiul tău!
Ea izbucni în râs şi râse îndelung în hohote şi cu ciudă, până când Joseph se făcu mic de stinghereală.
— Nu, e nepotul meu.
Făcu semn cu mâna către interiorul casei, unde trei bărbaţi şi două femei stăteau tolăniţi cu picioarele pe mobila lui Joseph, mâncând şi scăpând firimituri oriunde aveau chef, bând şi punându-şi cutiile pe mesele lui de lemn lustruite, scărpinându-se şi râzând... de el.
— Sunt toţi veri, nepoţi sau nepoate.
— Banda ta este alcătuită din membri de familie?
— Desigur. În cine altcineva aş fi putut avea încredere?
— Sunt huligani!
— Nu fi caraghios! Flutură din mână alungând insulta lui Joseph. Nu suntem huligani. Contractăm o misiune şi o ducem la îndeplinire. Fiecare dintre noi are o specialitate. Fiecare dintre noi e foarte bine pregătit.

Informaţii. Informaţiile îi puteau fi de ajutor.
— Cine v-a angajat pentru asta?
Zâmbetul ei se stinse.
— E ceva personal.
— Personal? Ce vrei să spui? De ce vă interesează o sticlă de vin?
— Ştii foarte bine motivul. Nu te preface că nu. Zâmbetul ei reveni. Mă interesează din acelaşi motiv ca şi pe tine.
El nu dorea să discute despre ceea ce ştia sau despre motivul pentru care era interesat. Nu erau parteneri. Pe tot ce era mai sfânt, sticla era *a lui*!
— Aşadar, aveţi o bandă, şi fiecare dintre voi are o specializare. Tu în ce anume eşti instruită?
— Eu sunt şeful. Eu iau deciziile. Eu fac planurile.
— Nişte planuri groaznice.
— O, cred că acesta funcţionează foarte bine. Brigetta este specialistul nostru în armament – îşi cunoaşte armele. Grieta e programatorul nostru – poate trece de orice sistem de securitate în mai puţin de cinci minute. Klaas se ocupă de deghizări. Liesbeth râse. Se transformă pe el însuşi şi pe noi şi nici măcar programul de recunoaştere facială nu ne poate da de urmă. Rutger cunoaşte valoarea oricărei piese de artă şi a oricărei pietre preţioase şi poate recunoaşte un fals de la o sută de metri.
Liesbeth dădu informaţiile cu atât de multă siguranţă, încât Joseph ştiu că ea nu îl considera deloc o ameninţare. Iar asta îl înfurie şi mai mult. Dar era descendent al familiei Borgia, iar cruzimea vicleană pe care o moştenise avea să îl ajute să o doboare pe această neobrăzată.
— Cine este Incredibilul Hulk? o întrebă.
— Hendrik? Hendrik a luat locul tatălui său ca mâna mea dreaptă.
— El se ocupă de partea care necesită muşchi.

— Este un mod plăcut de a spune lucrurilor pe nume. Făcu un semn către tabloul distrus al lui Joseph. Şi tatăl lui avea un temperament groaznic şi sunt mândră de Hendrik pentru cumpătarea lui.

— Cumpătarea lui? Furia bolborosi ca acidul în adâncul stomacului lui Joseph. A distrus un tablou nepreţuit!

— Nu nepreţuit. Totul are un preţ. Tabloul acela este unul mic, timpuriu, inferior, de-al lui Klimt, un desen simplu în cerneală, fără ornamente aurii şi, doar dacă nu se pune la cale un război al licitaţiilor, nu ar urca mai sus de 100.000 de dolari, 125.000 cel mult.

La acea evaluare calmă şi precisă a piesei lui de artă, Joseph căscă gura şi apoi o închise cu un şoc tăcut.

Cu 50 de ani în urmă, îl cumpărase de la o englezoaică. Plătise doar 5.000 de lire sterline şi râsese de ignoranţa ei. De atunci pusese să fie evaluat în fiecare an, jubilând când acesta câştiga în valoare. Ştia cât valora, pe ce sumă îl asigurase – dar cum de ştia această brută de femeie? Ştia că era autentic? Ştia la o singură privire? Cum era posibil ca această luptătoare amazoană să aibă ochiul pentru a evalua cu succes artă de la începutul secolului XX?

Poate că ea spunea adevărul. Poate că era creierul operaţiunii pentru că... pentru că o merita.

— Ştii, se aplecă deasupra lui şi îşi puse mâinile pe braţele fotoliului, eşti bătrân, iar oasele tale sunt fragile. Dacă ai de gând să înfurii unul dintre oamenii mei, ar fi înţelept să alegi unul dintre ceilalţi. Hendrik este un înapoiat – mai rus decât ceilalţi – şi cere respectul care se cuvine unui bărbat cu originea lui nobilă.

Joseph prinse firul acelei informaţii.

— Sunteţi ruşi?

— Aristocraţi care au oprimat ţăranii timp de secole, până când aceştia s-au revoltat şi ne-au ucis. Nu pe toţi – unii dintre noi am evadat şi de atunci ne-am câştigat

existenţa cu ajutorul inteligenţei noastre.

— Asta s-a întâmplat acum o sută de ani, zise el cu maliţiozitate. Aşa că nu-mi spune că nu sunteţi decât o versiune spălăcită a unui sistem aristocratic eşuat.

— Atât de adevărat. Îi mângâie mâna. Şi totuşi, te corn duc cu mâna unui tiran. Îşi îndreptă spinarea. Hendrik spune că nu avem nevoie de tine. Că putem să te omorâm, să stăm aici şi să-ţi folosim cardul de credit şi să nu-ţi mai suportăm faţa acră în timp ce căutăm sticla aia de vin. Inima mea este blândă şi dulce; îi spun că nu e nevoie să comitem o crimă degeaba. Dar mă convingi că s-ar putea ca Hendrik să aibă dreptate. Aminteşte-ţi de *asta* data viitoare când vrem să comandăm pizza.

Capitolul 7

Penelope conduse către oraş ca o femeie care nu se temea de nimic.

Şi nu se temea. Nu chiar. Ar fi fost neplăcut să dea peste Noah, dar înfruntase provocări mult mai înfricoşătoare. Serios, care erau şansele să îl vadă? Ei bine, posibil mari, din moment ce el se ocupa de complexul familiei Di Luca care dădea către strada principală din Bella Terra din piaţa principală, iar ea avea de gând să privească primprejur la schimbările care fuseseră făcute în ultimii nouă ani. Desigur, nu avea să depene amintiri. Pentru că, da, petrecuse cea mai memorabilă vară a vieţii ei la Bella Terra, dar nu se afla aici ca să îşi amintească.

Se afla aici pentru o cu totul altă treabă.

Penelope urmase o rută ocolitoare de la motelul Sweet Dreams (din nord-vestul oraşului) către proprietatea lui Joseph Bianchin (aflată în sud-est), în jurul periferiei care se întindea cuprinzând vile şi proprietăţi unde oamenii care venerau vinul californian şi viaţa la ţară îşi

construiseră case. Acum conducea către strada principală din Bella Terra şi către centrul înghesuit şi plin de viaţă al oraşului.

Opri la culoarea roşie a semaforului, în spatele a două maşini aflate la trecerea de pietoni şi privi prin îmbulzeala de turişti şi de localnici. Dorea să vadă centrul oraşului, un parc cu iarbă şi un chioşc, unde băncile se odihneau sub umbra copacilor înalţi.

Centrul oraşului nu se schimbase niciun pic. Era în continuare pitoresc, o piaţă de început de secol XX păstrată cu grijă, încă inima vie a oraşului Bella Terra. Restaurante şi galerii de artă stăteau aliniate de-a lungul străzilor din jur, şi acelea îşi schimbaseră numele şi posibil proprietarii, dar clădirile nu se schimbaseră, şi nici Librăria Penny, unde Noah şi Penelope petrecuseră multe după-amiezi plăcute răsfoind cărţile de pe rafturi.

De ziua ei, în acel august îndepărtat, Noah îi cumpărase o carte ilustrată despre istoria Bella Valley.

O păstrase. Se afla împachetată într-o cutie dintr-un depozit, alături de cea mai mare parte a mobilierului şi a nimicurilor ei, în Cincinnati. Când se întorsese în Portland, fusese nevoită să treacă totul în revistă şi...

Dar nu se putea gândi la asta acum. Erau prea multe de văzut aici, prea multe amintiri de înfruntat.

Exteriorul de stuc al complexului Bella Terra se înălţa pe Main Street. Fusese văruit în auriu-deschis şi oaspeţii ieşeau să se plimbe pe bulevard ţinând în mâini sticle cu apă de la gheaţă şi având zâmbete pline de bună dispoziţie.

Da, complexul avea acest efect asupra oamenilor. Ştia foarte bine; cu nouă ani în urmă fusese stagiara decoratorului de interioare angajat să împrospăteze interiorul clădirii principale, iar familia Di Luca îşi exprimase foarte clar dorinţele. Prima lor indicaţie fusese

să facă holul, zona de mic dejun şi salonul cât se putea de relaxante. Deşi Penelope lucrase la proiectul acela doar două luni şi jumătate şi plecase înainte de a fi luat sfârşit, era evident faptul că proiectul fusese unul de succes.

Sau poate că între timp făcuseră o renovare. I-ar fi plăcut la nebunie să intre, să vadă dacă putea să descopere influenţa lui Noah asupra hotelului, să stea şi să bea un pahar de vin în salonul Luna Grande.

Nu că ar mai fi făcut vreodată asta până atunci; în zilele acelea nu avea nici măcar vârsta legală pentru a bea.

Ar fi fost plăcut să vadă dacă Tom Chan se afla încă în spatele barului. Acesta avusese influenţă asupra designului salonului şi era un prieten de mare nădejde al familiei Di Luca, aşa încât se gândi că el ar trebui să fie încă acolo.

Îşi dori să poată zăbovi şi să observe fiecare mic detaliu al complexului, dar lumina semaforului se făcu verde, şi Penelope refuză cu hotărâre să meargă în jurul străzii ca să mai arunce o privire. Trebuia să îşi amintească de misiunea ei. Se afla aici ca să folosească unul dintre cupoanele pentru mic dejun ale lui Marino. Să vadă dacă putea să afle ceva despre Bianchin: unde se afla acesta, ce făcea, când avea să se întoarcă.

Dar mai întâi trebuia să mănânce, pentru că, indiferent care ar fi fost criza, organismul ei cerea hrană. Părea un lucru atât de superficial să înfrunţi tragedii, boli şi moarte şi totuşi să trebuiască să mănânci, dar iată: stomacul ei chiorăi cerând, iar ea învăţase să asculte.

Cafeneaua Rhodes se afla la trei străzi distanţă de piaţă: îngustă, fără pretenţii şi în afara fluxului turistic, dar, chiar şi la ora 9.30 dimineaţa, era aglomerată. Ocupă un scaun la tejghea, între un individ care nu mai avea nevoie să mănânce niciodată şi totuşi îndesa ouă jumări şi cârnaţi ca şi cum ar fi fost ultima lui masă şi o tânără cu păr negru

până la bărbie care privea fix cu atâta repulsie la chifla ei prăjită, încât Penelope verifică ca să se asigure că aceasta nu se târa pe farfuria fetei. Chifla i se păru în regulă.

Aruncă din nou o privire către tânără, îi observă tenul palid şi bolnăvicios sub ceea ce în mod normal ar fi fost o culoare sănătoasă şi speră că orice ar fi avut aceasta nu era contagios. O gastroenterită în timp ce stătea la motelul Sweet Dreams ar fi fost un chin pe care Penelope nu dorea să îl înfrunte.

Culegând meniul dintre suportul de şerveţele şi solniţă, îl studie, se hotărî şi comandă o omletă Denver, bacon crocant şi pâine de secară prăjită. Încercă din răsputeri să nu privească împrejur, dar femeia de alături îi aminti lui Penelope de mama ei în perioada cea mai rea a chimioterapie! şi nu putu să îndure. Cu intenţia de a-i distrage atenţia de la nefericirea ei, Penelope întrebă:

— N-am mai fost niciodată aici. Mâncarea e chiar atât de rea?

Femeia întoarse capul încet, ca şi cum s-ar fi temut că o mişcare rapidă ar fi declanşat un dezastru şi o privi lung.

— Nu, este destul de bună. Doar că nu mă simt prea bine în dimineaţa asta... Ceva străluci în ochii ei albaştri. Se lăsă pe spate, scrutând-o pe Penelope, şi întrebă: Nu eşti Penelope Alonso?

Bingo! Cum ieşise prima oară în oraş, cum o recunoscuse cineva.

Penelope îşi umezi buzele şi o cercetă pe femeie la rândul ei.

Era frumoasă, bine făcută şi un pic mai puţin palidă decât fusese cu un moment în urmă. Blugii şi tricoul ei negru păreau scumpe şi, destul de contrastant, purta o vestă subţire de camuflaj încheiată la fermoar până la jumătate. Penelope nu avea nici cea mai mică idee cine era.

— Sunt Penelope Alonso – sau, mai degrabă, am fost. Acum sunt Penelope Alonso Caldwell.

— Eşti căsătorită!

Femeia radia.

— Văduvă.

Femeii îicăzu faţa.

— O, nu! îmi pare foarte rău.

— Mulţumesc. A trecut mai mult de un an. Primul şoc a trecut. Penelope recită obişnuitele fraze liniştitoare, apoi schimbă subiectul. Îmi pare rău, dar nu ştiu de unde să *te* iau.

— Brooke... Brooke Petersson. Au trecut ani buni şi de fapt abia dacă ne cunoaştem.

Ochii lui Brooke o priviră cu atenţie.

— Ai fost aici în vara aceea, după primul tău an, stagiară la complexul Bella Terra în... Aşteaptă. Sunt pe-aproape... amenajări interioare.

— Aşa este.

Penelope fu cu adevărat impresionată.

— Ai o memorie grozavă.

— Ar trebui să am. Sunt administrator al complexului Bella Terra, şi se aşteaptă din partea noastră să ne amintim tot despre toată lumea. Deşi de fapt... m-am căsătorit recent şi am demisionat.

Penelope ridică din sprâncene. Abia dacă o cunoscuse pe Brooke mai înainte, dar cumva această femeie nu părea genul care să părăsească un loc de muncă pe care îl iubea pentru un bărbat.

Brooke se lansă într-o explicaţie.

— Mi-am dat demisia înainte să mă căsătoresc cu el. Aveam de gând să lucrez în Suedia. El m-a convins să rămân. Surâse. Oricum, îmi amintesc de tine pentru că amândouă eram victimele din caravana dragostei Di Luca şi am simţit aşa o înrudire cu tine!

Amintirea o cutremură pe Penelope.
— Aşa este! Acum îmi amintesc. Umbla vorba că tu şi unul dintre băieţii familiei Di Luca aţi avut o legătură în liceu şi apoi waţi despărţit când amândoi aţi plecat la facultate. Ceva legat de faptul că el dorea să intre în armată, iar ţie nu ţi-a plăcut asta?
— Şi tu ai o memorie destul de bună. Brooke îşi luă chifla şi muşcă puţin din margine. Ce faci în Bella Terra? Nu m-aş fi gândit vreodată că te vei întoarce.
Iat-o! Şansa lui Penelope de a afla informaţii, şi asta de la fostul administrator al complexului Bella Terra.
— Am treabă cu Joseph Bianchin. Îl cunoşti? Ştii dacă se află în oraş?
Ochii lui Brooke îşi pierdură expresia şi deveniră reci.
— Nu, nu este. Nu ştiu când se întoarce – dacă se mai întoarce vreodată.
Furculiţa lui Penelope se opri la jumătatea drumului către gură. O privi cu ochii mari pe Brooke. Probabil că groaza i se citi pe chip, căci Brooke spuse:
— Ce este? Pentru ce voiai să-l vezi? Un gând păru să o cutremure. Nu te-a lăsat însărcinată, nu-i aşa?
Şocul o făcu pe Penelope să se clatine pe scaun.
— Nu. Bleah! Nu! Este trecut de 80 de ani!
— E un moş dezgustător, zise Brooke, şi nu l-aş crede incapabil să promită lumea unei tinere ca apoi să o trădeze. Dar te-am insultat când am insinuat că te-ai culca cu boşorogul ăla. Iartă-mă!
— E în regulă.
Ce revelaţie asupra felului în care era văzut Joseph Bianchin în comunitate!
— Sunt supărată pe el, spuse Brooke. Am avut multe probleme aici, în Bella Terra, iar el le-a pornit pe toate.
Penelope oftă.
— Ştiu că are o personalitate dificilă.

— Este şi ăsta un fel de-a spune.

— Am făcut cercetări în legătură cu el. Este un nemernic. Dar trebuie să discut cu el şi chiar n-am destule fonduri pentru a sta degeaba pe-aici ca să îl aştept până când...

— Se furişează înapoi în oraş? Serios, chiar nu cred că asta se va întâmpla prea curând. Brooke o studie pe Penelope şi muşcă puţin din chiflă. Ai devenit decorator de interioare? Ai terminat cursurile şi toate cele?

— Am avut o bursă completă la Universitatea din Cincinnati şi am terminat programul lor de decoraţiuni interioare de cinci ani. Cel mai bun program de studii din ţară.

Poate că Penelope era un pic prea categorică, dar avea bagajul care să justifice un pic de laudă.

— Grozav! Eu şi soţul meu tocmai ce ne-am cumpărat o casă. Prima noastră casă. Aici, în oraş. Este o casă veche, în stil victorian, construită în 1913. Are 360 de metri pătraţi pe două etaje şi este construită pe jumătate de stradă, cu adevărat o casă grozavă, dar are nevoie de reparaţii. Am mers acolo în fiecare zi de când am bătut palma, ca să fac schiţe şi chestii de genul ăsta...

Penelope ascultă cu un entuziasm crescând.

—... dar mi-am dat seama că dacă răsfoiesc reviste de arhitectură şi mă uit la postul de televiziune Casa şi Grădina nu sunt calificată să redecorez această monstruozitate. Ai fi dornică să arunci o privire...?

Penelope se strădui din răsputeri să nu ţopăie în sus şi în jos şi să chiuie. Pentru că nu acesta era motivul pentru care se afla aici, dar... ce oportunitate! În schimb, se concentră să prezinte o imagine liniştitoare şi profesională.

— Am pe calculator CV-ul şi referinţele. Pot să ţi le trimit. Am lucrat în Cincinnati pentru o firmă de decoraţiuni – ne-am ocupat de decorarea birourilor. Se

plătea foarte bine, iar eu şi soţul meu încercam să ne facem o familie, aşa că m-am ţinut de asta, dar ceea ce mi-am dorit întotdeauna să fac a fost să lucrez cu case mai vechi…

— Aşa a fost dat să fie!

Brooke puse mâna pe antebraţul lui Penelope.

Penelope observă contrastul dintre pielea palidă a lui Brooke pe cea cald bronzată a ei şi se gândi cât de plăcut era să aibă pe cineva care să o atingă cu amabilitate. Trecuse atât de mult timp de când Keith murise, de când viaţa fusese trăită în soare, de când fusese în stare să se concentreze asupra lucrurilor obişnuite care alcătuiau viaţa pe care îşi imaginase că dorea să o trăiască… Era atât de obosită să tot fie melancolică! mai mult decât orice pe lume, dorea să nu fie singură.

— Cred că ai dreptate.

Penelope ştia că urma să facă lucrurile mai dificile, dar că după aceea ele aveau să fie mai bune şi mai uşoare pentru Brooke, care spera ea că putea fi o prietenă şi, de fapt, nu era nevoie să ştie cineva adevărul.

— Ştiu că pare dramatic, dar, după ce Keith a murit, am continuat să lucrez la firma mea pentru o vreme, însă, când am descoperit că mama a ajuns la metastază, am renunţat la locul meu de muncă şi m-am întors în Portland ca să stau cu mama până la sfârşit – nu mărturisea şi o imensă şi grea durere, dar cine ar fi condamnat-o? – aşa că n-am niciun loc de muncă şi nici fonduri. M-aş bucura să-mi verifici recomandările – sunt impecabile, promit – şi îmi poţi arăta casa ta, şi sper că putem ajunge la o înţelegere.

Brooke mâzgăli o adresă pe o jumătate de şerveţel de hârtie, apoi folosi cealaltă jumătate ca să împacheteze ce mai rămăsese din chifla ei pe care o vârî în geantă.

— Ai terminat de mâncat?

— În mare parte. Penelope ronţăi ultima ei înghiţitură de şuncă. Cum se face de mănânci atât de puţin?

— Acesta a fost cel de-al doilea mic dejun al meu.

Brooke puse o bancnotă de cinci dolari pe tejghea şi îi făcu cu mâna chelneriţei, care îi răspunse făcându-i şi ea cu mâna şi continuă să toarne cafea.

Afară, îi dădu şerveţelul lui Penelope.

— Urmează-mă şi, dacă te pierzi, ai acolo adresa. Este clădirea victoriană albă cu două etaje, cu doi stejari uriaşi în faţă şi un tufiş de mure neîngrijit într-o parte.

— În regulă. Ne întâlnim acolo.

Asta fu tot. Penelope o urmă pe Brooke, hotărâtă să nu o piardă.

„Oferta asta de slujbă este de bun augur. Mă aflu în locul potrivit la timpul potrivit. Fac ceea ce trebuie. În sfârşit”.

Capitolul 8

După doar cinci străzi, Brooke coti într-un cartier plin de un amestec de case victoriene măreţe şi mici bungalow-uri din anii ’50. Opri în faţa uneia dintre cele mai mari case.

Penelope parcă în spatele ei, opri motorul, ieşi pe trotuar şi studie proiectul cu o încântare crescândă.

Din vârful cupolei înalte şi înguste până la locul în care fundaţia îşi înfigea temelia robustă de ciment în pământul cafeniu, casa era un amestec de stiluri clasice: cu acoperişuri neregulate înclinate abrupt, un turn rotund pe partea stângă din faţă, o verandă circulară cu stâlpi cu arabescuri, un fronton deasupra treptelor şi uşi duble masive cu panouri de sticlă şlefuită în părţi şi deasupra.

Această casă victoriană era un monument nobil al zilelor de mult apuse. Şi totuşi, rândul lat de şindrile de lemn care încercuia primul etaj arăta semne de putregai, balustrada

decorativă a verandei se lăsase, iar o fereastră de la etaj era acoperită cu placaj.

— Nu e o frumuseţe? murmură Penelope cu veneraţie.

— Ba da!

Brooke se întoarse şi o îmbrăţişă.

— Ştiam că şi tu vei vedea asta! Scheletul este acolo. Tot ce avem de făcut este să-i facem o operaţie estetică la exterior, poate nişte Botox ca să oprim putreziciunea, nişte filiere care să netezească ridurile...

Penelope izbucni în râs.

— Te-ai gândit mult la asta.

— Soacra mea e vedetă de cinema şi în momentul de faţă exersează pentru primul ei rol într-un spectacol pe Broadway. Îmbătrâneşte cu graţie... cu ajutorul dragului ei chirurg estetician. Brooke făcu un semn către verandă. Mama suferă de artrită reumatoidă şi una dintre mătuşile soţului meu se află într-un scaun cu rotile, aşadar în partea laterală a verandei trebuie să construim o rampă.

— Asta este o idee înţeleaptă şi, cu proiectul potrivit, se va potrivi de minune.

În timp ce urcau treptele, Penelope simţi cum o mănâncă degetele după un carneţel pentru schiţe.

— Vino înăuntru! Nu-ţi face griji că vei cădea prin verandă. Nu este construcţia originală. Cu vreo 50 de ani în urmă, cineva a înlocuit scândurile şi sunt încă în formă destul de bună. Brooke flutură cu mâna către vopseaua cojită. Cel puţin din punct de vedere al structurii.

Scoţând din geantă un breloc fără chei, apăsă butonul. Introduse un cod pe tastatura aflată lângă uşă. Abia apoi răsuci clanţa. Văzând sprânceana ridicată a lui Penelope, spuse:

— Soţul meu lucrează în domeniul securităţii. De îndată ce am încheiat actele pentru casă şi înainte să mă lase să pun piciorul înăuntru, a înlocuit toate încuietorile cu

senzori electronici. Nu e ceva tradiţional, dar este de încredere şi, după cum am spus, în ultima vreme am avut câteva probleme în Bella Terra.

— Trebuie să fie nişte probleme impresionante.

— O, da.

Brooke păru dezgustată.

Penelope avea de gând să pună şi alte întrebări, dar, când păşiră în holul de la intrare înalt de două etaje, perspectiva de a lucra la acest proiect îi tăie respiraţia.

Câteva piese de mobilier stricate rămăseseră împrăştiate prin încăperile vizibile, dar, în cea mai mare parte, locul era, după cum spusese Brooke, dezbrăcat până la oase.

Şi totuşi, ce oase splendide!

Podeaua solidă din lemn se întindea până în salonul din stânga şi până în sala de bal din dreapta şi apoi către scara arcuită lungă şi lată şi în umbrele de dincolo de ea. Pereţii tencuiţi se întâlneau cu lambriurile tavanului şi, la fiecare colţ, o fundă sculptată în lemn ţinea un buchet de flori din ipsos. O oglindă, pătată de vreme, decora peretele de deasupra unei mese rupte de la intrare. Candelabrul de cristal atârna în faţa supraluminii de deasupra uşii.

Brooke răsuci întrerupătorul; masivul candelabru se aprinse, dar jumătate dintre cele treizeci de becuri în formă de lumânare erau arse. Pânze de păianjeni şi praf acopereau restul luminii, lăsând intrarea tot adumbrită. Totuşi Penelope putu vedea ce anume pusese expresia aceea plină de speranţă pe chipul lui Brooke.

— Casa este orientată către est, nu-i aşa?

— Da.

— Şi, când soarele apune, razele lui pătrund prin prisme şi curcubeie dansează pe scări?

— Da! spuse Brooke, zâmbind fericită.

— După curăţenie, va fi magnific.

Penelope îşi aruncă geanta din piele moale în colţul de la intrare, îngenunche şi îşi trecu mâna peste podeaua zgâriată şi ponosită, dar care strălucea totuşi în culoarea chihlimbarului cu o textură distinctă pe care avu impresia că o recunoaşte.

— Asta este inimă de brad?

Trebuia să întrebe. Era un material atât de rar, îl văzuse folosit o singură dată mai înainte, într-o vilă istorică din Virginia. Brooke se sprijini de tocul uşii, încordată din cauza încântării.

— Ne-au spus că asta este, dar nu ştiu ce înseamnă.

— Înseamnă că este tăiat din inima brazilor din prima generaţie, care s-au înălţat înainte ca primii locuitori să sosească pe aceste ţărmuri, copaci atât de bătrâni şi de mari încât duramenul lor cu fibra dreaptă putea fi folosit pentru podele. Chiar dacă ar mai exista astfel de copaci acum, aceştia ar fi conservaţi şi pe bună dreptate, nu tăiaţi pentru astfel de vanităţi cum ar fi pardoseala de brad.

În teorie, Penelope deplângea copacii care îşi dăduseră viaţa pentru o astfel de vanitate frivolă, dar asta se întâmplase cu mult timp înainte ca ea să se fi născut. Şi să aibă ocazia de a lucra cu o asemenea frumuseţe...

— Acum ştiu ce înseamnă. Înseamnă că am dat lovitura, zise Brooke.

— Exact, pentru că acest lemn este binecunoscut pentru rezistenţa sa şi, după ce îl vei şlefui şi refinisa, te va ţine pe tine, pe copiii şi pe nepoţii tăi.

Penelope privi cum Brooke trecu o mână peste abdomen, dându-se de gol.

— Nu am văzut încă întreaga casă, dar dacă şi restul este la fel... restaurarea o va readuce la măreţie.

— Ştiu!

Trezită la viaţă de nerăbdare, Brooke se îndepărtă de uşă şi o trânti, închizând-o. Ridicându-se, Penelope

întrebă:

— De unde să începem?

După două drumuri la drogherie şi o comandă de mâncare livrată, cele două femei şedeau pe treapta de jos de la intrare, culegând ingrediente de pe rămăşiţele unei pizza mari cu brânză şi sos pesto. Pe măsură ce ziua trecea, Brooke păru să îşi recapete pofta de mâncare.

Penelope îşi sprijini carneţelul nou-nouţ pe genunchi şi îşi schiţă ideile pentru remodelarea parterului.

— Avem bucătăria în spatele casei – va trebui golită. Există o cămară de dimensiuni rezonabile şi o verandă mare pe care o putem încorpora în casă ca pe un colţ de luat micul dejun. Avem sufrageria între bucătărie şi salon. Acum, sunt aproape sigură că acesta este un perete de rezistenţă – arătă către peretele care despărţea salonul de sufragerie – ceea ce înseamnă că susţine structura etajului. Nu îl putem înlătura fără a consulta un inginer care să proiecteze o rezistenţă înlocuitoare.

— Dar se poate face asta? întrebă Brooke.

— Cu destui bani, se poate face orice.

— Soţul meu este bogat.

Penelope îşi dăduse deja seama de asta.

— Grozav.

— Da, este una dintre trăsăturile care îmi plac la el, spuse zâmbind Brooke. De asemenea, îşi doreşte un cămin alături de mine. De data asta e hotărât ca totul să meargă bine între noi. În plus, a negociat şi a făcut o afacere cu adevărat bună cu locul ăsta şi mi-a dăruit un buget scandalos ca să o aranjez cât se poate de iute.

Invidia avu gust amar pe limba lui Penelope, dar, dacă cineva merita fericire, aceasta era femeia atât de generoasă şi de amabilă cu cineva aproape complet străin.

— Aşadar, nu este numai bogat, ci îşi cunoaşte cum trebuie priorităţile.

— Îl voi iubi pentru totdeauna.

Vorbele erau dramatice, dar atât de simplu rostite, încât Penelope simţi un junghi în zona inimii. Se lupta cu singurătatea, cu perspectiva unor zile lungi pe care să le umple şi fără nimeni alături de care să îşi împartă încercările şi triumfurile. Avea să lucreze, desigur, şi să îşi facă prieteni, dar să nu mai vorbească niciodată cu mama ei, să nu mai meargă niciodată acasă, la singurul bărbat care o iubise, să nu îşi ţină niciodată copilul în braţe...

Poate că ceea ce simţea nu era gustul invidiei. Poate că era tristeţe.

Lacrimile îi apăsau în spatele pleoapelor. Îşi luă apa şi bău din ea, încercând să îşi ude gura uscată pe neaşteptate; apoi, brusc, se ridică în picioare şi intră cu paşi mari în salon. Era chiar şi mai slab luminat decât la intrare, o încăpere în care răsuna ecoul şi care avea nevoie de un covor persan cu ciucuri pe podea, o sofa Queen Anne aşezată în unghi alături de un fotoliu mare simplu şi un foc care să ardă în şemineul sculptat manual în marmură roz, care domina încăperea. Îşi păstră vocea sinceră şi puternică.

— Da, cred că asta ar fi o cameră minunată pentru a primi oaspeţi. Vom sparge peretele către sufragerie, apoi vom crea o boltă de sprijin sau poate chiar ar fi posibil să instalăm o uşă glisantă ca să-ţi poţi hrăni oaspeţii şi apoi să laşi vasele murdare şi să închizi sufrageria...

Probabil că nu fusese convingătoare, pentru că Brooke se ridică în picioare şi spuse cu voce blândă:

— Penelope...

O avalanşă de emoţii o cotropi pe Penelope – la câteva luni de la moartea mamei sale şi la 15 luni de la apelul telefonic în legătură cu Keith, încă se mai întâmpla uneori – şi atunci ştiu că nu păcălise pe nimeni. Nu pe Brooke. Şi nu pe ea însăşi. Inspiră tremurând şi întinse mâna într-un

gest de oprire. „Fără milă”, asta dorea să spună.

Brooke dădu din cap, înţelegând fără cuvinte. Şi Penelope ştiu că găsise mai mult decât o slujbă. Îşi găsise o prietenă.

Slavă Domnului! Acesta era, cu siguranţă, primul semn că mersese mai departe de încrengătura de durere şi tristeţe. Acum putea, în sfârşit, să îşi reconstruiască cu succes viaţa.

În vreme ce se chinuia să îşi potolească sentimentele nestăpânite, de la uşa de la intrare se auzi un clic. Ambele femei se întoarseră să vadă.

Siluetele a doi bărbaţi înalţi şi cu umeri laţi se zăreau neclar prin geamul şlefuit.

Clanţa se mişcă. Uşile duble se deschiseră larg.

Chipul lui Brooke se lumină, iar aceasta strigă cu o plăcere plină de încântare:

— Rafe!

O amintire depărtată se trezi în creierul lui Penelope, un tunet care prevestea necazuri.

Rafe? Un nume rar. Un nume deosebit. Îl auzise cu ani în urmă...

Întreaga zi, Brooke nu rostise niciodată numele soţului ei. De ce? Ce ascundea?

Bărbaţii intrară în foaier, amândoi chipeşi şi cu părul negru, în mod limpede fraţi.

Brooke se uită de la ei la Penelope şi se dezumflă ca un balon. Şoapta ei răsună cu putere în tăcere.

— O, nu!

Adevărul şi groaza o fulgerară pe Penelope în inimă.

Soţul lui Brooke sosise şi acesta era Rafe Di Luca. Iar celălalt bărbat... Celălalt era fratele lui Rafe.

Era Noah Di Luca. Noah Di Luca *al* ei.

Capitolul 9

Timpul se modifică. Mişcarea îngheţă. Penelope văzu tabloul întipărit cu o asemenea claritate, încât fiecare dintre ei ar fi putut să fie o figură dintr-un muzeu de ceară luminat cu iscusinţă.

Rafe, într-un costum negru, cămaşă albă şi cravată, mergând către soţia lui cu mâinile întinse, spunând:

— Ce s-a întâmplat, iubito?

Brooke privind-o pe Penelope cu ochii mari de consternare.

Noah, în blugi, un tricou albastru şi o jachetă de in, privind în jur ca pentru a evalua casa, zărind-o pentru întâia oară pe Penelope. Iar şocul de a întâlni ochii lui o trimise pe Penelope zburând la 10.000 de metri în atmosferă.

Aerul era rarefiat; nu putea să respire. Urechile îi erau înfundate; nu putea să audă. Toată atenţia ei se concentrase asupra unui singur punct focal: chipul lui Noah, bărbia lui, buzele lui, buzele lui, buzele lui. Şi ochii lui, la fel de adânci şi de verzi ca oceanul şi la fel de lipsiţi de sentiment şi de credinţă...

Îi era frig, îngheţase; nu se putea mişca, nu putea să simtă...

Apoi, pe neaşteptate, el se mişcă, iar gheaţa se sparse.

Era din nou cu picioarele pe podeaua din inimă de brad... şi putea să simtă. Pielea îi era ca gheaţa, degetele îi tremurau şi apăsarea din piept o făcu să îşi dorească să fi fost în stare să cadă la podea într-un leşin de secol XIX.

El porni către ea.

Ea îşi încorda spinarea. Nu era o fecioară victoriană. Nu era o laşă. Înfruntase lucruri mult mai rele decât această confruntare. Avea să treacă cu bine prin această experienţă cu graţia şi stăpânirea de sine pe care le învăţase de la viaţă.

Noah întinse mâna. Bun. Avea să fie ca o întâlnire de afaceri. O întinse pe a ei.

— Noah, cât mă bucur să te revăd!

O minciună, dar era pentru o cauză nobilă.

— Penelope, nu aveam nici cea mai mică idee că eşti în oraş.

Vocea lui o învălui în rămăşiţele adâncimilor vechi, întunecate şi bogate ale pasiunii amintite. El îi luă mâna. Iar Penelope fu din nou aruncată în spaţiu. În atingerea aceea era totul: toată bucuria primei iubiri, toată durerea respingerii lui şi toţi anii aceia în care fuseseră departe...

De data asta, Penelope nu aşteptă să fie eliberată. Luă timpul de gât şi dădu cu sine de pământ.

Respiră.

Zâmbi.

Îşi luă o înfăţişare plăcută şi *normală*.

Vorbi.

— Am sosit ieri. N-am spus nimănui că vin, dar eu şi Brooke ne-am întâlnit la restaurant şi am descoperit o apreciere comună faţă de arhitectura începutului de secol.

— Întotdeauna ţi-au plăcut casele vechi, zise el.

Ea încercă să se gândească la cum se purta cineva când întâlnea pe altcineva în împrejurări legate de afaceri. Ar fi trebuit să ştie asta. Ştia asta. „Mai întâi, trage-ţi mâna din mâna lui”.

Se eliberă. El îi dădu drumul.

Ea îşi frecă palma de blugi, încercând să şteargă senzaţia atingerii lui. Nu reuşi. El era aici, emanând căldura soarelui Californiei, parfumul de bergamotă şi portocală lipit de pielea lui, structura feţei lui fiind la fel de izbitoare ca întotdeauna, dar rafinată, mai matură... După nouă ani lungi, o căsătorie şi prea multe pierderi devastatoare nu fusese în stare să şteargă amintirea atingerii lui. De ce ar fi reuşit acum?

Când Brooke interveni în discuţie, Penelope o privi în mod deliberat pe ea mai degrabă decât pe Noah.

Brooke sporovăi nervos, dar vesel.

— Rafe, dragule, nu ştiu dacă ai întâlnit-o vreodată pe Penelope când a locuit aici mai înainte...

— Am întâlnit-o. Îmi amintesc de ea. Rafe o privi drept în ochi. Penelope Alonso. Te-ai schimbat.

Noah vorbi:

— Eu cred că este neschimbată.

Ca prezenţa şi atingerea lui, vocea lui caldă şi aspră îi dădu fiori până în creştetul capului. Dar de data asta fu în stare să răspundă imediat, întâlnindu-i privirea şi zâmbindu-i cu acelaşi zâmbet care i se întindea pe buze ca un elastic foarte întins.

— M-am schimbat. Nouă ani e un timp îndelungat.

— Părul tău este mai scurt, zise el.

— După ce-am absolvit, am lucrat pentru o firmă de decoraţiuni interioare în Cincinnati. O coadă împletită pe spate nu părea profesională. Se întoarse către Rafe – sau, mai degrabă, îi întoarse spatele lui Noah. Şi eu îmi amintesc de tine. Erai acasă, în permisie. Merse către el şi îi întinse mâna. Acum sunt Penelope Alonso Caldwell.

El îi strânse mâna scurt.

— Eşti căsătorită.

— Văduvă, îl contrazise.

— Ce s-a întâmplat cu soţul tău? o întrebă el.

— A murit într-un accident de maşină cu mai mult de un an în urmă.

Brooke spusese că Rafe lucra în domeniul securităţii; Penelope aproape că vizualiză cum acesta punea deoparte informaţia pentru a o verifica mai târziu.

— Credeam că vei spune divorţată, spuse Rafe.

Ea îi recunoscu tonul vocii: ca un poliţist din Los Angeles care aresta un hoţ din magazine tânăr, nesăbuit şi

înspăimântat. Cât de ironic! El dorea să îşi apere frăţiorul mai mic de periculoasa lui seducătoare, iar ea ar fi dorit să se afle oriunde, numai aici, nu.

— Îmi pare rău pentru pierderea ta.

Noah fu cel care spuse aceste cuvinte şi păru sincer.

— Mulţumesc.

Învăţase că acesta era cel mai uşor lucru pe care îl putea spune. Pentru că, serios, ce altceva ar mai fi fost? „Keith a fost un tip bun; l-am iubit pentru bunătatea lui şi, în durerea şi neliniştea care au urmat, l-am uitat cu prea multă uşurinţă”.

Lucrul acesta fusese cel mai rău: să privească şocată în urmă şi să îşi dea seama că moartea lui abia dacă făcuse o undă în cursul emoţional al vieţii ei.

Când se gândea totuşi la el, se întreba... oare acea dragoste luminoasă şi înflăcărată pentru Noah era cea care îl aruncase pe Keith în umbră? Sau tragedia care urmase era cea care îl făcuse în mintea ei o amintire slabă, transparentă?

Să dea vina pe Noah era prea uşor, prea convenabil. Să stăruie asupra celor petrecute după aceea... la ce i-ar fi fost de folos?

Nu dorea să discute despre căsătoria sau soţul ei cu Noah. Nu era deloc treaba lui. Lăsând subiectul deoparte, Penelope spuse:

— I-am zis lui Brooke că această casă pare a fi o achiziţie bună, solidă.

Noah aruncă nerăbdător o privire împrejur.

— Da.

— Cu o planificare bună şi legăturile familiei Di Luca, renovarea nu ar trebui să ia mult timp. Nu eşti de acord? insistă ea.

El privi din nou împrejur, văzând ceea ce se afla în jurul său pentru întâia oară, cercetând fiecare intrare, scările,

camerele care puteau fi văzute. Întorcându-se către Brooke, spuse:

— Cât de curând ai de gând să te muţi aici?

— În şase luni, bănuiesc, zise aceasta.

El izbucni într-un hohot de râs.

— Şase luni pentru o renovare de amploarea asta? Ai fost administrator al complexului. Ştii cum sunt contractorii. *Planificare este* doar un cuvânt pe care acestora le place să îl folosească.

Îl privi gânditoare, apoi anunţă:

— Trebuie să ne mutăm peste şase luni. Voi avea un copil peste şapte.

Capitolul 10

Ca şi cum ar fi fost trosnit cu un par între ochi, Noah se clătină pe călcâie.

— Un copil? întrebă răguşit.

Penelope clătină mirată din cap. Cum putea Noah să fie atât de orb? Ei nu fusese nevoie să i se spună. După doar cinci minute în prezenţa lui Brooke, Penelope avusese bănuielile ei. După o oră fusese sigură.

Chiar sub ochii ei, Noah se transformă într-un bărbat de familie italian. Se grăbi către Brooke şi o trase în braţele lui. Strivind-o într-o îmbrăţişare uriaşă, o sărută în creştetul capului.

— Trebuie să merg să cumpăr o mănuşă de baseball.

— Pentru ce?

Acum cel picat din cer era Rafe.

— Pentru nepotul meu! zâmbi larg Noah.

— Sau nepoata ta, zise Brooke.

— Sau nepoata mea, conveni Noah.

— Este destul timp pentru asta, spuse Brooke.

Zâmbetul larg al lui Noah se stinse.

— Mda. Destul timp.

Surprinsă, Penelope îl cercetă din priviri. Pentru un moment extrem de scurt, acesta arătă ca o caricatură mai în vârstă a lui însuşi, bântuit de faptele trecutului său. Apoi expresia lui deveni din nou zâmbitoare şi arogantă.

— Cine mai ştie?

— Nonna a ghicit. I-am spus mamei chiar înainte să zboare spre New York ca să o viziteze pe mama lui Rafe cât repetă pentru debutul ei pe Broadway şi i-am spus Francescăi în timp ce mama se afla în aer. Aveam de gând să aşteptăm până duminică pentru a spune tuturor celorlalţi, dar acum, că voi ştiţi... Brooke se întoarse către Rafe. Va trebui să trecem să îi vedem pe Eli şi pe Chloé în seara aceasta.

— Ha! Mi-ai spus mie înaintea lui Eli, zise Noah.

— Eşti atât de matur!

Sarcasmul lui Brooke fu zdrobitor. Noah doar zâmbi larg în timp ce o dădu pe Brooke deoparte, ca şi cum ar fi fost foarte fragilă.

— Aşadar, trebuie să începem reconstrucţia. Bănuiesc că avem nevoie de planuri pentru clădire?

— Cu siguranţă că da, fu de acord Penelope.

— Voi aduce imediat băieţii aici ca să facă măsurători.

Îi întinse mâna lui Rafe. Acesta i-o strânse şi fură numai felicitări bărbăteşti şi apoi, ca fraţi crescuţi cu afecţiune, se strânseră în braţe şi izbucniră în râs.

Felul în care se purtară i se păru lui Penelope aproape ca o împăcare.

— N-ai pierdut deloc timpul.

Noah se îndepărtă de Rafe şi îl lovi pe spinare.

— Nu a fost plănuit.

Brooke îi privi, zâmbind.

— După necazurile din ultima lună, pur şi simplu... nu am fost foarte atenţi.

— Stai să mă gândesc! Noah îşi ţuguie buzele ca o bătrână. Ce ne-a învăţat în liceu doamna Burns? A, da. Nu este nevoie decât de o singură dată.

— Taci din gură, Noah. Ai făcut şi tu greşelile tale.

Aruncând o privire furişă în direcţia lui Penelope, Rafe se opri brusc.

— Nu greşeala asta, zise Noah calm.

Nu. Era adevărat. În vara aceea Noah fusese foarte, foarte atent cu măsurile de contracepţie. La vremea respectivă, Penelope fusese foarte uşurată să aibă un iubit care îşi asuma cu meticulozitate toată responsabilitatea. Când, mai târziu, el o alungase cu un dispreţ nepăsător, îşi dăduse seama că nu o făcuse pentru ea, ci pentru el – nu îşi dorise posibila complicaţie de a avea un copil cu ea.

Acum ştia un pic mai multe despre statisticile legate de prezervative – erau eficiente 98 la sută în prevenirea unei sarcini. Aceasta însemna că, într-un an, două cupluri dintr-o sută care folosiseră prezervative urma să aibă o sarcină nedorită.

Când privea înapoi la vara aceea, la impetuozitatea pasiunii lor şi la plăcerea de a petrece fiecare moment posibil unul în braţele celuilalt... Ei bine, era un mare noroc că nu rămăsese însărcinată.

Iar propria mamă, care crescuse singură o fiică, fără niciun ajutor din partea tatălui lui Penelope sau al familiei sale... mama ei ar fi *ucis-o*.

Înainte ca tăcerea să devină stânjenitoare – şi mai stânjenitoare – Brooke spuse:

— Este adevărat, Rafe. Penelope este decorator de interioare şi suntem foarte norocoşi că am găsit-o! De îndată ce ne-am întâlnit, am ştiut că ne vom simpatiza.

— Unde v-aţi întâlnit?

Rafe nu păru neliniştit, nici din cale-afară de vesel. De fapt, o scruta pe Penelope ca şi cum ar fi ştiut că ea furase

argintăria familiei.

— La cafeneaua Rhodes. Brooke îşi puse mâna pe braţul lui Rafe şi strânse cu putere. Am ştiut că era exact persoana potrivită care să mă ajute să fac din această casă un cămin.

Rafe o privi pe soţia sa ca şi cum ar fi încercat să îi mai reducă din entuziasm.

— Mai întâi vom dori să îi verificăm recomandările, desigur.

— I-am trimis deja CV-ul meu şi recomandările soţiei tale, răspunse Penelope.

— Şi a naibii să fiu dacă nu sunt în stare să verific şi să aprob acele recomandări eu însămi, având în vedere faptul că am fost administratorul unui mare complex şi am angajat sute de oameni la vremea mea.

Brooke îl pocni cu putere pe soţul ei cu băţul sarcasmului. Noah izbucni în râs. În mod limpede, Rafe nu fu mişcat.

— Bineînţeles că eşti în stare. Nu aş insinua niciodată că n-ai fi. Dar acum eu mă ocup de securitate şi toţi angajaţii sunt aprobaţi de mine.

Luată prin surprindere de tonul neînduplecat al lui Rafe, Penelope ridică din sprâncene la Brooke.

— Este o poveste lungă, îi spuse Brooke, ridicând şi coborând mâinile cu o vulnerabilitate care nu îi era caracteristică.

Noah interveni schimbând cu abilitate subiectul:

— Rafe, eşti norocos. Diploma lui Penelope este de la Universitatea din Cincinnati. Nu-i aşa? îi zâmbi Noah.

Dumnezeule! Zâmbetul acela. Obişnuia să facă inima lui Penelope să nu mai bată.

— Nu-mi amintesc să-ţi fi trimis o invitaţie la absolvire, zise ea.

Lucru care sună arţăgos. Dar se simţea arţăgoasă. El o

spionase?

— Nonna mi-a spus.

Totuşi, Noah îi zâmbea. Zâmbetul acela îi făcea lumea să se învârtească în trecut.

— Ştii cum este bunica: indiferent unde ai merge, va fi întotdeauna prietena ta.

Ah, minunat! Acum Penelope se simţea arţăgoasă şi vinovată.

— Nonna s-ar bucura grozav de mult să te revadă.

Când Penelope plecase din Bella Terra, avea 18 ani, iar doamna Di Luca era antică, avea cel puţin 70 de ani. Desigur, era plină de vitalitate şi ocupată, amabilă cu tânăra care reuşise să obţină o slujbă ca stagiară la o înfloritoare firmă de proiectare din Bella Terra.

— Cât timp te afli aici, sper că-i vei face o vizită.

Noah păru cuceritor şi atrăgător. Era un pic cam prea târziu să o ispitească.

— Nu-mi pot imagina că îşi mai aminteşte de mine.

— Nonna îşi aminteşte de toată lumea, dar de tine îşi aminteşte cu deosebită afecţiune. Te-a plăcut foarte mult şi n-a înţeles niciodată motivul pentru care m-am despărţit de tine.

„Asta înseamnă că suntem două, nemernicule!”

— Planurile mele din momentul de faţă sunt cam... neclare, dar mi-ar plăcea foarte mult s-o revăd pe doamna Di Luca.

Ceea ce era adevărat – în vara aceea, Penelope şi Sarah deveniseră iute prietene şi, când Penelope şi mama ei părăsiseră oraşul, Sarah trimisese un bileţel foarte frumos în care îşi exprima speranţa că Penelope avea să păstreze legătura.

Penelope nu răspunsese. Avusese de gând să o facă, dar nu ştia ce să spună, cum să retrăiască acea durere şi suferinţă şi, în cele din urmă, fusese mai uşor să plece şi

să nu se mai uite vreodată înapoi.

Acum Penelope se întreba... oare doamna Di Luca bănuia motivul real pentru care Penelope şi mama ei se aflaseră în oraş?

Nu, probabil că nu. Din câte ştia Penelope, nimeni nu bănuise adevărul – nici măcar tânăra Penelope.

Se privi în oglinda pătată de la intrare. Semăna cu mama ei.

În oglindă, în spatele ei, o siluetă ieşi din colţurile întunecate ale coridorului de lângă bucătărie. Alarmată, se răsuci şi se trezi faţă în faţă cu străinul care ieşi din umbre.

În acelaşi timp, Rafe scoase un pistol de sub jachetă.

Calmă, Brooke scoase un pistol de sub vestă.

Şi, pe neaşteptate, Noah avu în mâinile sale un cuţit lung de 20 de centimetri.

Capitolul 11

Penelope rămase cu gura căscată la arme – şi la oamenii cu chipuri sumbre care le fluturau cu atâta îndemânare. Inima îi sări şi începu să bubuie. Se dădu înapoi cât putu de iute, îşi lovi spinarea de perete şi... ei bine... se lăsă în jos.

Silueta întunecată flutură din braţe în aer şi spuse:

— Sunt eu, Bryan DuPey. Lăsaţi deoparte armele!

Se mişcă alene în lumină, dovedindu-se a fi un bărbat slab şi musculos, de înălţime medie, cu păr castaniu rar şi ochi injectaţi de sânge ce purta o uniformă de poliţie.

— La naiba, DuPey, ce dracu' te strecori în halul ăsta?

Cu o privire rapidă către Penelope, Noah îşi strecură cuţitul sub jachetă. Pistolul lui Brooke dispăru în tocul ascuns sub vesta ei. Rafe continuă să îşi ţină arma în mână, dar o îndreptă către podea. Aparent, îl cunoştea pe

acest poliţist.

Cu grijă, DuPey îşi coborî mâinile.

— Am parcat pe alee şi am venit prin curtea din spate. M-am gândit să ocolesc prin faţă; apoi am văzut că uşa din spate era deschisă câţiva centimetri şi...

Rafe îl întrerupse:

— Era deschisă câţiva centimetri? Întorcându-se către Brooke, întrebă pe un ton exagerat de amabil: Iubito, ai lăsat deschisă uşa din spate?

— Nu.

Nu putea să pară mai sigură... sau mai rece.

— Am ieşit acolo, eu şi Penelope. Ne-am plimbat pe veranda acoperită şi am discutat despre planurile noastre pentru curtea din spate şi, când am intrat înapoi, îmi amintesc în mod clar că am închis uşa şi am pus alarma. Nu-i aşa, Penelope?

Penelope dădu din cap şi şopti:

— Da, şi am fost împreună în tot timpul ăsta.

Privirea rece a lui Rafe o măsură pe Penelope din cap până în picioare, o cântări, apoi el dădu din cap.

— În regulă. Haideţi să verificăm cum stau lucrurile! Noah, vino cu mine! DuPey, verifică în casă! Brooke, tu stai aici cu Penelope!

Se uită la soţia lui ca şi cum se aştepta să îl contrazică. Aceasta dădu aprobator din cap şi desfăcu fermoarul vestei pentru a scoate la iveală tocul prins pe trunchiul ei.

DuPey îşi scoase pistolul.

Cuţitul lui Noah apăru din nou.

Bărbaţii se îndreptară către bucătărie.

Penelope o fixă cu privirea pe Brooke, tremurând ca varga în urma şocurilor la fel de puternice şi neplăcute precum cele de după un cutremur.

— De ce poartă toată lumea arme?

— Ţi-am spus. Am avut probleme.

Răspunsul nu fu neapărat tăios, cât scurt; Brooke păru să asculte. Aşa că Penelope ascultă şi ea. Ascultă sunetul încălţărilor bărbaţilor pe scânduri, ascultă cum uşa din spate se deschise şi se închise, ascultă cum casa scârţâia şi gemea.

— Probleme? Cum ar fi vandalismul?

— Probleme, Brooke aruncă o privire piezişă plină de compătimire către Penelope. Cum ar fi crima.

Lui Penelope i se tăie respiraţia.

— Oh!

— S-au întâmplat unele lucruri aici. Lucruri urâte. Nu mai e acel oraş mic şi liniştit pe care Lai lăsat acum nouă ani. Dar ascultă! Brooke aruncă o privire către spatele casei, apoi rosti iute: Vreau să discut cu tine. Să-ţi explic... îţi jur că nu ţi-am întins o cursă! Adică în ceea ce-l priveşte pe Noah.

— Ah.

Da. Mai întâi Noah, apoi armele, apoi căutarea cuiva care trecuse de securitatea familiei Di Luca în vreme ce ea şi Brooke se aflau efectiv în casă... poate că nu era o idee chiar atât de strălucită să accepte slujba asta.

Brooke continuă:

— I-am tot cerut lui Noah să vină să arunce o privire la casă de săptămâni întregi. Ştie multe despre renovări, despre construcţii. Este nevoit, din cauza complexului. Dar a fost ocupat, iar eu am renunţat la speranţa că va veni. Faptul că a apărut când tu te aflai aici a fost pur şi simplu ghinion.

— Nu m-am gândit niciodată că tu... Nu mi-a dat prin cap că mi-ai întins o capcană.

Şi, oricum, nu mai conta acum. Ceea ce conta era această aproape banală acceptare din partea unei femei în aparenţă normală a celei mai odioase fărădelegi: crima.

Casa veche, mai înainte atât de primitoare, se simţea

acum rece şi bântuită. Penelope îşi plecă umerii şi se apropie şovăind de Brooke. Pe acelaşi ton imperios şi liniştit, Brooke spuse:

— Nu ţi-am spus numele soţului meu pentru că am crezut că vei ezita să accepţi slujba şi am intervievat atât de mulţi decoratori de interioare. Nu ţi-ar veni să crezi cât de refractari sunt să asculte. Îmi doresc casa să fie făcută aşa cum îmi vreau eu, nu ei, iar tu... tu ai exact aceleaşi instincte ca mine şi chiar îmi doresc să lucrezi alături de mine. Ar fi trebuit să-ţi fi spus de Rafe. *Aveam* de gând să o fac, dar nu încă.

— Va face investigaţii în ceea ce mă priveşte, nu-i aşa?

Penelope avea secrete. Probabil nimic care să îl intereseze pe Rafe, dar ei îi displăcea profund sentimentul acela de expunere.

— Stă ca pe ghimpi, îi găsi scuză Brooke. Toată lumea e neliniştită zilele astea, dar cu vreo două luni în urmă aproape am fost ucisă...

— Tu... tu...

Brooke era cea care fusese aproape ucisă?

— Când ai spus crimă, m-am gândit...

— Da, am avut şi cadavre adevărate. Brooke îşi coborî privirea către mâini cu o grimasă. Dacă nu te superi, nu vreau să vorbesc despre asta. Vomit cu uşurinţă zilele astea.

— Desigur. Nicio problemă. Deşi probabil că Penelope avea nevoie să cunoască unele detalii înainte de a semna un contract. Dar acum eşti bine?

— Sunt bine. Mă lupt.

Brooke zâmbi încordată.

— Ai crede că eu ar trebui să fiu cea care are coşmaruri, dar nu, Rafe este acela. Se teme atât de mult să nu mă piardă.

Totul la această conversaţie era ireal.

— Credeam... Nu Rafe a fost cel care ţi-a frânt inima cu atâţia ani în urmă?

— Suntem proverbialii iubiţi nefericiţi. Dar de data asta, am nimerit-o. Brooke îşi trecu din nou mâna peste pântec. Ar fi trebuit să ne mutăm în Suedia. Apoi am aflat că avem copilul acesta.

Penelope şovăi între bucuria dată de noua sosire şi invidie... şi un val de tristeţe. Concentrându-se asupra bucuriei, spuse:

— Felicitări!

— N-a fost intenţia noastră, nu încă, dar ştii ce? Dacă o dai în bară o dată... Starea de spirit a lui Brooke se schimbă într-o clipă; râsul îi fu un tril voios de amuzament. Nu-mi vine să cred. E un asemenea miracol! Mama e atât de încântată, iar Nonna... aşa că rămânem în Bella Terra şi am cumpărat casa asta şi avem numai şase luni, poate un pic mai mult, ca să o punem la punct. Vreau să transform dormitorul mic în cameră pentru copii...

— Iar podul într-o cameră de joacă.

— Da! Brooke luă mâinile lui Penelope. Vezi? Ţi-am spus. Ai pentru casă aceeaşi viziune pe care o am şi eu. Te rog să rămâi şi să lucrezi cu mine! Ştiu care sunt preţurile pentru decoratorii de interioare – spuse un preţ care îi tăie respiraţia lui Penelope – şi te-aş putea ajuta să capeţi mai mult de muncă. Aici există cerere. Te-ai putea muta în Bella Terra.

Penelope clătină din cap.

— Nu, n-aş putea.

Pentru că, indiferent de ce îşi spunea în sinea ei, nu putea să trăiască în fiecare zi ştiind că ar putea să se întâlnească întâmplător cu Noah.

Brooke începu să vorbească, apoi întoarse capul către partea din spate a casei.

DuPey apăru, cu pistolul în mână. Umbla fără zgomot

pentru un bărbat încălţat cu ghete. Îşi concentră privirea greu de citit asupra lui Penelope, observând-o pentru întâia oară cu adevărat.

— Tu cine eşti? întrebă fără menajamente.

Brooke le făcu cunoştinţă.

— Penelope Alonso Caldwell, şeful poliţiei, Bryan DuPey.

— Bine ai venit în Bella Terra! Dădu din cap cu ceva mai multă amabilitate. Sper să ne revedem curând, în circumstanţe mai plăcute.

Dar Penelope observă că pistolul lui nu ezită deloc şi putea să jure că o a doua investigaţie asupra trecutului ei avea să aibă loc înainte ca ziua să ia sfârşit. Nu îi plăcea să fie tratată ca o infractoare când cea mai mare infracţiune a ei era o acuzaţie de furt dintr-un magazin la vârsta de 14 ani. Nu îi plăcea tot acest aranjament

— Trebuie să termin să arunc o privire prin jur.

DuPey intră în fiecare încăpere aflată la parter cu pistolul pregătit, în mod limpede anticipând necazuri ascunse în spatele fiecărei uşi.

Oare putea Penelope să locuiască aici când oameni care, după părerea ei, arătau absolut normali, scoteau arme şi cuţite şi le mânuiau cu competenţă, ca şi cum ar fi avut mult prea multă experienţă în folosirea lor?

— Brooke.

Brooke se întoarse din nou către Penelope. Probabil că citise neîncrederea lui Penelope, pentru că spuse cu disperare:

— Ai de gând să renunţi înainte chiar de a începe, nu-i aşa?

Penelope avea de gând să dea înapoi. Chiar avea de gând. Dar ochii rugători ai lui Brooke îi amintiră cât de plăcut fusese timpul pe care îl petrecuseră împreună.

Brooke flutură o mână primprejur.

— Uită-te la locul acesta! Are nevoie de noi. Are nevoie

de *tine*. Doar după cele câteva ore în care am fost împreună, ştiu cât de mult ţi-ar plăcea să vezi casa revenind la viaţă. Lucrurile nu stau chiar atât de rău cum pare... Ezită, apoi se corectă. Adică, sunt, dar tu nu eşti implicată. Necazurile nu vor ajunge la tine. Te vom ţine în siguranţă.

— Mi-ar plăcea să lucrez cu tine la casă, recunoscu Penelope. Dar...

Încă în stare de maximă alertă, DuPey trecu din nou pe uşă şi porni pe scară în sus. Privirea lui Penelope îl urmări în timp ce acesta dispăru în lumina slabă de deasupra. Trebui să îşi amintească în sinea ei că nu avea niciun interes în familia Di Luca şi nici în vieţile acestora. Trebuia să îşi amintească ce se întâmplase ultima oară când se aflase în Bella Terra şi să acţioneze cu precauţie.

Pe de altă parte, trebuia să rămână aici până când îl vedea pe Joseph Bianchin şi numai Dumnezeu ştia când acesta avea să revină în oraş.

Oare întâlnirea cu el, în cele din urmă, avea să merite să lucreze cu o familie care îi provocase deja atât de multă suferinţă? Oare ca să îl întâlnească pe Joseph Bianchin merita să îl vadă din nou pe Noah?

Îşi îndreptă umerii.

Se hotărâse deja. Da, putea să facă faţă familiei Di Luca şi lui Noah. Elementul neaşteptat era... crima.

— Lasă-mă să mă gândesc înainte să accept.

Capitolul 12

Uşa din spate se deschise şi se închise din nou. Brooke duse mâna la pistol.

— Noi suntem! strigă Rafe.

Penelope îşi dădu seama că îşi ţinea respiraţia şi îi dădu drumul cu un oftat.

Bărbaţii tropăiră înapoi din bucătărie, cu armele ascunse, dar, bănui Penelope, încă uşor accesibile. Brooke se uită la Rafe cu o privire sumbră.
— Ei bine?
— Nicio urmă de paşi în praful din spate, dar veranda a fost măturată, zise Noah.
— Nu eu am făcut-o, spuse Brooke.
— Eu i-am zis, răspunse Noah. Am spus: Brooke nu face treburi casnice. De îndată ce a venit să lucreze pentru mine la hotel a stabilit lucrul acesta foarte limpede şi în gura mare. Dar Rafe se află încă sub iluzia că soţia lui poate fi antrenată cu fermitate şi afecţiune să dea laba, să se ridice pe picioarele dinapoi şi să cerşească... şi să facă curat în casă.
Rafe îl pocni în piept.
— Taci din gură, idiotule!
— Încercam să fiu de ajutor! protestă Noah.
— Să mă ferească Dumnezeu de genul tău de ajutor.
Dar în primul semn de umor pe care Penelope îl văzuse la Rafe, unul dintre colţurile gurii acestuia se ridică într-un zâmbet strâmb.
Brooke chicoti şi îşi dădu la o parte părul de pe faţă, iar când Rafe o trase în braţele sale, merse de bunăvoie.
Privirea lui Noah căzu asupra lui Penelope, dar faţă de ea nu păru să fie la fel de binedispus ca faţă de fratele şi de soţia fratelui său. Privirea lui fu gravă şi gânditoare, iar ea îl privi la rândul ei cu fermitate. Dorea să vorbească, să îi spună că, dacă pleca din Bella Terra, nu era din cauza lui. Acum el nu mai însemna nimic pentru ea; tot ceea ce conta era să îşi găsească locul într-o lume care devenise rece şi singuratică. A – şi să rămână în viaţă.
Dar nu rosti nicio vorbă. Bineînţeles că nu. Începerea unei discuţii ar fi fost extrem de periculoasă.
— Atunci cine a măturat veranda şi de ce? îl întrebă

Brooke pe Rafe. Eşti sigur că nu au fost vecinii care încercau să fie prietenoşi?

— Sunt sigur.

Penelope observă că, deşi Rafe o ţinea pe Brooke aproape de el, acesta îşi păstra liberă mâna cu care trăgea.

— Incuietoarea conţine un cip electronic care înregistrează toată activitatea de la uşa aceea şi ar trebui să trimită înregistrarea echipei mele de securitate. Nu numai că uşa a fost deschisă de afară, dar părţile electronice din încuietoare au fost prăjite în aşa hal, încât alarma nu a pornit, iar raportul nu a fost trimis.

— Dacă încuietoarea a fost prăjită, cum de ai primit informaţia aceea? întrebă Penelope.

Toţi ochii se întoarseră către ea cu diverse grade de suspiciune. DuPey răspunse din capătul scărilor:

— Rafe are întotdeauna un sistem de rezervă. Coborî încet şi o ţintui şi el cu privirea pe Penelope. Totul e în regulă sus. Totuşi poate ar trebui să verifici echipamentul de monitorizare, Rafe.

— O, crede-mă, asta intenţionez.

Penelope nu se simţise niciodată atât de stânjenită şi atât de ruşinată, ca şi cum ar fi fost vinovată de vreo crimă îngrozitoare, de a-i distrage atenţia lui Brooke cât timp oamenii aceştia, aceşti criminali, se strecuraseră înăuntru şi... nu făcuseră nimic.

— Dar înregistrarea video? Cu siguranţă că poţi vedea cine a intrat prin efracţie, zise Brooke.

— A fost ştearsă, spuse Rafe. Acesta este cel mai bun sistem al meu. Sau a fost. Este pe cale de a fi îmbunătăţit.

Penelope încă se străduia să înţeleagă.

— De ce ar face cineva asta? Să pătrundă prin efracţie şi să nu facă nicio pagubă?

— Este o avertizare.

Rafe se uită cu subînţeles la Noah.

Noah stătea nemişcat şi era tăcut, iar lucrul acesta păru... ciudat. Dar acum se întoarse către DuPey şi, cu o voce stinsă, întrebă:

— Ce cauţi tu aici? Este o vizită de curtoazie?

— Deloc. Cu tot rahatul care se tot întâmplă în Bella Terra, n-am timp de vizite de curtoazie.

Într-o clipită, DuPey adoptă o atitudine diferită, cea a unui şerif care interoga suspecţi.

— Aveam de gând să vizitez familia Di Luca ca să avem o mică discuţie despre individul care se află în momem tul de faţă în spital cu zece degete rupte.

— Zece degete rupte. Vocea lui Noah fu foarte stinsă. Se pare că avem o bandă în oraş.

— Da, cum a spus Noah. Aşa că de ce doreşti să vorbeşti cu noi? întrebă Rafe cu precauţie.

Gura lui Brooke se strânse într-o linie subţire şi sinistră.

— De ce ai presupune că suntem implicaţi?

Din punctul de vedere al lui Penelope, nimeni nu adresa întrebările corecte. Nu ar fi trebuit să întrebe cum de ajunsese un individ să aibă zece degete rupte? Sau de ce? De ce se purtau ca şi cum zece degete rupte erau o întâmplare obişnuită în Bella Terra?

— Ştiu că tu nu eşti implicată, Brooke. Nici Chloé sau doamna Di Luca. Nu a fost o bandă de tineri, dacă la asta te referi, Noah. Posibil doar fraţii Di Luca. Spitalul a sunat când individul a apărut la camera de urgenţă cu mâinile arătând ca şi cum cineva le-a lovit cu o rangă. Nu vedem lucruri de genul ăsta aici. DuPey îşi împinse pălăria către ceafă şi îşi scărpină fruntea. Sau cel puţin nu obişnuiam să avem aşa ceva. A durat o vreme să smulgem povestea de la el, mai ales că are cazier din urmă cu 12 ani: intrare prin efracţie, vandalism şi suspiciune de crimă.

— Un cetăţean integru, atunci, rosti sardonic Rafe.

— Acesta este un ticălos dat dracului, spuse DuPey.

Brooke se agită în braţele lui Rafe.

— Dă-mi voie să ghicesc! A dat peste un anunţ postat pe internet despre cineva care este gata să plătească bani buni să găsească şi să obţină o sticlă de vin.

Ochii obosiţi de copoi ai lui DuPey păreau că abia dacă erau deschişi, dar privirea lui îi măsură pe fiecare în parte cu o agerime voalată.

Noah stătea deoparte, în umbrele de lângă scară, cu faţa întoarsă, dar tocmai această nemişcare a lui o făcu pe Penelope să creadă că el asculta cu atenţie.

Nimeni nu întrebă de vin, aşadar ştiau cu toţii ceva ce Penelope nu ştia, iar ea nu avea de gând să se amestece în conversaţie. De fiecare dată când o făcea, cineva o privea cu bănuială.

— Cam asta este, Brooke, zise DuPey. A spus că umbla vorba că se ocupă cineva de treaba asta şi că nimeni nu trebuie să se amestece. Dar el este războinic şi nu chiar atât de inteligent...

— Şi lacom, adăugă Brooke.

DuPey dădu din cap.

— De îndată ce a auzit de bani, a pornit la drum. După spusele lui, a ajuns aici, a trecut pe la Beaver Inn, a băut câteva beri, a pus câteva întrebări, a dat din gură şi a doua zi de dimineaţă a pornit să recupereze sticla de la doamna Di Luca.

Sarah? Pe urmele lui Sarah se aflau criminali? Lui Penelope i se învârti capul.

DuPey continuă:

— Dar, înainte să ajungă foarte departe, trei bărbaţi, mai în vârstă, a spus el, l-au tras deoparte şi i-au spus să o şteargă dracului din oraş. Aparent, nu are un instinct de apărare puternic, pentru că a ameninţat că îşi aduce verii în bătălia pentru teritoriu.

— Şi?

Vocea lui Noah fu calmă şi destul de ridicată cât să ajungă la urechile fiecărei persoane, dar nu mai departe.

— I-au scos levierul din portbagaj şi i-au rupt toate degetele. I le-au rupt – gura lui DuPey se strâmbă cu dezgust – la naiba, le-au pisat.

Penelope îşi închise mâinile protector şi le făcu pumn.

— Va fi norocos dacă îşi va mai folosi vreodată mâinile.

DuPey îşi trase pălăria jos pe frunte. Nimeni altcineva nu păru la fel de afectat ca Penelope. Era aproape ca şi cum văzuseră cu toţii lucruri mai rele şi erau căliţi în faţa grozăviilor.

Crimă. Brooke spusese că a existat crimă. Mai mult de una? Şi violenţă de cel mai îngrozitor fel...

— Ce are asta de-a face cu noi? întrebă Rafe.

DuPey îşi ridică cureaua.

— De fapt, problema e că... a spus că cei trei bărbaţi erau fraţi. Semănau între ei. Iar bărbaţii pe care i-a descris păreau a fi din familia Di Luca.

Rafe şi Noah se uitară la DuPey fără să le vină să creadă.

— Chiar crezi că am face asta? întrebă Noah.

— Nu... DuPey nu părea prea sigur. Pare cam exagerat. Cred însă că aţi face orice ca să o apăraţi pe bunica voastră, iar dacă tipul ăsta are dreptate – şi are o gură foarte mare – cred că lucrurile ar putea să se încingă.

Rafe şi Noah făcură schimb de priviri.

— Când s-a întâmplat asta? întrebă Rafe.

— Azi-dimineaţă, în jurul orei opt, răspunse DuPey.

— Eram într-o conferinţă telefonică cu oamenii mei de pe Coasta de Est. Rafe arăta şi părea sigur pe sine. Am martori pentru asta.

— Ai ca angajat un hacker care ţi-ar putea falsifica ora şi prezenţa, replică DuPey.

— Darren este bun, recunoscu Rafe.

DuPey încheie:

— Iar oamenii tăi îţi sunt destul de loiali încât să mintă.

Rafe nu se contrazise. În schimb, înclină din cap.

Penelope înghiţi în sec. Oamenii aceştia erau înspăimântători.

DuPey îl privi pe Noah.

— Eu mă aflam în duş. Singur. Niciun martor. Noah îşi puse mâinile în şolduri. Şi nu, nu ştiu unde se afla Eli, dar bănuiesc că Chloé ştie. Sunt împreună... foarte des.

Bărbaţii zâmbiră cu subînţeles. Brooke îşi dădu ochii peste cap. Aparent, Eli şi Chloé erau un cuplu.

— Voi discuta cu el. Chloé nu este un alibi mai bun decât oamenii lui Rafe, dar poate că Eli lucra în podgorie sau printre butoaie. Tot ceea ce ne trebuie este un singur alibi valabil şi toţi scăpaţi basma curată. DuPey îşi atinse pălăria. În regulă, trebuie să plec.

Noah zâmbi larg.

— Tocmai ce au ieşit gogoşile din friteuza de la Binkie?

— Mda, spuse tărăgănat DuPey. Vrei să vii să-ţi iei obişnuita duzină?

Penelope observă că DuPey şi Noah se dondăneau ca vechi prieteni... Cât de interesant era faptul că nu sesiză acelaşi sentiment de camaraderie între Rafe şi Noah!

După alte câteva înţepături, Noah îl însoţi pe DuPey până la uşa din spate ca să se asigure că era bine închisă.

Cu mult mai multă intensitate şi mult mai puţină cordialitate, Rafe se întoarse din nou către Penelope.

— *Ce* cauţi în oraş?

— Haide! Brooke îl trase de braţ. Te pun eu la curent, în vreme ce-ţi arăt ce am decis eu şi Penelope să facem la etaj.

El ezită, în mod limpede dorind să se contrazică cu soţia sa... şi *nedorind* să se contrazică cu soţia sa. Brooke îl bătu

uşurel pe umăr şi murmură moale şi, cu o ultimă privire aspră aruncată lui Penelope, el o lăsă pe Brooke să îl conducă pe scări – lăsând-o pe Penelope să îl înfrunte singură pe Noah.

Capitolul 13

Poate ca să îl înfrunte pe Noah nu era mare lucru – nu fusese mare lucru – dar, până când Penelope urma să ia decizia finală în legătură cu slujba asta, nu avea de ce să rămână aici. Putea să meargă înapoi la motel şi să citească o carte sau ceva. Nu avea nicio responsabilitate...

Dar să plece părea ciudat şi copilăresc, ca şi cum ar fi fugit, şi nu putea să suporte ca Noah să creadă că ea nu putea să dea ochii cu el. Aşadar, rămase singură în holul înalt, ascultând ecoul paşilor de la etajul de deasupra şi sperând ca Joseph Bianchin să dovedească faptul că merita toată această osteneală.

Când auzi uşa din spate deschizându-se şi închizându-se, un fior neaşteptat îi trecu pe şira spinării. Noah, Rafe şi Brooke îşi păstrau armele pregătite. Brooke folosise cuvinte ca *necazuri* şi *crimă*. Felul în care aceştia se purtaseră o făcu dintr-odată pe Penelope să se întrebe cine intrase.

Apoi Noah apăru de după colţ şi se apropie de ea prin lumina piezişă a după-amiezii, şi un alt gen de fiori îi trecură pe şira spinării. Pentru că o, Dumnezeule, era chipeş.

Se asigură în sinea ei că nu exista nicio femeie pe pământ care să poată rămâne indiferentă la vederea lui. Avea genul acela de frumuseţe care venea după secole în care familii bogate de italieni îşi împerecheaseră fiii şi fiicele pentru cele mai alese pământuri şi sume de bani. Braţele lui erau prea lungi, mâinile, prea mari, umerii,

impresionant de largi şi şoldurile periculos de înguste. Dar felul în care păşea făcea ca privirea ei să se agaţe de el; paşii îi erau lungi şi uniformi, centraţi pe fiinţa lui. Se mişca ca un rege pirat cu sprâncene negre aflat la comanda vasului şi a echipajului său, chiar a naturii care se dezlănţuia în jurul lui.

— Rafe şi Brooke au cumpărat locul ăsta, iar Rafe dorea ca eu să văd casa.

El era aproape. Ea se simţea neliniştită.

— Ştiu. Opinia ta înseamnă foarte mult pentru Brooke. Discutam dacă acesta este un perete de rezistenţă.

Penelope intră în salon şi îşi lăsă mâna pe tencuiala scorojită.

— Este, spuse el cu încredere.

— Nici măcar nu te-ai uitat, sau mai ciocănit, sau... orice altceva de genul ăsta.

— În casele mai vechi, se presupune că fiecare perete este un perete de rezistenţă. Atunci când vei merge să iei permisul, va fi mai uşor.

Ochii lui verzi ieşiţi din comun observau lumea cu un interes amuzant – iar Bella Terra era lumea lui din toate punctele de vedere.

Şi totuşi, ea îşi aminti felul în care ochii lui se schimbau în cenuşiul furios al mării furtunoase... sau în auriul intens al unei mari pasiuni.

— Am învăţat destul de multe despre reconstrucţii. Sunt managerul complexului Bella Terra, o slujbă pe care am obţinut-o cu viclenie, născându-mă în familia Di Luca.

Îi zâmbi, invitând-o să îi răspundă la zâmbet.

Ea nu o făcu. În schimb îl privi fix, ca un rozător fascinat de un şarpe.

El continuă:

— Complexul s-a extins de când a fost construit în anii ’30 şi a trebuit să fac faţă fiecărei modernizări electrice şi

fiecărui dezastru cu instalaţiile sanitare.

Încântător! Dumnezeule, era la fel de încântător ca întotdeauna.

— Complexul mă ţine ocupat mai tot timpul şi prin mai tot timpul vreau să spun că sunt la datorie 24 de ore pe zi. Aşa că, atunci când iau vacanţă, părăsesc oraşul, merg la schi sau în Hawaii pentru concursul Omul de Oţel sau urc pe munte... Vara trecută am mers în Nepal şi am atacat câteva vârfuri foarte impresionante. Nonna a spus că a fost o prostie. Râse pe înfundate. Dar este încă un lucru tăiat de pe lista mea de dorinţe pe care vreau să mi le îndeplinesc înainte de a muri.

— Va trebui să fiu de acord cu bunica ta.

— Acum am făcut-o. Pot să merg în mormânt ştiind că am cucerit vârful K2.

Ar fi putut să moară. O mulţime de oameni căzuseră şi muriseră pe acel munte, fără ca trupurile să le fie recuperate vreodată. Iar lui Penelope nu ar fi trebuit să îi pese, şi totuşi îi păsa. Prea multă moarte…

Îşi împreună mâinile în dreptul taliei şi îşi coborî privirea asupra lor.

— Aş zice că este mai important să mergi în mormânt mai târziu, nu mai devreme. Dar… asta e doar opinia mea.

— Ce mai face mama ta? întrebă el. Este cu tine în vizită în Bella Terra?

Trebuie să fi văzut ceva în felul în care ea stătea sau să fi auzit ceva în glasul ei... sau poate pur şi simplu trecuse la un alt subiect de conversaţie.

— Nu. Penelope îşi recâştigă stăpânirea de sine şi îşi ridică privirile către el. Am pierdut-o acum câteva luni.

Îl luase prin surprindere.

— P-pierdut-o? A murit? Mama ta? Dar părea atât de plină de viaţă!

— Da. Întotdeauna.

Chiar până în ultima clipă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă şi adăugă în grabă: Dacă nu e prea dureros.

— Am venit în Bella Terra în vara de după primul an de facultate.

El încuviinţă din cap.

— Ca să-ţi faci stagiatura pentru decoratorul de interioare care moderniza complexul.

— În vara de *dinaintea* primului meu an de facultate, mama descoperise un nodul la sân. Dar aveam multe de făcut pentru a mă pregăti pentru plecarea la facultate. În plus, lucra pentru doamna Walters.

— Mama ta a fost... îngrijitoarea ei?

— Îngrijitoare-însoţitoare, bănuiesc. Am locuit cu ea, iar mama era la cheremul ei.

Penelope îşi coborî din nou privirea, amintindu-şi cum furtul ei din magazinul din L.A. Grăbise mutarea în Portland, cum fusese aruncată într-o şcoală catolică pentru fete fără alte şanse de a o da în bară... şi cum îşi dăduse seama că nu putea să mai îndure să o dezamăgească vreodată pe mama ei în halul acela.

Ele două erau singure-singurele.

— Doamna Walters a făcut multe pentru noi – nu aş fi fost niciodată în stare să-mi permit Cincinnati dacă nu ar fi fost ea. Dar era întotdeauna exigentă. Cincinnati era departe, aşa că mama n-a spus nimic despre nodul nici mie, nici doamnei Walters. N-a făcut nimic în legătură cu nodului.

Penelope se lipi cu spatele de perete, se lăsă să alunece în jos şi se aşeză pe podea, cu braţele pe genunchi şi ochii privind fix drept înainte.

— După ce m-a instalat şi s-a întors în Portland, a mers la control. I l-au scos. Era malign. A făcut chimioterapie şi, până când am mers acasă de Crăciun, era... Arăta slabă,

dar părul îi creştea la loc şi, când am întrebat-o, nu mi-a spus că avea cancer la sân. A spus că era bine.

Dacă Penelope ar fi continuat cu întrebările! Dacă ar fi fost mai puţin egoistă şi mai îngrijorată pentru mama ei! Dacă...

Dacă.

Noah i se alătură pe podea, privind fix drept înainte, fără să se uite la ea... dar ascultând-o. Poate că era inamicul ei, dar o cunoştea pe ea şi o cunoştea pe mama ei, iar el îşi amintea...

— Nu e vina ta, spuse el. Dacă mama ta mi-ar fi spus minciuni mie, nu i-aş fi pus niciodată la îndoială cuvântul. Era o forţă a naturii.

— Iar eu eram egoistă, bucuroasă că mă aflam acasă, că îmi vedeam prietenii. Poate că doamna Walters mi-ar fi spus dacă aş fi întrebat, dar n-am făcut-o. Nu m-am gândit să întreb de ce sau cum a reuşit mama să tragă sforile ca să-mi obţină stagiatura aceea din Bella Terra în vara aceea sau care era motivul pentru care era gata să o părăsească pe doamna Walters şi să vină aici ca să locuiască cu mine.

— Se temea că avea să moară şi dorea să-ţi ofere un început bun în viaţă şi să petreacă cu tine cât mai mult timp posibil.

„Nu chiar. Dar destul de-aproape”.

— Aşa e. La sfârşitul verii am plecat amândouă de aici. Am terminat facultatea. Am mers la muncă. M-am căsătorit. Mi-am pierdut soţul. Îşi coborî privirea. Spusese destule. Când mama a venit să mă ajute să depăşesc momentul, de data aceea am ştiut că ceva nu era în regulă. I se spusese că boala dispăruse. De fapt, îi metastazase în plămâni. Mi-am dat demisia. Am vândut casa. Am mers în Portland ca să am grijă de ea.

Penelope recită povestea cu calm, dar un val neaşteptat de emoţie o sugrumă.

— Acum cât timp? întrebă Noah.

Murise mama, voia să zică el.

— Cinci luni.

— Dar familia ei din L.A.? Lai văzut?

— I-am anunţat când a murit. Mama ei este moartă. Tatăl ei n-a iertat-o niciodată că a rămas gravidă. Apoi n-a iertat-o niciodată pentru că s-a mutat din L.A.

— Dar ai spus că s-a spălat pe mâini în ceea ce te priveşte.

— După ce am fost arestată, el dorea ca mama să mă bage într-un centru de corecţie. Zicea că asta mă va învăţa o lecţie. Ea a spus nu, iar apoi ne-am mutat. El dă vina pe mine. Ceea ce e adevărat. Aşa că mi-a spus că n-ar trebui să aştept nimic din partea lui. În ceea ce îl privea, nu eram nepoata lui.

Nu că Penelope s-ar fi aşteptat la ceva diferit, dar ce conversaţie amară fusese! Acum Noah se întoarse către ea.

— Eşti singură pe lume.

— Doamna Walters este încă în viaţă. Este foarte bătrână, are 97 de ani şi e firavă. Când mama s-a îmbolnăvit foarte tare, doamna Walters a trebuit în cele din urmă să se recunoască învinsă şi să meargă într-un azil de bătrâni. Urăşte locul acela, desigur, şi începe să cedeze şi mi-a spus... ei bine. Mi-a spus unele lucruri. Lucruri care ar putea să fie adevărate, dar mintea ei rătăceşte.

Şi oricât nu o iubise Penelope pe bătrâna tirană, considera că şi aceea era o altă pierdere aproape de neîndurat.

— Crede că sunt mama.

— Ah, Penelope! Ai suferit atât de mult.

Înainte să îşi dea seama ce avea de gând Noah şi să apuce să facă vreo mişcare ca să ia măsuri preventive, el îi apucă din nou mâna, ţinându-i-o în ambele mâini şi

încălzindu-i degetele reci între palmele lui.

Ea îşi drese glasul.

— Ultimii doi ani au fost o provocare. Dar lucrurile încep să intre pe făgaşul lor normal.

Se simţea atât de stânjenită. Nesigură şi stânjenită şi... De ce făcea el asta? De ce era amabil? Ultima oară când îl văzuse, cu siguranţă nu fusese *amabil*. Îi luase inima tânără şi fragilă şi o strivise cu toată cruzimea concentrată a unui bărbat care avusese parte de plăcerea pe care o căuta şi dorea să treacă mai departe.

Ea îl iubise.

El nu o iubise.

Ea crezuse că el dorea să se însoare cu ea.

El o părăsise în cel mai crud fel posibil.

Avusese nevoie de ani întregi pentru a-şi recupera încrederea în propria judecată, ani întregi pentru a-şi dezvolta un orgoliu destul de mare încât să creadă că un bărbat putea să o iubească cu adevărat. Avusese nevoie de Keith, bun şi blând, pentru a fi dornică să se bălăcească în apele conjugale.

Aşadar, ce punea Noah la cale? Credea că ea avea pur şi simplu să uite ce ticălos fusese?

Dacă era matură, ar uita.

Nu avea să fie niciodată atât de matură.

Îşi trase mâna şi se chinui să se ridice în picioare.

— Nu, serios. Sunt bine. Duc o obişnuită viaţă plictisitoare. *Eu* nu port un cuţit. Niciun pistol. Sau vreo armă de orice fel. Aşa că spune-mi, Noah: ce se petrece aici, în Bella Terra?

Capitolul 14

Noah ezită, aparent dorind să prelungească momentul de conexiune dintre ei. Dar Penelope îl respinsese în mod

explicit, ridicându-se, întorcându-se şi ieşind din umbrele salonului şi intrând în foaier, unde soarele sud-vestic împroşca lumină pe pereţi.

Noah o urmă.

— E o poveste lungă.

Aruncă o privire către tavan ca şi cum ar fi cântărit şansele ca Rafe şi Brooke să se întoarcă, apoi îi făcu semn lui Penelope către hol şi către scară.

— Ia loc! Voi încerca să fiu scurt. În urmă cu mai mult de 80 de ani...

Ea râse şi se aşeză pe treapta tare.

— Într-adevăr *este* o poveste lungă.

— Nu te-aş păcăli. Dar nu era amuzant. O privi îndeaproape în timp ce spuse: Cu mai puţin de trei luni în urmă, Nonna a fost atacată în căminul ei.

Amuzamentul lui Penelope muri brusc.

— E bine?

— A intrat peste un jaf în desfăşurare. Individul a lovit-o cu un levier, i-a rupt braţul şi a făcut-o să leşine.

Noah începu să umble înainte şi înapoi în faţa ei, lumina difuză care venea de la ferestrele înalte de la intrare mângâindu-i cu o mână drăgăstoasă părul negru şi umerii laţi.

— A avut o contuzie şi a stat în spital mai mult de o săptămână. Am trimis-o acasă cu o gardă de corp şi o infirmieră care să îi asigure siguranţa şi starea de sănătate.

Spaima lui Penelope se potoli, în schimb îi crescu mânia.

— L-aţi prins pe tâlhar?

— L-am prins în cele din urmă, dar s-a dovedit a fi fost mesagerul unor lucruri mult mai ample. Merge în urmă, până la o veche dispută în familie. Cu mai mult de 80 de ani în urmă...

De data asta, ea nu mai râse, ci se aplecă înainte, foarte

atentă.

—... s-a născut bunicul meu, Anthony Di Luca, şi, în aceeaşi zi, de partea cealaltă a văii, s-a născut şi în familia Bianchin un fiu.

Ea ştia cine.

— Joseph.

— Da! spuse el, părând surprins, şi o privi îndelung, întrebător.

— Mă aflu în oraş pentru că am treabă cu el.

— Treburi legate de decoraţiuni? îi aruncă întrebarea. Dar nu-i aici.

— Ştiu asta.

— Se întoarce curând?

— Nu ştiu. Aşa sper.

— Eu sper că nu. El este cel care a pus la cale atacul asupra Nonnei.

Tonul şi vorbele aspre ale lui Noah o făcură să se îndrepte, îndepărtându-se de el.

— Poftim? De ce? De unde ştii?

— În urmă cu mai mult de 80 de ani, reîncepu el, trăia un bărbat necăsătorit şi fără familie, pe nume Massimo Bruno. Trăia în Bella Valley şi producea vinuri minunate. Vinuri de clasă mondială.

— Ascult.

Deşi dorea ca Noah să treacă la subiect.

— Cu ocazia naşterii unui fiu, dăruia o sticlă de vin familiei, pentru a fi deschisă atunci când acesta împlinea 21 de ani. Era o tradiţie, dar asta se întâmpla pe vremea Prohibiţiei şi, în anul acela, agenţii fiscali au găsit pivniţa de vinuri a lui Massimo. Au spart toate butoaiele şi au vărsat vinul în stradă. Şanţurile au devenit roşii, şi Massimo a reuşit să salveze destul vin pentru o singură sticlă. O sticlă. Doi fii. Două familii rivale.

— Aha!

Începea să înţeleagă.

— Massimo a dăruit sticla de vin copilului care fusese născut cel dintâi, bunicului meu, Anthony Di Luca. Lui Joseph şi familiei Bianchi le-a dăruit o jucărie pentru copii, antică, din argint. Noah privi în jos, cu pleoapele grele de satisfacţie. Aşa cum se şi cuvenea.

Ea nici nu visă să îl contrazică.

— Da, desigur.

— Familia Bianchi a jurat să se răzbune. Noah reuşi să exprime cruzimea fluturând dintr-o mână. Timp de 21 de ani au cugetat la ceea ce considerau a fi fost o nedreptate – noi, italienii, ştim să aşteptăm, lăsând mânia să supureze an de an.

Inima lui Penelope se strânse de anticipare şi nelinişte.

Îşi imaginase cumva că îl cunoştea pe acest bărbat? Ei bine, nu. Originile ei erau mexicane: mayaşe, spaniole şi franceze şi, în acele moşteniri americane şi europene, împărtăşea acelaşi sânge mediteraneean încins ca familia Di Luca. Dar ştia fără urmă de îndoială că ranchiunele meschine ale bunicului ei nu se comparau deloc cu asta.

— În ziua în care bunicul meu a împlinit 21 de ani, care era şi ziua nunţii lui, Joseph a condus familia Bianchin în atac. Au venit cu arme şi cuţite. Au distrus cadourile, mâncarea, vinul – şi l-au împuşcat pe bunicul meu. Liniile sumbre din jurul gurii mobile a lui Noah se adânciră. Aproape că a murit.

Nu. Nu. Nu era adevărat. Dar rămase tăcută. Nu dorea ca Noah să îşi dea seama cât de mult însemna asta pentru ea... sau de ce.

— Din păcate pentru ei, au atacat prea devreme. Vinul lui Massimo nu fusese încă deschis. Sticla era încă ascunsă. Bunicul meu a supravieţuit, dar nu i-a iertat niciodată...

„Te rog, spune-mi că lucrul acesta nu este adevărat. Nu

este adevărat. Pentru că, dacă este...”

— Cât timp a trăit, Nonno[4] a scos sticla aceea de vin şi s-a mândrit cu ea în faţa prietenilor şi a familiei lui... apoi a ascuns-o din nou. Pentru că ştia că, în partea cealaltă a oraşului, Joseph Bianchin avea să audă despre asta. Ştia că Joseph fierbea în propria fiere, invidios din cauza acelei sticle şi râvnind la ea.

Când Penelope venise în Bella Terra ca să îl întâlnească pe Joseph Bianchin, nu anticipase nicicând ceva de genul acesta. Cum ar fi putut? Să stea aici şi să îl vadă pe Noah gesticulând plin de viaţă, să vadă cum chipul lui se transforma din acela al unui bărbat prietenos şi civilizat în acela al unui barbar brutal adus până la violenţă de vechi răzbunări... era o descoperire care o înspăimânta şi o fascina în acelaşi timp.

— Apoi ce s-a întâmplat?

— Cu vreo 12 ani în urmă, bunicul meu a fost diagnosticat cu Alzheimer. A alunecat uşor în demenţă şi a murit. Noah se opri pentru o clipă, cu capul plecat. Inspirând, continuă în cele din urmă: Când Nonna a mers să caute sticla de vin... aceasta dispăruse.

— Dispăruse? întrebă ea, îndreptându-şi spinarea. Unde?

— Ce ne-ar mai plăcea să ştim! Noah flutură un zâmbet. Nonno a ascuns-o şi încă bine. Am căutat şi am tot căutat, dar nici urmă de ea. Şi, cu toate astea, necazurile n-au dispărut.

Capitolul 15

— Bunicul tău ar fi putut pune sticla aceea de vin oriunde, şopti Penelope.

— Nu. Noah clătină din cap cu încredere în sine. Locurile

4 Bunic (în limba italiană, în original).

în care ar fi putut să o ascundă sunt limitate. Este vin. Vinul trebuie îngrijit cum trebuie, altfel se dezintegrează şi, o sticlă de vârsta aceea... Ei bine, există o şansă – o şansă foarte mare – ca, indiferent de cât de bine a fost îngrijit, vinul să se fi acrit. Dar sticla era preţioasă pentru Nonna, moştenirea lui, motivul pentru care fusese rănit şi aproape ucis. Ar fi pus-o undeva unde să fie bine păstrată. Ar fi pus-o într-un loc întunecat şi rece.

Ea trebuia să obiecteze.

— Dar el avea Alzheimer. Poate că...

— Pentru Nonno, îngrijirea corectă a vinului nu era o funcţie a minţii sale. Era precum culoarea părului lui sau ca sunetul vocii sale. Îngrijirea corectă a vinului era cultivată în el de o mie de generaţii de Di Luca şi nu ar fi tratat niciodată cum nu se cuvine sticla aceea.

Nu ştia dacă îl credea sau nu pe Noah, dar nu conta. El credea. Familia lui credea. Însă ea vedea eroarea de logică.

— Aşadar, persoana care a intrat prin efracţie în casa bunicii tale era cineva angajat de Joseph Bianchi pentru a lua sticla de vin?

— Aşa este.

— Ştii sigur asta?

— Da.

— Cum? Se aplecă înainte, subliniindu-şi vorbele: Pentru că, sincer, dacă Joseph Bianchin ar fi dorit sticla aceea de vin atât de tare încât ar fi fost dispus să recurgă la violenţă, ar fi căutat-o mai demult.

Noah dădu din cap aprobator.

— Exact aşa ne-am gândit şi noi. Dar am aflat că Joseph era cel care a pornit tărăşenia, pentru că am găsit postat pe internet anunţul prin care căuta pe cineva care să facă treaba asta.

— A dat un anunţ prin care căuta infractori care să bată

o bătrână şi şi-a pus numele în el?

Neîncrederea era foarte evidentă în glasul ei.

— Nu, a postat pe internet un anunţ prin care spunea că cineva era dispus să plătească recuperarea unui bun de preţ, iar nemernicul bătrân viclean şi-a acoperit urmele foarte bine. Este destul de deştept încât să se asigure că nimic din ceea ce face nu poate fi acţionat în instanţă. Chipul lui Noah deveni din nou rece. Dar, în timp ce Nonna se afla în spital, a vizitat-o. A ameninţat-o.

Penelope îşi coborî privirea, uitându-se cum încălţările sport ale lui Noah se mişcau pe covorul decolorat şi ros. Nu dorea să audă asta. Nu putea să îndure impactul pe care lucrul acesta îl avea asupra şederii ei în Bella Terra. Făcea ca scopul şederii ei aici să fie... imposibil. Îngrozitor.

Dar vocea neîndurătoare a lui Noah continuă:

— I-a spus bunicii mele că dorea sticla în clipa aceea.

Încet, Penelope îşi ridică din nou privirea către el şi îl studie cu o pornire ostilă. Familia lui trăise în Statele Unite de peste un secol şi cu toate astea era italian şi în înfăţişare, şi în purtare, folosindu-şi mâinile pentru a-şi sublinia propoziţiile, pentru a-şi exprima încântarea sau tristeţea. Chipul lui era şi el mobil, expresiile lui fiind atât de însufleţite, încât ea aproape că putea să vadă generaţiile de bărbaţi, ranchiuna şi pericolul.

— Mai târziu, odată ce ne-am dat seama ce se petrecea, i-am spus lui Bianchin să plece naibii din oraş, aşa că el a încercat să mă convingă *pe mine* să i-o dau. De parcă aş face ceva pentru mârşavul acela de ticălos bătrân.

Noah nu ştia – nu avea de unde să ştie – că fiecare cuvânt îi transforma în inamici.

— Aşadar, Bianchin a părăsit oraşul?

— Nonna este foarte plăcută aici. Noi, cei trei fraţi, o iubim foarte mult. Vocea lui Noah deveni moale ca mătasea şi periculoasă. Dacă nu ar fi făcut-o, mi-aş fi făcut

griji pentru sănătatea lui.

— N-ai face rău unui bătrân!

„Aşa-i?”

— A rănit-o pe bunica mea – ar fi putut să moară, iar lui nu i-ar fi păsat – aşa că, în realitate, aş fi făcut orice ar fi fost necesar pentru a-l trimite în exil.

Noah se maturizase şi depăşise ultima blândeţe a tinereţii. Acum era numai bărbăţie şi avea acel zâmbet ameninţător, cu dinţi, pe care ea nu şi l-ar fi imaginat niciodată pe chipul lui.

Bănuia că el avea tot dreptul să îşi apere bunica cu orice resurse îi stăteau la îndemână. Ştia că Nonna îl crescuse. Dar…

— Nu are sens. De ce a hotărât Joseph Bianchin să recurgă la violenţă în momentul acesta?

— Ne-am dat seama de asta aproape prea târziu – şi, prin noi, mă refer la Eli şi la noua lui soţie, Chloé. Este scriitoare; scrie romane de suspans. Eli a jucat şi el rolul lui. Noah clătină din cap cu mirare. Cine ştia că era în stare să învingă un agent FBI corupt?

— Eli?

Penelope şi-l amintea ca pe un bărbat masiv şi tăcut, interesat de vinuri şi care nu avea încredere în oameni în general.

— Fost agent FBI, dar a fost nevoie atât de Eli, cât şi de Chloé ca să îl învingă, şi amândoi arată ca şi cum au fost folosiţi pe post de berbeci. Noah se aşeză pe vine în faţa lui Penelope şi o privi direct în ochi. Toată treaba are legătură cu nişte diamante.

— Diamante?

— Massimo fura diamante şi le ascundea în sticlele de vin pe care le dădea drept cadouri; apoi, când lucrurile se linişteau, fura sticla şi o înlocuia cu una care arăta identic, dar care nu avea marfă de contrabandă.

Penelope îşi dădu seama că stătea cu gura căscată. O închise brusc şi întrebă:
— Făcea asta în perioada Prohibiţiei?
— Se pare că mama Nonnei a spus întotdeauna că era un gangster. Se pare că mama Nonnei avea dreptate.
— Oh. Cum a aflat Joseph Bianchin?
— Mai există încă sticle din vinul lui Massimo; Bianchin este colecţionar de ani întregi, încercând în mod patetic să fie ca bunicul meu, bănuiesc. În ochii lui Noah fulgeră iritarea. *Credem* că a deschis o sticlă, a vărsat-o şi a găsit bijuteriile la fund.
— Bijuterii pe care Massimo nu le-a recuperat?
— Bijuterii pe care nu le-a recuperat pentru că a dispărut la scurt timp după ce a dăruit ultima lui sticlă bunicului meu.
— Ce s-a întâmplat cu el?
— Nimeni nu ştie. Sau mai degrabă... nimeni n-a ştiut până când Eli şi Chloé i-au găsit trupul într-un turn de apă. A fost torturat. Acolo sus, lângă cadavru, Eli a găsit un mic diamant – şi nu orice diamant. Era un diamant roz, aşa că Chloé a căutat furturi de bijuterii din anul de dinaintea celui în care s-a născut bunicul meu. Gura lui Noah se strâmbă cu dezgust. În Amsterdam, a fost furat un set preţios de diamante roz şi nu a fost recuperatniciodată.
Întreaga poveste era fascinantă, îngrozitoare, neverosimilă... şi, în mod absolut limpede, toţi cei din familia Di Luca credeau că era adevărată. Penelope inspiră şi expiră, inspiră şi expiră, încet şi adânc, încercând să îşi ţină în frâu durerea.
— Joseph Bianchin şi-a dat şi el seama de asta şi doreşte acele diamante.
— Cred că putem să presupunem asta.
Punând un genunchi lângă ea pe treaptă şi pe celălalt pe podea, Noah îi luă *din nou* mâna. Lumina dansă pe

fiecare şuviţă din părul lui negru scurt cu o graţie febrilă.

— Aici, în Bella Terra, în ultimele două luni şi jumătate, am avut trei crime, o moarte conexă şi atâta violenţă cât în ultimii 50 de ani puşi laolaltă. Complexul e în alertă maximă şi presa începe să fie interesată. Noi, familia Di Luca, am încercat să le distragem atenţia, dar reporterii se vor prinde în cele din urmă. Dacă se întâmplă asta, fiecare infractor şi oportunist din lume va sosi în pragul nostru căutând sticla aceea de vin.

— Chiar nu ştiţi unde se află?

Viaţa ei ar fi fost cu mult mai uşoară dacă el ar fi ştiut şi dintr-un motiv infam ascundea adevărul. Dar el aproape păru că îi citise gândurile şi i le repetă.

— Cât de uşor ar fi pentru noi toţi dacă am şti şi l-am vărsa şi am afla dacă sticla conţine diamante – sau doar sedimente.

— Da. Îmi dau seama.

Putea să îşi dea seama.

— De aceea Rafe s-a purtat ca un nemernic, interogându-te ca şi cum ai fi fost o persoană suspectă. Şi de aceea aş considera-o ca pe o favoare dacă ai veni să o vezi pe Nonna.

O făcu pe Penelope să se simtă ca şi cum ar fi stat la marginea unei mlaştini pline cu afecţiuni vechi şi iubiri pierdute şi s-ar fi scufundat în nisipuri mişcătoare. Şi, din experienţa ei, dacă era prinsă de el, prinsă cu adevărat, avea să sufere.

O privi în ochi. Privi în sufletul ei. Făcu apel la natura ei sensibilă.

— Nonna a fost rănită grav; Rafe şi Brooke au fost traumatizaţi; Eli şi Chloé au fost loviţi îngrozitor. Apoi, săptămâna asta, Nonna a aflat că o persoană pe care a iubit-o era cineva care minţise şi o înşelase. Să te vadă i-ar mai lua gândul de la necazurile ei. Mergi să îi faci o vizită?

Când ea ezită, el spuse:
— Promit... promit că nu voi fi acolo!
Părea să creadă că asta avea importanţă.

Capitolul 16

Penelope puse mâna pe pieptul lui Noah şi, cu o mişcare care îl luă prin surprindere – deşi din ce motiv, el nu ştia – îl împinse atât de tare, încât el căzu lat pe spate pe podeaua tare de lemn.
Penelope se ridică şi îi spuse:
— Oricât de atrăgător ar suna, Noah, este imposibil. Mi-am dat seama... nu pot rămâne în Bella Terra. Activitatea asta criminală e prea mult pentru mine! Sunt o laşă. Mâine mă întorc în Portland.
El se ridică încet în picioare, frecându-şi fundul dureros. O laşă? După toate lucrurile prin care trecuse?
— Nu eşti laşă.
— Nu-mi spune tu ce sunt sau ce nu sunt. În ultimii ani din viaţă, am văzut destulă moarte. Nu suport s-o mai văd.
Arăta aprigă şi mândră, cerând ca el să respecte persoana care era ea şi lucrurile pe care ea putea să le îndure.
— Bine... zise el încetişor, gândind iute şi serios. Dar ai aici o slujbă pe care o anticipai cu nerăbdare. Sau, cel puţin, aşa părea. Ai putea să faci planurile şi să lucrezi cu Brooke, fără să fii implicată în, ăăă...
— Crime? Ridică glasul. Trebuie să *supravieţuiesc* ca să pot munci, iar supravieţuirea pare să fie un pic cam îndoielnică aici, în Bella Terra.
Din capătul scărilor, Noah auzi un mic ţipăt ascuţit. Se întoarse la timp să o vadă pe Brooke sărind pe trepte în jos.
Rafe alergă după ea, cu braţele întinse ca pentru a o

prinde.

— La naiba, Noah! zise ea. Mă bazam pe tine s-o convingi pe Penelope să rămână, nu s-o sperii şi s-o faci să plece.

— Femeie, fii atentă, te rog! mugi Rafe.

Ea îl dădu la o parte şi îl înfruntă pe Noah, cu pumnii în şolduri.

— Chiar trebuia să-i spui toate detaliile macabre? Nu puteai să cosmetizezi unele lucruri?

— Dar *am cosmetizat* unele lucruri, replică Noah.

Brooke îi întoarse spatele.

— Asta este de mare ajutor, Noah.

Rafe îşi puse mâinile pe umerii ei. Noah se întoarse către Penelope.

— N-am menţionat faptul că rudele mele trag cu urechea fără scrupule sau ruşine.

Penelope dădu din cap.

— N-ai făcut-o, dar văd că e adevărat.

Arăta atât de diferită faţă de cum era ultima oară când o văzuse; era acum atât de plină de încredere, de sofisticată – şi de distantă.

Ochii aceia căprui îl adoraseră cândva. Mâinile ei îl mângâiaseră cândva. Îi cunoştea mirosul, greutatea sânilor în palmele lui şi, când ea vorbea, îşi amintea de sunetul răguşit al vocii ei în urechea lui atunci când striga de plăcere.

Era a lui. Indiferent de cât de mult timp trecuse, indiferent de cât de mare era distanţa care îi separase... ea era întotdeauna şi pentru eternitate menită pentru el.

Iar el nu o putea avea.

Totuşi, nemernic egoist cum era, nu dorea ca ea să plece. Pe măsură ce timpul lui pe pământ se scurgea, o dorea aproape.

— Nu e nevoie să pleci. Am putea să ne evităm unul pe

celălalt de câte ori e posibil, zise Noah.

— Asta ar putea să funcţioneze, spuse Rafe.

Noah ridică din sprâncene la fratele său. Când hotărâse Rafe că era mai bine dacă Penelope rămânea?

Rafe dădu din cap către Brooke, o mişcare scurtă, concisă, care îi spuse în mod limpede lui Noah că acesta era mult mai preocupat să îşi facă soţia fericită decât să îşi facă griji pentru siguranţa lui Penelope.

— Nu. Pentru că pentru mine nu contează dacă îl văd pe Noah. Fosta noastră relaţie nu are niciun fel de importanţă în toate astea. Ce-a fost a fost.

Rafe zâmbi strâmb către Noah.

— Te-a pus la punct.

Mergând la Brooke, Penelope spuse:

— Îmi pare foarte rău. Chiar mi-ar plăcea la nebunie să mă ocup de asta. Iubesc casa şi mi-a făcut plăcere să discut cu tine, dar eu pur şi simplu... nu doresc să mor pentru asta.

Zâmbetul lui Brooke încercă să fie amabil şi înţelegător.

— Şi mie îmi pare rău. Chiar am putea lucra bine împreună.

— Ştiu.

Penelope păru melancolică. Chiar îşi dorea slujba aceasta. Noah putea să îşi dea seama.

— Lasă-mă să te conduc înapoi unde stai! Dă-mi o şansă să te conving să nu pleci!

Încercă un zâmbet fermecător.

— Nu. Îşi luă geanta din colţul de la intrare. Am maşina mea.

Cam asta reuşise cu zâmbetul lui cuceritor.

— Plecarea ta nu-i necesară. Nu vei fi niciodată atrasă în necazurile noastre. N-ai nimic de-a face cu noi.

Ea se răsti la el.

— Nu e nevoie să am de-a face cu voi. Dar am fost deja

speriată de un poliţist care a apărut din senin şi care v-a acuzat că i-aţi rupt degetele unui individ. Nimeni n-a părut să fie prea îngrijorat de violenţă. V-am văzut deja pe fiecare dintre voi scoţând câte o armă cu o asemenea agilitate, încât aş fi luat-o la fugă de aici – dar îmi era prea teamă pentru a putea să mă mişc.

El zâmbi larg.

— Nu-i amuzant! se răsti ea.

El se dezmetici.

— Nu, desigur că nu este.

— Sunt deja destul de implicată după ce mi-ai spus toată – îşi flutură braţele în jurul capului – povestea din spate.

Era supărată, iar el nu o învinovăţea pentru asta.

— Cel puţin spune-mi unde stai.

— La motelul Sweet Dreams.

Fără sunet, el şopti cuvintele. *Motelul Sweet Dreams*[5].

Ea îl înfruntă:

— Da? Ai ceva de spus?

Îl credea un snob. Credea că el arunca remarci cu privire la trecutul ei. La locul în care stătea.

— Nimic, zise el încetişor.

— Bun.

Dădu să se întoarcă. El nu putu să îndure.

— Aş putea să-ţi fac rost de o cameră în complexul Bella Terra.

Se răsuci din nou către el.

— Nu-mi pot permite.

— Îl cunosc pe manager. Zâmbi cuceritor. Ţi-aş putea obţine un preţ bun.

— Nu mi te pot permite, Noah, zise ea pe şleau.

La naiba! Zâmbetul lui cuceritor avea efect asupra oricărei femei din lume – cu excepţia singurei femei care

5 Vise plăcute.

conta. Bănui că era justiţia divină. Dar asta nu însemna că trebuia să îi placă. După nouă ani, ea se afla din nou pe teritoriul lui, iar el nu o putea avea. Nu îndrăznea nici măcar să încerce.

— Dacă te-ai muta în hotel, aş sta departe, departe de tine.

— Îmi place unde stau.

Motelul Sweet Dreams.

— Desigur.

— Oricum, voi pleca mâine. Îşi duse pumnul la gură şi îşi muşcă încheieturile degetelor tare, ca şi cum s-ar fi gândit la ceva anume. Sau poate poimâine. Am treaba aceea cu…

— Joseph Bianchin. Mda. Îmi amintesc.

Noah chiar îşi amintea şi se întreba ce treabă putea ea să aibă cu nemernicul acela bătrân şi lipsit de inimă.

— Ascultă, trebuie să mă întorc, să vorbesc cu nişte furnizori, să aflu cât de iute pot ajunge aici. Penelope, promite-mi un singur lucru!

Ea ridică privirea cu precauţie.

— Promite-mi că o vei vizita pe Nonna! Dacă află că ai fost aici şi nu te-a văzut, îi va părea tare rău. Nu încerc să te trag pe sfoară. Un strop de vină folosită cu măiestrie făcea întotdeauna minuni când era vorba de femei. Se va întreba cu adevărat ce-a făcut ca să n-o placi.

Penelope îşi dădu la o parte părul de pe frunte. El putu să vadă cum ruşinea îi strângea inima până când nu mai avu decât un singur răspuns.

— În regulă. O voi vizita. Dar cum ai spus mai devreme. Trebuie să promiţi. Nu vreau să fii acolo.

— Minunat!

El câştigase o bătălie. Poate că avea să o câştige şi pe următoarea.

— Promit, dacă te văd venind, o voi lua la fugă.

Ea zâmbi uşor.

— Bun.
— Anunţă-mă dacă ai nevoie să trimit o maşină ca să te ducă la Nonna.
Cunoscând firea ei extrem de independentă, ştia că avea să îl refuze, aşa că nu aşteptă să-i audă răspunsul, ci ieşi pe uşă de îndată ce termină de vorbit.
Penelope se grăbi până la uşă şi strigă după el:
— Pot să conduc singură, mulţumesc.
Şi, din interiorul casei, Rafe strigă:
— Hei! Noah! Ai venit cu mine cu maşina, îţi aminteşti?

Capitolul 17

Rafe îl prinse din urmă pe Noah când acesta ajunse la trotuar.
— Te duc cu maşina înapoi la complex.
— Nu este departe. Trebuie să-mi iau o cafea. Pot merge pe jos.
Rafe îl apucă de braţ şi îl răsuci către maşină.
— Vreau să discut cu tine.
— Bineînţeles că vreau.
Era preţul pe care Noah îl plătea pentru faptul că era cel mai tânăr; fraţii lui nu se puteau împiedica să nu se gândească la el ca la un copil prostuţ. Aşa că îşi zise că era mai bine să termine odată cu asta.
Rafe începu să vorbească chiar înainte să ajungă în maşină.
— Noah, ce faci? Ai vorbit cu femeia aceea, ai flirtat cu ea – după ce a plecat din Bella Terra, ai făcut să fie limpede faptul că ai crezut că abia ai scăpat de căsătorie şi de legătura cu o arivistă.
— Frumoasă casă! Noah se uită în urmă să vadă dacă putea să o zărească din nou pe Penelope. Te aşteaptă mult de lucru, dar infrastructura este bună şi ai dat un preţ

bun. Tu şi Brooke veţi fi foarte fericiţi acolo.

— Eşti cea mai mare pacoste. În regulă, am înţeles; n-ai de gând să-mi spui ce ştii despre sticla de vin şi despre diamante.

— E cel mai bine aşa.

Faptul că Rafe nu sări la gâtul lui Noah în legătură cu asta spunea multe despre puterea lui de stăpânire.

— Nu poţi măcar să-mi dai un indiciu legat de fosta ta iubită?

Noah îşi alese vorbele cu grijă.

— Acum mulţi ani, când am spus că era o arivistă, se poate să fi exagerat.

Rafe descuie maşina.

— Aşadar, acum susţii că este o fată bună, iar tu eşti un dobitoc fără scrupule care i-a dat papucii ca să poată să-şi facă de cap cu restul lumii?

Noah se aşeză pe locul pasagerului şi, de îndată ce Rafe urcă în maşină, spuse:

— Dacă aş lua totul de la capăt, n-ar părăsi niciodată Bella Terra. Am fost un idiot.

Rafe nici măcar nu înţelegea cât de idiot fusese Noah. Şi, dacă ar fi fost după Noah, nici nu ar fi aflat până când el nu şi-ar fi spălat toate păcatele.

— Cunosc sentimentul. Atâţia ani pierduţi când eu şi Brooke puteam să fi fost împreună...

Rafe se înmuia întotdeauna când începea să vorbească despre Brooke. Era un moment potrivit pentru a schimba subiectul.

— Hei! spuse Noah. Totul s-a terminat cu bine şi acum veţi avea un copil.

Rafe îi aruncă lui Noah un zâmbet strâmb şi puse maşina în mişcare.

— Nu-i asta cea mai bună veste posibilă?

Noah râse în hohote.

— Ştiam eu că exista un motiv pentru care tu şi Brooke nu v-aţi mutat în Suedia. Felicitări, tată bătrân ce eşti!

— Mulţumesc. Rafe deveni din nou serios. Dar ascultă, de aceea am o problemă cu cine este cu adevărat Penelope Alonso Caldwell şi cu motivul pentru care se află aici.

Noah îşi frecă ceafa.

— Nu renunţi *niciodată*?

— Nu. Nu, nu renunţ. Avem oameni – străini, oameni nebuni – care vânează sticla de vin a lui Nonno, pentru că – adevărat sau nu – toată lumea crede că în sticlă sunt nişte diamante roz nepreţuite. Tu ştii ceva despre cineva care umblă după diamante şi nu ne spui.

— Nu-ţi face griji. Mă ocup de asta.

Rafe se întoarse o secundă şi îl privi încruntat.

— Uită-te la drum, zise Noah.

— Şi acum, din senin, vechea ta iubită apare fără să aibă un motiv bun pe care să îl ofere. Brooke zice că sunt paranoic. Eu spun că sunt deştept.

— Penelope nu este o oportunistă.

Rafe plesni volanul cu podul palmei.

— De unde ştii? Ai văzut-o în ultimii nouă ani?

— Nu. Dar o cunosc.

— În adâncul sufletului tău, o cunoşti?

— Cam aşa ceva.

— Ţi-a spus motivul pentru care a venit în Bella Terra, mai întâi de toate?

— Ceva legat de afaceri.

— Deci nu ştii.

De fapt, Noah ştia. Ea se afla aici pentru a discuta cu Joseph Bianchin despre ceva. Dar chiar dacă îi spunea asta lui Rafe, nu l-ar fi ajutat să îndepărteze nicio suspiciune.

— O voi întreba eu, spuse Rafe.

— Mult noroc! Când te vei purta ca un tiran idiot nu-ţi va

spune nimic.

Noah nu dorea ca Rafe să se lege de Penelope.

— Ce convenabil! Aş putea să subliniez faptul că, atunci când te porţi ca şi cum ar fi dragostea ta pierdută, nu voi crede niciun afurisit de cuvânt pe care îl spui despre ea?

— Mda. Mă rog.

Era dragostea lui pierdută. Râse când îşi aminti momentul de astăzi în care îşi dăduse seama că i se vindea lui Penelope ca o vedetă rock în devenire.

Rafe coti pe drumul principal, furios încă pe Penelope şi pe efectul ei asupra lui Noah.

— Îi voi verifica toate recomandările.

— De ce să te mai deranjezi? Va părăsi oraşul.

Era mai bine aşa. Faptul că o văzuse astăzi îi dăduse lui Noah speranţă acolo unde nu exista niciuna, iar speranţa era un lucru pe care el nu îndrăznea să îl cultive. Era periculos să creadă că putea să găsească genul de dragoste de care se bucurau fraţii lui.

— *Zice* ea că pleacă din oraş. Dar uite ce s-a întâmplat cu Olivia!

Amintirea Oliviei fu ca o găleată cu apă cu gheaţă vărsată în capul lui Noah. Îşi dorea ca Penelope să rămână, dar ea avea dreptate: moartea pândea acest oraş. Moartea îl pândea pe el. Iar el se temea pentru oricine îi stătea prea aproape.

Rafe oftă.

— Nu mai cred pe nimeni.

Noah pufni.

— Oricum nu ştiam că suferi de o abundenţă de încredere.

— Am eşuat în a o proteja pe Nonna. Am eşuat în a o proteja pe Brooke. Nu voi lăsa o femeie oarecare din trecutul *tău* să intre în oraş şi să fie angajată de soţia mea...

— Penelope nu va accepta proiectul, repetă Noah.

—...fără să mă asigur al naibii de bine că e cine spune că e. *Mai ales* că ai convins-o să o viziteze pe Nonna.

— Sunt de acord. Investigheaz-o pe Penelope! Are sens.

Să o investigheze, chiar dacă vederea ei îi calma mintea, mirosul ei îi stăruia în simţiri şi dorinţa faţă de ea ardea la fel de puternic ca întotdeauna... nu că putea să facă ceva cu dorinţa aceea. Ultima dată fusese prea slab să întoarcă spatele sentimentelor faţă de ea. De data asta era mai în vârstă şi mai înţelept, nu mai era un băiat pe jumătate înnebunit de furia hormonilor. De data asta, deţinea controlul.

Deşi, atunci când era vorba despre Penelope, nu dorea să fie pus la încercare.

— Dacă mi-ai spune ce ştii despre diamante şi despre oamenii care le caută...

Rafe încetini la semafor, aruncă o privire către Noah, şi rugămintea lui fu sinceră şi călduroasă.

— Dacă îmi spui ce ştii, aş putea să te ajut. Indiferent despre ce e vorba, am expertiza necesară fie prin angajaţii mei, fie eu însumi.

— În mod destul de interesant, nu există nimeni care să se poată ocupa de asta în afară de mine. Ştiu că este împotriva firii tale, Rafe, dar de data asta va trebui să ai încredere în frăţiorul tău. Noah arătă cu degetul către un spaţiu gol de lângă trotuar. Lasă-mă acolo, lângă Black Bean!

Rafe vârî maşina într-un spaţiu îngust cu o pricepere care arăta în mod limpede că învăţase la o şcoală de şoferi riguroasă cu partea tehnică.

— Noah, spuse el cu asprime. Nu este vorba că nu avem încredere în tine. Doar că treaba asta e prea mare pentru oricare dintre noi.

Noah deschise portiera fără să mai rostească vreo

vorbă. Rafe îl prinse de braţ. Din nou.

— Noah, ascultă-mă!

Noah se întoarse cu exasperare către el.

— Dă-ţi seama singur! Eu nu-ţi spun.

— Ştiu. Am înţeles asta. Dar ascultă!

Rafe încercă să zâmbească, încercă să pară nepăsător, dar ochii lui albaştri erau oneşti, neliniştiţi... plini de afecţiune.

— Indiferent despre ce este vorba. Nu contează cât de mare e necazul în care te afli. Eşti fratele meu şi te iubesc. Promite-mi doar... promite-mi că, dacă pot face ceva, îmi vei da un telefon! Sunt de partea ta, omule, indiferent despre ce e vorba.

Noah privi îndelung la fratele său mai mare, autoritar, enervant şi încăpăţânat şi o căldură i se desfăşură în trup.

— Ştiu. Şi eu te iubesc.

— Promite-mi!

Rafe nu putea să suporte ca Noah să aibă secrete faţă de el. Dar acele secrete i-ar fi ucis pe toţi... dacă Noah nu alegea calea corectă. Iar dacă alegea calea corectă... atunci numai el avea să moară.

Asta era vestea cea bună. Aşa că Noah minţi.

— Desigur. Dacă voi crede că mă poţi ajuta, îţi voi da un telefon. Acum, Rafe, trebuie să-mi iau cafeaua şi să mă întorc la muncă.

— Bine. Ne mai vedem.

Rafe ridică mâna în semn de rămas-bun.

Noah trânti portiera, îi făcu cu mâna şi, când fu sigur că Rafe era cu adevărat plecat, traversă alene curtea deschisă, trecu printre mesele de grădină din fier forjat, pline de oameni care foloseau reţeaua Wi-Fi gratuită şi sorbeau din pahare de carton uriaşe, pe lângă o femeie mai în vârstă, blondă, care aştepta pe cineva, şi intră pe uşa deschisă a cafenelei Black Bean. Merse la tejghea şi îi

zâmbi fermecător lui Mandy.

— Ca de obicei. Şi... una în plus. La pachet.

Mandy răspunse zâmbetului său.

Cum de zâmbetul lui *fermecător* funcţiona la ea şi la Penelope, nu?

— Azi ai venit târziu, zise ea în timp ce prepara două cafele cu lapte.

— Rafe şi Brooke au dorit să arunc un ochi la casa lor. Se uită către uşă, în timp ce două dintre mese se goliră. E aglomerat astăzi.

— Avem turişti care au venit la festivalul altoirii viţei-de-vie.

— Edilii oraşului ar trebui să fie mândri că au venit cu ideea asta, mormăi Noah.

— Mie-mi spui?! Dar e benefic pentru afacere şi nu e ca şi cum vreunul dintre turişti chiar doreşte să altoiască viţa-de-vie.

Râseră amândoi încetişor. Mandy puse paharele pe tejghea.

— Aşadar, Rafe şi Brooke au cumpărat casa bătrânului vânător de zestre?

— Aşa e. Vor fi necesare câteva reparaţii pentru a o pregăti la timp.

— Adică înainte ca Brooke să nască?

El rămase nemişcat, cu mâna la jumătatea drumului către portofel.

— Poftim? Sunt singura persoană din oraş care nu a ştiut?

Mandy râse.

— Nu, nu eram sigură până adineauri, dar cumnata mea Brittany este recepţionera doctorului Jacob şi, când Brooke a sunat pentru o consultaţie, şi-a dat seama că se întâmplă ceva. Făceam speculaţii cu privire la care erau opţiunile, şi din moment ce tocmai s-a căsătorit...

— Bârfa din oraşul ăsta este legendară, zise sec Noah.
— Doar între noi, bătrânii. Nu pot să ţin socoteala tuturor oamenilor noi care intră şi ies din oraş.
— Nici eu. Noah îşi luă paharele. Mulţumesc, Mandy. Ne vedem mâine.
— Poţi fi sigur, Noah.
Întorcându-se cu spatele la tejghea, ieşi pe uşă în curte, până la masa ocupată de femeia blondă înaltă şi bine făcută, în vârstă de aproximativ 60 de ani. Trăgând un scaun, se aşeză, puse un pahar în faţa ei, scoase capacul de pe a lui şi spuse:
— Mă întrebam când te voi vedea din nou... mamă.

Capitolul 18

Întâia oară când îşi întâlnise mama, Noah avea 15 ani şi intra în cafeneaua Black Bean să cumpere un cappuccino cu ciocolată, lapte şi gheaţă.
Când trecu pe lângă femeia aşezată la una dintre mesele de grădină, o observă. Cum ar fi putut altfel! Era genul de femeie pe care toată lumea o observa: înaltă, blondă, radiind de sănătate, fără să fie frumoasă, dar chipeşă ca o femeie în vârstă cu chipul puternic. Era genul de femeie pe care oamenii o şi ţineau minte, aşa că ştiu că nu o mai văzuse niciodată prin oraş. Dar asta nu însemna nimic. Pe măsură ce reputaţia vinurilor bune din Bella Valley creştea, creştea şi industria turismului, precum şi numărul vizitatorilor care veneau să guste vinurile şi rămâneau să se bucure de căldură, de livezi, de podgorii şi de anotimpurile care se schimbau cu blândeţe.
Ceea ce era diferit la această femeie era faptul că îl privea surâzând. Ca şi cum l-ar fi cunoscut. Ca şi cum era mândră de el. Iar lucrul acesta era pur şi simplu ciudat.
Când intrase în cafenea, Jennifer Brisquet lucra în

spatele tejghelei şi, în timp ce flirtă cu barmaniţa, Noah uitase de femeia cea înaltă. Pentru orice băiat de 15 ani, o femeie bătrână, de 50 de ani, pierdea întotdeauna în faţa unei fete de 18 ani cu sânii obraznici.

Dar, când ieşise din cafenea, mergând cu spatele şi zâmbim dud lui Jennifer, femeia în vârstă vorbise:

— Noah.

Asta fusese tot. Doar numele lui, dar, la sunetul vocii ei, i se ridicase părul pe ceafă. Nu ştia cum să descrie sentimentul acela straniu, dar simţea ca şi cum nu trebuia niciodată să îi întoarcă spatele acelei femei. Se răsucise către ea.

— Vă cunosc?

— Nu, dar eu te cunosc pe tine. Te-am privit ani de-a rândul.

Îl privise ani de-a rândul? *Ce era*? *O agresoare sexuală care sărea peste generaţii*? *O traficantă de carne*?

Bănuitor, privise împrejur.

Era ziua-n amiaza mare. Cafeneaua Black Bean era situată pe strada principală din Bella Terra. Treceau pe lângă ei turişti şi oameni pe care îi cunoştea de când era mic. Câţiva dintre ei îi făceau cu mâna. Aruncă o privire înapoi, către uşa cafenelei. Jennifer îi făcu semn cu degetele şi zâmbi.

Aşadar, dacă femeia înaltă era o traficantă de carne vie, îşi alesese un moment foarte prost pentru a încerca să îl răpească. Şi apoi... ce fel de persoană ciudată l-ar fi privit ani la rând?

Ar fi trebuit să se fi relaxat, dar acea senzaţie ciudată îl făcu să creadă că ceva îngrozitor avea să se petreacă.

— Nu v-am mai văzut până acum.

— Te-am urmărit de la distanţă. Se aplecase în faţă, îşi pusese cotul pe masă, îşi cuprinsese bărbia în mână şi îl privise insistent în ochi. Nu ştii cine sunt, Noah?

Vocea aceea... vocea ei îi păruse familiară, deşi nu ştia de ce. Era ca şi cum întreaga lui viaţă o auzise în capul lui. Iar ochii ei... o culoare atât de ciudată. Verzi cu pete...

Ah, Dumnezeule!

Vedea ochii aceia în oglindă în fiecare dimineaţă.

Mama lui. Aceasta era mama lui.

Era mai în vârstă decât crezuse el că era. Nu la fel de frumoasă precum celelalte femei ale tatălui său. Dar avea putere şi prezenţă şi toată lumea ştia – chiar toată lumea ştia – cât de uşor era sedus tatăl lui...

Cine altcineva ar fi putut să fie, dacă nu mama lui?

Şi, dacă ea era, el nu dorea să aibă nimic de-a face cu ea. Fără o vorbă, se întorsese şi se îndepărtase.

Şi, la fiecare pas, simţise cum privirea din acei ochi verzi unici ardeau o gaură în spinarea lui.

Noah nu le spusese nimic lui Nonno şi Nonnei despre întâlnirea aceea. Nonna era şi aşa destul de neliniştită; Nonno fusese diagnosticat cu Alzheimer şi se ducea încet, dar sigur. Nu mai avea nevoie de nimic altceva pentru care să îşi facă griji.

Noah se gândi în treacăt să le spună fraţilor săi, dar... fraţii lui ştiuseră întotdeauna cine erau mamele lor: două femei diferite, frumoase şi exotice, care era părinţi jalnici. Dar cel puţin mamelor lor le păsase destul cât să mai stea în preajmă mai mult de cinci minute după ce cordonul ombilical fusese tăiat. Mama lui Noah abia aşteptase să fugă de lângă el. Era umilitor.

Aşa că nu spusese familiei sale. Nu dorise ca ei să ştie.

Nici măcar nu îşi dorise să fie adevărat. În tot acest timp, mama lui îi ignorase existenţa, iar acum, când era adult sau al naibii de aproape, credea că putea să vină în pas de plimbare şi să creeze o relaţie!

Nici măcar.

Probabil că nu era mama lui cu adevărat. Nu arăta deloc

ca el.

Bine, cu excepţia ochilor.

Nimeni din familia lui Noah nu avusese vreodată ochi de culoarea celor ai lui Noah, un ciudat verde limpede cu pete galbene despre care fraţii săi spuneau că arătau ca piureul de mazăre cu dovleac, iar Jennifer spunea că arătau ca un lac de munte liniştit, limpede şi umbrit. Ochii aceia veneau de undeva şi, din moment ce atunci când ceruse informaţia de la tatăl său, Gavino izbucnise ca un câine turbat, toată lumea căzuse de acord că probabil veneau de la mama lui, oricine ar fi fost ea.

Noah îşi scoase din minte incidentul de la cafeneaua Black Bean. La urma urmei, se făcuse clar înţeles, nu!

Ar fi trebuit să ştie că femeia nu avea să renunţe la urmărirea ei; avea înfăţişarea aceea agresivă. Dar nu se gândise niciodată că avea să îi audă vocea patru zile mai târziu, când se afla acasă, întins pe spate sub Mustangul bunicii lui, aflat în parcare, pentru a-i schimba uleiul.

Nu auzise deloc sosirea acelei femei. Doar:

— Bună, fiule.

Tresări atât de tare, încât se lovi cu capul de ţeava de eşapament. Căzu pe spate, văzu stele verzi, blestemă şi se târî afară atât de rapid, încât tricoul i se ridică pe spinare şi pietrişul îi zgârie pielea.

Ea stătea deasupra lui, zâmbind, în timp ce el se chinui să se ridice în picioare, frecându-şi fruntea lovită.

— Ce cauţi aici? o întrebă cu asprime.

Era furios, dar îşi păstră vocea joasă şi aruncă o privire către casă, într-o serie de verificări disperate şi vinovate.

Ea era calmă. Avea sânge-rece. După felul în care se purta, nu îi păsa dacă întâlnea întreaga familie.

— N-ai dorit să stai de vorbă în public cu mine, aşa că am venit aici să te văd. Ştii cine sunt, nu-i aşa?

— Din moment ce mi-ai spus „fiule”, bănuiesc că da.

Avea exact înălţimea lui, lucru care îi displăcu profund. Umerii ei erau laţi – nu la fel de laţi ca ai lui, slavă Domnului – iar braţele lungi; mâinile ei erau mari. Totuşi avea silueta unei femei, lucru pe care îl etala în blugi evazaţi scumpi, o cămaşă albă scrobită prinsă în talie cu o curea şi o pereche de mocasini italieneşti şmecheri.

Nu ştia ce făcea ea pentru a-şi câştiga existenţa, dar aparent reuşise să strângă nişte bănuţi.

Da, îl putea vedea pe tatăl său intrând în provocarea de a o face să se îndrăgostească de el. Ceea ce nu putea era să o vadă pe ea suportându-l pe Gavino fără un motiv al naibii de bun.

— Ce doreşti?

Smulse cârpa de la curea şi îşi şterse mâinile unsuroase.

— Să te cunosc. Te-am privit de la distanţă timp îndelungat şi...

— M-ai privit de la distanţă? Vai, iată un beneficiu nedorit în faptul că te am pe tine ca mamă. Am o urmăritoare.

Cu o voce răbdătoare şi îndurerată, ea spuse:

— Nu e posibil ca noi să fim împreună. Cu meseria mea, nu puteam să am un copil alături. M-ar fi făcut vulnerabilă la influenţele din exterior şi...

— Dă-mi voie să mă fac bine înţeles. Nu vreau să te cunosc. De ce aş face-o? M-ai abandonat. Şi nu-mi pasă ce scuze ai pentru că m-ai abandonat. Nu ţi-a păsat niciodată de mine. Ce fel de mamă îşi abandonează pruncul nou-născut?

Vorbele ieşiră rostogolindu-se ca şi cum le repetase întreaga lui viaţă, şi totuşi, dacă l-ar fi întrebat cineva vreodată, ar fi jurat că nu se gândise niciodată la mama lui şi nu îi păsase în niciun fel dacă ea era în viaţă sau moartă. Aparent, nu era aşa.

— Nu-i aşa. Există forţe mai mari decât noi amândoi şi

trebuia să fiu atentă să nu las pe nimeni să afle că puteam să ţin la cineva atât de mult cum ţin la tine.

Îşi strânse pumnul la piept.

— Ce, eşti un fel de spion?

— Cam aşa ceva.

Probabil că îl considera cu adevărat idiot.

— Ah, ce dracu', *mamă, scuteşte-mă!*

— Altfel de ce m-aş afla acum aici? Eşti destul de în vârstă – aproape suficient de în vârstă – să ai grijă de tine însuţi. Fiule, vino şi vorbeşte cu mine! Eşti cea mai apropiată rudă în viaţă pe care o am şi eu... Dacă nu mă placi, îmi poţi spune să plec. Dar acordă-mi o şansă să explic cine sunt şi ce fac şi ce... Porni către casă. Încercam să-i ţin departe de treaba asta, dar aş putea să mă prezint bunicilor tăi, dacă lucrul acesta te face să te simţi mai bine.

— Nu!

Sări către ea şi o apucă de braţ.

— Nu le voi face rău, zise ea şi păru rănită, ca şi cum el ar fi acuzat-o de crime îngrozitoare. Ştiu. Sunt necazuri în familie acum şi nu vreau să adaug şi altele.

El trase aer în piept. Apoi din nou. Gândind disperat, încercând să îşi dea seama de ce se afla ea acum aici. Creierul lui adolescentin nu putea să găsească absolut niciun motiv pentru care ea ar sosi acum, aşadar spuse fără tragere de inimă:

— În regulă. Putem discuta. Mâine, la Black Bean. După şcoală. Mă gândesc pe la trei şi jumătate. Dar să nu te aştepţi la nimic. Nu sunt prost, să ştii.

Lucrul trist era că... se dovedise că Noah era prost. Şi inocent. Şi credul.

Inocenţa nu era deloc o scuză.

Nu îşi îngădui niciodată să uite asta.

Aşa că tot ce se întâmplase după aceea... ştia că era

numai din vina lui.

Capitolul 19

Acum, la Black Bean, Liesbeth zâmbi ca şi cum era cu adevărat bucuroasă să îl vadă.

— Nu pot să te iau deloc prin surprindere, aşa-i, fiule?

— De îndată ce poliţiştii mă acuză că am rupt degetele unui oarecare tâlhar cu o rangă, ştiu că mama şi familia ei se află în oraş.

Luă o gură din cafeaua lui. Gustul familiar de boabe negre prăjite îi alunecă pe gâtlej, urmat de atingerea palidă şi rece de frişcă.

— Ei, haide! Nu eşti corect. Ai trăit toată viaţa în preaiubita ta Bella Terra, fără urmă de necazuri. Ce-ai putea să doreşti mai mult?

— Ca tu să fi fost moartă?

Cofeina i se infiltră în sânge, ţinându-i mintea alertă, în timp ce trupul îi tremura la marginea acţiunii.

— Linişteşte-te, dragule! Folosi tonul mustrător al unui părinte în mod fals afectuos. La ce ar fi folosit asta? Verii tăi sunt la fel de interesaţi ca şi mine de recuperarea legendarelor diamante roz.

Cu mare precizie, el spuse:

— Nu, mamă, ei nu sunt. Îşi răsuci paharul pe masă. Aceste diamante roz anume – cele pe care tu le iubeşti atât de mult – n-au niciun loc deosebit în inimile lor, decât ca pe un lucru pe care îl pot vinde pentru bani gheaţă. Mulţi bani.

Ea păru în mod sincer surprinsă şi ofensată.

— Asta nu-i adevărat, dragule. Verii tăi sunt din familia Propov. Exact ca tine.

— Poate ca tine. Cu siguranţă nu ca mine.

— Accepţi sau nu, eşti preaiubitul meu fiu. Carne din

carnea mea, sânge din sângele meu.

Luă paharul dintre degetele lui şi sorbi o gură, apoi împinse paharul ei către el.

Privirea lui trecu de la cafeaua lui, cuibărită acum în mâinile ei, la cafeaua pe care iniţial i-o dăduse ei, şi ştiu motivul pentru care ea schimbase paharele.

— Dacă credeai cu adevărat că sunt preaiubitul tău fiu, nu m-ai fi bănuit că ţi-am otrăvit cafeaua.

— Asta e pur şi simplu precauţie şi înţelepciune.

Da, *desigur*.

— Familia ta e diferită de a mea. Noi nu ne otrăvim unul pe altul.

— Familia mea e familia ta. Eu te-am zămislit, eu te-am împins dintre coapsele mele şi, când ai tras pentru întâia oară aer în plămâni, eu te-am ţinut în braţe. Acelaşi sânge aristocrat rus care curge în venele mele curge şi prin ale tale.

Umbrele copacilor aflaţi de-a lungul străzii acoperiră suprafaţa de sticlă a mesei. Scaunul de metal era rece pe spinarea lui. Însă arşiţa mâniei – faţă de ea, faţă de el însuşi – îi aprinse mintea.

— Acelaşi sânge aristocrat, de hoţi.

— Noi, cei din familia Propov, n-am fost întotdeauna hoţi. Am fost împinşi la sărăcie şi foame.

Din tonul serios al vocii ei şi din privirea intensă a ochilor ei verzi mari, era evident că ea credea ce spunea.

— Familia Propov ar fi putut oricând să încerce să îşi găsească *ceva de lucru*, zise el.

Ea îi aruncă din nou privirea aceea fixă, indescifrabilă. Ca să îi vină în ajutor, el explică:

— Un loc de muncă. Este locul în care munceşti pentru tine însuţi sau chiar pentru alţi oameni şi eşti plătit cu ora. Guvernul ia taxe; cu ceea ce rămâne, îţi cumperi o casă şi îţi creşti o familie...

Ea spintecă aerul cu mâna.

— O viaţă pentru sclavi!

El se gândi la felul în care familia lui muncise pământul, aici şi în Italia, timp de generaţii.

— Da. Dar o viaţă de onoare.

— Muncă cinstită, spuse ea, aproape scuipând vorbele. Este un oximoron. Nu există niciun fel de onoare în a trudi din zori până la apus până când mori cu o sapă în mână.

Chipul lui fu străbătut de un zâmbet şovăielnic.

— Noi, sclavii moderni, folosim maşinării care să ne facă treaba. Eli este viticultorul nostru; foloseşte o combină. Rafe este luptătorul nostru; foloseşte o armă automată. Eu conduc hotelul; folosesc un aspirator.

El chicoti la vederea repulsiei care îi traversă faţa.

Dar ştia că ea înţelesese ce dorise el să spună. Ceea ce nu înţelegea ea era ideea de a deveni parte a ţării care îi primise cu braţele deschise familia atunci când fugise de revoluţia rusă, fiind în acelaşi timp mândră de moştenirea ei. Nu înţelegea ce însemna să meargă mai departe. La aproape o sută de ani după revoluţie, Liesbeth se considera a fi în exil, departe de casa ei din Rusia, o casă în care nu trăise niciodată, unde toate urmele familiei ei fuseseră şterse şi unde până chiar şi regimul care îi detronase fusese la rândul lui răsturnat.

— Eu sunt american, zise el. Asta e ţara mea. Nu căminul strămoşilor mei, ci ţara în care trăiesc *acum*.

— Iar eu sunt olandeză şi alte câteva naţionalităţi. Niciuna dintre celelalte nu contează. Respinse căminul ei actual, locul în care se născuse, cu o expresie dispreţuitoare. Sunt rusoaică. Strămoşii mei sunt descendenţi direcţi ai lui Ivan cel Groaznic. Pentru că i-a dăruit un copil, ţarul i-a dăruit stră-stră-stră-străbunicii mele un soţ nobil, o moşie şi un titlu înalt – şi colierul cu diamante roz.

— Şi, cu 81 de ani în urmă, când strămoşul tău a încercat să amaneteze colierul, Massimo a furat diamantele, iar familia ta le tot caută de atunci încoace. Mda. Am înţeles.

Ochii ei străluciră verzi, culoarea banilor.

— Diamantele roz sunt moştenirea mea şi a ta.

Noah izbucni într-un râs care sună distorsionat şi amar.

— O moştenire din care nu voi primi nimic.

— Ai putea... dacă ai veni cu noi. Dacă ai rămâne cu noi.

Fiecare vorbă era o ademenire.

— Ce-aş obţine din asta? Ocazia de a purta colierul de diamante roz la seara dansantă de duminică a familiei Propov? Serios, mamă!

— Eşti fiul meu. Te-aş putea antrena să-mi iei locul...

Noah îşi lăsă capul pe spate şi începu să râdă în hohote.

— Pe câţi dintre verii mei va trebui să-i ucid înainte să mă accepte?

— O oarecare pierdere de vieţi este inevitabilă când are loc o schimbare în conducere.

Vorbele ei fură rostite atât de simplu şi fără emoţie, încât el ştiu că ea ucisese pentru a prelua conducerea. Ucisese una dintre rudele pe care pretindea că le susţinea. Îi răspunse exact la fel de simplu:

— Nu. N-am nici cea mai mică dorinţă de a duce în mod constant o viaţă pe marginea ascuţită a catastrofei. Sunt mult mai fericit să dau cu aspiratorul.

Gura ei se strâmbă de dispreţ. Ce dezamăgire incredibilă trebuie să fi fost el pentru ea... fiul ei, pe care îl păcălise cu atât de multă uşurinţă să facă ceea ce dorea ea.

— Ce-ai de gând să faci cu diamantele odată ce le vei recupera? o întrebă.

Chipul ei deveni încordat de poftă, iar ea privi peste umăr, în aerul limpede.

— Voi pune să fie din nou montate în aur roz, într-o recreare a monturii iniţiale. Le voi păstra în casa mea, sub cea mai strictă pază. Acele diamante vor reprezenta mândria recăpătată a familiei Propov.

Noah pufni.

— Te păcăleşti singură. Hendrik va vinde diamantele de îndată ce vei fi moartă. Şi vei fi moartă de îndată ce vei recupera diamantele.

Ea se lăsă pe spate pe scaun şi îl cercetă cu o privire letală.

— Nu înţelegi legăturile de sânge.

El se gândi la Nonna, la fraţii lui, ba chiar şi la tatăl său. Îşi aminti de ameninţările pe care ea le făcuse la adresa vieţilor acestora. Privind în ochii ei, spuse:

— Te foloseşti de familia Di Luca ca să mă şantajezi. Chiar poţi să susţii că nu înţeleg legăturile de sânge?

Ea îşi coborî privirea sub a lui, iar el luă asta ca pe o victorie. Apoi ea ridică din nou privirea, cu ochii verzi reci şi evaluatori.

— Aşadar, îţi aminteşti ce ţi-am spus. Că dacă vei spune vreodată familiei tale despre noi, despre cine suntem şi cu ce ne ocupăm, va trebui să-i ucidem pe toţi.

Îşi păstră vocea joasă şi letală.

— Nu prea pot să uit.

Nici nu prea putea să îi nesocotească afirmaţia. O mai văzuse ucigând înainte.

— Bun, zise ea şi se însenină. Am un cadou pentru tine.

— Chiar aşa?

Un fior îi trecu pe şira spinării; avea experienţă în privinţa cadourilor ei.

Aplecându-se, ea scotoci prin geanta ei încăpătoare din piele italienească şi scoase la iveală ceea ce arăta ca o zgardă scumpă din piele. Două fâşii din piele neagră fuseseră cusute laolaltă. O clemă de argint închidea cele

două capete. O ţintă de argint se reliefa la fiecare doi centimetri şi în vârful fiecăreia strălucea câte un stras.

Noah fu înspăimântat.

— Chestia aceasta arată a fi ceva ce ar purta tineretul adept al stilului gotic din Germania.

— Aşa este, zise ea încurajator. Este un colier.

— Îmi dai un colier. Era o afirmaţie, nu o întrebare. Un colier oribil.

Liesbeth păru cu adevărat surprinsă.

— Mie mi s-a părut foarte frumos şi, aşa cum ai spus, mulţi europeni poartă astfel de bijuterii.

— Păcat că nu trăiesc în Europa, zise el cu glas sec.

Ea îşi înălţă capul, ca şi cum ar fi încercat să îşi dea seama dacă el glumea sau nu.

— Hm. Mă rog. Oricum, Brigetta La făcut pentru tine cu ajutorul Grietei. În ţinta asta e ascunsă o cameră. Arătă cu degetul către ţinta care ar fi venit în faţă. Lentila este unul dintre strasuri.

— Aşadar, eu îl port la gât, iar tu vezi ce văd eu. Vezi unde caut sticla.

— Exact.

Nu dorea cu adevărat să ştie, dar întrebarea trebuia adresată şi, în timp ce făcu asta, simţi în gură gustul ca de şosete transpirate uscate al fricii.

— Brigetta este specialista ta în muniţie. De ce ai nevoie de ajutorul ei pentru a face un colier cu o cameră?

— Ah! Liesbeth se lăsă pe spătar şi flutură din mână, în semn de scuză. Le-am spus copiilor că îţi vei da seama că este o capcană. Eşti foarte perspicace.

— Acum sunt. M-ai antrenat bine, la urma urmelor.

— Ai fost foarte bun. Dacă ai fi rămas alături de noi...

— Asta nu era o opţiune. Tu doreai să fiu aici.

— Dacă tu ai fi propus asta, aş fi fost de acord din toată inima.

Se aplecă spre ea şi îşi coborî glasul până la o şoaptă furioasă.

— De ce aş propune să rămân alături de oameni care mă urau atât de mult încât au petrecut trei luni punând la cale o capcană care să-mi distrugă viaţa?

Se aplecă şi ea către el, păstrându-şi glasul scăzut. Dar păru absolut rezonabilă.

— Nu te urâm. Cum poţi crede asta? Orice plan poate fi modificat atunci când se iveşte un altul, mai profitabil.

— Aşadar, care este planul pentru *asta*, mamă?

Făcu semn către zgarda întinsă pe masă.

Ea se lăsă pe spate, în mod limpede dezamăgită, dorind să readucă la viaţă vechi amintiri. Dar era o femeie răbdătoare; la urma urmelor, aştepta încă din ziua în care el se născuse pentru a-şi recupera diamantele.

— Hendrik devine din ce în ce mai nerăbdător în ceea ce priveşte timpul pe care l-am investit în a te urmări în timp ce cauţi sticla, şi totul fără niciun fel de recompensă, fără nicio răsplată la orizont.

— Bietul Hendrik!

— Aşa că, pentru a-l domoli, am alcătuit un plan pentru a grăbi treaba asta. Pe lângă camera de luat vederi, această mică ţintă – o lovi cu degetul – conţine un cronometru. Este fixat la două săptămâni din momentul în care clema este închisă. Că veni vorba, este imposibil să scoţi zgarda fără cheie.

— Bănuiam asta.

— Cronometrul este conectat la un exploziv destul de puternic încât să-ţi facă o gaură în gâtlej.

Zâmbi fericită ca şi cum ar fi aşteptat o laudă.

— Înţeleg. Foarte inteligent. Examină cu atenţie ţintele în care se aflau camera de luat vederi şi explozivul. Prin urmare, dacă nu găsesc sticla înainte ca acele 14 zile să ia sfârşit, îmi pierd viaţa într-o manieră sângeroasă şi

dezgustătoare.

— Va fi o explozie discretă. Într-o parte a corpului atât de sensibilă, nu este nevoie de prea mult pentru a provoca moartea. Dar nu cred că trebuie să stăruim asupra acestui lucru. Chestia asta va adăuga un stimulent căutării tale şi sunt sigură că va da rezultate. Acum, dacă o vei pune pe...

— Dă-mi acul tău de cusut!

— Poftim?

— Încă mai coşi, nu? Dă-mi acul tău!

Îl fixă cu ochii mari; în mod limpede asta nu era reacţia pe care o anticipase. Ridicând din umeri, cotrobăi prin geantă, scoase un săculeţ de lucru şi găsi un ac din inox lung de 8 centimetri, pe care i-l dădu.

El îl examină cu atenţie.

— În trecut, acele tale de cusut erau întotdeauna prea tocite pentru a putea trece prin pânza pe care lucrai. Atinse uşurel vârful care lucea. Acesta este foarte ascuţit.

Ea ridică din umeri.

— Acum sunt mai în vârstă şi din ce în ce mai probabil să fiu privită ca o victimă, aşadar sunt mai precaută decât eram.

— Îţi ţii armele secrete. Este foarte clar, deşi îmi este milă de bărbatul care îşi imaginează că te poate doborî.

Cu o mişcare din încheietura mâinii, scoase strasul din una dintre ţinte. Ea îi prinse mâna.

— De ce-ai făcut asta?

— Am scos din funcţiune camera de luat vederi.

Examină fiecare ţintă, găsi una fără stras şi vârî acul în gaura mică. Liesbeth îşi duse mâna la gât şi îl privi în ochi.

— Bomba aia este adevărată, ştii? Dacă ai fi calculat greşit şi ai fi vârât acul în locul greşit, ai fi putut să-ţi fi zburat mâna.

— Atunci Grieta ar fi fost nevoită să îmi construiască o alta pentru gât, hm? Rupse acul şi i-l înapoie. Cu asta am

avut grijă de microfon.

Luând zgarda, i-o arătă mamei sale, din faţă şi din spate, ca un magician aflat pe scenă care îşi prezenta marfa înaintea următorului său truc. Punându-şi-o în jurul gâtului, Noah încuie clema. Chiar şi aici, cu voci care vuiau în jurul lor şi cu zgomotul traficului de pe stradă, pocnitura fu puternică, fermă şi definitivă.

Îşi privi ceasul de la mână.

— Joi, la ora 15 şi 37 de minute.

Privi şi ea către ceasul ei, apoi din nou către el.

— Se pare că nu înţelegi. Punându-ţi colierul acela şi încuindu-l, ai pornit cronometrul.

— Nu m-am îndoit niciodată, nici măcar pentru o clipă. Dacă nu voi fi găsit sticla în două săptămâni, mă poţi ucide, mamă dragă, dar între timp, al naibii să fiu dacă am de gând să plimb o cameră de luat vederi pentru tine. Aplecându-se înainte, Noah o prinse pe Liesbeth de încheietura mâinii. Chiar credeai că aveam de gând să îngădui bunilor mei veri să mă oblige să fac asta?

Arătă către banca de pe partea cealaltă a străzii, unde Hendrik, Klaas şi Rutger îşi pierdeau vremea, aşteptând semnalul pentru a-l lua pe sus şi a-l obliga să poarte zgarda, ca pe un câine turbat.

— Eu... am crezut că... Da, bănuiesc că am crezut că verii tăi vor fi nevoiţi să te oblige.

— În fiecare zi cercetez în pivniţele de dedesubtul complexului, căutând prin fiecare locaş, în spatele fiecărei grinzi şi în fiecare cameră secretă. Sângele îi clocoti de furie. Îţi imaginezi că nu-mi pasă, că, chiar dacă caut, o fac ca să găsesc sticla pentru mine. Eşti atât de idioată!

Ea întoarse capul şi încercă să se elibereze. El o strânse cu şi mai multă putere.

— Tot ce vreau este să iei sticla şi să pleci. Vreau să-mi recuperez casa şi oarece linişte sufletească pentru mine şi

familia mea.

Ea îşi strânse pumnul.

— Nu este nevoie să cauţi de unul singur. Lasă-i pe verii tăi să te ajute.

— Nu-i voi lăsa nicidecum în apropierea oaspeţilor din hotelul meu.

— Verii tăi s-ar purta cum trebuie dacă le-aş spune să o facă.

— Îţi supraestimezi influenţa. Ei sunt nişte bestii care nu au ce căuta în lumea civilizată. Frâng degetele oamenilor ca şi cum ar sfărâma chipsuri de cartofi. Îşi vârî chipul într-al ei. Nu, mamă, şi, dacă îi voi găsi dând târcoale complexului meu, îi voi ucide, îi voi îngropa în tuneluri şi nimeni nu-i va găsi vreodată. Nimeni.

— Dar înţelegi ce se va întâmpla dacă nu găseşti sticla...?

— Ce? Voi muri? Din ziua în care mi-am dat seama că mama mea – ea scutură puternic din încheietura mâinii – *mama mea* a dat de urma diamantelor familiei în Bella Terra şi la familia Di Luca şi m-a conceput cu sânge-rece cu intenţia de a mă folosi într-o bună zi pentru a recupera acele diamante... m-am resemnat în faţa ideii de a avea o moarte violentă. Fii mândră! Asta e moştenirea pe care mi-ai dăruit-o.

Îi dădu drumul şi se ridică în picioare.

— Dar să nu cumva să te temi. Mă voi strădui să găsesc sticla aia de vin. Nu voi muri şi nu voi părăsi Bella Terra având în faţă un viitor plin de ferocitate şi crime.

Capitolul 20

Joi după-amiază, la ora cinci fix, în prima ei zi plină în Bella Terra, Penelope ieşi din maşină în parcarea motelului Sweet Dreams doar ca să descopere că soarele încinsese

asfaltul ca într-un cuptor. Arşiţa îi trecu prin tălpile încălţărilor sport şi o făcu să se întrebe de ce venise în Bella Terra de la bun început. Ar fi putut să se afle în Portland, unde era răcoare şi ploua... şi unde nu avea pe nimeni, doar o simplă piatră de mormânt într-un cimitir umbros şi o bătrână a cărei minte aluneca uşor către lumea cealaltă. Sau ar fi putut să se afle în Cincinnati, unde... unde părinţii lui Keith o urau pentru faptul că se căsătorise cu Keith, iar Keith murise.

Avea nevoie să găsească un loc în care să nu o bântuie nicio amintire, unde să poată vedea un viitor nemânjit de tristeţe şi de moarte.

Rămase acolo, în picioare, strângând cu putere mânerul portierei, lăsând soarele să incinereze amestecul emoţiilor de peste zi într-un maldăr de cenuşă.

Dar, ca o pasăre Phoenix, Noah Di Luca se ridică din cenuşă.

Cum de fusese posibil să îl întâlnească chiar înainte de a se fi împlinit 24 de ore de când se afla în Bella Terra? Cum de fusese posibil să îi fi îngăduit acestuia să o ţină de mână? Să îi zâmbească? Să se poarte ca şi cum faptul că o respinsese în mod brutal nu se petrecuse nicicând?

Era un nemernic.

Mai rău, ea era o *idioată*.

Nu dorea să îl vadă. Credea că se făcuse înţeleasă fără resentimente; nu avea niciun rost să îl facă să creadă că ea încă mai simţea ceva pentru el... o sensibilitate... o tânjire după atingerea lui.

Nu. Nimic din toate astea.

Dar orice femeie ar fi recunoscut pericolul de a rămâne în Bella Terra, cu amintirile şi obligaţiile sale. Şi orice femeie cu un dram de minte ar fi fugit ca un iepure. În schimb, Penelope se angajase să îi facă o vizită doamnei Di Luca.

Nu că nu dorea să o vadă pe bătrână, dar... Cu un geamăt, se lovi cu capul de uşă. Apoi frecă locul în care se lovise. *Durea*.

Doamna Di Luca. Casa ei, plină de amintirile acelei veri.

De ce nu putea Penelope să facă ceea ce era înţelept şi să plece? Ce rămăşiţe idioate ale unei curtoazii demodate şi compasiuni o făcuseră să rămână ca să îşi exprime afecţiunea faţă de doamna Di Luca... care o făcuse să se simtă atât de bine-venită în vara aceea, din urmă cu nouă ani?

De ce oare nu putea Penelope să întoarcă spatele şi să fugă?

Mişeleşte? Cu siguranţă. Dar, în cele din urmă, tot ceea ce conta era să se salveze pe ea însăşi. Nu învăţase încă lecţia aceea?

— Hei! Tu! Numărul 14. Vino aici!

Penelope ridică privirea şi văzu o femeie de vreun metru şi jumătate şi cântărind 90 de kilograme, care mătura aleea din faţa biroului şi care o măsura din priviri cu o atenţie severă.

— O, nu, mormăi Penelope.

O privea pe Arianna Marino, îmbrăcată într-o rochie de un albastru-închis cu un guler alb şi o curea neagră şi încălţată cu balerini negri de piele. Emana întreaga autoritate a unui buldozer. Adică... foarte multă autoritate. Mânuia mătura ca pe o lance şi, când îi făcu semn cu degetul să meargă până la ea, Penelope merse, mărşăluind către birou ca şi cum s-ar fi aflat într-o misiune oficială. Totuşi îşi pipăi cheia de la cameră, sperând să insinueze că era nevoită să plece curând pentru o treabă importantă.

Dacă fu impresionată de aerul de competenţă al lui Penelope, Arianna Marino ascunse bine lucrul acesta. În schimb, ţinu deschisă uşa biroului, ordonându-i lui

Penelope să intre.

— Numărul 14. Penelope Alonso.

Rahat. *O* recunoscuse? Sau toată lumea din oraşul acesta ştia totul?

— Acum sunt Penelope Caldwell.

Penelope intră în biroul răcoros, unde mirosea a mucegai şi a umezeală.

— Eşti văduvă, zise doamna Marino. Soţul tău a fost ucis într-un accident de maşină.

— Adevărat.

Apelul fusese sfâşietor, un moment de groază şi de durere care îi schimbase viaţa, mult prea curând înlocuit de alte orori şi dureri şi mai mari.

— Cum de ştiţi?

Doamna Marino dădu răspunsul aşteptat.

— De pe internet.

— De ce vă pasă?

Doamna Marino merse la frigiderul mic, vechi şi ciobit care bâzâia în colţ, în spatele tejghelei.

— Am plăcut-o pe mama ta.

Era şi acesta un soi de răspuns.

— Şi eu.

— Mă bucur să aud asta. Speram să o revăd într-o bună zi. Doamna Marino oftă cu o rafală care făcu de râs aparatul slab de aer condiţionat de la fereastră.

— I-ar fi făcut plăcere.

Penelope ştia că acesta era adevărul; mama ei o admirase pe Arianna Marino, spunea că era o putere care trebuia luată în seamă.

Doamna Marino scoase două beri, le scoase capacele şi îi întinse una lui Penelope.

— Şezi, zise, şi arătă cu degetul către scaunul cu spătar drept de culoare neagră, din metal şi vinil, aflat în spatele tejghelei.

Destul de interesant, înmânarea berii şi ordinul de a lua loc o făcură pe Penelope să îşi dea seama cât de mult crescuse în ochii doamnei Marino. Când fusese aici cu mama ei, doamna Marino abia dacă îi observase existenţa şi nu fusese niciodată îngăduită în spatele tejghelei.

Penelope ocoli şi luă loc.

— Când a venit aici, când tu erai doar o copilă, spuse doamna Marino, mama ta nu se simţea bine.

Penelope, căreia nu îi plăcea prea mult berea, îşi frecă sticla rece ca gheaţa pe frunte.

— Pe atunci nu ştiam asta. Îmi doresc să fi ştiut. Aş fi procedat altfel.

Dar fusese atât de egoistă, atât de individualistă, încât nu văzuse ceea ce se afla direct în faţa nasului. Şi anume că mama ei suferise de cancer la sân. Că încă se recupera după chimioterapie şi radiaţii.

— Ea n-a dorit să ştii.

Doamna Marino o bătu pe umăr cu o mână grea.

— Dorea să fii tânără şi lipsită de griji.

Cu un zâmbet amar, Penelope îşi aminti de Noah.

— O, aşa eram.

— Era muncitoare, mama ta, făcea curăţenie în camere pentru mine şi avea grijă de bar atunci când era nevoită să o facă.

Doamna Marino se aşeză pe scaunul de la recepţie. Acesta scârţâi sub greutatea ei, dar nu îndrăzni să se prăbuşească.

— Clienţii o plăceau. Era deşteaptă, nu tolera niciun rahat şi totuşi era prietenoasă şi asculta când aceştia îi vorbeau. Mulţi dintre ei erau imigranţi ilegali, din Mexic şi de mai departe, veniţi aici fără familii, şi le plăcea să-i arate fotografii cu copiii lor. Nu că nu le plăcea când aveam o pipiţă la bar. Dar o plăceau pe mama ta din alte motive.

— A fost o mamă grozavă.

Cu excepţia acelei chestiuni importante care o făcuse pe Penelope să stea în faţa mormântului mamei sale şi să suspine acuzaţii.

Acela nu fusese unul dintre momentele lor cele mai strălucite.

Înclină sticla şi luă o gură mare din băutura rece.

— Ce zi afurisită, mormăi.

— Asta se întâmplă când revii şi-ţi bagi nasul în treburi care nu te privesc cu niciun chip.

Penelope puse sticla pe tejghea cu o bubuitură.

— Ce vreţi să spuneţi? Ce ştiţi?

— Ştiu că astăzi ai întâlnit-o pe Brooke Di Luca în cafeneaua Rhodes şi ai plecat cu ea la noua ei casă. Scaunul doamnei Marino se legănă înainte şi înapoi, scârţâind şi cerând să fie uns. Bârfele spun că eşti noua ei decoratoare de interioare.

— Designer de interior, o corectă în mod automat Penelope. Aţi pus pe cineva să mă spioneze?

— Nu este necesar. Am relaţii. Strâmbătura gurii doamnei Marino arăta a înţelepciune.

Oamenii îmi spun lucruri.

Penelope o crezu. Cenuşiul metalic care se amesteca cu părul ei negru părea să indice caracterul ei, iar acei ochi negri supravegheau fără milă lumea din jur.

— Dar relaţiile dumneavoastră n-au dreptate de data asta. Penelope aproape că se simţi voioasă corectând-o. Nu rămân.

— Nu rămâi?

Părând să cadă pe gânduri, doamna Marino îşi bău berea şi o examină pe Penelope ca pe un gândac aflat sub microscop.

— Nu vei accepta proiectul pentru familia Di Luca?

— Nu.

— Sunt oameni buni. Puţin îngâmfaţi, dar oameni buni. Desigur, suntem înrudiţi.

Avea sens.

— Desigur.

— Sarah Di Luca a fost născută în familia Marino.

— Serios?

Penelope nu bănuise niciodată asta.

— Am de gând să o văd înainte să plec.

— Şi de ce nu rămâi?

— Poţi fi ucis în oraşul ăsta.

Doamna Marino dădu din cap, cu buzele ţuguiate.

— Mai ales când o persoană – ca tine – are legături cu Joseph Bianchin.

Femeia îi tăie respiraţia lui Penelope.

— Ce ştiţi despre mine şi Joseph Bianchin?

— Ştiu că ai fost la el acasă azi-dimineaţă.

— Cum de ştiţi asta? Lui Penelope nu îi venea să creadă cât de multe ştia femeia. Cum de ştiţi toate Lucrurile acestea?

— Ascultă! Doamna Marino păru practică şi vioaie. Noi, familia Marino, am trăit aici timp îndelungat. Lucrăm în toată regiunea. Ai văzut un grădinar acasă la Bianchin? Acela e soţul meu, Daichi.

— Individul asiatic? Slăbănogul acela...?

Penelope îşi închise brusc gura. Nu putea spune cu niciun strop de corectitudine politică că masiva Arianna Marino şi grădinarul asiatic înalt şi slab erau o pereche ciudată.

Dar erau.

Doamna Marino păru să înţeleagă şi, după toate aparenţele, nu dădu doi bani pe corectitudinea politică.

— Daichi este cel de-al doilea soţ al meu. Cel dintâi a fost un băiat italian bun, catolic. M-a lăsat însărcinată când aveam 16 ani, s-a căsătorit cu mine şi s-a asigurat să ştiu

că îmi făcea o favoare, bătându-mă când nu era beat. Din fericire pentru mine, lucrul ăsta nu s-a întâmplat prea des. L-am bătut eu *pe el* când a plesnit-o pe fiica noastră şi a trântit-o de perete. Aveam trei copii, şi totuşi l-am dat afară. A murit într-o explozie accidentală în casa lui, în timp ce dormea. Cale bătută!

Zâmbi, cu un rânjet strâmb care o băgă în sperieţi pe Penelope şi o făcu să se întrebe dacă acea explozie fusese cu adevărat un accident.

— După aceea, Daichi a muncit din greu să mă convingă să trăiesc cu el. După vreo 20 de ani, am cedat în cele din urmă şi m-am măritat cu el. Mă bucur că am făcut-o. Contrar celor mai multe dovezi, nu toţi bărbaţii sunt nişte oameni de nimic.

— Ştiu. Keith a fost un tip atât de bun. Am fi fost căsătoriţi… pentru totdeauna.

Vocea lui Penelope răsună nostalgică, chiar şi în urechile ei.

— În orice caz, prin Daichi am aflat că ai vizitat moşia lui Bianchin şi că nu ai intrat.

— N-am putut intra. Joseph Bianchin nu este acasă.

— Ba este, zise fără ezitare doamna Marino.

Penelope inspiră adânc. Nu avea dubii în ceea ce o privea pe doamna Marino. Numai un idiot s-ar fi îndoit de Arianna Marino. Aşadar scânteierea din casă… Penelope nu şi-o imaginase. Cineva o privise.

— Atunci de ce nu m-a lăsat să intru?

— Nu ştiu. Cu câteva zile în urmă, Daichi l-a văzut venind într-o limuzină cu un grup de oaspeţi. Este posibil ca Bianchin să fi fost ocupat cu aceştia. Probabil că n-a considerat că arăţi destul de importantă pentru a-l deranja. E genul ăsta de bărbat. Doamna Marino îşi scărpină bărbia. Vrei să-l vezi?

— Da.

— Echipa mea de curăţenie intră la fiecare două săptămâni şi curăţă grămada aceea veche de pietre pe care Bianchin o iubeşte atât de mult, şterge praful şi spală toaletele şi podelele. Ai putea intra cu ei. Nu-ţi voi spune că te va primi cu braţele deschise. Aproape îţi voi garanta că nu va fi deloc plăcut.

Doamna Marino se ridică în picioare şi îşi aruncă sticla de bere în coşul de gunoi cu destulă putere încât să facă plasticul alb să se lovească de perete. Întorcându-se, o privi în ochi pe Penelope.

— Dar cel puţin vei avea ocazia să-i spui că e tatăl tău.

Capitolul 21

Penelope îngheţă. Inima i se opri. Aşa ceva nu era posibil. Cineva ştia adevărul?

— Ce vreţi să spuneţi, t-tatăl meu? Ce ştiţi despre tatăl meu?

Doamna Marino zâmbi din nou cu zâmbetul acela strâmb înspăimântător.

— Ştiu ce mi-a spus mama ta.

— Mama v-a spus unele lucruri?

Credea că întregul adevăr murise odată cu mama ei, dar iată că astăzi era cineva în viaţă care ştia povestea din spatele naşterii sale.

— Dumnezeule! Nu ştiu nimic despre ceea ce s-a întâmplat. Nu ştiu de ce mama n-a vrut să-mi spună cine a fost. Iar dumneavoastră... ştiţi... Penelope nu reuşi să rostească vorbele. V-a spus mama cum s-a întâmplat şi... motivul pentru care nu mi-a spus niciodată adevărul?

— A lucrat pentru mine. Îţi aminteşti? Aveam multe în comun. Alegeri de viaţă mizerabile. Ne-am sacrificat pentru copiii noştri. Am fost nevoite să ne croim propriul drum. Doamna Marino spuse cu mândrie: Am *discutat.*

Penelope abia mai putea să respire. Nu ştia cum să facă.

Faptul că Joseph Bianchin era tatăl ei... era secretul ei cel mai adânc şi mai întunecat. Din motive bune sau rele, acesta era adevărul pe care mama ei i-l ascunsese în toţi aceşti ani. Abia descoperise identitatea tatălui ei şi acum... acum era posibil ca această femeie pe care abia dacă o cunoştea, această femeie pe care o bănuise de toate felurile de cruzime, să completeze detaliile.

Cum să procedeze? Cum să o convingă pe doamna Marino să încalce confidenţialitatea mamei sale? Punându-şi berea jos, Penelope se aplecă înainte, cu coatele pe genunchi, şi ridică privirea către doamna Marino.

— Mama nu mi-a spus niciodată. A refuzat. Până la sfârşit, a refuzat. Dar doamna pentru care a lucrat în toţi acei ani... ştia. De când a dispărut mama, bătrâna alunecă în senilitate. Doamna Walters a crezut că sunt mama şi mi-a spus că trebuie să-i spun fiicei mele – să-i spun lui Penelope – adevărul. Se pare că i-a spus mamei lucrul ăsta nu doar o dată, dar mama nu a făcut-o niciodată. De îndată ce mi-am dat seama că doamna Walters ştia identitatea tatălui meu, am întrebat-o. Probabil că nu a fost un lucru corect să cer unei doamne atât de pierdute în senilitate să trădeze un secret, dar trebuia să ştiu, iar aceea era ultima mea şansă. Aţi putea... Ştiţi ce s-a întâmplat? Cum a ajuns mama să aibă de-a face cu el? De ce n-a vrut să-mi spună nici măcar numele lui?

— E povestea obişnuită. Era tânără. Îl iubea. El a sedus-o. A rămas însărcinată şi apoi... Doamna Marino scrâşni din dinţi cu zgomot. Apoi a descoperit ce porc era.

— Dar ea nu avea decât 18 ani. De ce s-ar fi încurcat cu un bărbat de peste 50 de ani? Adică... bleah!

— Scumpo, ai trăit cu tatăl mamei tale. Doamna Marino scoase o altă sticlă de bere din frigider şi îi scoase dopul. Era un nemernic abuziv şi dezgustător. Mama ta voia să

scape: era frumoasă, a fost cântăreaţă în Los Angeles, iar Joseph a luat-o în vizor. Era fermecător, bogat şi măgulitor. Iar ea a văzut ce-a vrut să vadă şi a crezut ce a vrut el ca ea să creadă.

— Ce şi-a dorit el să creadă mama?

— Că avea să o scape de mizeria şi de disperarea din viaţa ei. Doamna Marino se aşeză din nou în scaunul acela care scârţâia. Că avea să se însoare cu ea şi că urma să o ţină în lux pentru totdeauna.

— Dumnezeule! Cât de sfâşietor!

Ochii lui Penelope se umplură de lacrimi la cât de inocentă fusese mama ei.

— A ţinut-o în apartamentul lui de la hotel cât timp el a avut afaceri în Los Angeles şi, când treburile lui au luat sfârşit, el a plecat. Dar, înainte să iasă, i-a spus că putea să păstreze hainele pe care i le cumpărase.

— Drăguţ, spuse cu sarcasm Penelope.

— A spus că, dacă era însărcinată, ar trebui să vină în Bella Terra şi să îi dea copilul şi, *dacă* el *era* tatăl, avea să se asigure că băiatul urma să fie crescut cu toate privilegiile pe care el i le putea oferi.

— Vai! Ce nemernic!

— Mama ta a avut motivele ei pentru care n-a vrut să ai nimic de-a face cu el. Doamna Marino se legănă şi bău. Dar trebuie să-i recunoşti meritele: motivul pentru care ţi-a făcut rost de o stagiatură la Fiasco Designs şi te-a adus aici, în Bella Terra, a fost ca să-l verifice, să vadă dacă s-a schimbat şi, dacă da, să i te prezinte pentru ca, în cazul în care cancerul se dovedea fatal, să nu fii singură.

Zâmbetul lui Penelope se transformă într-o grimasă de durere.

— A picat testul? Nu s-a purtat frumos cu ea?

— Să se poarte frumos cu ea? scrâşni doamna Marino râzând. Nici măcar n-a observat-o.

— Poftim? N-a recunoscut-o?

— A intrat cu echipa de curăţenie. Ea l-a văzut. El a văzut-o. Dar nu s-a *uitat* niciodată la ea. Joseph Bianchin nu se uită la oamenii care lucrează pentru el. Aceştia sunt sub nivelul lui şi deci nu prezintă niciun interes.

Penelope nu putea să îşi imagineze cum trebuie să fi fost pentru mama ei să îl vadă pe bărbatul pe care cândva îl iubise, iar acesta să o ignore.

— N-a recunoscut-o deloc? S-a culcat cu ea şi nu a *recunoscut-o?*

— Nu.

— N-au *vorbit* deloc?

— Ba din contră. A vorbit cu el în fiecare săptămână. El se afla în biroul lui. Ea îl întreba dacă dorea ca ea să îi facă curăţenie acolo. El se ridica şi pleca. Doamna Marino zâmbi. Atunci a ştiut că nu avea să-i spună de tine, nici ţie de el. A spus că ţi-era mai bine singură pe lume decât să fii obligată să ai de-a face zi de zi cu faţa aceea bătrână şi acră, plângându-se din cauză că nu erai băiat, şi crescută de el ca să îi semeni.

— Probabil că a avut dreptate în legătură cu asta şi înţeleg motivul pentru care a dorit să mă protejeze. În zilele acelea, eram o floare fragilă. Acum am căpătat unele bătături şi ştiu cum să mă comport cu nemernicii de pe lumea asta. Penelope luă o altă înghiţitură din sticla ei şi berea nu fu la fel de amară ca gustul din gura ei. Ar fi trebuit să o fi cunoscut pe soacra mea.

Doamna Marino o privi sumbru.

— Una dintre *acelea*, hm?

— Când a murit Keith, ai fi crezut că ea era văduva. Penelope tăcu pentru a trage prelung aer în piept, amintindu-şi. Aşadar, îi pot face faţă lui Bianchin. N-a avut niciun fiu şi, după cercetările pe care le-am făcut, eu sunt singura lui odraslă.

— Dacă nu cumva vreo altă femeie inteligentă a făcut acelaşi lucru pe care l-a făcut mama ta şi a refuzat să-i spună acestuia despre copilul său.

Penelope dădu cu putere din cap. Da. Ar putea să aibă un frate sau doi pe undeva. Şi ce dacă? Avea un tată pe care trebuia să îl întâlnească mai înainte.

— Dar cred că este puţin probabil, cotcodăci doamna Marino. Dacă este un lucru legat de Joseph Bianchin de care întregul oraş s-a bucurat, acesta este faptul că n-a putut niciodată să conceapă un copil. Şi a mai şi încercat din greu. În tinereţea lor, o mulţime de fete inocente s-au îndrăgostit de el. Tonul ei se schimbă şi din melancolic deveni aspru. Vrei cu adevărat să-l întâlneşti?

— N-am pe nimeni altcineva. Mi-ar plăcea ca măcar să-i vorbesc. Aş putea să fac aşa cum mi-aţi sugerat, cum a făcut mama şi să intru alături de echipa de curăţenie şi să-l întâlnesc pe... – cum ar trebui Penelope să îi spună? – pe Joseph.

— Este cel mai bun plan.

— Când?

Cu cât mai curând, cu atât mai bine. Doamna Marino merse până la un calendar de birou soios şi îi răsfoi paginile.

— Luni îi facem curăţenie în casă.

— Luni?

În acea zi era joi. În tot acest timp, Penelope putea să dea peste Noah de nenumărate ori.

— Dar aveam de gând să plec.

— Dai cu banu', îţi asumi riscurile. Doamna Marino clătină din deget către Penelope. Ai plătit deja camera de la motel pentru şapte zile, iar eu nu dau banii înapoi.

Văzând-o cu gura căscată de surpriză, doamna Marino continuă:

— Iubito, conduc o afacere aici! Te duc înăuntru, îţi fac o

favoare. Vorbeşti cu Bianchin, iar el ar putea să se supere pe mine şi să mă concedieze, iar ăsta este un contract important. Aş zice că fac destule pentru această cauză.

— Da, dar eu... Dacă trebuie să rămân pentru o vreme, adică, dacă în cele din urmă va dura mai mult de şapte zile... N-am prea mulţi bani. Nu eram tocmai bogată când am venit în Portland, iar boala mamei mi-a cam secat contul bancar.

Doamna Marino ridică din umerii ei masivi.

— Aş putea să-ţi ofer o slujbă adevărată în echipa de curăţenie.

În vara aceea, din urmă cu nouă ani, Penelope o ajutase ocazional pe mama ei la curăţenia camerelor de hotel. Amintirea o făcu să se cutremure.

— Sau ai putea să-ţi găseşti singură ceva, zise doamna Marino.

De fapt, Penelope nu avea nevoie să găsească nimic singură. Chiar în dimineaţa aceea, găsise un loc de muncă. Iar după-amiază îşi dăduse demisia.

Aruncă o privire către Arianna Marino. Doamna Marino avea pe chip un zâmbet şters, ca şi cum dorea ca Penelope să fie blocată acolo, în Bella Terra.

Dar de ce? Nu avea niciun sens. De ce îi păsa de ceea ce făcea Penelope?

Poate dorea să îi facă necazuri lui Joseph?

Desigur. Asta era. Toţi cei din oraş îl urau pe Joseph Bianchin. Doamna Marino voia ca el să se simtă stânjenit, nefericit, singur şi supărat – şi ce altă cale mai bună de a-şi îndeplini visul decât aceea de a-i prezenta o fiică, atunci când acesta îşi dorea un fiu, o progenitură care avea să îi creeze, cu siguranţă, probleme, o progenitură ce nu fusese crescută în maniera pe care el ar fi crezut-o potrivită? Penelope nu ar fi fost nimic altceva decât o surpriză îngrozitoare şi o totală dezamăgire pentru el.

Doamna Marino aşteptă şi o privi pe Penelope cum se gândea la ramificaţii şi, când Penelope ridică privirea, doamna Marino îşi arătă din nou zâmbetul acela strâmb.

— Pot să-ţi ofer un preţ lunar bun pentru cameră.

Cu un oftat în care se amestecară uşurarea şi disperarea, Penelope lăsă telefonul jos şi se întoarse în camera slab luminată a motelului.

Brooke o primise pe Penelope înapoi cu braţele deschise în proiectul ei.

Încă o dată, Penelope era angajată temporar în Bella Terra. Încă o dată, avea să fie judecată pe baza creativităţii şi a priceperii sale.

Faptul că îşi găsise un loc de muncă era un lucru bun, mai ales având în vedere starea în care se afla situaţia ei financiară, dar acum, când se angajase să facă treaba, urma să fie blocată aici până când avea să o termine.

Mergând la pat, dădu la o parte cuvertura şi se prăbuşi pe cearceafuri.

Camera de motel nu se schimbase prea mult de când stătuse aici prima oară. Un alt covor subţire, o altă cuvertură înflorită urâtă – felul în care doamna Marino se asigura că nimeni nu avea să o fure, bănuia Penelope – şi internet gratuit. Dar lumina directă nu atinsese niciodată camera de motel. Fereastra din faţă se deschidea către parcarea de asfalt şi dădea către Beaver Inn. Fereastra din spate se deschidea deasupra unei întinderi cu pietriş, unde ruginea un tomberon albastru uriaş, iar gunoiul puţea. Dincolo de ea, un gard înconjura maşini şi piese auto care se încingeau şi se dezintegrau alternativ.

Nimeni care era în toate minţile nu ar fi dat la o parte draperiile ţepene, albe-gălbui, căptuşite cu plastic. Lucrul acesta ar fi expus-o beţivilor care ieşeau din Beaver Inn şi se îndreptau către maşinile lor sau psihozelor nebunilor care îşi făcuseră casă în cimitirul de maşini.

Mai devreme fusese atât de mândră de ea însăşi că decisese să fugă din Bella Terra. Numai o nesăbuită ar fi rămas într-un loc în care violenţele aveau loc mult prea des. Numai o nesăbuită ar fi rămas acolo unde avea să fie nevoită să lupte împotriva singurătăţii şi a tristeţii atât de profunde, încât o făcuseră să tânjească după o relaţie cu Joseph Bianchin. Numai o nesăbuită ar fi rămas acolo unde era sigură că îl va vedea pe fostul ei iubit în mod frecvent şi să îşi amintească faptul că, odinioară, el îi frânsese inima... aşa cum putea, ah, cu atâta uşurinţă, să o facă din nou...

Dar avea să înveţe din trecut. Învăţase din trecut. Acum era cu mult mai înţeleaptă.

Capitolul 22

Penelope stătea în sala mare a complexului Bella Terra cu pixul în mână şi carneţelul vârât în îndoitura braţului, scriind cu frenezie, în vreme ce Storm Fiasco îşi striga gândurile legate de redecorarea hotelului. Se afla în post de numai o zi şi deja putea să vadă că acesta era un geniu. Un geniu excentric, dar un geniu, pentru că, în vreme ce vorbea, crea un spaţiu nou în mintea ei: un şemineu din piatră naturală, care se ridica tocmai până la tavanul înalt de şase metri, cu o serie de trei arzătoare intercalate, create să arate ca lampioane. O grupare de scaune joase şi mese în jurul lui. Un bar lung din piele şi lemn de mahon în colţ, pentru a servi micul dejun dimineaţa şi băuturi seara.

După cum se părea, credea că el nu îi acorda nici cea mai mică atenţie. Dar, când el anunţă că aveau să scoată chestia aceea – fluturând o mână către peretele de cărămidă dintre sala mare şi curte – şi aveau să o înlocuiască cu ferestre înalte, ochii ei se îngustară.

El se întoarse către ea, iar părul lui blond lung se învolbură în jurul umerilor lui laţi.

— *Ce* este? *Nu eşti de acord*?

— *Nu. Eu... Nu, cred că este o idee minunată. Îşi dădu seama că vocea îi chiţăia ca a unui şoarece şi o coborî la un nivel mai rezonabil. Dar cum e posibil? Nu e un perete de rezistenţă?*

— *Draga mea stagiară, zise el cu o răbdare exagerată, asta este prima ta zi, aşa că de data asta voi face o excepţie. În lumea designului, există trei niveluri. Primul, desigur, este decoratorul de interioare. Luăm spaţii goale şi le facem să fie splendide, sau confortabile, sau spectaculoase – sau toate trei laolaltă. Următorii sunt arhitecţii. Aceştia au de obicei oarecare talent artistic, deşi găsesc adeseori că înţelegerea lor în ceea ce priveşte spaţiul interior este limitată de aspectele practice. Şi apoi – buzele lui ce semănau cu cele ale lui Mick Jagger rânjiră – sunt inginerii. Aceştia sunt ţărani. N-au niciun pic de creativitate, niciun pic de preţuire, niciun strop de suflet. Sunt limitaţi de realităţile vieţii.*

Tăcu, ca şi cum aştepta un răspuns. Ea dădu viguros din cap.

— *Eu sunt Storm Fiasco de la Fiasco Designs. Îşi aranjă haina lungă de piele. Nu-mi bat capul cu asemenea treburi plictisitoare cum ar fi gravitaţia. Lasă-i pe ţărani să accepte provocarea şi să-i dea de cap. Sunt atât de fericiţi când fac asta. Aşadar. Flutură din nou o mână cu degete lungi către perete. Mese mici de restaurant vor sta aproape de ferestre pentru o privelişte către grădină.*

Plantele de afară erau frumoase, dar nu le-ar fi numit niciodată o grădină. Totuşi învăţase deja – altcineva avea să se ocupe de acele aspecte practice. În clipa aceea, ca stagiară, acel cineva era ea. Pe pagina ei notă: „Grădină – cheamă un arhitect peisagist”.

Salonul cel mare dădea în hol, iar Storm se plimbă înainte şi înapoi în spaţiul acela şi se holbă cu o privire fixă la recepţioneră până când aceasta se îndepărtă de tejghea; apoi, cu o răsucire a hainei sale lungi, merse înapoi în salonul mare şi se înfipse acolo unde urma să se ridice şemineul, în toată splendoarea lui.

Rămase tăcut o vreme atât de îndelungată, încât Penelope se strecură lângă el şi încercă să facă ceea ce făcea el: să creeze produsul final în mintea ei.

Un tânăr înalt şi chipeş şi o femeie mai în vârstă, micuţă, intrară pe uşă.

Penelope abia dacă le aruncă o privire, toată atenţia ei fiind concentrată asupra încăperii. Într-o avalanşă neaşteptată de agitaţie, Storm spuse:

— Toată mobila va trebui să dispară, desigur.

— Nu toată, spuse ea fără să cugete.

Storm era înalt, impunător şi construit ca un fundaş al echipei de fotbal din Oklahoma, dar vocea îi era moale.

— Poftim!

Cei doi oameni priveau în continuare, dar, dacă Storm îi putea ignora, atunci şi Penelope putea să o facă.

— Balansoarul.

Penelope merse încet către piesa simplă de mobilier care se afla aproape de perete.

— Este făcut manual. Îşi trecu degetele peste spătarul curbat. Arţar profilat, cred. Cineva a muncit foarte mult timp pentru a construi lucrarea asta. Poţi vedea dragostea şi grija în fiecare bucată de lemn. Se întoarse din nou către Storm. Gândiţi-vă la el ascuns în colţ, lângă şemineu, iar alături o masă micuţă, plină cu cărţi şi o lampă pentru citit de modă veche. Ar face legătura dintre noul salon mare şi rădăcinile hotelului. Oaspeţi obosiţi s-ar relaxa şi ar citi. Mamele şi-ar legăna copiii irascibili...

Văzu prea târziu ochii îngustaţi ai lui Storm şi fantezia ei

se opri brusc.

— Este o idee, zise el, fiecare cuvânt fiind ca un cub de gheaţă zăngănind într-o frapieră de argint.

— Este. Femeia mai în vârstă înaintă grăbită. Domnule Fiasco, nepotul meu Noah m-a adus până aici ca să vă întâlnesc. Sunt Sarah Di Luca şi, mărturisesc, am fost îngrijorată când băieţii au insistat că era timpul să împrospătăm felul în care arată zonele noastre publice. Dar să aflu că veţi deschide salonul grandorii splendidului nostru peisaj californian şi, în acelaşi timp, veţi asigura o ancoră în minunata istorie a familiei noastre...

Îi întinse mâna.

Doamnei Di Luca i se păru că acesta era îmbăiat în farmec. Luându-i mâna, el îi sărută degetele.

— Spuneţi-mi Storm, murmură.

— Înainte să moară, soţul meu a făcut atât de multe lucruri împrejurul hotelului şi, când nu a mai putut să-şi aducă aminte cum să facă instalaţia electrică sau pe unde treceau ţevile prin pereţi, a mai putut încă să lucreze piese ca asta. Făcu un semn către balansoar. Să aflu că aţi recunoscut dragostea cu care a fost creată... Sunteţi un bărbat cu discernământ, precum şi un artist.

Tânărul, Noah, se întoarse către Penelope.

Dar ea era mult prea îngrozită de furia inevitabilă a lui Storm, încât nu îi dădu niciun pic de atenţie. Cu toate acestea, Noah zâmbi larg şi îi făcu cu ochiul, apoi merse la Storm şi îi scutură mâna.

— Am vorbit la telefon. Sunt Noah Di Luca.

— Mă bucur să vă întâlnesc, în cele din urmă, şi să aflu că familia este atât de îndeaproape implicată este într-adevăr un deliciu, zise Storm.

Penelope înghiţi în sec. Putea să audă fărâma de sarcasm îngheţat din vocea lui Storm. Oare cei doi Di Luca nu o puteau *auzi şi ei?*

Doamna Di Luca o auzi, căci râse şi spuse:

— Promit că n-am de gând să mă aflu aici în fiecare zi, ca să verific cum merg lucrările! *De fapt, singura dată când mă veţi vedea va fi atunci când veţi veni la cina de duminică*. *Începem în jurul orei trei*. *Masa are loc în jurul orei şapte*. *Există întotdeauna un grup de oameni incredibili, dar ne simţim minunat*. *Veţi veni, nu-i aşa*?

Acum Storm se topi ca o îngheţată pe un trotuar fierbinte şi toate semnele nemulţumirii sale dispărură.

— Doamnă Di Luca, aş fi încântat. *Şi puteţi să faceţi pe şefa cu mine oricând doriţi*.

Treptat, Penelope începu să se relaxeze.

— Să vii şi tu, copilă!

Doamna Di Luca îi zâmbi amabil.

— Eu, ăăă, mama se află aici, în Bella Terra, cu mine şi...

— Adu-o şi pe ea! *Musafirii sunt o binecuvântare de care mă bucur*.

Doamna Di Luca nu putea să pară mai sinceră.

Alte câteva vorbe plăcute, după care Noah şi doamna Di Luca ieşiră din încăpere.

Storm începu din nou să strige instrucţiuni.

Penelope luă notiţe, se linişti şi luă hotărârea de a nu-l mai contrazice vreodată pe Storm Fiasco, câte zile avea să trăiască.

Apoi descoperi că nu avea importanţă, pentru că, două ore mai târziu, acesta o concedie.

Capitolul 23

În toată *viaţa ei, Penelope nu fusese niciodată atât de umilită ca atunci când Noah o găsise plângând în debaraua goală a hotelului*. *Desigur, era un loc prost în care să se ascundă, dar unde în altă parte ar fi putut să meargă*? *Nu avea maşină*. *Mama ei urma să vină să o ia abia peste trei*

ore. Iar lacrimile nu mai voiau să aştepte.

Aşa că, atunci când el deschise uşa şi aprinse lumina, Penelope *făcu singurul lucru raţional – se vârî şi mai tare în colţ şi încercă să dispară prin perete.*

Cei mai mulţi bărbaţi – bărbaţi normali – ar fi aruncat o singură privire la faţa ei murdară şi la nasul care îi curgea şi ar fi luat-o la goană. În schimb, el veni şi se lăsă pe vine în faţa ei.

— Hei, ce s-a întâmplat?

Ea nu răspunse. Nu putea. Se afla chiar în mijlocul primei sale stări de paroxism în toată regula al disperării şi al umilinţei vieţii sale de decoratoare. Care luase sfârşit. Cariera ei luase sfârşit chiar înainte de a fi început.

Aşa că îşi puse capul pe genunchi şi continuă să plângă, îndelung şi cu suspine chinuitoare care îi sfâşiau gâtlejul şi îi scuturau întregul trup. Furase un sul de hârtie igienică de pe unul dintre rafturi şi, din când în când, îl folosea ca să îşi şteargă ochii şi să îşi sufle nasul. Cu violenţă.

Şi, cu toate astea, Noah rămase, îngenuncheat acolo, răbdător şi calm.

Ce idiot!

Îşi controlă suspinele destul cât să spună:

— Pleacă!

El o studie o clipă.

— În regulă.

Părăsi debaraua.

— Închide uşa! scânci ea.

El nu o făcu. În schimb, se întoarse într-un minut, cu o sticlă cu apă rece şi o cutie rece de cola. Le vârî pe amândouă sub chipul ei întors către pământ.

— Ceva de băut?

— N... nu. M... *mulţumesc.*

Dar el nu le luă de acolo.

Ea luă apa. Desigur, nu putu să deşurubeze capacul –

pentru că era cu adevărat incapabilă, băgăcioasă şi o idioată cum spusese Storm Fiasco că era.

Aşa că tipul acela, Di Luca, îi luă sticla, deşurubă capacul şi i-o dădu înapoi.

Ea luă o înghiţitură şi mai plânse puţin, apoi mai luă o înghiţitură. Îl auzi desfăcând cutia de cola. Luă apa din mâna ei şi îi puse în schimb cutia.

— Bea-o! Zahărul te va face să te simţi mai bine.

— Ba nu. Nu mă voi mai simţi niciodată mai bine, cât voi trăi.

Şi începu din nou să plângă.

— Te-a dat afară? o întrebă.

— Poftim? Da! Cum de-ai ştiut? Ţi-a spus el?

Ruşinea de moarte i se răsuci în pântec ca un şarpe.

— Am făcut cercetări asupra persoanei pe care ar trebui să o angajăm ca să ne reproiecteze clădirea, aşa că ştiu multe despre Storm Fiasco. Noah se aşeză pe podea, sprijinindu-se de peretele perpendicular celui de care se sprijinea ea. Storm Fiasco este binecunoscut pentru faptul că îşi concediază stagiarii. Deşi cred că *s-ar putea ca tu să fi stabilit un nou record pentru cea mai scurtă perioadă în care ai fost angajată.*

— O, Dumnezeule, zise ea, închizând ochii şi dându-se cu capul de perete. L-am contrazis. De îndată ce-am făcut-o, am ştiut că am dat de belea, dar am crezut că doamna Di Luca a calmat situaţia.

— Mda, nu prea. Este cunoscut pentru faptul că poartă ranchiună şi că are nişte istericale magnifice.

— Şi-a aruncat telefonul către mine.

Îi arătă lui Noah vânătaia de pe umăr. Noah puse la loc capacul sticlei de apă.

— Poftim, pune asta pe ea! E rece. Îţi va fi de ajutor.

Ea făcu aşa cum i se sugerase.

— Ce îi voi spune mamei? A mutat munţii ca să-mi facă

rost de locul ăsta de muncă. Şi-a luat concediu de la slujba ei din Portland ca să mă aducă aici. Şi-a găsit de lucru şi face curat în camere la motelul Sweet Dreams ca să plătească şederea noastră aici. Glasul îi şovăi din nou. Şi acum, după ce am dezrădăcinat-o complet... Am fost concediată.

— Ba nu.

Oare era surd?

— Ba da.

— Uite ce el Storm Fiasco este cunoscut pentru izbucnirile lui. Mai este cunoscut şi pentru faptul că trece peste ele. Are cu disperare nevoie de un stagiar. Eşti talentată, altfel mama ta ar fi putut să mute chiar şi muntele Everest şi lui Fiasco nu i-ar fi păsat. Te-a acceptat pentru că eşti cea mai bună. În timp ce o lăuda, Noah păru absolut prozaic. Să recunoaştem: a încurcat-o dacă nu te are. Singurii stagiari care i-au rămas pentru angajare la data asta târzie sunt studenţii cu note nu prea bune.

— Oh!

— Ştii ce-aş face eu?

— Ce?

— Aş aştepta câteva ore, mi-aş lua carnetul, l-aş însoţi ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic şi mi-aş face treaba.

Încetă să se mai gândească la cum să evite privirea lui Noah şi se uită la el. Se uită la el cu adevărat.

Era cam de vârsta ei, poate cu un an sau doi mai în vârstă, cu o constituţie de gladiator, cu umeri largi, un piept plin de muşchi, braţe lungi, picioare lungi şi mâini mari. Purta pantaloni de pânză călcaţi şi o cămaşă polo albastră, cu emblema oraşului Bella Terra pe umărul stâng. Era chipeş ca Brad Pitt, cu o structură facială sculptată, încât era aproape ascetică. Cu toate astea nu era nimic călugăresc la buzele sale, senzuale şi ispititoare, sau la ochii lui, luminaţi de blândeţe. Acei ochi... Aveau cel

mai ciudat verde pe care ea îl văzuse vreodată, cu pete de auriu adunate în jurul pupilei şi aşezaţi pe chipul cu o înclinare exotică care îl făcea să arate aproape asiatic.

Şi, deşi făcea parte din familia care deţinea acest hotel, părea raţional, matur şi cu picioarele pe pământ.

Sfatul lui o făcu să şovăie între speranţă şi neîncredere.

— Chiar crezi că asta ar funcţiona?

— Dacă nu, ce ai de pierdut? Cei care insistă primesc prada de război.

— Nu aşa este zicala.

— Nu? zise el şi zâmbi.

Pentru prima oară, văzu pe deplin în Noah farmecul familiei Di Luca.

Şi pentru prima oară, îşi dădu seama că ea arăta ca dracu'.

Nu că avea importanţă; el era cu mult peste nivelul ei când venea vorba despre bani şi clasă. Dar iat-o, singură, într-o debara, cu cel mai chipeş bărbat pe care îl întâlnise vreodată, iar ochii ei erau aproape închişi de cât de umflaţi erau, avea în mână un ghemotoc de hârtie igienică umed şi avea nevoie să îşi sufle nasul.

El îi înţelese greşit scâncetul de disperare.

— Poţi să o faci. Te descurcai de minune cu el. Îţi vei da seama cum este, îţi vei păstra stagiatura şi, când vei absolvi, va fi foarte avantajos să-l ai în CV pe Storm Fiasco.

— Ai dreptate.

Şi mai important, nu avea să fie obligată să îi spună mamei sale că fusese dată afară.

— Haide! Se ridică şi îi întinse mâna. Am cheia de la baia privată a familiei Di Luca. Poţi intra acolo, să-ţi dai cu apă rece pe faţă, să-ţi bei cola şi, când te vei simţi mai bine, ieşi şi poartă-te ca şi cum toată treaba cu datul afară nu s-a petrecut nicicând.

Îşi folosi mâna în care nu avea hârtie ca să o ia pe a lui,

îl lăsă să o ajute să se ridice în picioare şi se scutură pe fund.

— Dar dacă el nu va fi de acord? Dacă aruncă din nou cu telefonul în mine?

— Fereşte-te mai rapid!

Ea izbucni în râs. Nu ar fi crezut să fie posibil, dar râse.

— Eşti atât de înţelegător. Probabil ai surori, zise.

— Nu. Doi fraţi mai mari, frumoşi şi talentaţi. Ce să mai zic despre cât de greu a fost să cresc în umbra lor!

În timp ce o conduse către baia privată ca un spa luxos, îi povesti despre Eli şi Rafe, despre bunica lui şi despre bunicul lui care decedase de curând. Apoi îi înmână cheia, o bătu uşurel pe umăr şi dispăru în capătul holului.

Ea intră, căscă gura când îşi văzu reflexia, înmuie prosoape în apă rece şi apoi şi le puse pe faţă. Se aranjă cât de cât, în aşa fel încât nu mai arăta ca un balaur din desenele animate ale lui Disney, îşi spuse că totul avea să fie bine, îşi recuperă carnetul şi pixul din debaraua în care şi le lăsase şi se întoarse în sala mare.

Ezită la intrare.

Storm Fiasco umbla de colo-colo prin întreaga încăpere şi, când se întoarse şi o zări, se răsti:

— Unde naiba ai fost? Unde e ruleta? Am nevoie de tine să ţii capătul celălalt şi să notezi dimensiunile astea.

— Sigur.

Merse până la el, scoase ruleta pe care acesta o purta la brâu şi i-o oferi.

— Ce măsurăm mai întâi?

Capitolul 24

În săptămâna ce urmă, Storm Fiasco o concedie pe Penelope de două ori. De asemenea îşi aruncă telefonul în coastele ei cu o mişcare din încheietură şi, în aceeaşi zi,

mai târziu, îşi sparse telefonul când îl aruncă înspre ea, dar ea urmă sfatul dat de Noah şi se feri la timp.

O concedie şi pentru asta.

Ea se duse şi îi luă un telefon nou, apoi se întoarse la muncă.

Îl văzu pe Noah de la distanţă, dar erau amândoi prea ocupaţi ca să poată vorbi.

Dar, în mintea ei, strânse la piept invitaţia doamnei Di Luca şi aşteptă cu nerăbdare seara de duminică, când avea să îl revadă pe Noah.

Când ea şi mama ei ajunseră cu maşina, găsiră căsuţa plină până la refuz de vecini, prieteni şi familie. Grupurile se întindeau din bucătărie, unde o jumătate de duzină de jucători de pocher şedeau la o masă rotundă şi se certau cu glas tare pe jetoanele care nu valorau mai mult de 25 de cenţi fiecare, până în sufragerie, unde pasionaţii de sport strigau la un meci de baseball şi se revărsau în cele din urmă pe verandă şi pe pajiştea din faţa casei, unde felinare chinezeşti atârnau de stejarii cu braţe ample noduroase.

Storm Fiasco îşi adusese soţia, o femeie simplă, liniştită şi delicată, mama celor patru copii ai săi, şi nu arătă nicio urmă din firea lui irascibilă cât timp aceasta îi fu în preajmă.

Doamna Di Luca le întâmpină pe Penelope şi pe mama acesteia, le prezentă tuturor şi se asigură că se simţeau bine printre mulţimea de străini. Le făcu să se simtă speciale, ca şi cum ar fi fost singurii oaspeţi care contau cu adevărat pentru ea şi treaba este că... făcu asta cu toată lumea şi găti şi servi mâncarea... Nu încetă să se mişte, în vreme ce ochii îi străluceau de plăcere la vederea oamenilor agitaţi.

Penelope îşi dori să fie ca ea când avea să crească.

Mâncarea doamnei Di Luca fu gustoasă şi

îndestulătoare, mai bună decât orice mâncare de restaurant pe care o mâncase vreodată Penelope. Mama lui Penelope îi îngădui acesteia un pahar de vin la masă şi probabil că lui Penelope i se urcase la cap, pentru că, atunci când fratele lui Noah, Rafe, scoase un acordeon antic şi scârţâi câteva cântece, ea cântă alături de el, chiar şi atunci când cântecele erau în limba italiană.

La ora opt şi jumătate, mama ei îi făcu semn către scaunul ei de la masa lungă.

— Iubito, îmi pare rău, dar trebuie să plecăm. Sunt frântă.

Penelope simţi cum veselia i se veştejeşte.

— Dar, mamă, nu este nici măcar ora nouă.

— Îmi pare rău, draga mea. Părea că mamei ei îi părea cu adevărat rău. Şi eu mă simt bine, dar nu mai pot sta trează.

— Dar nu ai lucrat astăzi.

Penelope se văicărea. Ştia că asta făcea, dar cuvintele ieşiră din ea mormăind.

— A fost o săptămână grea. Nu sunt obişnuită să fac curăţenie în camere de motel.

Mama ei zâmbi cu părere de rău şi se întoarse către doamna Di Luca, începând să îi mulţumească pentru timpul minunat pe care îl petrecuseră acolo.

Penelope se bosumflă, dorindu-şi să poată rămâne, dorindu-şi ca mama ei să nu fi muncit atât de mult, însă ea întotdeauna muncise prea mult; Penelope bănuia că probabil mamei îi plăcea să muncească şi se gândi că de ce ea nu îşi amintise că în seara asta luau cina acasă la familia Di Luca şi de ce nu lucrase mai puţin ieri... când, dintr-odată, Penelope îşi dădu seama că mama ei arăta cu adevărat obosită, gălbuie şi ca de ceară. Fără să se gândească, întrerupse discuţia dintre doamna Di Luca şi mama ei.

— Mamă, ţi-e rău?

Ochii mamei sale se lărgiră şi deveniră oarecum neliniştiţi.

— Sunt pur şi simplu foarte obosită. Dar ascultă... Sarah zice că îl poate pune pe Noah să te aducă înapoi la motel. Ai vrea asta?

— Da!

De fapt, Penelope mai că sări în sus de bucurie, apoi se linişti, aruncă un ochi împrejur, sperând că nu o văzuse nimeni.

— Ah, dar e în regulă să te întorci de una singură?

Mama ei chicoti.

— Iubito, am supravieţuit întregul an şcolar fără tine. Pot să merg la motel de una singură.

Se ajută de mâini pentru a se ridica. O sărută pe obraz pe Penelope. Îi mulţumi din nou doamnei Di Luca. Doamna Di Luca o invită să revină săptămâna viitoare, apoi îl chemă pe nepotul ei, Eli, pentru a o conduce până la maşină. Mama ei îi făcu cu mâna, iar Penelope se ridică în picioare şi o privi, gândindu-se că mama ei părea bătrână...

Dar nu era cu adevărat bătrână. O născuse pe Penelope când avea 18 ani şi nu avea încă 40 de ani, aşadar de ce arăta ca şi cum ar fi avut nevoie de un baston?

Noah îşi făcu apariţia alături de Penelope. Îşi vârî mâna pe sub braţul ei şi îi zâmbi.

— Aşadar, când petrecerea se apropie de final, voi avea ocazia să te duc acasă.

Ea îşi dădu seama că poate el simţea că rămăsese pe capul lui, şi roşi cu putere.

— Nu te superi dacă mă asigur că niciunul dintre ceilalţi băieţi de aici nu va interveni? o întrebă. Te-au privit toată seara.

— De ce? întrebă ea.

— Pentru că eşti cea mai frumoasă fată de aici.

Apoi rămase aproape de ea pentru tot restul serii. Penelope fu atât de încântată, încât uită cu totul de mama ei şi bănuia că strălucea ca un licurici.

Nonna încheie petrecerea la ora 23.00, *iar Noah o conduse pe Penelope acasă în clasicul Mustang al bunicii lui şi cea mai bună parte fu că... nu existară nici tăceri stânjenitoare, nici momente în care amândoi să caute cuvinte. Discutară ca nişte prieteni vechi.*

El îi spuse că permisia fratelui său, Rafe, se încheia a doua zi şi că acesta trebuia să zboare înapoi în Germania ca să se alăture companiei lui.

Ea mărturisi că crezuse că Storm Fiasco era homosexual şi că nu avea să mai judece niciodată oamenii pe baza carierei şi extravaganţei lor. Râseră împreună de momentul ce avusese loc pe veranda din faţa casei, când doamna Fiasco tremurase şi Storm se grăbise să îi aducă un pulover şi îl folosise ca scuză pentru a-şi petrece braţele în jurul ei, îmbrăţişând-o.

Noah îi spuse că, după moartea bunicului său, bunica lui nu mai dorise să ţină petrecerile de duminică seara, dar surorile bunicului său, Annie şi June, veniseră în vizită şi ceruseră să vadă întreaga familie şi, de atunci, în fiecare duminică seară, Nonna găzduise între jumătate de duzină de oameni şi jumătate din populaţia oraşului şi nu numai.

Noah şi Penelope traseră în faţa motelului Sweet Dreams. Ea îl îndrumă către numărul 11. El parcă şi opri motorul.

Un bec descoperit strălucea deasupra fiecărei uşi a motelului. În spatele lor şi dincolo de Beaver Inn bubuia muzica şi era plin de râsete gălăgioase.

Ea se întoarse şi îşi aşeză mâna pe braţul lui Noah.

— A fost minunat. Îţi mulţumesc din nou.

Se întoarse cu faţa către ea şi zâmbi larg.

— Mi-ai mulţumit de mai mult de zece ori. Ce mare scofală! N-a fost decât o seară acasă la Nonna.

— Nu ştii cât de norocos eşti să ai o astfel de familie.

Zâmbetul lui dispăru.

— Ba, de fapt, ştiu.

Ea nu îi acordă niciun pic de atenţie. Îi dădu înainte:

— Familia mamei este cea mai mare adunătură de nemernici pe care îi vei întâlni vreodată. Se ceartă tot timpul.

— Şi noi, familia Di Luca, ne certăm.

— Bănuiesc că da. Nu dori să se gândească la asta. Dar nu ca familia mamei mele. Ei sunt răi. Îţi caută punctul slab şi înfig un cuţit în el. Scârboşi oameni! Bunicul meu este încă supărat pe mama că a rămas însărcinată cu mine. Când aveam 14 ani şi am avut probleme cu legea, a încercat s-o oblige să mă închidă într-un centru de detenţie pentru minori. Apoi a încercat s-o facă să mă dea în grija statului. Apoi a denunţat-o celor de la protecţia copilului şi a minţit şi a spus că ea mă abuza. El era cel abuziv – obişnuia să lovească cu cureaua în stânga şi-n dreapta şi până şi fiii lui adulţi au fugit de acasă.

— Uau!

Lumina albă de la becurile de pe verandă şi lumina roşie fluorescentă venită de la bar îi împărţeau chipul în două, dând ochilor lui verzi o intensitate stranie.

— Felicitări mamei tale că te-a luat de acolo!

— Ştiu.

Se uită la camera de motel în care, printr-o crăpătură dintre draperii, putu să vadă că ardea o singură lumină.

— E uimitoare.

— Aşadar, nu ţii legătura cu tatăl tău?

— Nici măcar nu ştiu cine e. Ea nu vrea să-mi spună. Zice că e un ticălos. Dintr-odată, îşi dădu seama că numai ea vorbea şi i se făcu rău de jenă. Eu, ăăă... Dar părinţii

tăi?

— Tatăl meu este Gavino Di Luca.

Îi luă câteva secunde să asimileze informaţia şi spuse fără să gândească:

— O, Dumnezeule! Nu-i de mirare că eşti atât de chipeş.

Dându-şi capul pe spate, el izbucni în râs.

Ea se afundă în scaunul ei cât putu de mult. Încrucişându-şi braţele peste abdomen, zise:

— Nu asta am vrut să spun.

— Nu! Te rog! Ţi-am spus, faptul că am crescut în umbra fraţilor mei m-a lăsat fără niciun pic de orgoliu. Lasă-mă să preţuiesc complimentul tău!

— Niciun pic de orgoliu, spuse ea batjocoritor. Emani orgoliu.

Îşi strecură braţul pe după umerii ei.

— Crezi că sunt mai chipeş decât fraţii mei?

— Bineînţeles că da, zise ea posacă.

— Nu există niciun „bineînţeles".

Părea în continuare încântat.

— Toată lumea crede că Rafe este cel chipeş. A fost şi vedetă de cinema când era mic. Iar Eli este cel înalt, înzestrat cu har pentru vinuri. De obicei eu sunt cel mai scund, mai tânăr şi cu o înfăţişare obişnuită, cu ochii de culoare ciudată.

— Ochii tăi sunt foarte... neobişnuiţi. Nu numai culoarea, ci şi forma, aproape asiatică. Se trag din familie?

Braţul lui înţepeni, el inspiră adânc şi, în cele din urmă, răspunse:

— Nimeni nu ştie de unde îi am. De la mama, bănuiesc.

— Bănuieşti? Nu-ţi cunoşti mama?

O altă ezitare.

— Nici tatăl meu nu mi-a spus cine este mama, cum nici mama ta nu ţi-a spus ţie... ştii tu.

Penelope se întoarse să îl privească direct în ochi, mai

încântată decât avea dreptul să fie.

— Serios? Nu ştii cine e mama ta? N-am întâlnit niciodată o altă persoană care să nu cunoască nici măcar numele părintelui său.

— Avem multe în comun, nu-i aşa?

Ea se gândi la familia lui iubitoare, la poziţia lui în comunitate, la înfăţişarea lui, la încrederea în sine şi la averea lui...

— Nu chiar.

— Ba eu cred că da. Suntem amândoi inteligenţi, ambiţioşi şi hotărâţi să facem din noi mai mult decât am fost născuţi să facem, zise el privindu-i buzele.

— Da.

O făcu să se simtă bine în pielea ei. O făcu să se simtă normală.

Îşi trecu mâinile peste umerii ei, le ridică, cuprinzându-i chipul şi îşi strecură degetele în părul ei. Aplecându-se spre ea, inspiră ca şi cum i-ar fi absorbit mirosul. Buzele i se depărtară şi şopti:

— Nu ar trebui.

Prinzând curaj în urma ezitării lui, ea întrebă:

— De ce nu? Este doar un sărut.

— Nu. Nu cu *tine*. Cu tine nu va fi niciodată doar un sărut.

Dădu să o elibereze. Ea îşi aşeză mâinile peste ale lui, ţinându-le pe chipul ei. Iar el începu să tremure. Un tremur uşor, extrem de fin, al degetelor lui, dar...

O fi fost ea tânără, dar nu era proastă.

Se gândi că el folosea o replică de agăţat. „Cu tine, nu va fi niciodată doar un sărut. „Era o replică bună. Originală. Interesantă. Flatantă. Cu toate astea însă, nu era decât o replică care avea intenţia limpede de a o despărţi de chiloţii ei.

Dar se gândi că nu ar fi putut să mimeze că tremură.

Sau că ar fi făcut asta. Genul acesta de emoţie manifestată din cauza unui simplu sărut păru... ei bine, oarecum lipsită de bărbăţie.

— Noah, este doar un sărut, zise ea din nou.

Degetele lui se îndoiră sub ale ei. Se aplecă înainte, îi atinse buzele cu ale lui şi, pentru o clipă, ea simţi gustul regretului. Şi al abţinerii. Şi apoi... toate complicaţiile fură alungate de un iureş de pasiune – pură, vie şi nediluată. Nu fusese niciodată sărutată în felul acesta până atunci, ca şi cum el ar fi dorit-o, ar fi avut nevoie ca ea să îl ţină în braţe, să îl vindece.

Îşi strecură braţele în jurul gâtului lui, încercând să se apropie mai tare. Consola le stătea în cale. El lovi claxonul cu cotul, apoi se lovi la genunchi tare de volan.

Se îndepărtară unul de celălalt, râzând, dar, când ochii li se întâlniră, râsul muri. El împinse scaunele în spate cât fu posibil. Se *răsuciră şi se învârtiră, încercând să îşi atingă trupurile unul de celălalt şi, în cele din urmă, renunţară şi îşi lăsară doar buzele să se atingă.*

Şi, pentru momentul acela, fu de ajuns.

Atât de multă foame. Atât de multă arşiţă. Gustul delicios al lui Noah se combină cu cel de cremă rece de vanilie stropită cu ciocolată caldă. El îi mângâie obrajii, bărbia, gâtul. Îi dădu părul la o parte de pe faţă, gemând în timp ce îşi înfipse degetele în masa deasă şi caldă.

Nu dorise să o sărute, dar acum, când căzuse în tentaţie, i se oferi pe sine, îngăduindu-i cu generozitate să ia ceea ce îi trebuia ei.

După noaptea aceea, nu existase nici măcar o singură zi în care să nu fi fost împreună.

Înainte de mijlocul verii, îi dăruise virginitatea ei.

Când veni vremea ca ea să se întoarcă la şcoală, el îi frânsese inima, iar ea nu se mai simţise niciodată tânără.

Capitolul 25

Duminică după-amiază, Noah ajunse târziu acasă la Nonna, aducând un bol din sticlă cu salată de spanac cu bacon, creată de maestrul bucătar al restaurantului complexului Bella Terra; zâmbea, pentru că era o zi specială. Avea un cadou pentru Nonna şi dorea să fie aici, ca să o vadă când îl primea.

A, şi zâmbea pentru că era supărat. Supărat pe situaţie. Supărat pe soartă pentru faptul că o adusese pe Penelope înapoi în viaţa lui, doar ca să îl poată privi cum moare. Supărat mai ales pe el însuşi pentru că era atât de idiot. Cel puţin, dacă avea să se afle aici în timp ce purta o zgardă urâtă, criminală, ar fi fost drăguţ dacă ar fi putut să dea vina pe altcineva. Intră cu pas vesel în bucătărie şi făcu cu mâna către marea masă rotundă din lemn, unde Eli, Rafe, Brooke, Bao, Nonna şi Bryan DuPey şedeau pe scaune culese din diferite seturi antice de mobilier ale familiei, ţinând în mâini cărţi de joc şi având alături de coate jetoane pentru pocher.

Chloé stătea la o parte, cu picioarele sprijinite pe un al doilea scaun, un notebook în poală şi având pe chip o încruntare în timp ce tasta şi privea fix, tasta şi privea fix.

Fu întâmpinat de un cor de urări de bun venit.

— M-am hotărât să nu te arestez, Noah.

DuPey aruncă un jeton în miza din mijlocul mesei.

— S-a dovedit că Eli a avut un alibi decent, iar voi, cei din familia Di Luca, nu sunteţi cei care aţi rupt degetele acelui hoţ tâmpit.

— Ţi-am spus.

Noah băgă vasul cu salată în frigider, apoi se întoarse cu faţa către mulţime. Chloé ridică privirea.

— Cine *i-a rupt* degetele individului?

— I-am pus pe poliţiştii mei să stea cu ochii în patru

după un grup de trei bărbaţi.

DuPey clătină din cap.

— Ni s-a semnalat că au fost văzuţi lângă piaţa oraşului, dar, când am făcut verificări, n-am găsit nimic. Acesta este necazul cu grupurile. Dacă se despart, nu mai sunt un grup.

Noah scoase în secret un oftat de uşurare. Nu dorea ca DuPey şi oamenii acestuia să se încurce cu Liesbeth şi banda ei veselă de infractori. Cineva ar fi fost rănit şi nu ar fi fost cei din familia Propov.

— Intri şi tu în joc, Noah?

Brooke amestecă ademenitor cărţile.

— Da, îi spuse el lui Brooke.

Ea începu din nou să le amestece, apoi îşi îndreptă spinarea ca şi cum ar fi fost surprinsă de ceva, şi îi dădu Nonnei pachetul de cărţi.

— Te rog, Nonna, fă-o tu! Eu trebuie să fac o vizită până la camera fetiţelor.

— Haideţi să facem o pauză!

Eli se ridică şi merse şchiopătând să maseze umerii lui Chloé cu mâna lui sănătoasă. Pe cealaltă, cea aflată în ghips, o sprijini pe spătarul înalt al scaunului ei.

Ea gemu uşurel şi îşi roti capul. El se aplecă şi îi sărută ceafa goală.

— Vrei să mergi să te întinzi?

Din cauza rănilor ei, adică. Pentru că încă purta acel ghips toracal care era incomod şi împovărător.

— Probabil că după cină. Îl bătu uşurel pe braţul rupt. Chestia asta devine inconfortabilă.

— Nu exagera, o avertiză el. Apoi se îndreptă şi întrebă: Are cineva nevoie de ceva de băut?

— Ceai cu gheaţă.

— Ceai cu gheaţă.

— Vin.

— Vin.
— Cola.
— O sticlă cu apă.
— Vin.
Eli troncăni până la uşa care ducea jos, la pivniţă. O deschise larg, privi în jos, pe treptele înguste şi abrupte... şi oftă.
— Noah?
Noah chicoti văzând expresia frustrată a lui Eli. Fratele lui, de obicei atât de activ în podgorii şi la vinărie, ura să poarte ghips pe braţ şi ura de două ori mai tare să aibă unul la picior.
— Spune-mi ce vrei, zise Noah, şi aduc eu sticlele.
Eli se uită la mulţimea din jurul mesei. Trăsătura care îl făcea să fie un viticultor atât de priceput, cunoştinţele şi instinctele care îl ajutau să creeze şi să amestece vinuri, îl făceau maestrul absolut în a prezice preferinţele oaspeţilor lor. O linişte aproape respectuoasă se coborî în vreme ce familia aşteptă să vadă ce avea el să aducă din pivniţă pentru a-i desfăta.
— Înainte de cină, spuse el, pentru băutorii de vin alb, mă gândesc la un *pinot grigio*, iar pentru cei care beau vin roşu, un amestec fin... Ochiul Dragonului, cred. Pentru cină, vreau două sticle mai vechi, bune, de Barberá.
— Am înţeles.
Noah începu să coboare treptele.
— Ai grijă pe treptele alea! zise Nonna.
El făcu un semn liniştitor din mână şi coborî în pivniţa mare şi întunecoasă.
Nonna îşi crescuse fiul şi nepoţii în casa asta şi nu scosese niciodată o vorbă, dar acum, când erau adulţi, admitea că treptele acelea o îngroziseră întotdeauna. Construite odată cu casa, treptele erau abrupte şi înguste, cu stâlpişori de susţinere deschişi şi o balustradă şubredă,

iar treptele se terminau pe o podea dură de ciment, care ar fi putut sparge capete micuţe dacă era să cadă cineva.

Ironia, desigur, era că acum, când Nonna era mai în vârstă, treptele îi îngrozeau pe nepoţii ei, pentru că locuia singură. Îşi ţinea aici legumele, alături de vinuri. Dacă era să cadă coborând după morcovi sau cartofi, putea să zacă la capătul scărilor o zi întreagă înainte să vină cineva să o caute.

Slavă Domnului pentru Bao: aceasta le uşura cele mai mari îngrijorări actuale, dar, înainte ca ea să plece într-o altă misiune, Noah şi fraţii lui trebuiau să distrugă treptele acelea şi să le construiască mai late şi cu o balustradă mai trainică, şi aveau să construiască un dulap dedesubt, cu rafturi, ca să fie folosit pe post de cămară. Vorbeau de asta de ani buni, îndemnându-i mai întâi pe Nonno şi apoi pe Nonna să le permită să se ocupe de asta.

Nonno, un bătrân arţăgos până în ultima clipă, le luase îngrijorarea în derâdere.

Nonna fusese de acord că trebuia construită, dar insistase să îşi ia mai întâi un cuptor nou, şi aragazul ei Wolf şi ei bine... colţurile gurii lui Noah se ridicară. El şi fraţii lui erau darnici. Dacă Nonna dorise electrocasnice noi ca să poată găti pentru ei, atunci ei făcuseră tot posibilul ca ea să le obţină.

Noah păşi pe ultima treaptă; scândura scoase un scârţâit uşor, ca de şoarece; apoi, când el păşi pe podeaua de ciment, întreaga scară gemu ca şi cum se simţea uşurată să scape de greutatea lui.

Gata cu amânările! Pentru Noah era de ajuns să o vadă o singură dată pe Nonna rănită, pe un pat de spital. Ar face bine să aibă o discuţie serioasă cu fraţii săi în legătură cu reconstruirea urgentă a scării, să fixeze o dată în care să coboare aici şi... şi să ce? Noah rămase în picioare la capătul scării şi privi în sus.

Trecuseră trei zile de când apăsase încuietoarea zgărzii. Îl aştepta o moarte sângeroasă dacă nu reuşea să găsească sticla de vin a lui Massimo. În ultima zi, dacă nu avea să găsească sticla până atunci, urma să-l sune pe unul dintre contractorii pe care îi cunoştea şi să îl angajeze să reconstruiască scara. În felul acesta, cel puţin urma să meargă în mormânt ştiind că bunica lui nu avea să i se alăture în curând.

Ferestrele aflate sus pe pereţi, la nivelul solului, ofereau un pic de lumină naturală, dar colţurile îndepărtate şi zona de sub scară erau pline de umbre.

Noah aprinse lumina fluorescentă.

Un raft cu vinuri acoperea peretele lung; construit în acelaşi timp cu casa, era solid, dar rustic şi nefinisat, o ramă potrivită pentru sticlele, vechi şi noi, care umpleau locaşurile.

Noah căută vinul pe care îl ceruse Eli şi îl aşeză pe prima treaptă.

Apoi făcu ceea ce el şi fraţii săi făceau întotdeauna când vizitau pivniţa.

Privi împrejur, încercând să vadă unde ar fi putut bunicul lui să ascundă o sticlă de vin verde.

Firicele de praf pluteau în atmosfera calmă. Grinzi robuste de stejar susţineau podeaua de deasupra; Noah îşi înălţă capul şi măsură cu pasul pivniţa: 20 de paşi într-o direcţie, 30 în cealaltă, căutând un pachet lung şi suplu, plasat inteligent pe tavan, şi care ar fi putut să ascundă sticla demodată.

Nimic. Bineînţeles că nu.

Scara fu rapid eliminată; construcţia era atât de simplă, doar două scânduri lungi şi groase de fiecare parte, urcând de la podeaua pivniţei până la cea a nivelului principal, întretăiate de dinţi zimţaţi care susţineau treptele înguste.

Nonno îi spuse odată lui Noah că vinul dorea să stea

aproape de pământ, să îşi amintească pământul fertil care creştea strugurii ce făceau vinul.

Noah nu ştia dacă era sau nu adevărat, dar îi plăcea sentimentul, iar bunicul lui credea asta, pentru că întotdeauna îşi păstrase aici, jos, preţioasa sa sticlă de vin, ascunsă într-un locaş aflat lângă podea în peretele de ciment. Dar, când el murise şi Nonna se dusese să ia sticla, aceasta dispăruse. Tot ce rămăsese era un bilet neclar, scris cu o mână tremurândă de bătrân.

Aşa că, atunci când Noah şi fraţii lui auziseră povestea vinului dispărut, căutaseră. Scoseseră fiecare sticlă de la locul ei şi îi citiseră eticheta. Mutaseră raftul cu vinuri – treabă deloc uşoară – şi ciocăniseră fiecare centimetru din pereţi. Cercetaseră podeaua să vadă dacă bunicul lor tăiase cumva în ciment şi pusese sticla într-un mic mormânt secret.

Căutarea lor fusese zadarnică, dar acum Noah cutreieră din nou pereţii, degetele sale cercetând cimentul dur de parcă pământul care crease strugurii ar fi putut să îl strige şi să îi dea răspunsul.

Mirosi aroma vinului care se matura în sticle. Simţi răcoarea prafului lipit de pereţi. Auzi o mulţime de scârţâieli şi de gemete din bucătăria de deasupra. Dar pământul rămase încăpăţânat de tăcut, iar sticla greu de găsit.

De deasupra, Eli strigă:

— Ceva interesant acolo jos?

Noah merse până la scară şi ridică trist privirea către fratele său.

— Nu. La naiba!

— Adu vinul sus! Ia-ţi o zi liberă de la căutări! O să ajungi ca o cârtiţă, clipind la lumina soarelui.

— Desigur.

Noah aruncă o ultimă privire în jur, îşi adună sticlele şi

urcă treptele.

Capitolul 26

În timp ce Eli turnă vinul, Noah îşi scoase jacheta. Făcu semn cu capul către masa unde DuPey şi Brooke adunaseră de două ori mai multe jetoane decât oricine altcineva.

— Se pare că se fac afaceri, ca de obicei.

— Sunt norocoşi, zise Rafe.

— Ba nu, nu sunt. Bao îl privi cu neîncredere. Numără cărţile. Ar trebui să schimbăm pachetele la fiecare mână.

De îndată, toată lumea de la masă începu să se certe. O zi de duminică obişnuită. Noah savură tachinarea familiară şi afecţiunea de lungă durată şi fu bucuros că venise.

Îşi suflecă mânecile. În mod obişnuit, acum şi-ar fi scos cravata şi şi-ar fi desfăcut nasturii cămăşii. Dar nu astăzi. Astăzi, îşi slăbi cravata şi speră că toată lumea era prea concentrată asupra jocului pentru a acorda atenţie ţinutei lui.

Din modul în care se răsteau unul la altul, râdeau şi sporovăiau, se gândi că era destul de în siguranţă.

I se alătură lui Eli la blatul din bucătărie şi, după ce adună şi împărţi băuturile, Noah îşi turnă un ceai cu gheaţă şi adăugă două linguriţe de zahăr. De obicei, o lăsa mai moale cu îndulcitorul, dar, hei, când un bărbat îşi ştia ziua morţii, putea să îşi facă de cap cu câteva calorii în plus.

Trăgându-şi un scaun, îl înfipse între DuPey şi Bao şi se aşeză.

De aici putea să audă când urma să sosească cadoul Nonnei. Avea de gând să fie primul la uşă când era livrat.

Brooke intră şi se strecură pe scaunul ei.

— Vă mulţumesc că m-aţi aşteptat. Pruncul acesta şade

pe vezica mea urinară. Mi-aş dori să pot juca mai multe mâini fără să trebuiască să merg la toaletă.

Nonna termină de amestecat cărţile. DuPey le taie.

— Pocher stud cu cinci cărţi, valeţii sunt jokeri, anunţă Nonna şi aruncă cărţile pe masă cu precizie, îngustându-şi ochii.

Nepăsător în mod elaborat, Eli îşi aranjă cărţile.

— Ia zi, Noah, cum merge căutarea?

Noah se uită în cărţile sale. Un full house, de 9. Logic! Bineînţeles că avea cea mai bună mână când timpul i se scurgea. Ar fi putut să fie mai rău. Ar fi putut avea două perechi, aşi şi 8 – mâna mortului.

Toată lumea aruncă bani în grămada cu miza, fredonă sau zâmbi strâmb, culegând una, două sau trei cărţi şi renunţând la ele în timp ce Nonna împărţea cărţi înlocuitoare din pachet.

Aruncară priviri fugare către noile cărţi, dar atenţia lor principală rămase aţintită asupra lui Noah.

— Joc cu astea. Îşi aruncă miza în centrul mesei. Minunat. Căutarea merge minunat. Zâmbi cu toţi dinţii. Ştiţi câţi kilometri de coridoare sunt sub complex?

Rafe ciocăni cu degetele în masă.

— Iau două. Când avu cărţile, îşi aruncă în joc jetoanele. Ei, haide! *Kilometri e o* exagerare.

În anii 1930, în timpul Prohibiţiei, pivniţa fusese săpată sub clădirea originală a complexului ca un beci, un spaţiu prin care să treacă instalaţia sanitară şi cea electrică şi poate, doar poate, ca o cramă secretă, ascunsă de agenţii fiscali. În ultimul timp, Rafe şi Noah – precum şi Brooke – petrecuseră multe ore îngrozitoare acolo jos.

Oare bunicul lor ascunsese sticla de vin plină cu bijuteriile lui Massimo în acele crame? Noah fusese de părere că probabilitatea era mare. Dar speranţele lui se stingeau.

— Am căutat în fiecare locaş, în fiecare gaură de şoarece, în fiecare gaură de şobolan; în plus, am ridicat pernele şi am deschis sertarele fiecărei piese de mobilier abandonate şi pline de pânze de păianjen. Clătină din cap. Am folosit un sistem cu ultrasunete portabil ca să găsesc găuri în pereţi şi am dezgropat o duzină de camere secrete cu rafturi cu vin şi vase nefolositoare şi una care a fost construită pentru – aparent – un membru din vechime al familiei Di Luca şi pentru amantele sale.

Chloé înălţă capul, atenţia fiindu-i captată.

— Cum de ţi-ai dat seama? Nu există decât un singur pat acolo?

— Aşa e, răspunse Noah.

Toţi cei din încăpere exclamară:

— Ööo!

Ochii lui Chloé străluciră, iar ea reîncepu să tasteze.

— Mi-am strivit degetele în capcane pentru şoareci. Am privit în ochii goi ai unor cranii de rozătoare, de pisică, de şerpi – se cutremură amintindu-şi – şi am văzut un şarpe viu care şi-a găsit cumva drum până acolo special ca să mă sperie de moarte. Am spălat pânze de păianjen din păr în fiecare noapte afurisită.

— Nicio sticlă?

DuPey ştia despre sticla de vin, dar credea că era doar asta: o sticlă de vin. Nu auzise despre diamante. Familia reuşise să ţină informaţia aceea pentru sine.

— O mulţime de sticle. Sticle de bere. Sticle de bere de ghimbir. Sticle de cola. Sticle de vin. Goale. Pline. Cu păienjeni sau fără. Dar nicio sticlă de vin făcut de Massimo Bruno.

Zburară jetoane. Jucătorii renunţară sau rămaseră în joc. Noah îşi coborî cărţile.

În mijlocul multor mârâieli, culese miza din mijlocul mesei şi aranjă jetoanele.

Brooke adună cărţile şi le amestecă ca un crupier din Las Vegas.

— Pocher cu cinci cărţi, valeţi sau mai mare pentru a deschide.

Noah îi zâmbi larg.

— Pătrarii, damele şi valeţii chiori sunt jokeri?

— Jucăm pocher, nu „Trage o carte”, zise ea şi împărţi cărţile.

Brooke era serioasă când venea vorba de pocher. Rafe îşi trase cărţile.

— Ai avea nevoie de ajutor, Noah. E o mulţime de teren de acoperit.

— Nu mai am decât vreo 60 de metri. Eşti bine-venit să vii în urma mea şi să verifici dacă mi-a scăpat ceva, dar, sincer, am căutat minuţios.

Noah nu ar fi încredinţat această sarcină nimănui altcuiva.

— Unde altundeva ar fi ascuns bunicul tău sticla aia? întrebă DuPey.

Toate cărţile fură trântite pe masă, cu faţa în jos. Cu toţii se aplecară înainte, atenţi şi nemişcaţi.

Capitolul 27

— Eu tot spun că sticla se află în casă.

Brooke flutură o mână împrejurul ei.

— Am căutat. Şi am căutat. Pretutindeni. Ochii albaştri ai lui Rafe ardeau cu ferocitate. Nu e nimic.

— Dacă a îngropat-o în curte? întrebă DuPey. Ar fi un loc răcoros şi întunecat.

— Dacă a îngropat-o, poate fi îngropată oriunde, zise Eli.

— A lăsat un bilet în locaşul în care era păstrat vinul, le reaminti Chloé.

— Avea un scris de mână teribil, mai ales către final.

Poate că nu-l citim cum trebuie.

Lui Noah îi plăcu ideea că Nonno îi păcălise cu atâta uşurinţă – numai că asta nu îi ducea nicăieri.

— E destul de clar. Rafe întinse mâna şi ciufuli părul lui Noah. Spune: „Sus”.

Noah îşi feri capul.

— Ce zice dacă îl întorci cu fundul în sus?

Aparent, Chloé se gândise deja la asta, pentru că spuse cu promptitudine:

—, „dn”.

— Jos[6]?

Brooke îşi îndreptă spinarea.

— Asta nu e de ajutor, zise cu răbdare Chloé. Ne aduce înapoi la... a îngropat-o undeva?

— Dacă asta a făcut, am încurcat-o. A murit acum nouă ani. Rafe aruncă îngrijorat o privire către bunica lui. Continuă: Orice urmă ar fi acoperită de iarbă.

— Nu pot sta aici, cu mâinile la spate, fără să fac nimic.

Era o exagerare. Era sfârşitul primăverii. Eli muncea toată ziua în podgorii şi în pivniţe, amestecând vinurile. Cu toate astea, nu îşi putea stăpâni nerăbdarea.

— Există ceva care descoperă obiecte îngropate? Aş putea să-mi adun oamenii de pe teren şi să-i pun să cerceteze terenul...

— Întâi de toate, cât de bine funcţionează radarul care penetrează pământul depinde de tipul solului şi de câtă conductivitate electrică are. De asemenea, nu cred că vrem ca lucrătorii din viile noastre să caute un obiect preţios ca sticla aceea – şansele de a o primi cu adevărat din mâinile lor nu sunt mari.

Rafe ridică un umăr. Eli răspunse şi el ridicând un umăr. Brooke reluă de unde rămăsese Rafe:

— Ceea ce se întâmplă atunci când începi să cauţi într-

6 În limba engleză, sus – up, jos – down.

un loc cu multe construcţii cum este complexul e că găseşti bucăţi de ţevi, ciment, cuie, cherestea, faianţă, suluri de izolaţie, provenind toate de la construcţia originală şi de la construcţiile ce s-au înălţat de atunci.

Noah încuviinţă din cap.

— Şi sticle, o mulţime de sticle, de la băuturile de care s-au bucurat muncitorii după muncă şi pe care apoi le-au aruncat şi le-au îngropat într-o gaură de zgură. De fiecare dată când construim o nouă căsuţă, ce credeţi că găsim?

— Sticle? se aventură Bao.

— Corect. În plus, complexul include o parte din podgorii. Dacă includem şi asta, avem mai mult de 40 de hectare. Este o pierdere de vreme să cercetăm terenurile complexului, dacă nu avem mai mult pe care să ne bazăm.

Păcat că verii Propov ai lui Noah erau aşa nişte golani. I-ar fi putut pune la muncă.

Surâse. Poate că ar putea să îi pună în capătul îndepărtat al podgoriei şi să le spună să înainteze de acolo. *Asta* i-ar fi ţinut ocupaţi.

Faptul că îi avea în oraş pe Hendrik şi pe banda de adorabili tâlhari, fără vreo ocupaţie, îl făcea pe Noah extrem de neliniştit.

— Oricum nu cred că Nonno ar fi îngropat acolo sticla. A lucrat la complex, dar a iubit podgoriile şi şi-a iubit casa. Eli îşi puse jetoanele într-o grămadă înaltă, aranjate după culoare. Cred că sticla trebuie să se afle aici, undeva, împrejurul casei.

— Ce-ai zice dacă ai cerceta curtea lui Sarah cu radarul tău care penetrează pământul? întrebă DuPey.

Nonna şi Bao schimbară priviri. Nonna ridică din umeri şi dădu din cap. Bao vorbi:

— Am făcut-o deja.

Toată lumea se întoarse cu faţa către ea.

— Da? întrebă Rafe. Când?

— Aveam nevoie de o diversiune. Şi îmi pare rău, dar mă aflu aici, o maşină de ucis foarte bine pregătită – Bao îşi ridică mâinile bătătorite de ani întregi de arte marţiale – şi aproape nimic nu se întâmplă. După câteva săptămâni de pace şi linişte – întrerupte de crima întâmplătoare – chiar şi să sparg scânduri cu fruntea îşi pierde orice urmă de distracţie. Eu şi Sarah am hotărât că o căutare era o idee bună. Aşa că am închiriat un radar care penetrează pământul şi am verificat curtea. Am găsit unele lucruri interesante, în cea mai mare parte animale de companie moarte, jucării îngropate, nişte prezervative folosite...

Noah se prefăcu că nu ştia nimic. La fel şi fraţii lui.

Bao continuă:

— Dar nicio sticlă de vin. Şi nimeni n-a săpat de curând în curte.

— Arată în vreun fel special? întrebă Chloé.

Când toată lumea se uită la ea cu nedumerire, spuse:

— Este veche, produsă în timpul Prohibiţiei şi al Crizei economice. Pe vremea aceea nu spălau şi reutilizau sticlele?

— Da şi, pe vremea aia, când vinul era ilegal, era uneori îmbuteliat în aşa fel încât conţinutul să fie ascuns, spuse Nonna.

Gura lui Eli se ridică într-o jumătate de rânjet.

— Ai dreptate; sticla asta n-ar semăna cu sticla modernă de vin roşu. În primul rând, are mai mult de 750 de mililitri. Dimensiunea asta este un lucru recent. Obişnuiau să îmbutelieze vinul în sticle de 750 de mililitri, ca pe băuturile spirtoase. Aşadar sticla lui Nonno este subţire şi înaltă...

— Mai degrabă ca o sticlă de vin alb? clarifică Chloé.

— Da, dar mai înaltă.

Eli arătă cu mâinile.

— 60 de centimetri, poate? Cu muchii, îngustă. Este

grea pentru dimensiunile ei. Sticla este verde şi cred că groasă, deşi nu pot să-mi dau seama până mo golesc.

— Noroc pentru ziua în care o vei face.

DuPey îşi ridică paharul, în semn de victorie. Eli îşi înclină capul.

— Să dea Dumnezeu să fie curând.

— Amin, zise cu ardoare Noah.

Nonna şedea muşcându-şi buza şi părând îngrijorată. Noah se văzu nevoit să întrebe:

— Tu nu ştii unde se află, nu-i aşa, Nonna?

Ea clătină din cap.

— Aş vrea să fi ştiut.

— Pentru că de găsirea acelei sticle atârnă vieţi, zise el.

Nonna se răsti la el, cu ochii ei căprui, care de obicei erau blânzi, fulgerând.

— Dragule. Îmi dau seama că sunt o bătrână confuză care n-ar putea cu niciun chip să înţeleagă seriozitatea acestei situaţii, dar, din moment ce eu am fost atacată, îngrijitoarea mea personală m-a jefuit şi a fost ucisă, iar Joseph Bianchin m-a ameninţat el însuşi... cred că pricep la fel de bine ce se întâmplă ca şi voi, tinerii.

— Ştiu, Nonna. Sunt un prost. Îmi pare rău.

Chiar aşa era. Dar ea nu vru să accepte scuzele. Se ridică în picioare, tremurând de furie.

— Trebuie să pregătesc sufrageria pentru oaspeţi.

Brooke şi Chloé se ridicară şi ele în picioare.

— Te ajutăm, Nonna.

— Nu! spuse ea, arătând cu degetul către fiecare în parte. Vreau să fiu singură pentru câteva clipe.

Ştiau cu toţii că ea nu se enerva foarte des, dar, atunci când o făcea, era nevoie de timp şi răbdare ca să îşi revină.

Ambele tinere se lăsară înapoi pe scaunele lor. De îndată ce Nonna părăsi încăperea, Chloé spuse:

— Bună treabă, Noah!

— Ce s-a întâmplat cu obişnuitul tău farmec calm, Noah? îl luă în batjocură Brooke. Ai ceva pe suflet?

Până şi ele doreau ca el să îşi recunoască rolul pe care îl avea în această nelegiuire în desfăşurare. Dar el nu avea curaj.

Când îşi aminti de răbufnirea de luna trecută, când recunoscuse că ştia despre diamantele roz şi despre cine era pe urmele lor, îi venea să îşi tragă singur una peste ceafă. În toţi aceşti ani, fusese atât de atent să îşi ţină gura. Se părea că tensiunea făcuse o breşă în raţiunea lui şi acesta era rezultatul: o dăduse în bară, făcându-i pe fraţii şi pe cumnatele lui şi, mai ales, pe Nonna, să se supere şi să îşi facă griji.

În clipa aceea, nu avea nevoie ca ei să încerce să îi scoată la iveală secretele. Familia lui nici măcar nu îşi putea imagina în ce pericol mare i-ar fi pus dacă ar fi împărtăşit cu ei ceea ce ştia. Avea nevoie ca ei să stea cu ochii în patru, dar să rămână neştiutori. Pentru că, cu fiecare bătaie a inimii, zgarda părea să i se strângă mai tare în jurul gâtului şi, de fiecare dată când se strângea, un strop din autodisciplina lui dispărea.

Nu îndrăznea să îşi piardă din nou controlul. Ar fi spus prea multe şi, cu mama lui şi familia acesteia în oraş, Noah se temea că o indiscreţie ar fi dus la morţi: morţi în familia Di Luca. Oricât de mult îşi iubea fraţii, aceştia nu o puteau învinge pe Liesbeth şi şleahta ei.

Ignorându-le pe Brooke şi pe Chloé, Noah spuse:

— Am sentimentul că sticla trebuie să se afle undeva la vedere sau într-un loc dureros de evident şi cumva ne scapă.

Toţi cei aflaţi în jurul mesei dădură din cap. Îşi lăsă privirea asupra fraţilor săi.

— Nonno a muncit atât de mult în magazie şi în garaj,

iar ambele locuri sunt întunecate şi răcoroase. Dacă doriţi să daţi o mână de ajutor, goliţi-le, scoateţi totul afară...

— Am făcut asta deja, spuse Eli.

— Faceţi-o din nou! Treceţi cu radarul peste fiecare centimetru de podea de pământ şi peste orice petic de ciment... asta ar fi de ajutor.

Probabil că Noah avea o înfăţişare sumbră. Sau hotărâtă. Sau părea speriat. Sau cumva. Pentru că Eli spuse:

— La naiba, Noah, spune îne ce ştii!

Şi cu o mişcare neaşteptată din partea de obicei nepăsătorului Eli, braţul lui lung se întinse şi îl plesni tare pe Noah peste ceafă.

Un *fulger neaşteptat de durere*.

O *teamă pătrunzătoare*.

Un singur gând.

Era mort.

Noah se trezi în picioare, cu inima bubuind, ţinându-se de gât şi de ţintele care aveau să ia foc şi să pună capăt vieţii sale, confruntat de o masă plină de chipuri nedumerite şi îngrijorate.

Nu. Nu era mort. Era încă viu. Încă în viaţă...

— Noah? zise Rafe, ridicându-se uşurel. Haide, omule! Nimic nu poate să fie atât de rău. Spune-ne!

Făcând un efort, Noah îşi slăbi strânsoarea propriei mâini aflate în jurul gâtului. Îşi flexă mâna şi îşi drese glasul.

Da. *Să le spună*. Erau rudele lui şi poate că ar fi putut să vină cu o idee la care el nu se gândise. Poate că îl puteau ajuta...

— Noah, dragul meu băiat.

Nonna dădu buzna în bucătărie, râzând şi plângând în acelaşi timp.

Noah privi în jur, ameţit şi derutat.

Nonna îşi aruncă braţele împrejurul lui.

— N-aş putea niciodată să stau supărată pe tine timp îndelungat, dar asta – dar isprava asta întrece toate celelalte năzdrăvănii ale tale.

O privi fără să înţeleagă.

Apoi îşi dădu seama – sosise cadoul lui.

În spatele Nonnei, Annie, sora bunicului lui, înainta pe coridor în scaunul ei rulant, ţinând lesa câinelui ei însoţitor. Mergând în spate, se afla cealaltă soră a bunicului lui, June, înaltă, vioaie şi cu părul alb. El le plătise zborul şi le adusese aici: pe Annie din Washington, iar pe June din Far Island, insulă aflată lângă coasta Californiei, ca să le permită să se liniştească văzând cu ochii lor că Nonna era bine – şi să se afle alături de ea după ce avea să sufere o altă pierdere.

Desigur, ele nu cunoşteau partea aceea.

Sosirea lor făcu toată familia să se ridice în picioare, râzând şi strigând, grăbindu-se să înainteze ca să îmbrăţişeze şi scoţând exclamaţii.

Noah râse şi el, apoi îmbrăţişă, exclamă şi se mândri. Le explică lui DuPey şi fraţilor săi că Annie era gata să îşi facă apariţia în pragul Nonnei ca să vadă cu ochii ei că era bine, iar el pur şi simplu făcuse ca lucrurile să fie mai uşoare pentru ea.

Annie le explică faptul că, peste trei zile, intenţionau să meargă în vizită acasă la June, lângă coasta californiană, şi că doreau ca Sarah să le însoţească.

Sarah îi aruncă lui Noah o privire iritată şi refuză cu blândeţe, spunând că nu putea să plece până când copiii nu lămureau câteva lucruri. Când nepoţii ei o îndemnară cu toţii să meargă, promise să meargă în vizită la toamnă.

Toată lumea fu fericită cu ocazia acestei reuniuni familiale neaşteptate.

Noah apăsă cu mâna zgarda ascunsă sub cămaşă.

Impulsul de a se confesa trecuse. Era mai bine aşa.

Capitolul 28

Penelope hotărî că, dacă avea să rămână în Bella Terra pentru a munci şi a-şi rezolva problemele personale, trebuia să îşi facă suportabilă viaţa de aici.

După ziua de vineri, prima în care lucrase alături de Brooke Di Luca, căută cel mai bun restaurant mexican din oraş. Îl descoperi de partea cealaltă a râului, adăpostit într-o mică clădire ponosită, unde mesele erau acoperite de feţe de masă de plastic imprimate cu papagali şi flori de hibiscus, iar scaunele aveau toate pernele de vinii rupte. Da, Taqueria Guadalajara o fi arătat ea ca o lingură unsuroasă, dar *torta* cu carne de porc prăjit avea un gust atât de bun, încât îi aducea lacrimi în ochi.

Sâmbătă seara, stând singură în camera ei de motel şi ascultând zarva care venea de la Beaver Inn, decise să-şi facă naibii curaj şi să meargă acasă la familia Di Luca în seara următoare, pentru cina lor săptămânală.

Poate că nu era cea mai strălucită idee. La urma urmelor, Noah avea să fie acolo.

Dar săptămâna ce urma avea să fie una dificilă pentru ea, nu din cauza a ceea ce avea de înfruntat în viitor – era foarte conştientă de faptul că peste câteva zile urma să îl întâlnească pe tatăl ei – ci din cauza a ceea ce se întâmplase în trecutul ei.

Lacrimile îi umplură ochii şi apoi şi le şterse în grabă.

Avea nevoie de o diversiune. Avea nevoie de oameni în jurul ei. Avea nevoie de amabilitate şi familie şi ştia că le putea găsi pe toate în casa familiei Di Luca.

Aşadar duminică după-amiază se întoarse la Taqueria Guadalajara şi, în schimbul unei taxe suplimentare şi a multor linguşeli, bucătarul îi tăie *torta* în bucăţi de

dimensiunea unor antreuri, pe care le puse într-o cutie ca să o ia la pachet.

Aşeză drăgăstos *torta* pe scaunul pasagerului şi conduse până la ferma familiei Di Luca, în timp ce stomacul îi chiorăi tot drumul. Acesta era un lucru bun, o distragere care o împiedica să îşi amintească de ultima oară când condusese până acolo cu ochii mari, plini de o dragoste care credea că avea să dureze pentru totdeauna. Pufni.

Ah, tinereţea! Nebunească, plină de veselie, optimistă... prostească.

Ieşi de pe drumul principal şi intră pe aleea lungă care şerpuia mai întâi printre podgoriile pline de viţă-de-vie veche şi bine îngrijită, apoi printr-o curte mare şi bine întreţinută, cu iarbă şi flori şi presărată cu vechi stejari care îşi întindeau umbra deasupra inimii Californiei.

Penelope încetini când trecu pe lângă casă, ca să o examineze; casa familiei Di Luca arăta la fel: o fermă americană tradiţională, pătrăţoasă şi albă, cu flori pe laturi şi la ferestrele deschise care lăsau să intre aerul proaspăt. Singurele schimbări pe care le putea vedea era un strat nou de vopsea albă şi o rampă pentru cărucioare care cobora drept pe partea stângă, făcea o curbă pe după colţ şi revenea pe alee. Asemănarea îi dădu sentimentul de continuitate şi fu, în acelaşi timp, un pic derutantă, ca şi cum ar fi păşit înapoi în timp.

Se strecură într-un loc liber de parcare, între o camionetă masivă verde F-250 cu cauciucuri imense şi un BMW 650 negru strălucitor, cu un motor atât de mare, încât aproape că îl putea auzi bâzâind – iar maşina era oprită.

Ştiu, fără să i se spună, că ambele autovehicule aparţineau familiei Di Luca.

Spera că vechiul şi conservatorul Volvo C70 al mamei sale nu se simţea complexat.

Parcate acolo erau şi o maşină de poliţie, maşina lui Brooke, un Porsche Panamera AS, precum şi, contrastant, un Mini Cooper roşu nou.

Părea că familia Di Luca avea multă lume invitată în seara aceea.

Bun. Penelope avea să se integreze de minune.

Luă *torta*, ieşi din maşină şi se întoarse să arunce o privire împrejur.

Solstiţiul de vară era la distanţă de doar două săptămâni şi, la ora cinci fix, soarele se aplecă spre vest, strecurându-se printre stejarii masivi de pe pajiştea lungă şi dând celor trei femei care veneau pe alee o patină de tinereţe veşnică,

Penelope le recunoscu. Le întâlnise pe toate în vara aceea din urmă cu nouă ani: surorile bunicului lui Noah, Annie şi June, şi, cel mai important, mult iubita bunică a lui Noah, Sarah. Purtau pălării de soare; fără îndoială fuseseră la plimbarea lor zilnică de-a lungul aleilor din curtea încăpătoare a Nonnei. Acum veneau în grabă către ea: câinele lui Annie purta o vestă şi o lesă, mâna lui June se odihnea pe scaunul cu rotile mecanic al lui Annie, în vreme ce Sarah zâmbea larg şi îi făcea cu mâna lui Penelope.

Penelope îi făcu şi ea cu mâna, aşeză *torta* pe trepte şi se grăbi să le salute.

— Fată dragă, speram să te văd!

Sarah o îmbrăţişă, îi privi chipul ca şi cum încerca să îi memoreze trăsăturile, apoi o îmbrăţişă din nou.

De ce ezitase Penelope chiar şi pentru o clipă să sune sau să vină în vizită? Imediat îşi dădu seama că Sarah nu i-ar fi făcut niciodată un reproş şi nu ar fi făcut-o să se simtă vinovată.

— A trecut prea mult timp.

— Nu te înstrăina, indiferent de ceea ce se petrece cu nepotul meu demn de dispreţ – care, că veni vorba, se află

aici. Sarah aruncă o privire către casă. De aceea n-am prea îndrăznit să sper că vei veni la cina noastră de duminică.

O îngrijorare uşoară se trezi în Penelope.

— Sper că nu deranjez. Încercam să mă hotărăsc când să vin şi Brooke şi Rafe m-au îndemnat să vin în seara asta...

Annie izbucni în râs.

— Să deranjezi! Noi, familia Di Luca, trăim pentru genul tău de deranj. Îţi aminteşti de mine, Penelope?

— Desigur că da, doamnă Di Luca.

Penelope îi strânse mâna şi apoi, când Annie o trase, se aplecă şi o îmbrăţişă.

— Nu poţi să ne spui *tuturor* doamnă Di Luca.

June rămase cu o mână pe mânerul scaunului cu rotile şi îi întinse obrazul. În timp ce Penelope o sărută, arătă cu degetul şi spuse:

— June, Annie şi Sarah. Astea sunt numele noastre. Ne-am căsătorit cu fraţii Di Luca, ceea ce a fost foarte bine, din moment ce ne cunoşteam şi ne plăceam una pe cealaltă în liceu – deşi eu sunt cea mai tânără...

— Mda, mda, zise Sarah.

— Cu numai doi ani faţă de mine! zise Annie.

— Şi, în familia Di Luca, suntem cunoscute în mod colectiv ca „fetele”.

Sarah zâmbi către prietenele ei. Acestea îi întoarseră zâmbetul.

— El e Ritter, zise Annie, arătându-l pe câinele ei. Este jumătate labrador galben, jumătate golden retriever, dresat de însoţitori Canini pentru Independenţă şi este cu mine de şase ani. Ritter, şezi!

Ritter se aşeză strâmb, ca şi cum pietrele de pe alee îl împingeau, dezechilibrându-l.

— Penelope, întinde mâna, spuse Annie. Iar tu,

Penelope, spune: „Ritter, dă mâna!”
Penelope făcu cum i se spuse şi, când el întinse laba, ea râse uitându-se în ochii lui mari căprui.
— Mi-a zâmbit, spuse ea.
— Iubeşte pe toată lumea. Oamenii care nu îl cunosc spun: „Probabil te simţi în siguranţă să ai tot timpul un câine alături de tine”. Dar câinele acesta ar ajuta hoţul să care argintăria familiei.
Ritter se uită la Annie ca şi cum i-ar fi înţeles plângerea, iar ea îl mângâie pe cap.
— Da, eşti un băiat bun.
— Nu este cu Annie ca să o apere; este aici ca să-i fie de ajutor, iar el face asta foarte bine. Sarah îşi petrecu braţul pe după cel al lui Penelope. Prefă-te că eşti un câine însoţitor şi ajut-o pe bătrâna asta să intre în casă. Prietenele mele mai tinere m-au epuizat.
— Ţi-am spus să ne anunţi când oboseşti, o certă Annie. Abia ai ieşit din spital.
— Sunt bine, spuse Sarah, apoi recunoscu: încă mă mai doare braţul rupt şi uneori am o durere de cap stăruitoare. Îşi apăsă fruntea cu vârfurile degetelor. Nu mă mai vindec la fel de iute.
— N-ai mai avut niciodată înainte o contuzie şi un braţ rupt în acelaşi timp.
June o conduse pe Annie către rampă.
— Fetele erau vesele ca nişte cintezoi cu gândul la vizită, dar le-am spus că nu, era încă mult prea periculos. Sarah aruncă o privire întrebătoare către Penelope. Noah a spus că ţi-a zis de problemele noastre.
— Da, şi-mi pare rău să aud de ele.
Şi nu doar din cauză că era o laşă. Ura să se gândească la Sarah rănită şi la lumea ei frumoasă şi plăcută, ruinată.
— Fetele nu ascultă nicio iotă.
Sarah aruncă o privire încruntată către celelalte două

fete, Annie îşi lungi gâtul ca să se uite în spatele ei şi pe lângă June la Sarah şi la Penelope.

— Ne-ai speriat de moarte, Sarah!

— Sunt o pasăre bătrână puternică.

Sarah şi Penelope le urmară pe Annie şi pe June pe rampă.

— Cuvântul-cheie fiind *bătrână*, spuse June.

— Voi, fetelor, sunteţi *răutăcioase*. Acum încetaţi, înainte să o speriaţi pe Penelope. În capătul rampei, Sarah se întoarse către Penelope şi cu faţa către vale. De fiecare dată când am nevoie de o doză de curaj, vin aici, afară, şi mă întreb: Câte secole a sculptat râul în piatră? De cât timp şi-au îngropat stejarii rădăcinile în solul pietros? câţi ani bărbaţii şi femeile au iubit, au râs, au trăit şi au murit în locul ăsta?

Penelope trase aer în piept. Sarah ghicise că avea emoţii în legătură cu intrarea în casă, cu întâlnirea cu familia şi faptul că era atrasă în relaţiile de care se bucurase înainte... de revederea cu Noah. Aşadar, Sarah îi dăduse puterea de care avea nevoie pentru a merge mai departe.

Îndoielile lui Penelope nu erau nimic mai mult decât o schimbare de moment a direcţiei vântului şi, dacă avea să îşi păstreze calmul, să se poarte cu demnitate şi să îi trateze pe aceşti membri ai familiei Di Luca ca pe prie” tenii care erau... timpul pe care avea să îl petreacă aici urma să fie un alt strat de seninătate şi căldură adăugat la anii lungi ai Bella Valley.

Acesta era motivul pentru care se afla acum aici, în seara asta. Să dea ochii cu familia Di Luca, să se alăture din nou rasei umane, să dovedească faptul că avea puterea de a merge mai departe cu viaţa ei. Era aşadar logic să o facă aici, în locul în care se rostogolise din fecioria naivă pe lungul şi dificilul drum către maturitate.

Penelope coborî în fugă treptele, luă cutia cu *torta* şi alergă din nou înapoi sus.
— Intrăm? întrebă.
Sarah îi strânse braţul.
— Să-i dăm bătaie.

Capitolul 29

Penelope ţinu uşa de plasă în timp ce Annie, June şi Sarah intrară. Le urmă pe holul către bucătăria aflată în spate, trecând pe lângă living unde, la televizorul al cărui sonor era dat la minimum, era un meci de baseball la care nu se uita nimeni, pe lângă sufrageria în care masa lungă gemea sub greutatea salatelor, a rulourilor şi a diverselor mâncăruri. Din bucătărie, auzea zumzetul constant al conversaţiei, întrerupt de ocazionalele certuri gălăgioase sau de zgomotul metalic al vreunei tigăi. Când Penelope vizitase casa Nonnei cu toţi acei ani în urmă, petrecerea începea întotdeauna în bucătărie. Aparent, nimic nu se schimbase.
Ridicară cu toţii privirile şi o salutară pe Penelope atunci când ea şi fetele intrară. Îi recunoscu pe Eli, Rafe şi pe poliţistul şef DuPey. Sarah i-o prezentă lui Chloé pe Penelope ca pe o dragă prietenă de familie, iar tânăra soţie a lui Eli o examină pe Penelope ca şi cum nu o vedea prea bine.
— Scrie o carte, explică Eli. Intră şi iese din realitate după cum îi convine.
— Este o şmecherie bună, dacă o poţi face, spuse Penelope.
Ochii lui Chloé se lărgiră; dădu din cap.
— Bună replică!
Şi tastă vioi pentru o clipă.
Bucătăria lui Sarah arăta diferit, îmbunătăţită cu noi

echipamente. Şi neschimbată, cu marea masă din lemn rotundă, unde grupul entuziast era adunat în jurul unei grămezi de jetoane roşii, albe şi albastre, aflate în mijlocul mesei.

Sentimentul general era de bunăvoinţă lejeră şi amuzament inevitabil, numai că...

Privirea lui Penelope îl luă în vizor pe Noah.

La naiba!

O privi şi el, la rândul lui, cu ochii îngustaţi, remarcându-i cămaşa lejeră cu nasturi, roşie ca vinul, aleasă pentru confort şi pentru mesajul pe care îl trimitea – „Sunt o femeie care se simte bine în pielea ei". Îşi trecu ochii peste blugii ei mulaţi, îi observă sandalele roşii cu talpă ortopedică de plută şi lacul lucios de pe unghiile de la picioare. Se uită la hainele ei, dar ceea ce vedea era... ea, goală şi vulnerabilă.

El văzu, iar ea reacţionă ca de obicei, cu respiraţia întretăiată, ca şi cum ar fi fost aruncată foarte sus, în atmosferă.

Şi nici măcar nu fusese nevoit să o atingă.

Îşi spusese că venirea ei la această adunare avea să servească drept semnal faţă de ceilalţi – şi faţă de ea însăşi – că trecuse peste vechile temeri şi dorinţe. Că, în calitate de adult matur, putea face faţă oricărui lucru pe care viaţa avea să i-l arunce în cale.

Poate că ceea ce ar fi trebuit să îşi amintească era că, în mai puţin de doi ani, suferise pierderi foarte mari. Timpul îi returna încetişor puterea şi încrederea. Nu mai era la fel de fragilă – dar era în continuare disperat de singură. Şi o chimie fierbinte exista în continuare între ea şi Noah. Singurătatea în jurul lui crea un pericol pentru liniştea ei sufletească şi poate chiar şi pentru cea mintală.

Cât timp se priviră ţintă unul pe celălalt? Prea îndelungat. Ceilalţi îi priveau. Penelope îşi smulse privirea

dintr-a lui. O tăcere stânjenitoare domnea în bucătărie. Apoi, spre surpriza ei, Rafe îi veni în ajutor.

— Hei, Penelope, am uitat să-ţi spun. Ai ieşit în regulă în urma verificării de securitate.

Consolarea lui fu atât de neaşteptată, încât, privindu-l, clipi confuză. Îşi reveni şi spuse cu un glas sarcastic:

— Imaginează-ţi cât de surprinsă sunt!

El izbucni în râs. Ca un arc, tensiunea din bucătărie fu destinsă.

— Ştii cum e – lui Rafe îi plac verificările lui, spuse Eli. Fetele îl sperie.

— Fetele îl sperie pe orice bărbat inteligent, spuse Rafe.

Primi un „Amin” din adâncul inimii din partea lui DuPey, iar Penelope se destinse când conversaţia începu să huruie mai departe, la un nivel normal.

În jocul de pocher păru să fi rămas doar doi jucători: Brooke, care îşi ţinea cărţile pe masă şi zâmbea uşor, plină de încredere. Şi Noah, tolănit în scaunul lui, cu cinci cărţi în mână şi o sticlă de bere lângă cot, al naibii de frumos şi exact la fel de probabil să o provoace pe Penelope să păcătuiască. Dacă ea nu avea să fie cu băgare de seamă. Iar ea avea să fie.

Din fericire pentru ea, el părea uşor... ostil.

Bine. Putea să facă faţă *ostilităţii*.

O femeie asiatică subţirică şi cu înfăţişare delicată se strecură în tăcere în bucătărie. Rafe deveni atent.

— Cum sunt lucrurile pe afară, Bao?

— Liniştite, dar... Bao îşi întinse mâinile într-un gest de neajutorare. Cineva stă la pândă. Pot să simt asta.

— Poţi s-o simţi?

Brooke păru surprinsă.

— Ca pe o puşcă aţintită în mijlocul frunţii mele, spuse Bao.

Urmă un schimb de priviri îngrijorate.

— Bao este garda mea de corp, îi spuse încetişor Sarah lui Penelope. Când merg afară, mă supraveghează.

Bao o salută din cap pe Penelope, apoi se aşeză pe un scaun gol.

— Bao nu are tendinţa de a face speculaţii, îi spuse Sarah lui Penelope.

— Oh.

De aici aşadar sentimentul de tensiune crescută. Rafe se ridică în picioare, merse la fereastră şi privi afară.

— Nu se zăreşte nimeni?

— Am vorbit cu bărbaţii aflaţi pe poziţii. Nu. Totul este liniştit. Nu a fost declanşată nicio alarmă.

Bao îşi muşcă buza.

— Poate că-mi imaginez lucruri? Poate că am fost prea mult de gardă?

— Poate. Rafe îşi scoase telefonul mobil şi ieşi pe veranda din spate. Dar, doar ca să fim siguri, voi chema personal adiţional.

Sarah se aşeză lângă Bao, iar Bao se întoarse zâmbind către ea. Cu toate astea, Bao chiar arăta palidă şi obosită, ca şi cum tensiunea vigilenţei constante o epuizase.

Penelope îşi dădu seama de sentimentul de apropiere dintre Sarah şi Bao, ca între soldaţii care erau confruntaţi în fiecare zi cu posibilitatea unei lupte. Nu dorea să ia parte la acea posibilitate, dar se hotărâse să rămână – era dedicată. Zăngăni cutia cu mâncare.

— Doreşte cineva puţin din cea mai bună *torta* pe care am mâncat-o vreodată în viaţa mea?

— *Torta*?

Chloé îşi închise notebookul cu un clic clar.

— Eu şi Eli am găsit locşorul acesta dincolo de râu, numit Taqueria Guadalajara...

— Şi eu l-am găsit, spuse Penelope şi deschise cutia.

Tensiunea din bucătărie scăzu încet şi discret până la un

nivel mai uşor de controlat.

Gemete de plăcere salutară mirosul divin al cărnii cu chimen, ceapă şi ardei iuţi, fasole şi guacamole.

Noah, nemernicul, nu reacţionă în niciun fel. Rămase nemişcat, fără să zâmbească, holbându-se la mâna lui când Nonna aduse o farfurie. Nu se mişcă când Penelope desfăcu *torta*. Nu ridică privirea şi nu îi mulţumi lui Penelope când aceasta o împărţi.

Nu mâncă mâncarea pe care ea o adusese.

Lui Penelope îi venea să îl plesnească. El fusese cel care îi ceruse să o viziteze pe bunica lui. Ea reuşise să destindă atmosfera tensionată din bucătărie, iar el, în mod necugetat şi grosolan, îi făcea pe toţi să nu se simtă în largul lor.

Sau cel puţin... o făcea pe *ea* să nu se simtă în largul ei.

Capitolul 30

— S-au dus repede!

Sarah îl ignoră pe Noah ca şi cum acesta era un băieţel îmbufnat aflat în grija ei.

Părea o idee inteligentă, iar Penelope luă hotărârea să îl ignore şi ea pe cel care strica bucuria tuturor. Annie izbucni în râs.

— Lui Sarah îi place să vadă oameni mâncând.

— Poftim? De parcă ţie nu?

Sarah se ridică în picioare şi scoase din frigider ingredientele pentru salată.

Probabil că Noah era mânios în legătură cu un lucru care nu avea nimic de-a face cu Penelope. Ea trebuia să îşi aducă aminte că nu toată lumea se învârtea în jurul ei şi al sentimentelor ei.

— Brooke şi Noah, avem nevoie ca voi doi să nu ne staţi în cale cât timp pregătim cina, spuse cu fermitate Nonna.

Bun. Sarah îl dădea pe Noah afară din bucătărie. Penelope avea să rămână pe loc şi să le ajute pe bucătărese. Nu trebuia să se mai uite la chipul lui ţâfnos.

— Aproape că am terminat, Nonna. Noah trage de timp pentru că nu doreşte să piardă această seducătoare miză de pocher în favoarea mea.

Brooke îşi arcui braţul în jurul grămezii de jetoane de pocher din mijlocul mesei şi îi zâmbi lui Noah.

Alarma se porni la ceasul aflat la încheietura mâinii lui. El ridică privirea spre chipul ei.

— Pentru ce este? întrebă Brooke.

— Este ora 15.37, zise el.

De parcă asta avea vreo importanţă pentru cineva. Priviri nedumerite în întreaga încăpere.

— Ce este la ora 15.37? întrebă Eli.

— O altă zi dusă.

Noah opri alarma. O ignoră pe Brooke, ignoră pe toată lumea şi privi în ochii lui Penelope.

— Credeam că ne-am pus de acord să ne evităm unul pe celălalt.

Aşadar, era supărat pe ea pentru că se afla aici?

Ultima oară când se întâlniseră, acasă la Rafe şi la Brooke, fusese fermecător. Interesat. Vorbăreţ. Insistase ca ea să promită că avea să o viziteze pe bunica lui. Faptul că ea se afla aici era *vina lui*.

Propria ei ostilitate se trezi pentru a o întâmpina pe a lui.

Pentru că, serios, nu aşa stăteau întotdeauna lucrurile cu Noah? Mai întâi o iubise; apoi o urâse. El nu ştia niciodată ce îşi dorea.

Cu o ridicare din umeri care îl concedie în mod grosolan, ea spuse:

— M-am gândit că suntem amândoi adulţi maturi care ar putea să se poarte într-o manieră civilizată – cât timp

grupul este destul de numeros.

DuPey izbucni în râs, apoi o privire aruncată pe furiş către expresia lui Noah tăie brusc amuzamentul.

Noah rămase tăcut, absorbindu-i vorbele.

Ostilitatea lui Penelope se înăsprise, devenind ură. Ură faţă de faptul că el o provocase. Ură faţă de faptul că el domina încăperea în aşa fel încât toată lumea, *toată lumea*, privea fascinată această dramă ca un musical pe care el îl stârnise.

În cele din urmă, când ea se mişcă, dând să se întoarcă cu spatele, el îşi închise evantaiul de cărţi. Le puse pe masă cu faţa în jos.

— Mă retrag, îi spuse lui Brooke.

Se ridică în picioare. Jetoanele zdrăngăniră când împinse uriaşa miză către ea.

— Ştiam că jucai la cacealma, zise Eli.

— Atunci de ce n-ai rămas în joc, Eli? întrebă Chloé.

— Aşteaptă. Uite! Am o mână bună. Brooke îşi puse cărţile pe masă. Patru de acelaşi fel. Şesari! Uite!

Noah nu dădu niciun pic de atenţie nici familiei sale, nici cărţilor lui Brooke. În schimb, îşi aţinti privirea verde pe chipul lui Penelope şi, ca o pisică de vânătoare uriaşă, păşi către ea.

Ea refuză să se dea înapoi.

Treaba asta era prostească. De ce să îl întărâte? Era furios. În legătură cu ce?

Şi ce dacă? Şi ea era furioasă. Pe deasupra, dacă bunica lui alesese să o primească pe Penelope în casa ei cu braţele deschise, el nu avea niciun drept să se comporte ca poliţia oaspeţilor...

Nu, nu avea să se retragă.

Deşi el se apropie foarte tare foarte iute, iar ceea ce de la distanţă păruse ostilitate acum părea mai degrabă un fel de sexualitate mocnită, îndreptată în direcţia ei.

Iar el se *aplecă deasupra ei* într-un mod alarmant...

Atunci când el ajunse la distanţă de trei paşi, ea se hotărî că era vitează în mod prostesc. Făcuse un pas mare în spate când, cu o mişcare atât de iute încât ea nici măcar nu o văzu, el o prinse de încheietura mâinii cu putere.

Strânsoarea aceea. Fierbinte. Puternică. Sigură. Familiară. Îmbătătoare, în ciuda apărării pe care ea încercă să o arate, lăsând-o fără respiraţie.

— Vino! Se întoarse şi o conduse către uşa de la intrare. Haide să discutăm de câţi oameni avem nevoie în jurul nostru pentru a ne purta într-o manieră civilizată!

— Poftim? Nu!

Se opinti în călcâie.

El se întoarse din nou spre ea, venind aproape, mult prea aproape şi, cu o voce care să fie auzită doar de urechile ei, spuse:

— Te *voi lua* pe sus şi te voi căra în braţe, Penelope.

Ea îl privi cu ochii mari, scrâşnind din dinţi, mânioasă şi... un pic temătoare.

Cel puţin, credea că era teamă. Inima îi bătea puternic în piept, degetele i se strânseseră în pumni, auzea un vuiet în urechi şi ochii o dureau din cauză că îi ţinea prea larg deschişi. Îşi dădu seama că îşi ţinea respiraţia şi gâfâi după un pic de aer atât de necesar.

Îl credea? Credea că el avea să o ia pe sus şi să o scoată de acolo în braţe?

O împresură cu o arşiţă plină de furie. Ochii lui verzi scânteiau aurii.

O, da. Îl credea. Şi cât de multă umilire putea să îndure?

— În regulă. Merg.

Îl lăsă să o tragă afară din bucătărie, pe coridor şi afară, pe uşa de la intrare.

Ieşirea lor lăsă o linişte înmărmurită în bucătărie.

— Uau, şopti Chloé.

Annie se mişcă, întorcându-şi scaunul cu rotile.

— Măi să fie! Nu ştiu ce faceţi voi, fetelor, dar eu merg să privesc.

Puse scaunul cu rotile în mişcare, avansând cu viteză pe coridor.

Celelalte femei – şi Ritter – galopară către partea din faţă a casei, în urma ei.

Rafe, Eli şi DuPey rămaseră şezând în jurul mesei goale şi clătinară din cap cu dispreţ bărbătesc.

— Zău aşa, zise Eli. Femeile!

— Ştiu, zise DuPey.

— Sunt atât de băgăcioase, spuse Rafe.

— Serios. Ce cred că vor vedea şi n-au mai văzut până acum? întrebă Eli.

Rămaseră cu privirile aţintite în spaţiu, gândindu-se la asta. DuPey se uită de la Eli la Rafe.

— De ce credeţi că Noah este atât de tăcut astăzi?

— În mod cert a avut un băţ înfipt în dos, mai ales după ce a intrat Penelope, spuse Rafe.

Ceilalţi dădură aprobator din cap. DuPey împinse morocănos restul jetoanelor din mijlocul mesei către locul lui Brooke.

— Micuţa doamnă a câştigat o ditamai miza.

Rafe se mândri.

— Ce pot să spun? E deşteaptă.

— Hei, Eli, uită-te la mâna lui Noah.

DuPey făcu semn către grămăjoara de cărţi care stătea în faţa locului în care şezuse Noah.

— Pentru că ai dreptate. Trebuie să fi jucat la cacealma.

Eli ridică cărţile şi privi – şi rămase cu gura căscată. Ceilalţi doi bărbaţi deveniră atenţi.

— Ce e? întrebă imediat DuPey.

— Ce are, o pereche de doiari? întrebă Rafe.

Una câte una, Eli aşeză cărţile pe masă.
Popă de caro. Regină de caro. Zece, nouă, opt de caro.
Bărbaţii se uitară cu gurile căscate la cărţi. La mâna care ar fi putut să ia fiecare jeton şi care venea o dată la zece vieţi.
În cele din urmă, Rafe şopti:
— Noah a renunţat la o chintă roială, cu popa cea mai mare carte? Ca să o înşface pe Penelope? îşi împinse scaunul în spate. Merg să mă uit.
Ceilalţi bărbaţi se ridicară şi ei.
Se grăbiră către uşă şi înaintară pe coridor.

Capitolul 31

Noah nu se opri, nici nu încetini.
Inima lui Penelope bubui în timp ce el o trase după sine pe trepte în jos, de-a latul aleii şi până în curtea din faţă. Trecură de primul copac şi se îndreptară către cel de-al doilea, un stejar întins, semeţ, care îşi odihnea leneş ramurile cele mai lungi pe pământ. Se opri şi se răsuci cu faţa către ea.
— Nu copacul ăsta, spuse ea.
— Ba da, copacul ăsta. Timp de nouă ani, de fiecare dată când am trecut prin curtea Nonnei, te-am văzut aici, cu părul tău lung încurcat printre ramuri şi ochii căprui privindu-mă fix, dulce şi călduros...
Ochii lui radiau arşiţă, mânie şi o desfăşurare lungă şi înceată de amintiri dulci.
— Amintirile sunt întotdeauna aici, aşa că da. Absolut. Copacul ăsta.
Era început de august, *California fierbinte*, *iar Bella Terra secetoasă*. *Vara aproape că trecuse*, *fiecare zi dispărând înainte ca Noah să o poată cuprinde în mâinile lui nerăbdătoare*. *Acum stătea pe verandă*, *privind cum*

Penelope traversa peluza Nonnei şi minunându-se de silueta ei, de graţia ei, de felul nemaipomenit în care blugii i se mulau pe fundul voluptuos şi de curgerea părului ei negru şi drept de-a lungul spatelui...

Eli stătea în balansoar, legănându-se leneş şi observându-l.

— *Te-ai îndrăgostit rău*.

— *Ba nu*.

Noah ştia că asta sunase ca mândria unui tânăr, acea negare instinctivă a faptului că o tânără putea să îl prindă în laţ cu atâta uşurinţă.

Eli pufni.

Era în regulă. *Era mai bine ca Eli să fie amuzat de autoamăgirea lui Noah decât să bănuiască adevărul*: *că Noah era îndrăgostit violent, nebuneşte de Penelope şi că, în curând, mult prea curând, el urma să o gonească*.

Avea atât de puţin timp rămas... *Coborî treptele în goană, alergă de-a lungul aleii, către Penelope*.

Era un idiot că se îndrăgostise. *Era un măgar că făcuse dragoste cu ea*.

De dragul ei, ar trebui să îşi dorească să nu o fi întâlnit vreodată. *Şi totuşi, de dragul lui, prefera să petreacă acea vară alături de Penelope şi să trăiască pentru totdeauna cu amintirile*.

Îl auzi alergând către ea şi se întoarse, zâmbind, deschisă, ochii ei căprui strălucind de încredere.

Fără să se oprească, el o ridică de talie, o ridică în aer şi o învârti. *Ea ţipă şi izbucni în râs*.

O aşeză pe o ramură joasă a unuia dintre stejarii uriaşi care stăteau de strajă pe peluza Nonnei, al doilea de la verandă, cel cu frunze care îi ascundeau aproape în totalitate de cei din casă.

Ea îşi aşeză mâinile pe umerii lui şi îşi coborî privirea către el.

— Ştiam că vei veni după mine.

— Nu pot să stau departe, îi spuse el şi speră că nu era adevărat.

Odată ce avea să o gonească, trebuia să o evite.

Ea avea un talent nefiresc de a şti când gândurile lui cutreierau prin locuri întunecate şi acum se încruntă.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic! *îi zise el, zâmbindu-i larg*. *Mă întrebam dacă ţi-ar plăcea să mergi într-o aventură*.

— Da?

Era destul de deşteaptă încât să aibă îndoieli.

— Î*ntoarce-te*! *încalecă ramura şi te voi duce într-o călătorie în jurul lumii*.

Ea îşi înclină capul şi îl privi dintr-o parte, cu neîncredere.

— Nu, serios!

O deranja? *Nu putea să îşi dea seama*.

— Când eu, Eli, Rafe şi eram copii, obişnuiam să venim aici, afară, şi să încălecăm pe armăsarii noştri de nădejde, şi porneam călare în căutarea aurului sau urmăream nişte bandiţi şi, într-un an, Nonna mi-a arătat Robin Hood, cel cu Errol Flynn, şi am galopat de-a lungul şi de-a latul Angliei, jefuindu-i pe cei bogaţi.

— Şi donând săracilor?

— Bineînţeles. *Toate fecioarele mă sărutau, recunoscătoare*. *Cu amărăciune, continuă*: *Am avut întotdeauna înclinaţie să fiu erou*.

Şi uite ce bine ajunsese.

Din nou, ea văzu prea multe, pentru că îi cuprinse obrajii în palme şi spuse:

— Eşti eroul meu.

— Ba nu. *Chiar nu sunt*.

Îl mustră clătinând din cap.

— O asemenea modestie! *Fraţii tăi nu voiau să se joace*

de-a Robin Hood?

— Ei nu locuiau aici pe atunci. Locuiau cu mamele lor.

Îşi aminti de zilele acelea singuratice. Ea îşi dădu seama, desigur. Aplecându-se, îşi apăsă buzele pe ale lui şi, în sărutul ei, el simţi gustul dulce şi cald al alinării şi asigurarea că ea avea să fie întotdeauna alături de el. Era genul de promisiune pe care el nu o putea face, aşa că se retrase.

— Ei? lntoarce-te, încalecă bestia şi spune-mi unde doreşti să mergi!

Preţ de o secundă, păru în acelaşi timp nedumerită şi rănită.

Dar el îi zâmbi larg şi imită cum ştia el mai bine încântarea băieţească, aşa că ea îşi aruncă piciorul peste ramura lată, îşi aşeză mâinile pe scoarţa aspră şi porunci:

— Du-mă în Anglia medievală ca să-l întâlnesc pe acest Robin Hood de care vorbeşti!

— Ţine-te bine, o avertiză el, şi împinse ramura în sus, apoi în jos, apoi o făcu să se legene continuu, ritmic, ca un cal la trap. Arătă în jur cu un braţ. Aici ne aflăm în pădurea Sherwood.

— E minunată, sise ea şi arătă cu degetul. Uită-te la castel!

— Călăreşte mai repede! El mări ritmul. Acela este castelul maleficului Prinţ John.

Ea huidui.

— Acum iată-ne printre haiducii lui Robin Hood. Dădu drumul ramurii şi aceasta se legănă până când se opri. Aşezându-şi pumnii în şolduri, poză. Iar eu sunt Robin Hood. Eşti fecioara Marian?

— Nu! Penelope păru absolut dezgustată. Fecioara Marian trebuia salvată tot timpul. Eu nu trebuie să fiu salvată. Eu călăresc alături de tine, pentru justiţie şi libertate.

Noah privi în jur.

— Haiducii mei nu ştiu ce să creadă în legătură cu asta. Ce aptitudini are o femeie atât de mică şi de slabă să călărească alături de banda mea neînfricată?

Rupând din copac o ramură subţire, plină de frunze, ea o îndreptă direct între ochii lui.

— Vin din viitor şi am adus o sabie laser!

Surprins, el începu să râdă, la început uşor, apoi cu atâta poftă, încât căzu pe pajişte şi se cutremură, ţinându-se de burtă. Ea sări jos de pe ramură şi îl lovi peste stomac cu nuiaua.

— Hei, dacă doresc să iau cu mine în călătorie o sabie laser, pot!

El dădu din cap şi gâfâi.

— Da, bineînţeles că poţi. Şi, pentru că poţi vedea viitorul, eşti de acum înainte unul dintre oamenii lui Robin Hood.

Ea îngenunche lângă el şi îl apucă de braţe, iar el o lăsă să i le ridice deasupra capului.

— Femeia lui Robin Hood, zise ea, sau nu încheiem târgul.

O privi în ochi şi râsul i se stinse.

— Exact asta eşti: femeia lui Robin Hood.

— Iar Robin Hood ar face bine să fie cu băgare de seamă, căci altminteri femeia lui îl va răsturna şi va prelua controlul bandei sale de haiduci.

El îşi coborî iute braţul, îl aşeză în jurul ei şi o rostogoli sub el.

— Mi-ar plăcea mult să te văd încercând, fecioara mea războinică.

Ea se zbătu, chicotind.

O *privi şi râse şi el şi, în tot acest timp, inima îl duru, pentru că... niciodată în viaţa lui nu avea să mai găsească o altă femeie ca ea şi în curând, mult prea curând, urmau*

să fie despărţiţi...

Capitolul 32

Acum Noah o împinse pe Penelope către acelaşi copac, o lipi cu spinarea de acelaşi trunchi... dar totul era diferit. Ea supravieţuise tristeţii şi distrugerii vieţii sale, atât de mâna lui, cât şi de a sorţii. Şi nimic din ceea ce crezuse despre Noah nu era adevărat... nu-i aşa?

— Civilizaţi? rosti cuvântul ca pe o obscenitate. Spui că suntem civilizaţi?

— *Eu pot* fi civilizată.

El mirosea bine, a bergamotă. Da, şi mirosea şi a pucioasă. A tentaţie irezistibilă.

— *Eu* ştiu mai bine.

Glasul lui vibră prin trupul ei, tot numai căldură şi profunzime şi de mesaje deloc bine ascunse.

— Ce vrei să spui cu asta?

Chipul lui era îmbujorat, trăsăturile încordate şi pline de pasiune.

— Vreau să spun că oi fi tu bună la vorbe şi la fapte, dar nu poţi să negi că există ceva între noi. Şi ştiu cum eşti atunci când eu...

Nici măcar nu apucă să termine propoziţia.

Înainte ca creierul ei să apuce să îşi dea seama de ceea ce avea să urmeze, el se sprijinea de ea, prinzând-o între puterea robustă a stejarului şi cea a muşchilor lui calzi şi vii şi îi apăsa buzele cu ale lui. Şi, cu toate că trupul lui arunca mânie precum arşiţa dintr-un cuptor, apăsarea fu perfectă. Ea îşi amintea de *asta*.

Şi apoi sărutul lui se schimbă. Deveni stăruitor. Disperat. Neobosit. Diferit de orice sărut de care se bucurase ea vreodată. Diferit de orice sărut pe care îl împărtăşiseră vreodată. Diferit de orice sărut din istoria lumii.

Era seducţie, pur şi simplu, o furie a pasiunii, o slavă a atingerii, o diversiune de la orice aflat în afara acestui moment, orice nu era el. Limbi. Dinţi. Buze. Emoţie pură.

Năzuinţă.

Asta era. O recunoscu. *Năzuinţă*. El tânjea după ea, o dorea, o voia.

Dorea să fie una cu ea. Să o sărute, să o atingă, să fie înlăuntrul ei.

Ea îşi deschise buzele mai larg, dorind să-i simtă în mod persistent gustul, iar el îi umplu de îndată gura cu aroma emoţiilor lui: furie, hotărâre, nelinişte...

Nelinişte? Se retrase destul cât să îl întrebe şoptind:

— De ce nelinişte?

El se retrase brusc, de parcă ea l-ar fi plesnit peste faţă. Apoi ochii îi fulgerară.

— Eşti prea inteligentă pentru binele tău. De aceea mi-a fost dor de tine în fiecare afurisită de secundă din ziua în care am fost un nemernic adevărat şi complet... şi te-am gonit.

Amintirea propriilor acţiuni păru să îl înfurie şi mai mult şi orice rafinament pe care îl avusese în sărutul de mai devreme dispăru. Îşi încolăci braţele în jurul taliei ei, o trase către el în aşa fel încât acum era sprijinită de el, clătinându-se lipsită de echilibru, şi o *sărută*.

Toate simţurile i se deschiseră către el, ca luate de furtună. Aproape că putea să audă trosnetul focului iadului în timp ce acesta o învăluia, îi învăluia, acoperindu-i împotriva adierii vântului, a şoaptei copacilor şi a mirosului ierbii. Lumea se redusese la Penelope şi Noah, şi nimic altceva nu mai exista.

În mod prostesc, îşi deschise braţele pentru el, ridicându-şi mâinile pe umerii lui, strângându-l şi savurând senzaţia muşchilor care se încordau sub degetele ei. Îşi desfăcu buzele pentru el. Îşi deschise trupul pentru el. Şi îl

dori cu la fel de multă ferocitate ca el.

Încheie sărutul gurii ei, dar nu termină cu ea. Degetele i se înfipseră în fundul ei; o ridică.

Ea nu avu nevoie de niciun fel de îndemn, pentru că instinctul şi dorinţa o conduceau acum. Îşi înfăşură picioarele în jurul taliei lui şi braţele în jurul umerilor.

El merse până la cea mai mare ramură de stejar, una care săruta pământul, şi o aşeză în furca în care măreaţa ramură se împărţea în două.

Era un cuib din frunze, o promisiune de intimitate verde în mijlocul naturii. Era în siguranţă, copacul susţinând cea mai mare parte a greutăţii trupului ei, scoarţa aspră fiind lipită de blugii ei şi, în acelaşi timp, ea era lipită de trupul lui, de erecţia lui – iar acela era exact locul în care îşi dorea să fie.

El îi sărută pleoapele, obrajii şi lobii urechilor. Îşi mişcă şoldurile, lipindu-se de ea.

Se înfruptă din gâtul ei până jos, la primul nasture închis al cămăşii ei.

Mai jos, se mişcă ritmic, cu precizie, apăsându-se în despicătura trupului ei. Îi sărută din nou buzele, îi mângâie sânii prin sutien şi îşi trecu degetul mare peste sfârcurile ei.

Iar ritmul acela continuă iar şi iar, necruţător, chinuind-o. O privi în ochi.

— Dacă ai fi goală, ai avea orgasm, chiar aici, sub cerul albastru. Zâmbi, zâmbetul strâmb al unui pirat. A, stai... nu este nevoie să fim goi. Vei avea orgasm oricum.

— Nu.

— Ba da, Penelope. Îţi promit! Vei ajunge la orgasm.

— Nu.

Nu dorea. Genul acesta de orgasm, aici, în braţele lui, în aer liber, unde oricine putea să vină şi să îi vadă; era jenant. Şi în vreme ce el deţinea controlul? Nu. Nu dorea

să îi cedeze această putere.

— Nu, spuse ea din nou.

Dar nu numai inima ei era singuratică; trupul ei era şi el singur. Îl neglijase, îi ignorase nevoile, iar acum...

El era atât de precis, ţintind anume locul potrivit, şoptind în urechea ei:

— Da, Penelope. Dă-ţi drumul! Acum. Am nevoie să ai orgasm pentru mine. Ştiu că eşti atât de aproape.

Îi mai deschise doi nasturi de la cămaşă. Pipăi cu degetul încuietoarea din faţă a sutienului, o deschise şi se folosi de degete pentru a-l desface larg.

Uitase cât de lungi erau degetele lui şi cât de eficiente erau mâinile lui mari când venea vorba să îi ofere plăcere. Uitase că erecţia lui putea să fie atât de tare, atât de fierbinte şi de prezentă dedesubtul prea multor straturi de haine.

Nu avusese niciodată ocazia să îşi dea seama că putea spune „nu" şi, în acelaşi timp, să îşi folosească picioarele pentru a-l ţine strâns, sau că avea să se frece de el fără să se gândească la altceva decât la a face sex. Cu el.

Ştiu doar că, atunci când el îi cuprinse în palmă sânul gol, îl ridică la gură şi îi supse cu putere sfârcul, atinse orgasmul. Flăcările iadului o învăluiră, arzând-o până ajunse cenuşă. Îşi înfipse degetele în spinarea lui. Icni şi trupul ei pulsă lipit de trupul lui. Scoase un strigăt. În *sfârşit*.

Iar el îşi ridică gura de pe sânul ei, îi apăsă faţa pe pieptul lui şi îi înăbuşi sunetele în cutele cămăşii sale.

Simţi miros de apret. Bumbac. Noah.

Bergamotă. Şi pucioasă.

Vag, undeva într-un cotlon al minţii ei, ştia că mai târziu avea să fie jenată. În clipa aceea însă, nu exista decât satisfacţie totală şi deplină.

Şi valul puternic al dorinţei lui care o inunda.

El tânjea după ea, da. Dorea să fie înlăuntrul ei. Dar în clipa de faţă avea grijă de ea, îmbrăţişând-o, încurajând-o, atingând-o, mângâind-o.

Da, plăcerea ei îi oferea şi lui plăcere.

Când Penelope termină, când orgasmul se mai domoli şi ea rămase fără vlagă în braţele lui, Noah o aplecă pe spate până când rămase dependentă de el pentru a-şi păstra echilibrul. Îşi trecu mâna în sus, până la gâtul ei, şi o ţinu până când ea îşi ridică privirea în ochii lui.

— Civilizaţi? îşi lipi de trupul ei erecţia încă puternică. Tot ce-mi doresc este să mă culc cu tine, să te regulez, să ajung la orgasm şi să termin în tine, să te fac a mea până când nu-ţi mai poţi aminti nici un alt bărbat, nici o altă viaţă decât pe mine şi viaţa mea.

Ea scânci, vorbele lui dând naştere unei scurte re” plici de orgasm. Aşteptă până când ea termină, apoi continuă:

— Aşa că nu-mi vorbi mie despre a ne purta civilizat. Nu există nimic civilizat când vine vorba de tine şi de mine.

Ea îl auzi, îl privi, îl absorbi. Îşi dori tot ceea ce el îşi dorea. În cele din urmă, şopti:

— De ce nu putem avea toate acele lucruri? De ce nu putem face sex?

El zâmbi. Nu fu un zâmbet vesel.

— Pentru că nu e timp.

O ajută să coboare de pe craca copacului. O sprijini în timp ce îi închise sutienul şi îi încheie nasturii cămăşii. O ţinu în braţe...

— Nu te uita la mine în felul ăsta, îi şopti. Ochii tăi sunt atât de mari şi de căprui, rugându-mă, iar tu mă faci să-mi doresc mai mult decât îndrăznesc să apuc. Îşi umezi buzele. Te-am adus aici ca să izgonesc amintiri, nu să le construiesc. Şi... nu e timp, repetă el, apoi atinse nasturele închis de la gulerul cămăşii ca şi cum făcuse un legământ de celibat.

— Noah...

Penelope îi dădu la o parte de pe frunte şuviţele mătăsoase de păr, îi atinse obrazul cu vârfurile degetelor, îi urmări tandru conturul buzelor... şi îi dărui un zâmbet cu subînţeles.

— De fapt, nu ar dura foarte mult.

El izbucni într-un hohot de râs, apoi deveni serios, încă o dată, fu arzător, incinerând-o cu privirea lui avidă.

— Prima oară nu. Dar, odată ce te-aş avea sub mine, restul lumii ar putea să se ducă dracului. Iar eu m-aş duce în iad pentru că aş uita. Prinzându-i mâna, apăsă un sărut în palma ei şi îi îndoi degetele peste el. Nu, Penelope. Mi-ai distras deja atenţia şi m-ai pus la încercare. Timpul dispare chiar şi în timp ce alerg ca să-l prind din urmă.

Nu înţelese ce voia el să spună. Ochii lui erau sălbatici, iar vorbele îi păreau lipsite de coerenţă.

— Noah, ce se întâmplă?

— Nimic. Am avut zece ani să mă pregătesc pentru asta. N-are niciun rost să mă smiorcăi pentru felul în care se termină. O prinse de cot. Eşti destul de stabilă ca să stai în picioare?

Ea încuviinţă din cap.

— Trebuie să fac o plimbare. Făcu semn către partea de jos a trupului său. Nu sunt demn să-mi fac apariţia într-o societate *civilizată*.

Şi, pur şi simplu, se îndepărtă de-a lungul aleii ieşind din raza ei vizuală.

Nu îşi dădea seama de ce era surprinsă. La urma urmei, acesta era lucrul la care el se pricepea: să plece.

Sarah, June, Annie, Brooke, Chloé şi Bao – precum şi Ritter – ieşiră din sufragerie, unde se adunaseră în jurul marii ferestre.

Eli, Rafe şi DuPey ieşiră din dormitorul lui Sarah, unde se adunaseră în jurul acelei ferestre.

Se întâlniră cu toţii în hol.

— Ei, *aşa se* face, declară Annie.

— Îhî, fu de acord June.

— Nonna, ai prea multe frunze în copacul ăla, zise Rafe. N-am putut să *vedem*.

— Curtea din faţa casei mele nu este un spectacol erotic, zise Sarah pe un ton înţepat.

— Nu. La naiba! Eli izbucni în râs şi îşi vârî mâna pe după braţul lui Chloé. Aş zice că focul din Noah nu a fost niciodată stins.

— Nu, spuse gânditoare Sarah. Ceea ce mă face să mă întreb – încă o dată – de ce a lăsat-o să plece?

Chloé trecu la următorul nivel logic.

— Şi de ce o părăseşte acum?

Capitolul 33

Noah merse pe aleea şerpuită a Nonnei ca un bărbat care fugea de demonii săi. Dar era imposibil să îi lase în urmă.

Atinse gulerul care îi ascundea osânda.

Ce fusese în mintea lui, să o răpească pe Penelope ca un pirat plecat după pradă? Nu putea să dea vina pe alcool – nu băuse decât o bere şi nici măcar nu o terminase. Şi cu toate acestea, de îndată ce o văzuse intrând în bucătăria familiei lui, fusese îmbătat de dorinţă. Nu doar pentru sex. Lucrul acesta era prea uşor. Ci pentru anii în care trăiseră departe unul de celălalt, când ar fi putut să fie împreună, pentru mesele pe care nu le avuseseră acasă la Nonna, pentru copiii pe care i-ar fi avut, pentru certuri şi împăcări, râsete şi iubire.

Avea un creier. Nu avusese niciodată nevoie să îl folosească mai mult decât avea nevoie să o facă acum.

Din nefericire, avea şi un penis.

Şi în trupul lui avea sânge doar cât să îl alimenteze fie pe unul, fie pe celălalt.

Putea să *gândească*. Sau putea să aibă *pofte trupeşti*. Nu ambele. Nu în acelaşi timp.

Şi avea cu disperare nevoie să gândească. De îndată ce cina urma să ia sfârşit şi putea să evadeze, avea să se întoarcă acasă, să lucreze la proiectul său. Era unul delicat. Necesita fiecare fărâmă din atenţia lui. Primele lui două săptămâni zburau rapid. Îi spusese lui Penelope că nu era timp. Fusese serios.

Liesbeth nu îl cunoştea. Nu îl înţelegea. Îşi imagina că, întrucât fusese crescut într-un mediu iubitor de către oameni onorabili, nu era ca ea.

Totuşi, în circumstanţele corecte, *era* ca ea. Sângele ţarilor îi curgea prin vene. Putea să fie crud? Putea să fie nemilos? O, da!

Liesbeth nu îşi dăduse seama că, dacă el nu avea să găsească sticla aceea, dacă treceau 14 zile şi timpul lui lua sfârşit, nu avea să moară de unul singur. Nu avea de gând să moară şi să îi lase pe ţăcănita lui de mamă criminală şi pe familia depravată a acesteia să îi ameninţe pe Nonna, pe Rafe, Brooke, Eli şi Chloé. Şi pe Penelope, care îşi găsise un loc de muncă alături de Rafe şi Brooke.

Poate că Noah avea să se ducă în iad.

Dar, pentru numele lui Dumnezeu, urma să aibă însoţitori.

Plimbarea sub soarele după-amiezii târzii, în susul şi în josul dealurilor, dincolo de pajiştea şi copacii din curtea Nonnei, dincolo de podgoriile plantate de primii membri ai familiei Di Luca la începutul celui de-al XX-lea secol... ar fi trebuit să îl fi calmat.

Totuşi frustrarea îi clocotea în vene, iar el nu putea să îndure. Nu îşi putea aminti de copilăria lui petrecută aici, sub razele soarelui. Nu îşi putea aminti de orele petrecute

ţinându-se după bunicul lui, învăţând să taie viţa-de-vie. Nu îşi putea aminti de zilele petrecute alături de fraţii săi, căţărându-se în copaci şi jucând baseball, îşi amintea de momentele fericite ale copilăriei sale printr-un văl cenuşiu de suferinţă: suferinţă pentru faptul că nu le preţuise, că nu înţelesese cât de rare şi de scurte aveau să fie acele zile.

Cum de era posibil ca Penelope să se afle aici, nemaifiind fata care îi aprinsese dorinţa, ci o femeie inteligentă şi plină de încredere?

La naiba!

La naiba!

Dorea, poftea, tânjea… şi nu putea avea.

Cu nouă ani în urmă, nu avusese niciun drept să o implice în soarta lui jalnică şi totuşi fusese tânăr şi năvalnic şi nu fusese în stare să îi reziste.

De atunci, ea pierduse un soţ şi o mamă. Ce fel de nemernic ar fi sărit pe ea acum, folos indu-se de alinarea iubirii ei pentru a-şi linişti temerile pentru ca apoi, într-o manifestare violentă şi sângeroasă, să o abandoneze din nou în braţele singurătăţii?

Nu putea. Nu avea să o facă.

Totuşi, fusese în aceeaşi încăpere cu ea preţ de mai puţin de cinci minute şi o târâse afară pentru că ea făcuse o singură remarcă sarcastică.

Civilizaţi. *Civilizaţi*. Nici într-o mie de ani!

O sărutase cu toată dorinţa feroce care exista înlăuntrul lui şi, după o împotrivire de o secundă, ea cedase cu graţie şi pasiune.

Apoi... *Nelinişte*, şoptise ea. Îi recunoscuse neliniştea.

Cum era posibil aşa ceva? Cum putea ea să îl citească cu atâta iscusinţă?

Pentru că ea era sufletul lui pereche, desigur. Îşi dăduse seama de asta de prima dată. Dar ce destin nemilos o

trimisese din nou aici acum?

Oare soţul ei ajunsese până la rezerva aceea ascunsă a sufletului aflată înlăuntrul ei? îşi îngropase emoţiile atât de adânc, fata aceasta care fusese crescută în mahalalele din Los Angeles. Suferise de mică, sub dominaţia bunicului ei, când numai acestuia îi fusese permis să se înfurie ori să strige. Apoi ea fugise, ea şi mama ei într-un alt loc, în care putea fi ce îşi dorea... dacă se integra.

Ea îşi învăţase lecţia şi acum se prefăcea că focul moştenirii ei latine nu exista şi că se integrase.

Dar pasiunile ei îl atrăseseră, dezlănţuiseră focul din el, până când devenise nebun să o atingă, să o aibă, să o iubească în toate felurile în care un bărbat putea iubi o femeie. Dacă ar fi putut să-i scoată hainele chiar acolo, în copacul acela – în afurisitul acela de copac! – ar fi făcut-o. Ar fi iubit-o. Şi acum nu ar merge cu o erecţie de dimensiunea acelui trunchi de copac.

Numai că ar fi mers, pentru că, odată ce ar fi avut-o... ar fi dorit-o din nou.

Trebuia să îşi amintească că se afla aici, mergând pe jos cei trei kilometri de drum, în încercarea de a-şi distrage atenţia. Avea nevoie să înceteze să se mai gândească la Penelope, la părul ei negru moale, la pielea ei măslinie şi la acei ochi care vorbeau sufletului lui...

Absorbit cum era în amintirile lui legate de Penelope, nu dădu atenţie împrejurimilor... până când Hendrik păşi din spatele unui copac.

Capitolul 34

Noah se opri. Dorinţa carnală dispăru. Sângele îi năvăli în creier, iar el se folosi de arma pe care o poseda din abundenţă: inteligenţa.

— Vai! Tocmai mă gândeam la o puţă, şi iată-te!

Chipul lui Hendrik se încreţi, nedumerit.

— Este ca şi cum Dumnezeu ştia că aveam nevoie de un sac de box şi mi te-a aruncat în cale.

Hendrik înţelese asta şi zâmbi larg.

— Doreşti să te baţi, tinere văr?

Mda, uriaşul încă credea că Noah era acelaşi puţulică slab şi naiv de prima oară.

— Nu încă. Ce cauţi aici?

— Te supraveghez. Doream să mă asigur că porţi colierul drăguţ pe care Brigetta l-a făcut pentru tine.

În cei zece ani de când Noah îl văzuse ultima oară, Hendrik devenise mai mare, ochii săi verzi se micşoraseră, iar pumnii îi deveniseră mai cărnoşi. Într-una dintre ultimele trei zile, îşi vopsise în blond vârfurile părului său negru scurt. Era îmbrăcat în negru din cap până în picioare: cămaşă neagră, blugi negri, ghete mari negre care ascundeau arme pe care Hendrik ştia foarte bine cum să le mânuiască. Răutatea... era aceeaşi. Hendrik era rău până în măduva oaselor şi, în urmă cu zece ani, Noah îl urâse aşa cum nu urâse niciodată o altă persoană.

Nu văzu niciun motiv pentru care să se răzgândească acum.

— Dacă n-aş purta colierul, nu mi-aş purta capul pe umeri. Nu-i aşa?

— Exact, zise Hendrik cu tărăgănatul lui accent scandinav. Nu ştiu niciodată dacă, atunci când mătuşa Liesbeth discută cu oamenii, le explică lucrurile aşa cum trebuie. Ca un soldat aflat în misiune, avea faţa, gâtul şi dosul palmelor mânjite cu noroi. Îmbătrâneşte, ştii? Nu mai este chiar la fel de ageră cum obişnuia să fie.

— Cred că ar trebui să-ţi exprimi îngrijorările în faţa ei, îl sfătui Noah. Poate ar fi în stare să te linişească.

Zâmbetul lui Hendrik se transformă într-o încruntare şi înaintă, lipindu-şi pieptul de cel al lui Noah. Era cu cinci

centimetri mai înalt şi cântărea cu 15 kilograme mai mult.

— Nu te-am plăcut niciodată. N-am putut niciodată să-mi dau seama dacă erai prost sau sarcastic.

— Oricine este sarcastic cu tine ar trebui să fie prost.

„Dar numai dacă ai înţelege”.

Hendrik încercă să înţeleagă şi, când nu fu în stare, îl lovi pe Noah în piept cu pieptul său. Noah se dădu înapoi împleticindu-se.

— O parte din muşchii aceia cu care obişnuiai să te lauzi... nu mai sunt muşchi. Cu un glas plin de îngrijorare prefăcută, întrebă: Hendrik, te-ai delăsat?

— Pot încă să te strivesc cu un singur pumn.

Hendrik îşi ridică mâna şi, chiar în faţa chipului lui Noah, îşi închise degetele. Îşi vârî pumnul sub nasul lui Noah.

„Vom vedea... dar nu astăzi”.

— Cum ai intrat pe proprietate?

— Paza este bună. Hendrik dădu aprobator din cap. Executată în mod expert. Dar Grieta m-a învăţat câteva trucuri pentru a dezactiva alarme de securitate.

— Deci tu ai fost acasă la fratele meu.

Hendrik zâmbi larg, arătându-şi dinţii mari.

— Eu şi ceilalţi eram plictisiţi.

— M-am gândit eu. Noah privi împrejur. Nu se zărea niciunul dintre oamenii lui Rafe. Ce s-a întâmplat cu echipa de securitate pe care am pus-o să patruleze pe proprietate? Vocea îi deveni mai aspră. N-ai omorât pe nimeni, nu?

— Nu. Asta ar fi distractiv, dar nu şi propice pentru succesul misiunii noastre.

Hendrik zâmbi batjocoritor; în mod limpede, acelea erau cuvintele lui Liesbeth.

— Supravegherea video este bună numai atât pe cât sunt de buni oamenii care privesc. O mică diversiune şi pornesc după urma greşită.

— Aşadar, ai stricat alarmele şi ţi-ai bătut joc de paznici. Frumos.

Un lucru pe care trebuia să i-l spună lui Rafe.

— De ce? Ce rost are să-mi bat capul? Nu doar de distracţie. Ce cauţi cu adevărat aici?

Mulţumit de faptul că îşi impusese punctul de vedere, Hendrik spuse:

— Obişnuiai să vorbeşti. Când credeai că suntem prieteni. Îţi aminteşti? În legătură cu petrecerile de duminică ale bunicii tale, cu toţi prietenii ei. Doream să văd. Sunt câteva fete drăguţe în casa aceea.

Noah fu cutremurat de un fior. Hendrik agresa pe oricine era mai slab, dar cu femeile… adora să le abuzeze, din punct de vedere mintal şi fizic.

Brooke. Chloé. Bao.

Penelope.

— Ai putea să mă inviţi săptămâna viitoare, continuă Hendrik. Să mă prezinţi ca prietenul tău.

— *Mamei mele* nu i-ar plăcea asta, spuse Noah, lăsând spaţiu după fiecare cuvânt.

— Nu este nevoie ca *mama ta* să afle, îl imită Hendrik.

Aşadar, se furişa prin spatele lui Liesbeth?

Da, Noah avusese dreptate să devină nervos cu Hendrik şi gaşca în oraş.

Într-o decizie luată într-o secundă, Noah îşi încleştă privirea cu cea a lui Hendrik şi duse mâna la spatele colierului său.

— Ce faci? întrebă Hendrik şi îl apucă pe Noah de mână.

— Îmi voi tăia colierul. Mai bine îmi explodez capul decât să aduc un porc olandez ca *tine* în casa familiei mele.

Hendrik strivi degetele lui Noah.

— Nu sunt olandez. Sunt nobil. Sunt rus. Şi te voi ucide. Abia aştept să te omor. Înainte ca toate astea să ia sfârşit, te voi sfâşia în bucăţi.

Când oasele tari ale încheieturilor degetelor de la ambele mâini se frecară, Noah se împotrivi şi îşi înghiţi un geamăt.

— Lasă-mă să-mi scot zgarda şi să te scutesc de probleme.

Hendrik strânse mai tare mâna lui Noah, apoi o aruncă într-o parte.

— Liesbeth ar crede că te-am obligat.

Da. Poate că Hendrik o dispreţuia cu voce tare pe Liesbeth, dar se temea încă de ea. Noah îşi cuprinse iute mâna care i se umfla.

— În Olanda, mai târziu... Mama m-ar fi pus pe mine la conducere. Dacă aş fi rămas cu banda, eu aş fi înăuntru. Iar tu ai fi afară.

Hendrik ridică vocea.

— Nu-i adevărat.

Noah îl tachină:

— Sunt fiul lui Liesbeth. În vara aceea am învăţat multe. Într-un an sau chiar mai puţin, aş fi putut învăţa tot ce ţie ţi-a luat o viaţă să înveţi. Pentru că eu sunt mai deştept. Aş putea obţine slujba într-un minut.

Hendrik se năpusti şi fu rapid.

Noah blocă pumnul lui Hendrik ridicând un braţ, apoi îl lovi înapoi cu o lovitură în gât.

Capul lui Hendrik se dădu pe spate şi el se îndepărtă împleticindu-se şi tuşind.

Se auzi cineva strigând.

Noah aruncă o privire de-a lungul drumului şi văzu doi bărbaţi venind pe după curbă, alergând în susul dealului către ei: Gary Pantofarul, unul dintre angajaţii lui Rafe, unul dintre paznicii care patrulau în perimetrul proprietăţii Nonnei, şi un bărbat mai în vârstă care părea... familiar.

Hendrik îşi reveni.

— Te omor acum, zise el cu glasul răguşit şi se pregăti

să atace.

— Martori, Hendrik. Martori.

Noah arătă cu degetul.

Hendrik se opri. Se uită. Îl văzu pe cel mai tânăr dintre cei doi bărbaţi mărind viteza, băgând mâna în haină şi scoţând un pistol. Hendrik rămase cu pieptul gâfâind şi ochii roşii fixaţi asupra lui Noah.

— Te omor, repetă el.

— Dar atunci nu va mai exista nicio şansă să-mi explodeze capul, îl luă în derâdere Noah.

Gary Pantofarul se apropia, strigând şi arătând pistolul.

— Îţi voi smulge capul de pe umeri.

Hendrik se întoarse şi o luă la fugă în podgorie.

Gary se opri. Vorbi în staţia de emisie-recepţie prinsă pe umărul său. Apoi alergă după Hendrik strigând şi, când Hendrik mări viteza, Gary trase.

Hendrik se clătină.

La naiba! Purta o vestă antiglonţ.

Noah privi cum acesta efectuă manevre de evitare: se lăsă pe vine şi se mişcă în zigzag printre viţele-de-vie.

„Orice misiune are potenţialul de a merge prost, Noah. Întotdeauna să ai plănuite mai multe căi de scăpare”. Glasul mamei sale îi răsună în minte în timp ce îl privea pe Hendrik aruncându-se într-o viroagă care îşi tăia calea prin peisaj şi ajungea în cele din urmă în râu.

Gary îl urmă.

Noah aruncă o privire de-a lungul drumului, către bărbatul mai în vârstă. Acesta încetinise şi acum mergea.

Noah nu ar fi trebuit să fi blocat lovitura lui Hendrik. Nu ar fi trebuit să îl lovească înapoi cu pumnul. Ar fi trebuit să îl lase pe respingătorul său văr să creadă că îşi pierduse toată îndemânarea în luptă. Dar adevărul era că Hendrik era extrem de furios. Ar fi putut să îl ucidă. Era de preferat ca Hendrik să îşi dea seama că Noah mai ştia încă să lupte

decât să moară prea devreme.

Greşeala lui Noah fusese în primul rând că îl luase peste picior pe Hendrik. În mod obişnuit, avea un corn trol de sine excelent, dar încă de când apăsase încuietoarea acestui afurisit de colier, încă de când îşi auzise ceasul anunţând ora 15.37 în trei rânduri diferite... fusese foarte conştient că moştenise acele gene necivilizate ale familiei Propov.

Îi venea să îl omoare pe Hendrik.

Dorea să îi aducă pe mama sa şi banda ei în faţa justiţiei.

Dorea să facă sex cu Penelope îndelung, încet şi în tihnă.

Şi dorea să le facă pe toate înainte ca micuţa bombă de la gâtul lui să explodeze.

Avea de gând să aibă succes în două dintre cele trei ţeluri ale sale.

Dar în clipa aceea... în timp ce bărbatul mai în vârstă urca dealul către el, suflând cu greu, înalt, chipeş şi prefăcându-se cât putea el mai bine că era îngrijorat, Noah ştiu că aveau şi alte probleme.

Ce sincronizare! Tocmai persoana de care nu aveau acum nevoie aici.

— Noah! strigă bătrânul. Eşti bine?

— La naiba, zise Noah cu un sentiment profund şi se grăbi către el. Tată, ce dracu’ cauţi aici?

Capitolul 35

Penelope merse clătinându-se de la stejarul din curtea lui Sarah până la scările verandei, le urcă şi se prăbuşi în balansoar.

O, desigur. Putea să meargă înăuntru şi să dea cu ochii de o duzină de perechi de ochi care îl văzuseră pe Noah

târând-o afară ca un om al peşterii care îşi târa perechea. Aceştia se întrebau cu siguranţă ce se petrecuse între ea şi Noah. Cu siguranţă că făceau speculaţii şi râdeau pe înfundate, imaginându-şi un ritual de împerechere între doi oameni maturi care trebuia să se termine cu bine.

Dar ea şi Noah erau blestemaţi. Fusese dornică să se culce cu el – nu doar fusese dornică, ci avusese o nerăbdare orgasmică. El refuzase. Ea sugerase chiar şi o partidă rapidă. Iar el plecase, spunând că nu era timp.

Avea timp să joace pocher, dar nu şi să îşi facă de cap.

Serios. Nu avea nevoie de o casă care să cadă pe ea. Înţelesese mesajul: el nu o dorea.

Dar – oftă – el spusese că da. Şi păruse atât de sincer, atât de plin de acea *năzuinţă* seducătoare, iar ea văzuse atât de multă nelinişte în el...

Cedase cu uşurinţă. Ştia asta. Era jenată din cauza asta. Toate intenţiile ei nobile şterse de sentimentele aparent sincere ale unui bărbat. Ba pe deasupra, sentimente contradictorii.

Nelinişte.

Şi năzuinţă.

Acele sentimente... o făceau să îşi dorească să îl aline, să îl îmbrăţişeze şi să îl iubească până când el devenea din nou acel Noah încrezător, arogant şi încrezut pe care ea îl adora.

Cu un oftat, se aplecă înainte, îşi puse coatele pe genunchi şi îşi cuprinse capul în mâini.

Orgasmele erau nişte lucruri ciudate. Lăsau o femeie în lacrimi, tremurând, nesigură, având nevoie de mai multă emoţie şi dorind ca aceasta să fie adevărată. Să fie singură după aceea... era foarte neplăcut.

Orgasmul la care o obligase Noah o lăsase să se simtă mai singură decât se simţise vreodată şi foarte bucuroasă că a doua zi urma să meargă cu doamna Marino în casa lui

Joseph Bianchin pentru a-l înfrunta pe bărbatul care îi era tată.

Penelope îşi înălţă capul şi surâse.

Numai o singură rundă cu Domnul Minune, Noah Di Luca, putea să o facă să ia în considerare confruntarea cu nemernicul ei de tată pentru a scăpa de stres. Pe de altă parte, poate că Noah îi făcuse un favor – nu avea să accepte nicio prostie nici din partea bătrânului.

După ce vorbea cu Bianchin, avea să ştie mai bine cum să continue cu viaţa ei. Da, se angajase să termine proiectul pentru Brooke Di Luca, dar, dacă Bianchin o îmbrăţişa pe Penelope şi o proclama ca fiind fiica lui, ea avea să ia în considerare posibilitatea de a-şi înfige rădăcinile în acest oraş şi de a se confrunta cu Noah aşa cum trebuia.

Dacă Bianchin o respingea, aşa cum se aştepta pe deplin din partea lui, ea urma să privească această vizită ca pe o slujbă temporară şi să fie extrem de atentă să nu îşi facă prieteni, să nu se alăture acestei comunităţi şi să nu îşi caute o casă.

Acesta era un plan bun pentru că în săptămâna care urma, dintre toate, avea nevoie să se îngrijească de ea însăşi.

Recunoscu ironia de a-l vedea pe tatăl ei acum. Îşi dădu seama că momentul putea să distrugă vălul subţire al stăpânirii de sine şi să îi dea în vileag sentimente încă noi şi nevindecate.

Scânci uşurel.

Îşi îndreptă spatele şi împingând cu degetul de la picior în podea, dădu vânt balansoarului. În timp ce se legăna, ţinu în sinea ei o predică pe care o rostea din ce în ce mai des.

Miercuri se împlinea un an de când se întâmplase, dar nu trebuia să se gândească la asta ca la o aniversare.

Aniversările se sărbătoreau. Miercurea aceasta nu era o sărbătoare. Era... un moment de reculegere, iar apoi trebuia să meargă mai departe.

Totuşi, nimic nu o convingea că, atunci când urma să sosească ziua, nu avea să se prăbuşească. Nu dorea să înfrunte suferinţa care o aştepta. Nu credea că era doar o săptămână, doar o zi, o oră, un moment... pentru că momentul acela o schimbase pentru totdeauna, o frânsese pe scaunul de tortură al suferinţei.

Trebuia să îşi amintească unde se afla, să găsească o cale de a opri parada amintirilor dureroase, să îşi folosească stăpânirea de sine şi seninătatea, pentru că...

Prin uşa de plasă auzi sunetul de paşi care fugeau.

Uşa de plasă se deschise. Bao ţâşni din casă. Uşa se trânti în urma ei. Penelope privi cu uimire cum Bao sări câte două trepte coborând de pe verandă şi alergă de-a lungul aleii.

Ce se petrecea?

Penelope aşteptă.

Nu se mai întâmplă nimic altceva.

Se relaxă din nou în scaunul ei. *Control de sine*... *Seninătate*...

Apoi – alţi paşi alergară pe coridor. Rafe se năpusti afară din casă. Sări treptele dintr-o singură săritură şi o luă la goană după Bao.

Penelope se ridică în picioare şi privi lung în urma lor.

Ce se întâmpla?

Umbrele se lungeau; seara îşi aruncă primele umbre peste curte. Penelope văzu doi bărbaţi venind pe alee. Îi văzu pe Bao şi pe Rafe întâmpinându-i. Se opriră şi discutară; apoi Rafe şi Bao alergară mai departe.

Bărbaţii continuară să vină înspre ea.

Unul era un bărbat mai în vârstă. Nu putea să îl vadă bine, dar îi părea oarecum familiar.

Celălalt... era Noah.

Nu dorea ca acesta să o vadă în halul acesta. Nu dorea ca el să îşi vâre nasul în trecutul ei. Nu era nevoie ca această suferinţă să fie împărtăşită. Şi, dacă fusese în stare să recunoască neliniştea lui, era posibil ca şi el să o poată recunoaşte pe a ei.

Oamenii dinăuntru cu siguranţă aveau să fie mai îngrijoraţi de orice urgenţă era cea care îi făcuse pe Bao şi pe Rafe să zboare din casă decât de chipul pătat de lacrimi al lui Penelope. Şi, oricât de neplăcut ar fi fost să dea ochii cu ei, era o nimica toată în comparaţie cu faptul că trebuia să dea ochii cu Noah.

Întinse mâna către uşa de plasă.

Încă o dată aceasta se deschise şi DuPey ieşi, cu o înfăţişare severă şi vorbind la telefon. Abia aruncă o privire către ea şi, coborând treptele, se îndreptă către maşina de poliţie.

Cuvântul *crimă* îi pluti pe neaşteptate prin minte, iar Penelope aruncă din nou o privire în urma ei.

Noah şi bărbatul mai în vârstă se îndreptau cu paşi hotărâţi către ea, ca nişte bărbaţi care aveau o misiune.

Prinse uşa de plasă şi se grăbi să intre iute.

Trecu în viteză pe lângă living, unde Chloé şi Annie se prefăceau încordate că se uitau la meciul de baseball, de sufragerie, unde Eli aşeza masa şi privea spre coridor, şi pe lângă baie, unde Penelope o întâlni pe Brooke care ieşea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Brooke cu voce scăzută.

— Nu ştiu, dar bănuiesc că nu e de bine.

Penelope intră în bucătărie.

Sarah şi June o întâmpinară destul de calme, dar Sarah scoase mâncarea din frigider şi i-o dădu lui June, iar June o duse în sufragerie şi o puse pe masă în tăcere. Păreau să se chinuie să audă voci şi împuşcături afară sau o voce

liniştitoare. Ca toţi cei aflaţi în casă, făceau un lucru în vreme ce erau neliniştiţi în legătură cu un altul.

Sarah se concentră asupra lui Penelope.

— Eşti bine, dragă?

— Sunt bine.

Probabil că Penelope nu păruse prea convingătoare, pentru că Brooke o bătu uşurel pe umăr.

— Nu-l lăsa pe Noah să te afecteze, zise ea absentă; apoi, cu o spaimă sporită, o întrebă pe Sarah: Ce s-a întâmplat?

Sarah răspunse:

— Bao avea dreptate. Este un intrus pe proprietate. Acum verifică.

— Vine un străin cu Noah, le spuse Penelope.

Uşa de la intrare se trânti. Se auziră paşi venind către bucătărie.

— Oricine este cu Noah nu este intrusul, cu siguranţă, spuse June.

Auziră zarva vocilor din living, apoi din sufragerie. Sarah şi June, Brooke şi Penelope se întoarseră către intrare. Penelope continuă:

— Este un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat cu o cămaşă de golf albastră, pantaloni de pânză, înalt, cu un fizic grozav şi păr negru cu şuviţe argintii... O frământă din nou o amintire ştearsă. Chiar simt că ar trebui să îl recunosc...

Noah şi bărbatul mai în vârstă intrară în bucătărie.

Chipul lui Sarah se lumină. Lui Brooke i se tăie respiraţia. Lui Penelope îi veni să intre în pământ. Simţea că îl cunoştea?

Bineînţeles că da. Dăduse bani ca să îl vadă în cinematografe şi îl privise la televizor.

Era faimos. Era o vedetă de cinema. Era Gavino Di Luca cel chipeş, care îmbătrânise cu graţie, mult căutatul Gavino Di Luca, fiul lui Sarah, tatăl lui Eli, al lui Rafe şi al

lui Noah şi posibil cel mai atrăgător bărbat în viaţă.

Capitolul 36

Ochii Nonnei se luminară. Îşi desfăcu braţele.

— Dragul meu băiat!

Ea şi Gavino se întâlniră în mijlocul bucătăriei şi se îmbrăţişară cu ceea ce părea în mod sincer afecţiune.

Noah bănuia că aşa era. Cu siguranţă că Nonna îşi iubea fiul. Iar Gavino era superficial ca o băltoacă, dar, atât cât putea el să iubească, îşi iubea mama.

Gavino îi sărută obrajii, zâmbi şi spuse:

— Ţi-am făcut o surpriză?

— Foarte mare! De ce nu ne-ai spus că aveai de gând să vii?

— Nu voiam să-ţi dau bătăi de cap. Abia te-ai recuperat. Chipul îi deveni serios. Ţi-ai revenit, da?

— Sunt bine, zise ea.

Gavino îşi lăsă capul pe o parte, întrebător.

— Serios, zise ea. Sunt bine. Nu-ţi face griji, Gavino!

Eli intră din sufragerie, încruntat. Părea să considere, la fel ca şi Noah, că sosirea tatălui lor era suspectă.

Chloé veni pe urmele ei, cu ochii mari cât farfurioarele aţintiţi asupra lui Gavino. Penelope nu îşi luase privirea de la el din momentul în care acesta intrase în încăpere. Pentru că Gavino era tot ceea ce o femeie dorea să fie un star de cinema: chipeş, prezentabil şi fermecător. Până şi Noah trebuia să admită că Gavino deţinea monopolul farmecului.

Pe ecran, Gavino radia charismă. Totuşi filmul micşora spectrul personalităţii lui. În persoană, atunci când zâmbea, aerul din jurul lui se încălzea. Când se încrunta, norii acopereau soarele. Când îşi îmbrăţişa mama, toate femeile suspinau la vederea evidenţei devoţiunii sale filiale

– şi nu mai conta că rămăsese la filmări în vreme ce Nonna se recupera în urma unui braţ rupt şi a unei lovituri la cap, fiind prea dedicat carierei sale pentru a-şi abandona filmul în curs ca să stea de veghe la căpătâiul mamei sale.

— Ar fi trebui să vin când ai fost atacată.

Gavino se încruntă şi afişă cea mai convingătoare expresie vinovată pe care o avea.

Noah şi Eli dădură din cap, aprobând. Nonna se încruntă înverşunată.

— Prostii! Ce-ai fi putut să faci? Nu eşti medic. Şi aveai un film de terminat. Ar fi costat producţia o avere dacă ai fi venit. Ţi-ai terminat filmul?

— E ca şi terminat, spuse Gavino cu vizibilă satisfacţie. Numărul 38 şi am fost vedetă în 30 dintre ele. E o muncă de care pot să fiu mândru!

Cu umerii lăsaţi, Noah se lipi de perete şi îşi dădu ochii peste cap. Slavă Domnului că tatăl său nu petrecuse *prea* mult timp interesându-se de sănătatea Nonnei. Evident, era mai important să se laude cu realizările lui lumeşti.

— Suntem cu toţii mândri de tine. Nonna îl întoarse pe Gavino cu faţa către restul oamenilor aflaţi în bucătărie. Uite, ai venit acasă chiar la timp! Mătuşile tale Annie şi June au venit în vizită!

Gavino îi dădu drumul Nonnei şi îşi îmbrăţişă mătuşile, apoi merse împrejurul încăperii ca să îi salute şi pe ceilalţi.

O cunoscu pe Chloé şi o îmbrăţişă, exclamând la vederea tinerei sale nurori. Îi promise că avea să aducă romanele ei poliţiste în atenţia unor oameni importanţi din cinematografie; apoi îl împunse pe Eli în coaste şi îl tachină în legătură cu căsătoria lui pripită.

Ca de obicei, Eli nu zâmbi.

Pe de altă parte, niciunul dintre fiii lui Gavino nu crezuse vreodată că acesta era amuzant.

Făcu cunoştinţă cu Brooke şi, când ea îi spuse că era

însărcinată, se prefăcu a fi încântat de ideea de a deveni bunic. Insistă ca ea să ia loc la masă, spunându-i că ştia din experienţă că avea nevoie să stea jos cât mai putea, pentru că, după ce se năştea copilul, nu va mai avea parte de prea multă odihnă.

De parcă ar fi făcut vreodată vreun afurisit de lucru pentru a se îngriji de vreunul dintre copiii lui.

Şi apoi făcu cunoştinţă cu Penelope.

Noah o privi cum se îndrăgostea de Gavino Di Luca. Se îmbujoră. Zâmbi. Flutură din gene. Tuturor femeilor li se întâmpla asta, întotdeauna.

Când Gavino privi în ochii lui Penelope şi ascultă cum aceasta rosti bâlbâindu-se care erau rolurile ei preferate în care el jucase, se purtă ca şi cum auzea asta pentru întâia oară. Şi nu păru să observe bărbia ei încleştată şi zâmbetul ei ţeapăn.

Era supărată. Din cauza lui Noah? Şi din cauza felului în care el o luase pe sus şi o dusese spre un orgasm colosal, apoi plecase?

Noah ura să recunoască asta, dar avea un lucru în comun cu tatăl său: era un nemernic.

După ce Gavino îi întâlni pe toţi şi îi fermecă pe cei care nu cunoşteau cât de nemernic era cu adevărat, Eli întrebă:

— Ce cauţi de fapt aici, tată?

— N-ai ascultat? V-am spus. Mi-am terminat filmul. Am venit să văd dacă draga mea mamă este în regulă.

Gavino luă mâna lui Sarah şi o sărută. Sarah radie de fericire.

Penelope privi, cu mâna la piept, ca şi cum încerca să îşi stăpânească sentimentele.

În mod obişnuit, Noah reuşea să facă în aşa fel încât să nu îi pese de ceea ce tatăl lui spunea sau făcea ori unde o spunea sau o făcea.

Dar astăzi... Dumnezeule, astăzi îi venea să îl zgâlţâie

pe Gavino până când aveau să i se zguduie dinţii din gură.

— N-ai un alt rol în aşteptare? Ai ajuns un pic prea bătrân pentru marele ecran?

Eli arătă o ostilitate şi o nerăbdare pe care le rezerva pentru muncitorii leneşi de la fermă – şi pentru Gavino.

— Dragule.

Un singur cuvânt, o singură privire din partea lui Sarah, şi Eli se domoli.

— Nu-i mare scofală, mamă. Ştiu că băieţii mei au probleme. Gavino îşi ţinu braţul în jurul lui Sarah şi îi spuse lui Eli: Am dat audiţie pentru câteva roluri. N-a sosit încă niciun rezultat. Dar nu-ţi face griji. Mi-am pus banii deoparte. Nu voi fi nevoit să mă mut cu tine şi Chloé... deocamdată.

Eli nu şi-ar fi putut ascunde groaza nici dacă ar fi încercat. Gavino râse în hohote.

— Nu te teme, băiete. Chiar dacă nu mai lucrez niciodată, am destui bani să mă întreţin singur. Amuzamentul i se diminuă doar puţin. Desigur, dacă n-aş mai lucra niciodată, aş dori să mă mut înapoi la Bella Terra.

Acum Noah fu cel care simţi că păleşte. Exact ce îi trebuia era un alt părinte din iad care să se afle în oraş. Mama şi tatăl lui împreună aici...

Gavino avea multe explicaţii de dat – şi, ca întotdeauna, avea să scape nevătămat, pentru că, atunci când lucrurile deveneau dificile, Gavino făcea un truc de magician şi dispărea de fiecare dată.

Cu cât mai devreme, cu atât mai bine.

Ochii lui Noah se îngustară la acest gând.

— Sunteţi un actor atât de bun, domnule Di Luca, spuse Penelope.

— Actoria nu e grea. Ştii ce a spus Spencer Tracy: „Doar memorează-ţi replicile şi nu te lovi de mobilă”.

Gavino râse din toată inima.

Ca de altfel toţi ceilalţi… cu excepţia lui Eli şi a lui Noah. Ei mai auziseră asta.

— Pentru ce fel de roluri sunteţi pregătit, domnule Di Luca? întrebă Chloé.

— Unul de 40 de ani, cu familie. Unul de 70 de ani, înstrăinat de familie. Gavino inspiră în aşa fel încât pieptul impresionant i se lărgi. Am o gamă largă de personaje pe care le pot interpreta. Şmecheria este să îi conving pe regizori.

— Cred că ai putea juca „înstrăinat de familie” ca şi cum ai fi fost născut pentru asta, spuse Noah.

Annie trecu cu scaunul cu rotile pe lângă el. El sări în sus.

— Au!

— Îmi pare rău, dragule. Annie îl privi cu subînţeles. Te-am călcat pe picior?

„Încetează să o mai necăjeşti pe bunica ta”, asta voia să-i transmită.

Penelope îi aruncă o privire încruntată ca şi cum ar fi fost un criminal înrăit. Pentru că era deja amorezată de tatăl lui. Noah dorea să îi spună: „Ţi-ar fi mai bine dacă ai fi îndrăgostită de mine”.

Dar probabil că nu, pentru că… îşi atinse gulerul strâns închis la nasturi. Privirea lui Gavino îi urmă gestul.

— Ai audiţie pentru un rol de fermier amish? întrebă.

Noah zâmbi înţepat şi îşi luă mâna de la guler. Moartea pe care o căra cu el îi rodea mintea. Nu putea să uite; era ca pe ghimpi în fiecare clipă, ca şi cum ţintele de argint de pe zgardă îi răpeau bucăţele din luciditate. Privirea lui zbură către Penelope.

Cu fiecare moment cu care nevoia lui pentru o ultimă celebrare măreaţă a vieţii devenea mai mare, scrupulele lui deveneau mai puţin ferme.

Probabil că ea simţi ochii lui aţintiţi asupra ei, pentru că îl privi şi, pentru un moment îndelungat, privirea îi rămase agăţată de el. Apoi şi-o mută.

Iar el îşi aminti din nou de oferta ei. O partidă scurtă...

Nu, niciodată. Ore lungi, încete şi disperate de dragoste, pe un pat, pe un scaun, pe un birou, într-un copac. Oriunde se aflau, acela era locul în care trebuiau să iubească... dar niciodată rapid. Dorea să petreacă zile întregi încercând să-i cunoască din nou trupul.

Trebuia să se gândească la altceva.

— Gavino, nu ţi-am auzit maşina când ai venit, spuse Nonna.

— L-am pus pe şofer să mă lase în capătul aleii ca să pot merge pe jos. Am stat într-un avion toată ziua. Aveam nevoie de mişcare – îşi lovi uşurel abdomenul plat – şi doream să văd locul. Aproape că n-am apucat să o fac. De când avem paznici care opresc vizitatorii şi cer un document de identitate?

Aparent, lucrul acesta îl rodea; lui Gavino nu îi plăcea să nu fie recunoscut.

— De când Nonna a fost atacată şi oameni din Bella Terra au început să fie omorâţi, răspunse Eli.

— Omorâţi. Gavino îşi îngustă ochii în felul în care o făcea când juca rolul unui detectiv de poliţie. Serios? Atunci nu-i de mirare că paznicul a alergat după individul ăla care vorbea cu Noah.

Asta fu de ajuns. Tensiunea din casă se ridică la un nivel la care te lua cu transpiraţii.

— Intrusul discuta cu tine? întrebă Eli. Cine e? Ce căuta aici?

Noah auzi voci de afară. Ridică mâna şi ascultă. Toate capetele se întoarseră către uşa din spate.

Rafe şi Bao intrară, amândoi acoperiţi de praf, amândoi încruntaţi. Brooke oftă de uşurare şi merse să îşi

îmbrăţişeze soţul. Când Rafe îi răspunse îmbrăţişării, Nonna întrebă:

— Sunteţi bine amândoi?

— Suntem bine. Bao îşi şterse faţa cu furie. Dar nu l-am prins. Nemernicul a dispărut ca un şobolan într-o gaură.

Rafe privi peste creştetul lui Brooke.

— Bao avea dreptate. Cineva stătea la pândă. Cineva cu aptitudini profesionale impresionante. Şi le-a folosit ca să intre pe proprietate şi, când a fost descoperit, şi-a folosit acele aptitudini ca să iasă de pe proprietate fără să lase vreo urmă. Întorcând brusc capul, îi aruncă o privire încruntată lui Noah. Vorbeai cu el. Cizmarul a zis că *discutaţi* ca şi cum v-aţi fi cunoscut. A spus şi că tâlharul a ridicat pumnii la tine. Asta e? Asta e ce ştii?

Capitolul 37

Noah privi de jur-împrejurul bucătăriei. Toţi ochii se concentrară asupra lui: Nonna şi mătuşile erau neliniştite, Brooke şi Chloé curioase, Gavino nedumerit, dar fraţii săi... aceştia erau acuzatori.

Aşa că Noah spuse adevărul. Nu tot adevărul, dar adevărul.

— Intrusul m-a acostat în timp ce mergeam pe alee. Face parte din banda care i-a strivit mâinile acelui individ. Privi direct către Rafe. Face parte din banda care ţi-a intrat în casă. Este rapid, este antrenat şi periculos – şi acum Noah se hotărî să vadă ce putea să afle de la tatăl său – şi caută ceva ce se află la noi, iar el nu-l poate avea.

— Aş zice că lucrul ăsta este evident! se răsti Rafe.

Noah aruncă o privire spre tatăl lui, apoi înapoi la Rafe. Rafe păru surprins, ca şi cum ideea că tatăl lor ar fi putut să fie implicat nu-i trecuse niciodată prin cap.

Dar Noah putea cu uşurinţă să construiască un caz în

faţa fraţilor săi cum că sosirea lui Gavino tocmai în acest moment semnala un motiv de a fi suspicioşi.

Momentul se legănă ca o jucărie strălucitoare, ispitindu-l pe Rafe să îl apuce. Dar, înainte să o poată face, June spuse pe un ton liniştitor:

— Tocana mea cu mămăligă este gata să iasă din cuptor.

— Am adus o plăcintă cu căpşune proaspete.

Chloé merse la frigider, îl deschise şi scoase decadentul desert roşu.

— Abia aştept! spuse vioaie Annie. Haide să ne aşezăm cu toţii la masă. Putem vorbi după aceea.

O, da! Femeile se gândeau să reducă tensiunea cu ajutorul mâncării. Ei bine, de ce nu? Funcţiona întotdeauna.

— Mergeţi să vă spălaţi, dragilor, le spuse Nonna lui Rafe şi lui Bao.

Aceştia dădură din cap şi merseră la chiuveta de la bucătărie. Nonna goni musafirii către sufragerie.

Noah aşteptă până când Penelope trecu pe lângă el, apoi i se alătură, mâna odihnindu-i-se uşor pe şalele ei. Era un instinct, o revendicare, una pe care observase că şi fraţii lui o foloseau cu soţiile lor. Nu că Penelope era soţia lui, dar... dacă viaţa ar fi fost dreaptă, ar fi trebuit să fie.

Scaunul lui se afla înspre capătul mesei, aproape de dulapuri. O conduse acolo, apoi îi trase scaunul de lângă al lui.

Ea se uită la el şi amintirea revendicării lui forţate fu vizibilă în ochii ei indignaţi.

— Te rog.

Îi arătă scaunul şi încercă să arate demn de încredere şi deloc nebun. Nu avea talentul actoricesc al tatălui său, dar probabil că reuşi, pentru că Penelope se aşeză alături, deşi îşi întoarse faţa de la el.

June aduse vasul ceramic galben şi, cu un gest teatral, îl puse pe masă. Aburii se ridicară în aer şi mireasma roşiilor, a ciupercilor, a cârnatului italian şi a parmezanului se înălţă ca amintirea unor vremuri bune apuse.

Toată lumea se relaxă, suspină şi exclamă; apoi June servi linguri pline de rai, iar Nonna împărţi salatele.

Preţ de câteva minute, fu linişte în timp ce Annie spuse o rugăciune scurtă, mulţumindu-i lui Dumnezeu că întreaga familie putea să fie din nou laolaltă; apoi liniştea fu spartă de zăngănitul furculiţelor şi de exclamaţiile înăbuşite de plăcere.

Noah aşteptă până când primele junghiuri de foame fură liniştite, înainte să spună:

— Tată, am avut unele probleme de când ai luat ultima oară legătura cu noi.

— Motiv pentru care ar trebui să pleci, spuse Eli. Nu vrei să fii implicat în nicio problemă.

„Taci din gură”. Dar Noah nu rosti vorbele.

— Ştiu că cineva a atacat-o pe mama. Ce alte probleme mai mari ar putea să fie?

Gavino se lăsă pe spătarul scaunului şi îşi uni degetele, o mişcare pe care o învăţase jucând rolul de judecător într-unul dintre cele mai populare filme ale sale, o reecranizare a unui vechi film romantic cu Tracy şi Hepburn.

— Este vorba de sticla de vin a lui Nonno, spuse Noah. Îngrijorarea falsă a lui Gavino luă sfârşit şi deveni reală. Mâinile îi coborâră pe braţele scaunului. Le strânse cu putere şi se aplecă înainte.

— Vinul lui *papa*! Cineva caută vinul lui *papa*!

— Exact. Mai multe persoane, spuse Noah.

— Joseph Bianchin, de exemplu, zise Rafe.

Noah dorea să le spună lui Eli şi lui Rafe să îl lase pe el să se ocupe de treaba asta. Dar şi ei aveau la fel de multe drepturi ca şi el de a-l dispreţui pe tatăl lor. Pe deasupra,

Noah era fratele lor mai mic, iar ei nu aveau încredere în el să se descurce cu nimic. Şi, desigur… nu aveau nici cea mai mică idee cine era mama lui.

Dacă ar fi ştiut asta, ar fi avut mai mult respect. Dar tatăl lui ştia cine era mama lui, aşa că Noah spuse:

— Se pare că sticla de vin probabil conţine o avere în diamante roz pierdute.

— Fir-ar să fie, şopti Gavino. Despre asta era vorba?

Noah se gândi că aceea era probabil prima replică nepregătită pe care tatăl lui o avusese din ziua în care împlinise trei ani. Pe un ton nesigur, întrebă:

— Despre *ce* era vorba, tată?

Noah îl văzu cum se întoarce la starea de actor.

— Atacul asupra bunicii tale, desigur.

„Mincinosul!”

— Cum ai aflat de diamante? întrebă Gavino.

— De pe internet, spuse Chloé.

— Cum a aflat *ea* „,! şopti Gavino.

— A căutat pe internet, repetă Eli. Ştii, internetul? Acolo unde îşi are baza fan clubul tău?

Numai Noah înţelese sensul celor spuse de tatăl lui. Acesta nu punea la îndoială abilităţile lui Chloé de a face cercetări. Se întreba cum, în urmă cu 29 de ani, Liesbeth îşi dăduse seama unde dispăruseră diamantele.

— Informaţia a fost întotdeauna la îndemână, tată, spuse Noah. Poate că nu era uşor, dar, câtă vreme erai gata să cercetezi arhivele ziarelor şi vechi însemnări de călătorie, era posibil să faci legătura între faimosul producător de vinuri Massimo Bruno şi hoţul care se afla întotdeauna prin preajmă atunci când dispăreau bijuterii.

Penelope se întoarse acum către Noah.

— Optzeci de ani este un timp îndelungat ca să-ţi aminteşti că diamantele pierdute existau, cu atât mai mult să le cauţi.

— De-a lungul istoriei, comorile furate au captivat imaginaţiile. Oamenii au devenit obsedaţi. Caută comori de pe corăbii, comori îngropate şi mine de aur pierdute. Chloé vorbi cu siguranţa unui scriitor care studia psihicul uman şi îl folosea în romanele ei. În cazul ăsta, în care diamantele care au dispărut sunt dintr-un colier extrem de preţios deţinut de nobili ruşi deposedaţi care au fugit la revoluţia din 1917, diamantele sunt, în mod firesc, romantice. Şi când sunt mari...

Brooke îi ispiti cu ideea.

— Diamantele mari atrag cu siguranţă atenţia, spuse Chloé, iar diamantele din colierul Propov variau în dimensiune de la o jumătate de carat până la un diamant roz de 6, 8 carate, Inima Vie, ce are o inserţie care, atunci când este privită prin lupa unui bijutier, arată ca o inimă roşie care pare să pulseze.

Noah îşi apăsă cu degetele artera care îi pulsa în gâtlej. Cât de potrivit era ca Inima Vie să fie cea care îi aducea moartea!

Întorcându-se, surprinse privirea lui Penelope aţintită asupra lui, asupra felului în care îşi măsurase pulsul şi, din nou, i se păru că ea îl vedea mult prea clar, pentru că păru că el o nedumerea...

Zâmbi şi îşi folosi mâna ca să ridice cuţitul şi să întindă un căţel de usturoi copt pe o felie de pâine cu parmezan şi piper. I-o oferi ei.

— În familia asta, dacă nu mănânci destul usturoi, umblă vorba că eşti vampir.

— Nu putem permite aşa ceva. Mulţumesc.

Ea o luă, dar nu îi răspunse zâmbetului, lăsându-l să se întrebe dacă era încă supărată sau dacă gestul lui distrat îi dăduse de gândit, când el prefera să o ţină în necunoştinţă de cauză... alături de toţi ceilalţi.

Eli ridică mâna stângă a lui Chloé. Chloé flutură din

degete. Un impresionant diamant roz fulgeră în montura lui de argint. Penelope fu luată prin surprindere.

— Uau! zise ea cu un glas plin de uimire.

— Acesta nu este tocmai un diamant de două carate, spuse Eli.

Atunci Gavino zise şi el:

— Uau... Dădu încet din cap. Aşadar, acest diamant numit Inima Vie este de trei ori mai mare decât ăsta?

— Chiar şi fără istoria care îl însoţeşte, cu claritatea şi dimensiunea lui, probabil că valorează – în vreme ce cugeta, Eli îşi încreţi fruntea – probabil cinci milioane. La o licitaţie cu nişte cumpărători pasionaţi interesaţi de o astfel de piatră unică şi cu celelalte pietre asociate cu ea vândute în acelaşi timp, pun pariu că preţul ar putea ajunge până la 15 sau 20 de milioane.

— De dolari? întrebă Rafe.

— Nu, scoici. Bineînţeles că dolari! spuse Eli.

— Nici măcar nu-mi pot imagina o asemenea piatră – ori o asemenea sumă de bani. Penelope clătină din cap. Gândul că sticla de vin care conţine acele pietre ar putea să se afle undeva în casa asta te poate bântui.

— Mi-aş dori ca locul în care se află sticla lui Anthony să mă bântuie, spuse Nonna. Atunci toată situaţia asta îngrozitoare ar lua sfârşit.

— Dacă găsiţi sticla, ce veţi face cu ea? întrebă Penelope.

Tăcerea se aşternu peste masă.

Apoi izbucni cearta.

Toată lumea dorea să deschidă sticla ca să vadă dacă diamantele se aflau înăuntru.

Nonna credea că trebuiau să doneze diamantele unui muzeu. Rafe şi Brooke fură de acord.

Chloé dorea să examineze marele diamant printr-o lupă de bijutier ca să vadă dacă inima pulsa cu adevărat.

Eli dorea să guste vinul.

Pe tot timpul discuţiei, Noah zâmbi cu blândeţe şi îl observă pe ascuns pe tatăl său.

Chipul de actor al lui Gavino era un spectacol de emoţie falsă, dar acum, când credea că nimeni nu îl privea... şi-l arătă pe cel adevărat. În expresia lui, Noah văzu amintirea seducerii lui Liesbeth şi minciunile pe care aceasta i le spusese, toate cu intenţia de a rămâne însărcinată şi de a-şi plasa spionul în casa lui Anthony Di Luca. Gavino nu putea tolera ceea ce se petrecuse în trecutul lui, totuşi nu exista nici o altă explicaţie: fusese tras pe sfoară, ispitit, îi fusese luată sperma şi folosită pentru procreare. Fusese un prostovan de proporţii incredibile.

Şi mai important pentru Noah – Gavino credea că Noah nu ştia nimic despre Liesbeth. Acum sosise vremea să îl lumineze. Cu un zâmbet, Noah se aplecă peste masă către tatăl său şi spuse:

— Pare că ar trebui să fie o cale mai uşoară, nu-i aşa, tată?

Preţ de cinci bătăi de inimă, Gavino nu înţelese.

Apoi se întoarse către Noah atât de iute, încât îi trosni gâtul. Văzu semnificaţia din ochii lui Noah, apoi acuzaţia. Şi Gavino făcu ceea ce făcea mereu atunci când era pus în faţa unei crize personale.

Fugi.

Scoţându-şi telefonul din buzunar, aruncă o privire către el, apoi îşi împinse scaunul înapoi.

— Mă scuzaţi. Este un apel important şi trebuie să răspund. Merse iute către hol, întorcându-se doar ca să spună cu un zâmbet: Mamă, cred că este posibil să fi primit unul dintre acele roluri!

Capitolul 38

Noah îşi privi tatăl îndepărtându-se de el aşa cum o făcuse întotdeauna şi, cu un singur gest violent, îşi aruncă şervetul pe masă.

— Mă scuzaţi pentru un minut, îşi împinse scaunul înapoi şi merse după el. Când Gavino deschise uşa de plasă, Noah îl apucă de umăr.

— O, nu, tată. Nu şi de data asta. Ştii lucruri pe care trebuie să le aud.

Gavino se răsuci ca să se elibereze de prinsoarea lui Noah.

— Este în oraş, nud aşa?

Ochii lui căprui erau îngustaţi, încordaţi... speriaţi.

— Mama?

— Liesbeth.

— O, da.

— Atunci plec dracului de-aici.

Gavino ieşi pe uşă, pe verandă.

Se lăsase noaptea. Lumina de pe verandă era aprinsă. Ferestrele aruncau careuri de lumină în umbre, dar, în cele din urmă... umbrele câştigară.

Lui Noah i se păru că întotdeauna fusese aşa.

Înhăţându-l pe Gavino de partea din faţă a cămăşii, îl împinse şi îl lipi cu spatele de perete.

— Spune-mi totul legat de aventura ta, tată. Trebuie să ştiu adevărul – sau măcar versiunea ta a adevărului.

Gavino privi încruntat în ochii lui Noah, dar nu se împotrivi.

— Nu ştiu nimic.

Noah îşi spori strânsoarea.

— Uită-te la mine. Sunt fiul tău. Şi sunt fiul ei. Se află în Bella Terra pentru mine. Luându-şi mâinile de pe tatăl său, îşi desfăcu nasturele de la guler şi îşi dezgoli gâtul. Şi am o bombă care aşteaptă să-mi arunce capul în aer.

Privirea furioasă a lui Gavino căzu asupra zgărzii, apoi

se ridică asupra chipului lui Noah, şi groaza lui păru sinceră.

În cazul acesta, probabil că era.

— Când explodează? întrebă Gavino.

— Încă nu, îl asigură Noah. Dacă nu găsesc afurisita aceea de sticlă, voi fi mort în 11 zile, exact la ora 15.37. Aşa că spune-mi ce ştii.

Gavino trase adânc aer în piept; apoi, ca un prizonier care era torturat, îi dădu informaţiile.

— A pus la cale totul. Întâlnirea noastră. Povestea pe care mi-a băgat-o pe gât, cum că era spion internaţional. Seducerea mea. M-a jucat pe degete şi apoi... a vorbit de sticla de vin a tatei. Nu puteam să-mi dau seama cum de ştia sau de ce-i păsa. De ce i-ar fi păsat unui spion de sticla de vin a tatălui meu? Farmecul dispărea, nimic nu avea sens şi am şters-o dracului chiar înainte de momentul în care ar fi trebuit să o ajut să comită o spargere.

— Ai... lăsat-o cu buza umflată?

Nesăbuinţa lui Gavino îl lăsă pe Noah fără suflare.

— Da.

Gavino păru în acelaşi timp înspăimântat şi sfidător.

— De ce?

— Haide, fiule! Sunt faimos. Gavino îşi atinse nasul cu vârful degetului. Am instincte bune când vine vorba să dorească cineva să mă folosească.

— Nu eşti atât de prost pe cât ai vrea să credem.

Era o revelaţie pentru Noah. Gavino îşi umflă pieptul.

— Nu rămâne nimeni în top la Hollywood dacă e idiot. Apoi mândria lui se prăbuşi. Bănuiesc totuşi că sunt pentru că, nouă luni mai târziu, iat-o, pe ea şi pruncul ei – tu – şi două dintre gorilele ei, în mijlocul nopţii, în rulota mea aflată pe un platou de filmare de la studio.

Gavino îşi vârî faţa în nasul lui Noah.

— Ştii cum este paza la un studio de film? Filmam ultima

scenă din seria Wilder. Era un platou închis. Nu puteam să ieşim. Nimeni nu intra fără permis. Şi iat-o, dându-mi-te!

Gavino îl împinse pe Noah. Noah îi dădu drumul.

— Te-am luat. Bineînţeles că te-am luat. Nu ştiam dacă erai al meu, dar nu aveam de gând să mă contrazic, nu cu cei doi băieţi cu păr negru ai ei rânjind la mine.

Mânia şi umilinţa se luptau pentru supremaţie pe chipul lui Gavino.

— Dar nu îşi terminaseră socotelile. Ea a scos o tijă de metal şi a băgat-o în priză. I-a înroşit capătul... şi, în timp ce acei doi nemernici m-au imobilizat şi mi-au înăbuşit ţipetele, m-a însemnat.

— Te-a însemnat?

Lui Noah nu îi venea să creadă.

— Cu blazonul Poopon.

— Propov, îl corectă Noah.

— Nu contează. M-a însemnat pe partea din faţă a şoldului, exact pe os. Gavino atinse locul ca şi cum simţea încă durerea. Încă de atunci, n-am mai putut să joc o scenă nud fără machiaj pe trup.

Noah îşi muşcă buzele ca să îşi reţină zâmbetul. Putea să fie convins că tatăl lui avea să găsească adevărata tragedie a celor întâmplate.

Gavino îi spusese ceea ce ştia. Acum era rândul lui să pună întrebări.

— Cum ai aflat tu de ea?

— A venit după mine.

— Bineînţeles.

Gavino îşi trecu mâna prin părul grizonant cu un gest care amintea de disperarea lui din filmul *Moartea ia vacanţă*.

— Aşadar, a rămas însărcinată înadins. Pentru a-şi instala copilul în mijlocul familiei mele şi pentru a pune ghearele pe sticla aceea de vin. Este machiavelic! Adică,

acum are un pic mai mult sens, că sunt la mijloc diamantele, dar – de ce să nu vină, pur şi simplu, şi să o fure? Banda ei este alcătuită dintr-o grămadă de ce?

— Hoţi specializaţi.

— Exact! Ar fi putut s-o facă cu mulţi ani în urmă. Ar fi putut să intre şi să iasă fără să fi aflat cineva vreodată. Nimeni n-ar fi fost rănit. Tata ar fi dat vina pe familia Bianchin.

— Aşadar, de ce n-au furat sticla? se întrebă Noah.

Capitolul 39

Pentru întâia oară, Noah chiar îşi puse mintea la bătaie, întrebându-se *care era motivul.*

— Ştiu că Liesbeth a tânjit toată viaţa după acele diamante, a privit recuperarea lor ca pe restaurarea onoarei familiei Propov. În primăvara asta, Bianchin a încercat să pună mâna pe sticlă, şi asta a pus lucrurile în mişcare. Dar cred că poate ea a luat implicarea lui ca pe un semn.

Noah încercă să urmărească toate iţele logice până la concluzia lor raţională.

— Este destul de în vârstă. Considerabil mai în vârstă decât tine, tată, ceea ce face ca întreaga afacere să fie chiar şi mai revoltătoare.

— Da, da, toată lumea ştie că sunt un uşuratic.

Noah dorea din toată inima să îi dea dreptate, dar, indiferent de cât de mare era satisfacţia pe care ar fi obţinut-o, nu avea timp să se certe cu tatăl său. Timpul trecea. *Trebuia* să dea de cap acestei chestiuni.

— Mă întreb dacă nu cumva se retrage.

— Cum naiba se retrage o femeie cu o astfel de familie?

— Dispare de pe faţa pământului cu diamantele. De fapt, mă întreb – Noah privi în valea în care sclipeau

luminile din Bella Terra – dacă le-a spus oamenilor ei ce se află cu adevărat în sticla aia?

Gavino începu să râdă, mai întâi încet, apoi cu volum şi o încântare crescute.

— Ai nimerit-o, fiule. Ceilalţi caută o sticlă preţioasă de vin. Ea caută diamantele. Nu ca să le vândă, ci ca să restaureze onoarea cuvenită a familiei sale. Nimeni altcineva nu ştie de diamante – sau, cel puţin, aşa speră ea – şi, de îndată ce Inima Vie se află în mâinile ei, dispare, iar ceilalţi trebuie să-şi poarte singuri de grijă.

— Da. Ceea ce, dacă pun în practică ceea ce i-a instruit ea să facă, ar trebui să le iasă de minune.

De fiecare dată când Noah menţionase diamantele şi îi spusese lui Liesbeth că restul familiei dorea să le recupereze doar ca să le vândă, ea negase asta cu un calm remarcabil. Noah presupusese că mândria şi afecţiunea ei faţă de bandă o orbea faţă de lăcomia acestora.

Dar nu. Liesbeth era mult prea isteaţă pentru asta. Cu ani în urmă îşi dăduse seama unde erau ascunse diamantele Propov. Păstrase informaţia pentru sine şi aşteptase cu răbdare. Avea să ia diamantele cu ea când urma să se retragă.

— Nu-i de mirare că doreşte ca eu să preiau conducerea bandei. Ea face planurile. Ea e creierul operaţiunii. Fără ea, ei vor decădea şi vor ajunge o bandă de hoţi mărunţi, vor fi prinşi şi vor ajunge la închisoare.

— Asta e. Gavino aruncă o privire către Rolexul său, apoi îl prinse pe Noah de umăr. Trebuie să sun să-mi vină maşina şi să-mi iau un bilet de avion, pentru că plec naibii departe de şmecheria asta. Aş vrea să vii cu mine.

— Aş putea, dar cum ai explica faptul că mi-a explodat capul?

Gavino îşi lăsă capul pe o parte şi studie gulerul lui

Noah.

— Liesbeth chiar a pus o bombă acolo?

— Aşa a spus. Ba a inclus chiar şi o cameră video şi un microfon.

Tresărirea de groază a lui Gavino îl amuză grozav pe Noah.

— Mă poate vedea? A auzit tot ce-am spus?

— Am scos din funcţiune camera şi microfonul înainte să-mi pun zgarda.

— La naiba, fiule! M-ai speriat de moarte. Gavino îşi puse mâna pe inimă. Eram gata să o iau la goană pe alee. Dar bănuiesc că nici *tu* n-ai spune toate lucrurile acelea în faţa ei.

— Nu. Nu trebuie să ştie ce ştiu. Probabil că n-am nicio şansă să supravieţuiesc, dar tot voi încerca al naibii de tare.

Pentru că, dacă o făcea, dacă toată încurcătura asta lua sfârşit şi viaţa lui devenea pe neaşteptate normală... putea să o curteze pe Penelope; i-ar construi o casă; ar scălda-o în bijuterii şi averi; i-ar dărui copii; s-ar târî la picioarele ei.

Şi mai ales ar iubi-o până la sfârşitul zilelor lor.

Îşi dorea să poată vedea dincolo de zilele mohorâte pe care le trăia acum, dar trăise atât de mult timp cu moartea alături, încât nici măcar nu putea să zărească acel viitor strălucitor.

Gavino îşi scoase telefonul.

— Aş vrea să-ţi pot spune ce a făcut tata cu vinul, dar n-am nici cea mai vagă idee. Ai căutat în casă?

Noah se gândi la căutările nesfârşite pe care le desfăşuraseră.

— Vai, tată, nu! Nu ne-am gândit la asta.

Cu un aer absent, Gavino spuse:

— Merită încercat. La telefon, spuse: Stephanie, draga mea, am nevoie acum de maşina mea şi pune-mă într-un

avion care să mă ducă de aici. Nu-mi pasă unde. Primul avion care pleacă. Da. Da. Mulţumesc, draga mea. Încheie convorbirea şi îl văzu pe Noah privindu-l. Ah, încetează să te mai uiţi urât la mine! Stephanie este asistenta mea şi are vreo sută de ani. Intru să îmi iau la revedere. Vii?

— Nu, nu vreau să ascult cum plâng toate doamnele din cauza plecării tale.

Nu dorea să vadă dezamăgirea lui Penelope. Faptul că se simţea gelos din cauza femeii pe care o iubea şi a tatălui său era pur şi simplu prea jenant. Şi apoi, o dată în viaţa lui, tatăl lui îi făcuse un bine, şi acum Noah dorea să stea aici şi să se gândească cum să pună în practică această nouă informaţie.

În mai puţin de zece minute, o limuzină neagră cu ferestre fumurii trase în capul scării, şi Gavino ieşi din casă fluierând. Când îl văzu pe Noah sprijinit de stâlpul verandei, îşi schimbă expresia într-una potrivit de gravă. Îşi aruncă un braţ în jurul umerilor lui Noah şi îl îmbrăţişă.

— Ai grijă de tine, fiule!

Nu era ca şi cum Gavino Di Luca se putea abţine să fie vanitos, inutil şi iresponsabil şi, câtă vreme Noah nu aştepta nimic de la el, nu era niciodată dezamăgit. Aşa că îşi puse un braţ în jurul lui Gavino şi îl îmbrăţişă la rândul său.

— Voi face tot ce-mi stă în putinţă.

— În regulă, plec. Gavino se retrase, apoi rămase în capul scărilor, nemişcat. Fiule, când Liesbeth te-a contactat – cum a ştiut că avea să te poată folosi?

— Eram tânăr. Eram prost. Nu eram suspicios ca tine, tată. Am făcut să-i fie uşor.

Gavino se întoarse către el.

— Nu te va lăsa să mori.

Noah fu surprins de faptul că Gavino îşi îngădui să se gândească la posibilitatea neplăcută a morţii.

— Te-aş contrazice.

— Nu. Nu numai că mă pricep să simt când oamenii vor să mă folosească. De asemenea mă pricep să citesc oamenii. În profesia mea, slujbele depind de această abilitate. Mama ta este în mod fanatic loială familiei sale.

Gavino părea foarte sigur pe sine. Iar Noah dorea să îl creadă. Chiar da. Dar ştia prea multe.

— A ucis ca să ia conducerea găştii.

— Desigur. Dacă cineva nu este bun pentru familia Poopon...

Noah dădu să îl corecteze, apoi îşi dădu seama că Gavino îşi cunoştea replicile destul de bine pentru a face cu bună-ştiinţă greşeala aceea. Gavino continuă:

—... îl va plivi fără niciun pic de mustrare de conştiinţă. Dar nu ucide fără discernământ, iar tu eşti fiul ei. Asta înseamnă ceva pentru ea.

— Mă îndoiesc.

Ce vedea ea când se uita la el era acelaşi lucru pe care îl văzuse când îl privise pe Gavino cu toţi acei ani în urmă: o unealtă care să fie folosită.

— Zăresc multe din ea în tine. Când te uiţi la mine, ai o privire rece şi limpede. Evaluezi fără milă. Voinţa ta este formidabilă şi, deşi încerci să-ţi ascunzi inteligenţa, aceasta este vizibilă pentru oricine are ochi să vadă. Gavino dădu scurt din cap. Da. Învelişul tău exterior o arăta el în cea mai mare parte ca al familiei Di Luca, dar, dacă zgârii suprafaţa, eşti fiul ei. Nu te va ucide – dar va încerca să te facă să te înclini în faţa voinţei ei.

— Deja am făcut-o. Fac exact ceea ce doreşte. Încerc să găsesc sticla aia.

— Ce altceva doreşte de la tine? Asta este întrebarea pe care trebuie să ţi-o pui.

Noah rămase tăcut. Ştia ce altceva dorea mama lui de la el. Dar nu avea să preia conducerea găştii ei, nici măcar ca

să îşi salveze viaţa.

Pentru a face asta, ar trebui să-l omoare pe Hendrik şi, odată pornit pe Drumul Crimei, nu mai exista cale de întoarcere.

— Încă un lucru, spuse Gavino. Dacă Liesbeth se află în oraş... scoate-o pe mama de aici.

Noah cunoştea răspunsul corect la asta.

— Le-am adus pe June şi Annie tocmai ca să fac asta. Ea spune nu, dar am speranţe.

— Bun. Dacă este cineva care să o poată scoate din casa asta, ele sunt. În regulă. Davino îl salută în timp ce coborî scările în fugă, îndreptându-se către maşina lui. Pe data viitoare.

Noah privi cum tatăl său îşi salută şoferul, urcă în maşină şi, fluturând din mână, pleacă. Noah ridică mâna în semn de rămas-bun.

Avea să îşi mai revadă vreodată tatăl? Numai Dumnezeu ştia.

Dumnezeu. Şi Liesbeth.

Îşi înfăşură mâna în jurul zgărzii ucigaşe şi se întrebă: purta o bombă cu ceas în jurul gâtului? Sau avea dreptate tatăl său? Era acesta un şiretlic?

În spatele lui, uşa de plasă se deschise scârţâind.

Noah se întoarse un pic prea iute – era agitat, cu nervii întinşi – şi văzu silueta lui Penelope în lumină.

Cu breteaua genţii petrecută peste piept. Avea în mână cheile maşinii.

— Plec pe furiş mai devreme.

„Nu!”

— Am o zi lungă mâine, continuă ea.

„Nu, te rog!”

— Cu siguranţă că Rafe şi Brooke nu sunt ca nişte stăpâni de sclavi, încât să fie nevoie să pleci acasă la – aruncă o privire către ceas – ora opt?

— Mâine nu lucrez pentru ei. Am alte lucruri de care trebuie să mă ocup.

Zâmbi politicos, deloc un zâmbet real, şi nu îl privi în ochi.

Aceea era expresia pe care el o avea în ultima vreme? De suferinţă şi singurătate, ca şi cum contactul uman crea mai multe probleme decât merita?

Sau era furioasă pe el din cauza numărului său de om al peşterii care o târâse de păr afară din casă? Aşteptă până când ajunse la acelaşi nivel cu el pe trepte şi întinse mâna să o prindă de braţ.

— Ştii că poţi să mă suni oricând. Sunt alături de tine.

— A, pot? Se întoarse spre el. Şi ce se întâmplă când o fac? Discutăm? Nu. Devii ofensat să mă ai în preajmă. Evităm să discutăm şi pur şi simplu ne dedăm unei partide de sex lipsite de raţiune? Nu. Nu ai timp. Nu, Noah, nu eşti alături de mine! Aşa că să nu minţi ca să te simţi tu mai bine. N-am chef de flatări.

Capitolul 40

Joseph Bianchin stătea în dormitorul său, cu laptopul pe o tavă aflată în faţa lui, studiind materialul pe care îl descoperise despre Liesbeth şi banda ei. Nu că era absolut sigur că îi descoperise – Liesbeth nu exagerase când spusese că îşi puteau schimba înfăţişarea după cum voiau.

Dar folosise ca punct de pornire informaţia pe care ea i-o dăduse, căutând jafuri de bijuterii preţioase, artă rafinată şi sticle de vin vechi şi credea că îi identificase în cel puţin cinci furturi diferite de-a lungul ultimilor zece ani. Îşi începu investigaţia cu constituţia familiei Smit – erau cu toţii înalţi, cu osatură puternică şi caracteristica aceasta fizică era greu de ascuns. Examină relatările martorilor cu privire la suspecţi şi accesă înregistrările video.

Aparent, banda lui Liesbeth lovea arareori şi fără vreun avertisment. Modul lor de operare obişnuit consta în a fura obiectele valoroase în timp ce acestea erau mutate. Dar din când în când jefuiau castele din Franţa, fortăreţe din Maroc, vile din Africa de Sud. Nu găsise nicio dovadă cum că ei ar fi dat lovitura în Orientul îndepărtat – din nou: erau înalţi, o trăsătură greu de ascuns – nici nu descoperise vreunul dintre jafurile lor din Statele Unite.

Oare atacul lor asupra lui şi a comorii sale era prima lor incursiune în ţară?

Într-adevăr, ce privilegiu!

Nu ştia ce putea face cu informaţia. Nu îi dădeau niciun fel de libertate, nu îi îngăduiau niciun apel telefonic şi, dacă ar fi fost obligat să recunoască adevărul, nu avea niciun prieten pe care să îl poată chema în ajutor.

Dar în Bella Terra, idiotul acela de şef al poliţiei conducea secţia din centrul oraşului. Joseph nu credea că Bryan DuPey putea face ceva împotriva bandei lui Liesbeth, în afară de a fi ucis el însuşi, dar trimise e-mailuri în care cerea să fie salvat.

Şi primise răspunsuri. Şeful de poliţie DuPey îi spusese că avea să cerceteze acuzaţiile lui Joseph cum că fusese răpit, în vreme ce, în acelaşi timp, îi preciza politicos că ar trebui să meargă să îşi facă o evaluare psihiatrică. FBI îi trimisese o scrisoare cu un formular pe care să îl completeze cu promisiunea că, odată ce va fi făcut asta, aveau să preia cazul în doar şase până la opt săptămâni.

Era Joseph Bianchin, fir-ar să fie! Era bogat şi important şi avea nevoie de ajutor. Agenţiile forţelor de ordine erau obligate să îi acorde atenţie.

Trimisese alte e-mailuri, cu vorbe mai aspre, înşirând oamenii importanţi pe care îi cunoştea şi sugerând cu aciditate ca DuPey şi FBI să îi verifice referinţele şi să pună imediat în aplicare o misiune de salvare.

Le aşteptă răspunsul şi îşi făcu planuri.

Ştia că gaşca de huligani ai lui Liesbeth nu găsiseră încă sticla de vin. Acela era singurul punct luminos al existenţei lui actuale: anume că vinul lui Massimo scăpase de ea la fel de temeinic cum îi scăpase şi lui Joseph. Nu că nu dorea ca ei să îl găsească. Dorea, pentru că, atunci când ei aveau să îşi pună labele murdare pe sticla aceea preţioasă, el urma să le-o ia de sub nas şi să scape. Sticla aceea îi aparţinea lui de drept.

În acelaşi timp... să ştie că Anthony Di Luca făcuse o bandă internaţională de hoţi de succes să arate ca nişte prostănaci... era grozav.

Nu că Joseph îşi amintea de afurisitul acela de Anthony Di Luca cu vreun pic de afecţiune, dar, în cele din urmă, Joseph prefera să aplaude un localnic mai degrabă decât gloata aceea de mocofani sofisticaţi.

Ridicând capul, ascultă noile zgomote din casă.

Chiar şi atunci când nu era acasă, echipa lui de menajere sosea să facă curăţenie. Recunoştea acum sunetele meseriei lor: aspiratorul, apa trasă la toaletă şi ocazionalul ton ascuţit al acelei femei de clasă joasă pe nume Marino.

Cu obişnuitul lor respect faţă de cei pe care îi considerau fiinţe inferioare, gaşca lui Liesbeth hotărâse, aparent, că menajerele nu erau nicio ameninţare, pentru că îl încuiaseră în camera lui şi apoi le îngăduiseră menajerelor să intre în casă. Se gândi să facă o criză ca să le avertizeze de prezenţa lui, dar menajerele chiar nu *reprezentau* niciun fel de ameninţare – dacă reuşea să rămână un moment singur ca să îi spună acelei femei Marino că era ţinut ostatic, aceasta avea să îi spună că merita şi mai rău. Îşi făcuse duşmani în oraşul acesta; nimeni nu ar fi întins o mână să îl scoată din situaţia aceea. Iar ea avea atitudinea unei femei ale cărei opinii

foarte bune despre ea însăşi îi întrecea cu mult poziţia socială. Dar serviciile de menaj din oraş erau scumpe şi rareori demne de încredere, iar Marino se ocupase întotdeauna de toate fără să îl deranjeze. Şi, serios, ce îi păsa lui de Marino şi de atitudinea ei? Era o servitoare.

Nu, motivul adevărat pentru care nu încercă să atragă atenţia menajerelor era acela că îşi amintea pumnul mare al lui Hendrik sfărâmând pânza tabloului şi peretele şi nu avu nici cea mai mică îndoială că lui Hendrik i-ar fi plăcut la nebunie să facă acelaşi lucru cu faţa lui Joseph.

Cu siguranţă că ultima lui rundă de e-mailuri trimise către autorităţi avea să dea în curând roade.

Cu o privire precautǎ către uşa închisă, trecu de la investigaţia lui în ceea ce privea banda lui Liesbeth la un site de pe internet pe care îl marcase: Puncte de presiune pentru autoapărare. De fiecare dată când era singur studia mişcările, pentru că, prima oară când avea să folosească un punct de presiune asupra lui Liesbeth, ar fi bine să o facă aşa cum trebuie.

Sunetul cheii în broască îl făcu să tresară. Închise computerul trântindu-l cu putere în timp ce o tânără micuţă, cu părul şi ochii negri, deschise uşa şi se strecură înăuntru. Închise uşa în urma ei în tăcere şi îşi drese glasul.

— Domnule Bianchin? Aş putea să vă vorbesc un minut?

Îl speriase, aşa că el se răsti:

— Ce naiba vrei?

Ea făcu câţiva paşi, destul cât să treacă de pragul uşii. Fruntea îi era încreţită de nelinişte.

— Eu... Eu... trebuie doar să vă vorbesc, să vă spun...

O recunoscu.

— Nu eşti fata care era la poartă?

Păru uşurată.

— Aşa este.

— Cum naiba ai intrat aici?

Dumnezeule, era sătul până peste cap de oameni care îşi făceau apariţia aici când doreau şi făceau ce voiau, fără permisiunea sau consimţământul lui.

— Am venit cu echipa de la curăţenie.

Purta blugi tociţi, un tricou negru şi un machiaj aplicat lejer şi cu atenţie.

— Lucrezi pentru femeia aia, Marino?

— Nu... tocmai.

— Atunci de ce naiba te afli aici?

Merse şi se opri în faţa lui şi, cu o voce gravă, spuse:

— Pentru că trebuie să vă vorbesc.

O altă femeie cu gura mare. Nu era obligat să îndure asta.

— Nu lua tonul acela cu mine. Eu sunt cel care îţi plăteşte salariul.

Ea îşi îndreptă spatele. Îşi miji ochii. Rosti cu răceală:

— De fapt, nu o faceţi. Nu fac parte din echipa de curăţenie. Numele meu este Penelope Caldwell şi am intrat cu ei ca să pot *discuta* cu dumneavoastră – din moment ce nu aţi dorit să mă lăsaţi să intru pe nicio cale normală.

Ar fi trebuit să ţipe la ea, să o doboare cu o palmă pentru insolenţa ei, să o arunce afară pe uşă. La dracu', ar fi putut să exerseze una dintre mişcările cu punctele de presiune asupra ei ca să vadă cât de bine funcţionau. Dar… era ceva anume la fata asta. Avea putere, ştia că el se afla acolo şi dorea ceva. Poate că ea era biletul lui de ieşire. Dacă ar putea face o învoială…

— Ce doreşti?

Băgând mâna în buzunarul şorţului ei, scoase o fotografie şi o aşeză pe tava din faţa lui.

— O recunoaşteţi?

El abia dacă aruncă o privire.

— Bineînţeles că da. Nu sunt senil. Este femeia aceea,

Alonso.
— Da. Mama mea.
Fata aşteptă ca şi cum s-ar fi presupus că lucrul acesta însemna ceva pentru el.
— Da. Şi?
Fata asta îi reţinu atenţia. În ea zări imaginea cuiva din trecutul lui. Totuşi, nu femeia aceea, Alonso. Altcineva...
— A avut o aventură cu dumneavoastră când avea 18 ani, spuse Penelope. Eu sunt rezultatul.
El o privi îndelung, fără să înţeleagă.
— Sunt fiica dumneavoastră, limpezi ea lucrurile.
În el se stârni furia, aceeaşi furie care îl însoţea de fiecare dată când se gândea la faptul că nu avea copii – şi la cât de mult îl batjocoreau oamenii din Bella Terra. Oare fata asta îşi imagina că avea să-i iasă înşelătoria? El era mult prea viclean pentru asta. Aruncându-şi capul pe spate, izbucni într-un hohot de râs batjocoritor.
— Nu mă lua peste picior. N-am zămislit niciodată un copil, în viaţa mea. Spermatozoizi lenţi, aşa mi-au spus.
Ea se îmbujoră, pornind treptat de sub guler şi peste obraji, până la linia părului.
— Spermatozoizi lenţi nu înseamnă lipsa lor. Sunt fiica dumneavoastră.
El îşi coborî privirea asupra fotografiei, apoi o ridică din nou asupra trăsăturilor deosebite ale fetei.
— Cum ziceai că te cheamă?
— Penelope Caldwell.
— Ce s-a întâmplat cu Alonso?
— Am fost căsătorită.
— Divorţată deja?
— Văduvă.
— Păcat! Chiar nu îi păsa. Nu arăţi ca mama ta.
— Ba da.
— Nu aşa cum mi-o amintesc eu.

— Am acum cu zece ani mai mult decât avea ea când aţi sedus-o.

Era limpede: această Penelope îl judecase şi îl găsise vinovat. Furia crescu şi mai fierbinte, şi mai mare.

— Nu-i nevoie să faci să pară ca şi cum ea n-a fost dispusă.

— Aveaţi mai mult de 50 de ani. Ea avea 18. Asta e... dezgustător.

Buza ei se curbă cu dispreţ. Faţă de el.

Ea avea atitudine, nu glumă, luând în considerare cine şi ce era: o copilă din flori, fiica unei târfe seduse cu uşurinţă şi o escroacă care încerca să intre în buzunarul lui.

— Toată treaba asta este o aiureală. I-am spus acelei femei, Alonso, că, dacă era însărcinată, trebuia să-mi aducă mie copilul, iar eu urma să-l cresc.

Deşi... atunci când o văzuse pe fată la poartă, se gândise că îi părea familiară.

— Nu v-a plăcut, spuse Penelope. N-a dorit să-i creşteţi copilul.

— Nu fi caraghioasă!

Era o replică grozavă, dar...

— Sunt bogat!

— Ştiu. Şi mult bine v-a mai prins.

Nu îi plăcu tonul ei dispreţuitor.

— Nu te preface că banii nu sunt motivul pentru care te afli aici.

— Nu trebuie să mă prefac în legătură cu nimic. Am o diplomă de decorator de interioare şi o slujbă bună. Nu am *nevoie* de dumneavoastră. Şi, după cum arată oamenii din biroul de jos al dumneavoastră, aş zice că nu vă mai trebuie şi alte umeraşe.

Uitase. Voia să se târguiască cu ea ca să îl scoată de aici.

Da. Trebuia să spună ceva despre oaspeţii lui neinvitaţi.

Avusese de gând să o facă... dar îi rămăsese în gât să fie obiectul milei ei – mai ales că ea *chiar* părea straniu de familiară.

— Sunteţi singura mea rudă în viaţă şi, dacă nu mă înşel prea tare, eu sunt singura dumneavoastră rudă în viaţă, aşa că... Penelope scoase un plic din celălalt buzunar şi i-l înmână – poftim.

— Ce-i asta?

Privi plicul cu neîncredere. Îi era adresat.

— Este un test ADN. Ne ştergem amândoi interiorul obrazului cu câte un beţişor de vată, îl sigilăm într-un tub de plastic şi îl trimitem la laborator.

Văzu expresia de pe chipul lui şi zâmbi cu blândeţe, de parcă era senil, iar ei îi era milă de el. Sau aşa ceva.

— Nu sunteţi obligat să o faceţi, îi spuse. Vă puteţi preface că nu exist. Vă puteţi preface că n-am avut niciodată conversaţia asta. Dar – scoţând beţişorul de vată din pachetul sigilat, îl trecu prin interiorul gurii ei, îl puse în tub, îl sigilă şi i-l întinse – iată ADN-ul meu.

El rămase acolo, strângând cu putere braţele scaunului şi o privi stăruitor, prizonierul unei amintiri atât de vechi şi de preţioase, încât abia o recunoscu. În Penelope zărea o urmă din altcineva. Nu a mamei ei, ci a lui. Mama lui, moartă de 72 de ani.

Biata femeie fusese abuzată de tatăl lui, tratată ca un animal care eşuase în principala ei funcţie pentru că, în ciuda sarcinilor repetate, dăduse naştere unui singur prunc care trăise, iar acela era Joseph.

Fusese preţuit de ea, iubit şi dezmierdat, băieţelul ei. Puiul ei. Intervenise între el şi tatăl lui atunci când acesta devenise prea generos cu cureaua; îi certase pe verii lui mai mari când aceştia îl necăjiseră prea tare, încât îl făcuseră să plângă; fusese zidul lui de apărare împotriva lumii. Şi apoi murise...

O uitase.

Fusese nevoit să o uite. Aşa îi spusese tatăl lui. Îi spusese că viaţa era grea şi doar cei puternici supravieţuiau.

Iar el supravieţuise. De fapt, prosperase.

Dar acum privea chipul acestei fete... şi ochii mamei lui îl priveau înapoi.

Cu mişcări lente, întinse mâna şi luă tubul pe care aceasta i-l oferea.

— În regulă. Am scris un cec prin care să plătesc analizele de laborator. Aşadar, completaţi formularele.

Durează două zile după ce laboratorul primeşte pachetul pentru a primi un răspuns într-un fel sau altul. Puteţi accesa rezultatele online şi laboratorul vă va trimite şi ceva oficial prin poştă. Voi aştepta o vorbă de la dumneavoastră. Sau nu.

Îşi înălţă capul, îi întoarse spatele şi se îndreptă către uşă.

— Aşteaptă! strigă el.

La naiba! Ar trebui să îi spună despre banda lui Liesbeth. Dar ca să facă asta însemna să recunoască faptul că pierduse controlul asupra vieţii lui şi aceea era o umilinţă pe care el nu putea să o îndure. Era mai rău decât să fie prizonier în propria casă. Pentru că se gândea că... Ei bine, poate că ea era... fiica lui.

— Unde vei fi?

— Slujba mea este în oraş.

— Ce faci?

— V-am spus. Sunt decorator de interioare. Părea foarte mândră de lucrul acesta. Reamenajez una dintre vechile case victoriene pentru Rafe şi Brooke Di Luca.

— Poftim?

Se ridică în picioare. Laptopul îi alunecă din poală, dar nu îi păsă de asta. Tot ce conta era să oprească ofensa

aceasta.

— Nu poţi să lucrezi pentru familia Di Luca.

Ea se răsuci alene cu faţa către el.

— Poftim?

El îşi clătină degetul noduros către ea.

— Dacă eşti copilul meu, nu vei avea nimic de-a face cu hoţii aceia, acei…

Ea izbucni în râs.

— Este un pic cam târziu pentru genul acesta de pedeapsă... tată.

Râse din nou – râse de *el* – şi ieşi, lăsându-l pe Joseph să tremure de furie şi de altceva. Şoc, poate.

Sau poate… o speranţă veche reveni la viaţă.

Capitolul 41

Jos, în camera de zi, Grieta şedea privind îndelung la ecranul computerului ei.

— Liesbeth, vom fi nevoiţi să-l omorâm pe bătrân. Liesbeth ridică privirea de pe tapiseria la care lucra.

— De ce, draga mea?

— Din când în când verific ce mai pune la cale. Grieta răsuci scaunul de birou şi se întoarse cu faţa către încăpere. A dat de noi.

— Ce vrei să spui, a dat de noi?

Hendrik puse pe pauză cel mai nou joc al său pe calculator, Zombie Zombat.

— Şi-a băgat nasul pe internet, căutând jafuri notabile nerezolvate şi, pentru numele lui Dumnezeu, a reuşit să separe câteva dintre furturile noastre. Bătrânul vulpoi e deştept. Grieta păru admirativă. Mai deştept decât poliţia, asta este sigur.

— Nu chiar atât de deştept dacă nu şi-a dat seama că ai pus un vierme pe hard drive-ul lui şi că îi redirecţionezi e-

mailul.

Vocea lui Klaas fu neclară din cauza inserţiilor de burete pe care şi le vârâse în obraji.

— Nu înseamnă decât că nu-şi dă seama de ce sunt în stare, spuse Grieta.

— Tare m-aş bucura să scap de el. Faţa lui ridată şi acră arată întotdeauna ca şi cum ar fi muşcat dintr-un gândac. Hendrik îşi aruncă în lături tableta şi se îndreptă către uşă. Îi fac felul acum.

— Nu! Liesbeth i-o tăie cu un singur cuvânt. Cadavrele put.

Hendrik nici măcar nu se întoarse. Fu mai mult ca o răsucire dezechilibrată alimentată de degustarea unei cantităţi prea mari din vinul vechi aflat în pivniţa lui Joseph.

— Deja pute.

Liesbeth recunoscu semnele pericolului. Băiatul era plictisit de timpul liber impus şi nemulţumit de supremaţia ei continuă asupra micii lor familii. Îi venea să îl bată uşurel pe obrajii lui durdulii şi să îi spună că totul era în regulă, că în curând avea să vadă acţiune din plin şi va avea şansa de a se dovedi demn de numele de Propov.

Privi în jurul ei.

Familia Propov, odinioară atât de puternică, se micşorase la atât de puţini şi niciunul dintre ei nu era îngrijorat de această mult prea obişnuită luptă dintre Liesbeth şi Hendrik.

Brigetta, în vârstă de 22 de ani, calibra praful de puşcă pe care să îl încarce în cartuşele goale pentru eventualitatea în care ajungeau la o luptă cu arme de foc cu poliţiştii care purtau veste antiglonţ. Era pasionată, o Propov aşa cum se cuvine, care spunea că familia trebuia să fie pregătită în orice clipă.

Grieta, în vârstă de 45 de ani, lucra la computer, cu un

zâmbet vag pe buze.

— Şterg toate dovezile pe care le-a găsit Bianchin. Dacă bătrânul a putut să le pună cap la cap, atunci o poate face şi Interpolul. Adică ei sunt nişte incompetenţi, dar haide să nu le facem treaba mai uşoară.

Klaas, în vârstă de 32 de ani, stătea în picioare în faţa unei oglinzi înalte cu ramă aurie şi îşi băga pernuţe cu hrişcă pe umeri, pe sub cămaşă, căpătând o înfăţişare de cocoşat care mergea bine cu obrajii lui umflaţi.

Rutger, care avea 50 de ani, se relaxa într-un fotoliu şi citea o carte despre jafuri istorice, pe care o luase din biblioteca lui Joseph, punând-o jos din când în când şi folosindu-se de tabletă pentru a face cercetări. Surprinzând privirea lui Liesbeth asupra lui, ridică din umeri.

— O sticlă de vin este un lucru elegant, dar cred că următoarea lovitură ar trebui să fie ceva mai palpitant. Arătă cartea. Poate o colecţie particulară ticsită cu artă furată. Atunci nu prea se pot plânge autorităţilor, nu-i aşa?

Liesbeth îi zâmbi.

Erau copii buni, inteligenţi şi cu simţ practic, vizionari în felul lor şi fiecare dintre ei ştia că nu avea ce trebuie pentru a fi căpetenia.

Atât de mulţi ani îşi pusese speranţele în Hendrik. Crezuse că acesta urma să se maturizeze, să observe cum plănuia ea jafurile lor şi să înveţe din priceperea ei şi să treacă la poziţia de conducător fără o răsturnare nejustificată.

Hendrik avea acum 42 de ani, iar ea începuse să vadă din ce în ce mai mult că el urma să le aducă pierzania.

Totuşi... ea îşi îndeplinise sarcina. Îi adusese până aici. Micul grup fie zbura, fie se poticnea, iar ea nu avea să fie în preajmă ca să vadă dacă se prăbuşeau.

— Cu o singură răsucire de braţ pot să scot de la Joseph

informaţia despre familia Di Luca. Nu este foarte curajos.

— Credeam că pentru asta era fiul tău. Hendrik merse mai aproape de Liesbeth şi mişcă din degete şi din sprâncene. Ai spus că informaţiile au fost motivul pentru care ţi-ai desfăcut picioarele pentru actor şi ai dat naştere copilului lui pe care l-am încolţit cu atâta dibăcie.

— Noah va fi de folos destul de curând. Bomba ticăie şi cred că, mai devreme sau mai târziu, ne va da sticla. Valoarea ei face ca timpul nostru să merite. Dar deocamdată, trebuie să fim cu băgare de seamă în ceea ce îl priveşte.

Netezi goblenul din poala ei. Crease splendida poveste aurie a familiei Propov cu o pânză şi fire, iar aceasta era ultima dintre cele opt scene care urmau să fie împachetate cu grijă, depozitate într-o valiză şi transportate la noua ei casă din Crimeea.

— Are moralitate.

La unison, întreaga ei familie spuse:

— O, moralitate!

Liesbeth îşi înfipse încă o dată acul lung şi ascuţit în goblen.

— Mai degrabă ar muri decât să-şi trădeze familia.

Hendrik spuse cu mândrie:

— Şi noi suntem familia lui.

— El nu vede lucrurile în felul ăsta, spuse cu un zâmbet Liesbeth. Este loial oamenilor care îi sunt loiali.

— Eşti sigură că nu le-a spus?

Hendrik nu îl plăcea pe fiul ei. Probabil bănuia că ea îl prefera. Probabil că avea dreptate.

— Noah este extrem de ruşinat de purtarea lui din perioada în care a trăit cu noi, zise ea cu răceală. Nu doreşte ca familia Di Luca să afle. Şi mi-a făcut o propunere: dacă poate găsi sticla şi mi-o dă, ne vom asigura că lumea va şti că nu mai este în Bella Terra şi că

nu o mai pot lua înapoi. Râse cu dispreţ. Vrea ca orăşelul lui să redevină sigur şi umil.

— De unde ştii că nu minte? întrebă Hendrik. Sticla aia de vin valorează sute de mii de dolari.

Liesbeth auzi lăcomia din glasul lui. O înţelese – simţea şi ea o lăcomie similară, deşi avariţia ei era aprinsă de un motiv diferit.

El dorea să scoată la licitaţie sticla de vin şi să îi crească preţul dezvăluindu-i interesanta istorie.

Ea dorea dovada solidă a legendei familiei Propov.

Cu ani în urmă, făcuse investigaţii. Petrecuse ore, şi zile, şi săptămâni întregi în biblioteci şi în arhive de ziare. Ştia ce se afla înăuntrul acelei sticle. Tânjea după diamantele roz care fuseseră furate de la familia ei. Şi, după toţi aceşti ani, era aproape. Atât de aproape! Planurile ei dădeau în sfârşit roade. Avea să vadă în curând Inima Vie şi să o ţină în mână.

— De ce n-ar lua Noah premiul şi nu ar fugi? repetă Hendrik.

— Ţi-am spus. Are moralitate.

— Te bazezi pe moralitatea lui? Hendrik se încruntă, se aplecă înainte şi, sprijinindu-şi mâna pe genunchiul ei, îl strânse tare cu degetele lui puternice. Te înmoi, Liesbeth.

— Iar tu nu judeci cum trebuie caracterul oamenilor.

Hendrik o învineţi, câte o vânătaie pentru fiecare dintre cele cinci degete ale lui, dar ea nu clipi.

— Îl cunosc pe Noah. L-am privit cum creşte în mediul ăsta sigur. Am privit cum familia Di Luca La cocoloşit. Ştiu că loialitatea lui faţă de familie este tare ca piatra. Zâmbi în timp ce trase firul lung de mătase prin pânză. Doar pentru cazul în care mă înşel cu privire la moralitatea lui, săptămâna trecută Lam văzut cum a apăsat încuietoarea colierului pe care Grieta i La făcut.

Grieta ridică privirea zâmbind larg şi ridică degetul mare

către Liesbeth.

— Mă străduiesc să repar microfonul. Adică, dacă oamenii de ştiinţă pot să repare telescopul Hubble de pe Pământ, atunci pot să repar şi eu un microfon de la câţiva kilometri depărtare.

— Repară şi camera dacă tot te-ai apucat.

Grieta se încruntă la el.

— Lasă asta. Camera funcţionează perfect, dar el i-a scos lentilele şi n-o pot înlocui fără să pun mâna pe zgardă.

Hendrik mormăi.

— Dacă Noah nu reuşeşte, va muri. O ştie şi el. O ştii şi tu.

Liesbeth zâmbi fără umor, zâmbi direct în faţa lui Hendrik, cu dinţii dezgoliţi şi ochii sălbatici.

— Şi eu sunt loială familiei, Hendrik, cât timp şi ei îmi sunt loiali. Îşi aşeză mâna peste a lui, ţinând-o nemişcată pe genunchiul ei. Dar te rog să-ţi aminteşti: sunt descendenta lui Ivan cel Groaznic şi n-aş ezita să distrug pe oricine ar încerca să mă răstoarne.

Zicând asta, îşi înfipse acul strălucitor şi ascuţit în mâna lui.

El ţipă de durere surprins şi îşi smulse mâna. Ridicându-şi-o înaintea ochilor, se uită lung la acul care îi ieşea din palmă şi la firul lung de muştar auriu care se legăna pe dosul palmei lui şi ţipă din nou, de data asta de mânie.

— Scoate-l din rană, îl sfătui ea. Altfel va trebui să tragi firul prin carne.

Se holbă la ea, aflat pe muchia subţire ca briciul a violenţei. Cu mult calm, ea îi arătă mica baltă de sânge care se lărgea pe genunchiul ei.

— Acul a trecut cu totul. Sunt şi eu rănită. Când te rănesc pe tine, mă rănesc pe mine însămi. Sângerăm împreună. Ne ridicăm împreună. Cădem împreună.

Aminteşte-ţi asta, Hendrik, în timp ce pui la cale să mă înlocuieşti în calitate de cap al acestei familii.

Capitolul 42

Când sosi dimineaţa zilei de miercuri, Penelope se trezi la ora şapte, făcu duş, se îmbrăcă şi se îndreptă către centrul oraşului, la cafeneaua Rhodes, pentru micul dejun.

Se simţea bine. Astăzi era doar o altă zi.

O întâlni pe Brooke, care ronţăia un covrig.

Penelope comandă doar pâine prăjită şi ceai, nu pentru că ziua aceasta reprezenta vreo ocazie importantă în viaţa ei, ci pentru că nu se simţea înfometată ca de obicei şi pentru că găsise covorul pe care dorea să îl folosească pe scara principală ce ducea din holul de la intrare la etaj. L-l arătă lui Brooke pe tableta nouă pe care o cumpărase cu avansul primit din onorariul ei pentru proiectare.

Penelope fu mulţumită când Brooke îşi împreună mâinile şi oftă de încântare. Covorul era simplu, aproape spartan în modelul său, dar era plin de nuanţe de roşu şi de auriu. Brooke declară că era întocmai ceea ce îşi imaginase.

Apoi fu nevoită să fugă la toaletă. Greţurile de dimineaţă.

Să fii alături de Brooke în timpul primului ei trimestru de sarcină era dificil, dar doar pentru că Penelope o considera pe Brooke o prietenă şi, văzând-o suferind în halul acesta, chiar şi cu o urmare atât de fericită, era greu de privit. În afară de asta, Penelope se simţea minunat.

Când Brooke reveni, Penelope sugeră să meargă la casă.

Zgomotul le asaltă de îndată ce păşiră dincolo de uşă.

Contractorul avea trei bărbaţi care lucrau în bucătărie ca să o golească; linoleumul, electrocasnicele, dulapurile, tapetul şi tencuiala erau scoase, şi scrâşnetul uneltelor

electrice le făcură pe Penelope şi pe Brooke să urce în dormitorul principal. Acolo, Rafe instalase un birou şi două scaune şi o canapea pentru momentele în care Brooke avea nevoie să îşi ridice picioarele.

Era un soţ devotat. Penelope îl admira pentru asta.

Brooke voia să discute planurile pentru camera copilului.

Nu că avea importanţă pentru Penelope dacă discutau despre camera copilului – se simţea bine – dar trebuiau să termine de urgenţă planurile pentru bucătărie. Comandaseră deja dulapurile din lemn de arţar şi aleseseră gresia. Acum foloseau schiţa unei încăperi cu dimensiunile corecte pentru a aranja şi rearanja aragazul cu şase ochiuri, cuptorul cu microunde, cele două cuptoare şi imensul frigider. Penelope sugeră ca, în locul unei insule de bucătărie, Brooke să ia în considerare o masă cu dimensiuni foarte mari, în mijlocul încăperii, subliniind faptul că familia Nonnei practic trăia în bucătărie, iar Penelope bănuia că şi familia lui Brooke avea să facă la fel.

Brooke fu de acord, extaziată.

Cele două femei merseră să ia prânzul.

Brooke mâncă din toată inima; greţurile de dimineaţă păreau să se mai liniştească.

Penelope comandă o salată, dar, deşi se simţea bine, doar ciuguli. Prea mult sos, îi spuse lui Brooke.

Apoi merseră cu maşina la depozitul imens de materiale de construcţii şi amenajări interioare din Santa Rosa şi aleseră electrocasnicele. Penelope se simţi competentă în timp ce făcea asta; discutând despre meritele convecţiei faţă de coacerea obişnuită, despre gaz versus electricitate şi, cel mai important, despre inox versus smalţul colorat... lucrul acesta era atât de real, de prozaic, atât de *solid*: chiar se simţea bine.

Apoi, în timp ce ea aduna pliante de la vânzător, Brooke se îndepărtă şi, când Penelope plecă în căutarea ei, o găsi

uitându-se la tapet şi la mostre de materiale... pentru camera copilului.

Desigur. Era absolut normal. Acesta era primul copil al lui Brooke şi era obsedată de ideea de a termina camera pentru el.

Penelope se simţea bine. Trase adânc aer în piept şi se simţi bine. Şi privi fix la mâinile lui Brooke în timp ce aceasta pipăia tapetul.

— Nu vom şti sexul copilului, spuse Brooke, aşadar cred că aşa ceva, într-un galben vesel, ar fi perfect.

— Perfect, repetă Penelope.

— Ştiu că ar putea să fie un pic cam masculin, dar şi fetelor le plac maşinile, nu? Ştiu că nu este corect din punct de vedere politic să te preocupi de aspecte legate de gen, dar sunt însărcinată şi trebuie să mă ierţi.

Brooke izbucni în râs. Penelope zâmbi, dar buzele ei părură rigide.

— Îmi place materialul ăsta pentru draperii, este foarte simplu, şi mă gândeam să folosim ceva de felul acesta – Brooke scoase un material moale de sub o grămadă de materiale – pentru o cuvertură. Vreau o pătură drăguţă şi confortabilă pe care să o arunc pe spătarul balansoarului, ca să-l pot înfăşura şi să îi cânt. Izbucni din nou în râs. Auzi la mine, am hotărât deja că este un el!

Un bâzâit uşor porni în urechile lui Penelope.

— În primul rând doresc ca încăperea să fie un loc fericit. Brooke îşi trecu mâna peste pântec. Un loc în care să se poată juca şi să doarmă, să înveţe şi să iubească.

Pete negre şi roşii năvăliră în privirea lui Penelope, iar ea nu mai reuşi să vadă masa sau tapetul, sau materialul... într-o parte ferită şi îndepărtată a minţii ei ştiu că trebuia să meargă să caute nişte mostre de covor care să se potrivească cu planul lui Brooke, dar nu se putu mişca; nu putea să respire; nu putea să...

Brooke o prinse cu putere de braţ. Atingerea o făcu pe Penelope să ridice capul. Privirea i se limpezi. Era aici. Acum se afla aici. Trebuia să se adune.

Chipul lui Brooke era tulburat, ochii, plini de nelinişte.

— Penelope, arăţi groaznic. Te simţi bine?

Penelope asta îşi dorea. Dar...

— Nu. Nu. Nu sunt. Nu sunt bine.

Se retrase de lângă Brooke şi rămase în picioare în mijlocul încăperii uriaşe, cu mâinile încleştate în păr.

— Nu sunt bine, repetă ea. Plec acasă.

Se îndepărtă rapid de Brooke care îi striga numele, căutând refugiu, mergând acasă... Dar când ajunse afară, la maşina ei îşi dădu seama că nu avea o casă la care să meargă.

Aşa că, pur şi simplu... conduse.

Capitolul 43

Liesbeth şedea la masa din birou, făcând ceea ce făcea în fiecare zi: trecea în revistă poşta primită de Joseph Bianchin. Facturi, câteva cataloage, o ofertă de la o organizaţie oarecare pentru oameni în vârstă... dar nimic de natură personală. Nu mesaje de la prieteni, nu felicitări de ziua de naştere, nicio femeie care să îşi exprime dorinţa sinceră de a-l întâlni la o ceaşcă de cafea. La vârsta şi la banii lui, Liesbeth ştia că femeile ar fi trebuit să roiască în jurul lui, încercând să îi intre în pantaloni şi în portofel. Aşadar, prima ei evaluare în ceea ce îl privea era corectă: era un bărbat foarte neplăcut, atât de neplăcut, încât nici măcar nişte văduve disperate nu doreau să aibă nimic de-a face cu el.

Aproape că nu deschise plicul maroniu; părea să conţină reclame de aruncat la coş. Dar adresa expeditorului îi atrase atenţia. Fie era o escrocherie, fie Joseph Bianchin

primea informaţii de la un laborator de testare genetică.

Interesant.

Folosi cuţitul pentru scrisori al lui Bianchin ca să taie plicul şi privi conţinutul.

Chiar şi mai interesant.

Conform laboratorului, Bianchin o dăduse în bară cândva, de-a lungul timpului, pentru că avea o fiică.

Dar cine era?

Răspunsul îi veni cu destulă uşurinţă.

Fata care sosise la poartă şi stătuse acolo preţ de zece minute, aşteptând să o lase să intre cineva.

Măi să fie, vulpoiul bătrân! Probabil că ştiuse tot timpul că fata era în vizită şi minţise ca să o protejeze.

Desigur, insistase şi asupra unui test de paternitate, aşadar nu avea încredere în ea.

Putea acest nou tertip din intriga lucrurilor să fie întors în avantajul lui Liesbeth?

Poate că da. Şi poate că putea fi folosit pentru a-l ţine ocupat pe din ce în ce mai neobositul Hendrik.

Scoase capul din birou şi îl strigă. Acesta nu îi răspunse. Aşa că merse în bibliotecă şi îl găsi, singur şi cu înfăţişare plictisită, jucând Zombie Zombat pe calculator.

Da. Desigur. Încerca să îşi recapete mândria masculină după ce ea îşi folosise acul de cusut ca să îi străpungă mâna. Dar văzându-l tolănit astfel, sfidând-o... îi venea să îl înjunghie din nou, cu ceva mai mare.

Trebuia să accepte realitatea: Hendrik era prea bătrân pentru a prelua cu succes conducerea bandei. Se aflase sub conducerea ei preţ de prea multă vreme. Nu avea niciun fel de determinare şi prea puţină ambiţie. Şi nu era nici în formă şi nici nu îi păsa deloc să amelioreze lucrurile.

Sosise vremea să îi facă din nou oferta lui Noah. Hendrik nu îi dădea de ales. Păstrându-şi vocea calmă, îl întrebă:

— N-ai auzit când te-am strigat, Hendrik?

— Ba da, te-am auzit.
Rămase tolănit în fotoliul lui.
— Unde sunt ceilalţi?
— În sala de sport.
— Bun. Ar trebui să încerci şi tu asta.
El nici măcar nu îşi ridică privirea. Oftă doar profund, ca un adolescent pus la treabă de părintele lui. Îi punea răbdarea la încercare, pentru că nu era fiul ei. Fiul ei era mai bun de atât.
— Haide! Am o sarcină pentru tine.
— Ce să fac? Ce pot face cu o gaură în mână?
Îşi ridică mâna stângă bandajată.
— Chestia aia micuţă! apoi se înfrână. Avea nevoie de el... deocamdată. Şi eu am fost rănită şi nu mă plâng. Sarcina asta îţi va face plăcere. Vino în birou! Vreau să urmăreşti pe cineva pentru mine.
— Pe cine?
— O fată.
În sfârşit ridică privirea şi ochii îi luciră.
— E frumoasă?
— Cred că-ţi va plăcea.
Hendrik îşi aruncă deoparte tableta.
— Sună amuzant.

Capitolul 44

Moartea îi vizita pe unii bărbaţi cu şuieratul unui glonţ.
Moartea îi vizita pe unii bărbaţi prin scurgerea lentă a unei perfuzii.
Moartea îi vizita pe unii bărbaţi în singurătatea bătrâneţii.
Noah privi moartea în ochi într-o zi de miercuri, la aproape jumătatea perioadei de două săptămâni atribuite, la capătul unui tunel de sub complexul Bella Terra...

pentru că nicăieri în pivniţe nu se afla sticla de vin plină de bijuterii a lui Massimo.

Întorcându-se, merse de-a lungul coridorului larg şi slab luminat de câte un bec ocazional către scările care aveau să îl ducă sus, la soare şi la aer proaspăt, la hotelul lui plin de turişti fericiţi şi de angajaţi ocupaţi.

Îşi spuse în sinea lui că nu era dezamăgit în legătură cu sticla, nici chiar surprins. La urma urmelor, optimismul lui se stinsese pe măsură ce, zi după zi, căutase în obscurul şi prăfuitul mormânt al speranţelor.

Aproape că ura să urce treptele – zilele acestea, cineva care ţinea la el stătea tot timpul în apropiere, aşteptând să îl întrebe cum mergeau căutările şi să îi dea rapoarte încurajatoare asupra explorării încă zadarnice a magaziei şi a garajului. Ura să fie nevoit să zâmbească, să dea din cap şi să pretindă că avea încredere în şansele lor de reuşită când nu aveau nici măcar cel mai mic indiciu unde să caute mai apoi.

La capătul scărilor, se întoarse şi privi de-a lungul holurilor lungi şi întunecate şi, cu un umor negru, îşi spuse în sinea lui că faptul că petrecuse atât timp în lumea subterană îl pregătise pentru următoarea treaptă a existenţei lui.

Doamne, devenea prea deprimant chiar şi pentru el să stea în preajma sa.

Urcă treptele târându-şi picioarele.

După necazul pe care Rafe şi Brooke îl avuseseră, Noah pusese să fie înlocuită uşa uriaşă de modă veche cu una de oţel, care se închidea singură şi avea încuietori digitale, câte una de fiecare parte, şi coduri diferite pentru a intra şi pentru a ieşi. În felul acesta, dacă cineva reuşea să intre – să zicem, Hendrik – nu ar putea să plece cu uşurinţă.

Noah tastă codul pentru a deschide uşa. Uşa scoase un clic discret când încuietoarea se activă, apoi suspină încet

când Noah o împinse larg.

Lumina de pe hol îl făcu să clipească des. Închise uşa în urma lui, ascultă până când auzi încuietoarea închizându-se, apoi se îndreptă către biroul său.

Intră şi o găsi pe Chloé aşezată pe scaunul din spatele biroului lui, cu picioarele ridicate, citind o carte.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă. Te-ai săturat să te plimbi de colo-colo în faţa uşii de la subsol, aşteptând ca eu să urc?

— Nu, spuse ea, zâmbind strălucitor. Am venit la hotel ca să fac cercetări pentru una dintre cărţile mele poliţiste şi s-a întâmplat să...

O privi, cu capul înclinat într-o parte şi cu o privire sugestivă.

Ea oftă. Era scriitoare. Îşi câştiga existenţa spunând minciuni. Dar le spunea bine doar pe hârtie.

— Da, ghipsul ăsta toracal mă scoate din minţi şi nu mă aşteptam să urci pentru cel puţin încă o oră.

— Am terminat.

— Ai căutat în tot subsolul?

Se învioră. Aruncă o privire către harta pe care Noah o lipise pe un panou de plută de deasupra biroului său, apoi înapoi la el.

— N-ai avut noroc?

— Deloc.

Ea îşi puse degetul unde rămăsese în carte.

— Ce urmează?

— Bună întrebare. Cugetase mult la asta. Cu fraţii mei care se ocupă de căutarea de-acasă de la Nonna, trebuie să iau în considerare mai multe posibilităţi aici, la complex. Aşa că voi dezmembra în bucăţi atelierul bunicului.

— Bună strategie! Autoarea de romane poliţiste dădu din cap în semn de aprobare. Cum de n-ai făcut asta mai

devreme?

— Pentru că e imposibil să păstrezi vinul rece acolo – e doar o încăpere goală, plină de ustensile şi de rafturi – şi, în inima mea, încă mai cred că el ar fi păstrat cu grijă conţinutul sticlei.

Deşi, în ciuda afirmaţiei sale, începea să aibă acel clocot îngrozitor în adâncul stomacului.

— Atunci de ce cauţi?

— Nonno era foarte îndemânatic.

Momentele în care îl ajutase pe bunicul său la muncă erau unele dintre cele mai dragi amintiri din copilărie pentru Noah. Putea să repare totul în jurul casei, în jurul complexului. Noah privi împrejur, amintindu-şi cât de multe făcuse bunicul său chiar şi după ce demenţa îi răpise atât de multe dintre amintiri.

— Dacă Nonno dorea să instaleze şi să conecteze la curent un mic răcitor pentru vin înăuntrul peretelui, sub rigips, ar fi destul de dificil de observat.

— Pare puţin probabil să fi făcut asta.

— Pare puţin probabil că a ascuns sticla aia afurisită.

— Destul de adevărat.

— Dar mai întâi – spuse el şi se întoarse către uşă – voi merge să-mi fac treaba şi să verific cum merge complexul.

— N-aş face asta dacă aş fi în locul tău. Îndoi colţul paginii cărţii şi o băgă în geantă.

— De ce nu?

— Te-ai uitat la tine în ultimul timp?

El îşi privi mâinile murdare, apoi îşi trase cămaşa de pe abdomen şi o examină. Praf şi pânze de păianjeni.

— Şi restul arată exact la fel de rău.

Încercă să se salte din fotoliu, dar nu reuşi, apoi se ajută de birou ca să se ridice şi se foi, încercând să îşi aşeze ghipsul într-o poziţie confortabilă. Oftând, renunţă.

— Cât mai trebuie să porţi chestia aia? o întrebă el.

— Medicul mi-a promis că mi-l scoate săptămâna viitoare. Joi. Peste opt zile. Nu este ca şi cum aş număra. Părea enervată. Nici măcar n-ar trebui să îl port. Dacă m-aş fi vindecat cum trebuie şi dacă chirurgul meu nu ar fi atât de demodat...

— Dar e cel mai bun, corect?

— Aşa spune Eli. Dar dacă merg săptămâna viitoare şi fac radiografie şi medicul ăla spune că nu poate încă să-mi scoată ghipsul, jur că iau un deschizător de conserve şi-l tai singură.

Noah spera că avea să fie în viaţă ca să o vadă eliberată din închisoarea trupului ei.

— De ce nu te duci acasă ca să faci un duş? îl întrebă ea. Să mănânci ceva de prânz? Poate să tragi un pui de somn? Arăţi atât de epuizat, încât vei speria turiştii dacă te văd.

El încercă să zâmbească, dar nu credea că îi ieşise prea bine. Ea îl cercetă amănunţit, cu privirea limpede şi pricepută.

— Ştii, când vine vorba de fiinţe umane adevărate, care chiar merg şi vorbesc, nu acord întotdeauna prea multă atenţie. Dar cred că tu arăţi ca un bărbat care are ceva pe suflet şi nu e de bine. Uneori ajută să spui altora despre problemele tale. Uneori, ceilalţi oameni pot fi de ajutor.

El nu îndrăzni să îi spună, dar adevărul era că nimeni nu îl putea ajuta. Nu şi dacă aceştia voiau să trăiască. Era nevoit să ducă singur această povară.

— Voi merge acasă, spuse. Un duş şi câteva minute de odihnă îmi vor prinde bine.

Ea încuviinţă din cap.

— Aminteşte-ţi, dacă doreşti să discuţi, sunt cumnata ta şi sunt pe apelare rapidă.

— Mulţumesc.

O atinse pe braţ, apoi merse pe coridor cu paşi mari,

îndreptându-se către parcare.

Ieşi în căldura uscată şi confortabilă a după-amiezii. În acea perioadă a anului, soarele strălucea, norii se prefăceau că nu auziseră niciodată de Bella Valley cu excepţia câtorva ploi discrete din timpul nopţii, iar vara făcea promisiuni în vânt.

Noah opri şi se întinse, gândindu-se la cât de mult îşi iubea casa şi cât de mult avea să îi ducă dorul. Poate că asta însemna iadul: să se uite înapoi la o viaţă petrecută în casa familiei Di Luca şi să ştie că nu avea să mai pună vreodată piciorul acolo...

Maşina lui fusese parcată la soare şi căldura năvăli afară când deschise portiera. Pielea scaunului era fierbinte sub fundul lui. Volanul îi ardea mâinile. Dar câteva minute de mers cu geamurile larg deschise coborî temperatura până la un nivel suportabil şi briza îi zbură din minte pânzele de păianjeni, dacă nu şi din păr.

Conduse în direcţia opusă extravagantei case victoriene a lui Rafe şi Brooke, către micul bungalow construit în anii 1950. Casa lui era mai mică decât majoritatea celor din vecinătate: un dormitor, o baie, 75 de metri pătraţi la parter, cu o pivniţă micuţă şi goală din ciment construită dedesubt pentru un motiv numai de Dumnezeu ştiut. Poate că trebuia să devină în cele din urmă o cameră pentru distracţii, dar nimeni nu încercase vreodată să o termine, aşa că el îşi ţinea acolo proiectele.

Sau, mai degrabă, proiectul – o bombă de dimensiuni decente, construită în aşa fel încât să poată fi prinsă în jurul taliei şi pe care să o detoneze în acelaşi timp cu zgarda din jurul gâtului. Planurile pentru o astfel de şmecherie erau uşor de găsit pe internet, iar el avea de gând să fie aproape de Liesbeth şi de banda ei în momentul exploziei, ca să poată coborî cu toţii în iad împreună.

Pentru Noah, asta era destul de aproape de rai.
Parcă în garajul dărăpănat pentru o singură maşină şi se îndreptă către uşa din spate. Îşi scoase cheia, întinse mâna să o bage în broască – şi văzu că uşa era deja deschisă vreo doi centimetri. Ezită, apoi o deschise larg.
Mirosul de cafea proaspăt făcută adie afară.
Logic.
Intră în bucătărie.
— Bună, mamă.

Capitolul 45

Liesbeth se întoarse cu spatele la cafetiera lui Noah şi zâmbi cu afecţiune.
— Nu te pot surprinde, nu-i aşa?
— Nimic din ceea ce faci nu mă surprinde.
Intră în bucătăria micuţă. Dar se pare că el o surprinse, pentru că ea îl privi încruntată şi spuse:
— Fiule, arăţi ca un miner.
— Asta se întâmplă când petrec zile întregi sub pământ în căutarea sticlei de vin a lui Nonno, cu scopul de a ţi-o da ţie... şi de a-mi salva viaţa mizerabilă, nesemnificativă şi plină de aspiratoare.
— Tu şi aspiratoarele tale! pufni ea. Eu îţi pot oferi o viaţă mai bună decât asta.
— Ce bine! O propunere. Dă-mi un minut! Trebuie să mă spăl. Şi apoi... putem discuta.
Zâmbi fără amabilitate şi se îndreptă către baie.
Îi luă 15 minute să facă duş, să se schimbe în blugi, vechiul lui tricou alb preferat cu guler şi intrat la apă – se gândi că avea să o enerveze pe Liesbeth – şi o pereche ponosită de pantofi sport şi se întoarse în bucătărie.
O prinse pe mama lui scotocind prin dulapuri ca şi cum ar fi căutat ceva, ceva interesant.

— Ai găsit ce cauţi? o întrebă.

Oare fusese în pivniţa lui?

Scara care ducea jos şi uşa erau afară, la fel de dărăpănate ca restul casei şi, deşi Noah lucrase acolo jos în fiecare noapte, avusese grijă să se asigure că păreau nefolosite.

Însă Liesbeth observa totul.

— De ce locuieşti într-o cocioabă atât de mică şi de neîngrijită? făcu semn în jur, către blaturile de bucătărie şi aparatele electrice învechite. Dacă nu vrei să ai grijă de o casă, de ce nu locuieşti în complex? Sau acasă la bunica ta?

Oare Liesbeth ar crede că fiecare centimetru din casa lui merita investigat? Sau credea că el era atât de speriat de moarte încât ar face ceea ce îi spunea ea... şi nimic altceva?

— Nonna merită să locuiască cum doreşte în propria casă. Trebuie să plec de la hotel din când în când, altfel aş lucra tot timpul. Şi, încă de când te-am vizitat în Europa, am ştiut că zilele mele pe pământ sunt numărate. Aşadar, de ce să mă însor? întrebă el. De ce să fac copii? De ce să-mi pierd timpul creând o casă frumoasă când ştiu că o voi părăsi prea devreme?

— Eşti un om practic. Lucrul ăsta este de admirat, îmi dispreţuiesc prada cu atât mai mult când cerşeşte. E atât de descurajant. Îşi întinse mâna într-un gest de neputinţă. Mi-a displăcut profund să-ţi invadez intimitatea căutând prin dulapurile tale, dar ai zahăr? Şi frişcă?

— Văd cum scotocirea prin lucrurile mele personale ţi-ar ofensa codul etic, zise el cu ironie rafinată.

Aduse cutia cu zahăr de pe tejghea şi laptele degresat din frigider şi două linguriţe. Le puse pe măsuţa extensibilă şi făcu semn.

— Iei loc?

În timp ce Liesbeth se apropia de el, Noah observă că ea şchiopăta un pic cu un picior.

— Eşti rănită? o întrebă.

Ea îşi frecă piciorul chiar deasupra genunchiului.

— Am avut o ceartă cu un ac de cusut.

Probabil că Hendrik o provoca din ce în ce mai mult.

— Fii cu băgare de seamă! O femeie de vârsta ta nu se vindecă întotdeauna bine.

— Da. Acesta este motivul pentru care am venit la tine.

Se prăbuşi pe un scaun.

El o cercetă din priviri. Liesbeth era tot înaltă, bine făcută şi sănătoasă. Se îmbrăca îngrijit şi părul ei blond era încolăcit la baza cefei. Dar, pentru întâia oară de când îşi amintea, ea avea pungi sub ochi, pielea îi era de o nuanţă pământie, şi privea prea des către fereastra de deasupra chiuvetei şi către uşă.

— Nu dormi bine, mamă? Ţi-e teamă să închizi ochii de frică ca nu cumva vreunul din iubita ta familie să te elimine? o întrebă.

— Nu fi ridicol, dragule; *tu* eşti cel care mă îngrijorează. Jumătate din timpul care ţi-a fost alocat s-a dus.

— Îţi jur, nimeni nu ştie asta mai bine decât mine.

Luă loc în faţa ei.

— Arăţi tras la faţă. Întinzând mâna peste masă, îi luă mâna în mâna ei. Ţin la tine. Eşti fiul meu şi mi-am pus speranţele în tine.

— Ţii la mine atâta vreme cât fac ce doreşti tu.

— Ţin la tine oricum. Dacă nu ar fi aşa, m-aş mai deranja să vin aici ca să te îndemn să-ţi salvezi propria viaţă?

El nu se relaxă şi nu indică în vreun fel că ea îi uşurase grijile. Dar, dacă ea ar fi văzut componentele pentru bombă aflate în pivniţă, n-ar fi ezitat să o spună. Mamei lui nu îi plăcea nimic mai mult decât să facă pe deşteapta.

Nu, ea nu fusese în pivniţă... încă.

— Dacă aş şti cum să-mi salvez viaţa, crezi că n-aş face-o?

— Dar poţi, zise ea, strângându-i mâna. Tocmai despre asta vreau să discut cu tine.

— Despre cum să-l ucid pe Hendrik şi să-i iau locul ca moştenitor?

Ea îşi retrase mâna. Puse două linguriţe de zahăr în cana ei, apoi adăugă lapte în cafea până când aceasta deveni fină şi cafenie.

— Ar fi nevoie de puţină cruzime pentru a-mi prelua locul. Dar, fără cruzime, nu eşti în stare să-mi iei locul.

Sorbi din cafea.

Întinzându-se peste masă, el trase cana ei către el şi o împinse pe a lui către ea. Când ea păru surprinsă, spuse:

— Da, mamă, m-ai învăţat să fiu precaut cu orice cană îmi dai.

— Nu te-aş otrăvi. Indignarea ei păru reală. Asta ar fi contraproductiv pentru scopurile mele.

— Să mă otrăveşti? Nu. Să mă droghezi? Cred că da.

Luă o gură din fiertura ei dulce, apoi, cutremurându-se, o împinse înapoi către ea.

— Ce păcat că Hendrik nu cunoaşte motivul adevărat pentru care ai adus banda în oraş.

Liesbeth ridică din sprânceană cu o inocenţă prefăcută.

— Nu ştiu la ce te referi.

— Am încercat să-mi amintesc cum şi când am descoperit că ai dat de urma diamantelor Propov la Bella Terra.

Ea se jucă cu linguriţa.

— A fost în timp ce tu te aflai în vizită în Europa.

— Ştiu *asta*. Dar la început, nu cred că a spus cineva ceva despre diamante. La început, mi-ai spus că trebuia să stau cu ochii pe sticla de vin a bunicului, ca să mă asigur că se află în siguranţă.

Îşi aminti cum ea era aşezată, în vreme ce el stătea în picioare, scoţând limpede în evidenţă, pentru prima oară, controlul inevitabil pe care ea îl avea asupra vieţii lui.

— Ai spus că, atunci când va veni timpul, tu o să vii şi o să iei vinul.

— Dă-mi vinul şi voi pleca!

— Bunicul meu l-a ascuns.

— Aşa spui tu.

— Cred că mă crezi.

— Nu ştiu dacă te cred, recunoscu ea. Dar ştiu că, dacă ai fi stat cu ochii pe sticlă, aşa cum ar fi trebuit, nu ne-am afla în încurcătura asta.

Trânti linguriţa pe masă, apoi o folosi ca să mai adauge zahăr în cafea. Sau, mai degrabă... în cafeaua lui.

— Foarte adevărat, spuse el răbdător. N-am anticipat niciodată faptul că bunicul ar ascunde sticla înainte să moară. Dar, mamă, simt că nu vrei să discutăm despre modul în care am ajuns să-mi dau seama că în sticla aia se află diamante. Nu cred că mi-ai spus tu. Mi se pare că-mi amintesc un moment în care am spus aha, când mi-am dat seama că devotamentul tău faţă de legenda diamantelor roz ale familiei Propov era exact acelaşi devotament pe care îl aveai faţă de vinul lui Nonno.

Liesbeth îl privi îndelung, cu buzele ţuguiate. Apoi se relaxă pe scaunul ei şi chicoti.

— Da. Da. Dădu din cap în repetate rânduri, cu mândrie. Eşti un moştenitor vrednic de mine. Să mă observi atât de îndeaproape, să tragi concluzia aceea cu acurateţe – atâta isteţime, atâta inteligenţă!

— De asemenea, mi se pare că-mi amintesc cum mă zoreai să plec de lângă verii mei înainte să apuc să spun ceva în faţa lor.

Liesbeth încetă să mai chicotească, încetă să mai dea din cap. Acum Noah se întinse peste masă şi o prinse de

mână, făcând-o să rămână nemişcată.

— Verii mei nu ştiu adevărul, nu-i aşa? Hendrik crede că vă aflaţi aici pentru o sticlă de vin rar şi scump, că te foloseşti de mine, dar nu ştie ce comoară se află în sticlă. Crede că toate astea au de-a face cu vinul. Crede că va face avere în urma licitării vinului.

— Hendrik este un copil, spuse Liesbeth, zâmbind dispreţuitor. Nu e nevoie să ştie totul.

— N-ai încredere în el. O mişcare înţeleaptă, mamă.

Şi, pentru întâia oară, Liesbeth îl privi cercetător pe Noah cu oarecare emoţie. După cum şi trebuia. Dacă el alegea să vorbească, putea să facă un târg cu verii lui, un târg care să îi salveze viaţa şi să o sfârşească pe a ei sau, cel puţin, să pună capăt visului ei de a deţine o parte importantă din moştenirea ei – Inima Vie.

Balanţa puterii se înclinase.

— Aşadar, atunci când vei pune mâna pe diamante, ce-ai de gând să faci?

— Ţi-am spus. Voi pune să fie montate din nou în platină şi să le păstrez într-un loc sigur, unde să le pot vedea de fiecare dată când doresc.

Ochii ei se îmblânziră de dorinţă.

— Da, mi-ai spus. Dar cred că motivul pentru care nu eşti îngrijorată că Hendrik ar putea să te omoare e acela că... n-ai de gând să rămâi cu familia.

Privirea ei şocată zbură către Noah.

— Ăsta este ultimul tău jaf, mamă, spuse el. Te retragi.

— Chiar eşti foarte deştept.

Nu era nicidecum un compliment.

— Iar *tu* nu eşti chiar atât de deşteaptă cum ţi-ai imaginat. Noah îşi cântări bomba, apoi o detonă. Ştiai că duminică Hendrik a venit în vizită pe proprietatea bunicii mele?

Zâmbetul ei dispăru.

— Ce băiat *prost*! Ar putea să strice tot.

— Poliţiştii îl caută. Acum fraţii mei ştiu de el.

Dând din mână a lehamite, ea îi desconsideră pe oamenii legii şi pe fraţii lui Noah.

— Ce voia Hendrik?

— Dorea să-l prezint familiei mele.

Liesbeth deveni palidă de groază, apoi roşie de furie.

— O să-l omor.

— N-am nicio problemă cu asta.

Ea îşi strânse pumnul, străduindu-se, în mod evident, să îşi păstreze controlul.

— Dar nu încă. Nu...

— Înainte să ai diamantele? Te joci cu focul. Oricum vrea să te elimine şi, când va descoperi adevărul în ceea ce priveşte sticla, te va ucide şi va pretinde că a avut justificare. Şi cine îl va contrazice?

Liesbeth se aplecă spre el, cu ochii ei verzi în flăcări.

— Ai grijă să te asiguri că nu descoperă adevărul despre sticlă. Ia-i locul ca succesorul meu şi eu, personal, îţi voi scoate bomba din jurul gâtului, iar tu vei trăi.

— Oricât de atractiv ar suna asta...

Lui Noah îi sună telefonul. Îl scoase din buzunar şi îl privi nedumerit.

Beaver Inn. De ce îl suna Beaver Inn?

— Oricât de atractiv ar suna asta, trebuie să preiau acest apel, spuse el, şi răspunse la telefon.

Vocea adâncă a lui Primo îi bubui în ureche.

— Ascultă, Noah, am o situaţie la bar.

Ce dracului...?

— Şi ai nevoie de mine pentru că...?

— Este vorba de Penelope. Este aici, se îmbată şi mă sperie de moarte.

Noah închise telefonul.

— Ce e? întrebă Liesbeth.

— Trebuie să plec.
Ieşi pe uşă.

Capitolul 46

Beaver Inn mirosea a dezinfectant, ceea ce însemna unul dintre două lucruri: noaptea trecută cineva dăduse la boboci (şi, ca urmare, existau pete inexplicabile pe linoleum) sau avusese loc o bătaie cu mult sânge curs (şi, ca urmare, existau stropi inexplicabili pe pereţi). Aşadar, probabil câte puţin din amândouă.

Dar, cu toată reputaţia zgomotoasă a barului, în seara asta atmosfera era potolită, muncitorii de la vie privind lung în berile lor mai degrabă decât la silueta feminină zveltă care stătea pe unul din scaunele de la bar, certându-se cu barmanul.

Probabil că acei clienţi erau speriaţi; nimeni nu se certa cu Primo, cel puţin nimeni care dorea să rămână întreg. Primo era bine-cunoscut pentru extraordinara lui putere şi înspăimântătoarele sale aptitudini de luptă şi, vorbind din punctul de vedere al cuiva care primise lovitura pumnilor lui, Noah putea să depună mărturie că faima lui Primo era binemeritată.

De fapt, Noah cunoştea zgomotele, priveliştea şi mirosurile de la Beaver Inn – la vremea lui, dăduse peste cap destule pahare şi tăbăcise destule funduri aici. Şi avusese şi el parte de câteva bătăi.

Ceea ce făcea să fie de-a dreptul amuzant faptul că Primo arăta cu atâta disperare uşurat să îl vadă. Penelope îl îngrozise pe uriaş.

În timp ce Noah se strecură pe scaunul de lângă Penelope, făcu semn din cap către Primo.

— Aş bea un banana daiquiri, spuse.

Primo îşi puse coatele pe bar şi îl privi încruntat. Hei,

doar pentru că Noah se afla acolo ca să îl salveze pe Primo nu însemna că acesta trebuia să facă ca lucrurile să fie uşoare.

— Un chardonnay uşor? întrebă. Poate o margarita cu căpşune de la gheaţă cu o umbreluţă în vârf?

Acum se întoarse şi Penelope şi se încruntă, cu nişte ochi căprui atât de profunzi şi de plini de tristeţe, încât lui Noah i se opri respiraţia de durere.

Se întâmplase ceva îngrozitor de când o văzuse ultima oară la Nonna acasă? Ce se petrecuse de o făcuse să arate ca şi cum privea lumea din spatele unui văl întunecat, dincolo de care nicio rază de lumină sau de fericire nu putea trece? Era oare pierderea soţului ei? Pierderea mamei? Sau ascundea secrete care îi sfâşiau sufletul…?

Oare ea îi semăna mai mult decât îşi imaginase vreodată el?

Probabil că o fixase cu privirea vreme prea îndelungată, pentru că ea îşi ridică bărbia şi se întoarse cu spatele.

Nu era de mirare că Primo era zdruncinat. Nu era de mirare că şi clienţii erau liniştiţi. Nimeni nu dorea să vadă genul acela de durere care privea din oglinda de la bar. Durerea ei, palpabilă în mod atât de evident, îi amintea unui bărbat de propria mortalitate.

Noah îi aruncă o privire lui Primo, cu sprâncenele ridicate.

„SPM?” mimă Primo în surdină.

Noah clătină din cap. Primo imită gestul şi făcu semn cu capul către uşă. Noah aprobă, la fel.

Trebuia să o scoată pe Penelope de aici.

Se chinui să revină la tachinarea lui voioasă, ca să schimbe atmosfera şi să o îndepărteze de întunecimea care se căsca înaintea ei.

— Ce? O lovi uşurel cu pumnul în braţ. Nu poate un bărbat să comande ceva de băut pe-aici?

— Tu *poţi*, dar mocofanul mare de la bar nu pune niciun pic de alcool în băuturi, aşa că ce mai contează?

Vocea ei suna absolut normală. Răstită, dar normală.

— Uite ce e! Primo îi luă paharul. Îţi voi face o băutură nouă. Poţi să mă urmăreşti. Gheaţă şi gin simplu. Ce zici?

— Ce-ai zice de gin sec, fără gheaţă? contraatacă ea.

— Ţi-am spus, nu servim ginul tău de fiţe aici. Singurul fel de gin pe care îl avem este poşircă pură. Nu are gust de ienupăr; are gustul întregii păduri de pini. Primo scoase un pahar aburind din maşina de spălat aflată sub tejghea. Lasă-mă doar să pun un pic de gheaţă în pahar ca să-l facă mai uşor. Ulcerul tău îmi va mulţumi pentru asta.

— N-ai niciodată grijă de ulcerul meu în felul ăsta, spuse Noah.

— Nu-mi pasă dacă tu suferi. Primo puse gheaţă în pahar şi o învârti. Gheaţa se topi la fundul paharului. Cu cât mai repede te *omoară* rahatul pe care îl bei, cu atât voi fi mai fericit.

Penelope scoase un scâncet.

Ambii bărbaţi se întoarseră la timp să o vadă acoperindu-şi gura.

Îngheţară. Care era problema? Ce spuseseră?

Te omoară. Moartea era cea care o făcea să se înfioare.

— N-a vorbit serios, spuse încurajator Noah. Ne urâm prieteneşte.

— Mda, spuse Primo. Ne cunoaştem de-o viaţă şi avem grijă unul de celălalt. Lucrurile pe care ni le spunem unul altuia... sunt doar vorbe.

Aşteptară ca pe jeratic să vadă dacă ea avea să plângă sau să leşine sau... sau să le spună care era problema.

În schimb, ea îşi retrase mâna de pe faţă şi ciocăni barul.

— Grăbeşte-te cu băutura!

Se încheiase momentul acela scurt, revelator.

— În regulă. Primo scoase o sticlă de gin din frigider, trânti paharul în faţa ei şi turnă. Gin sec, cu un strop de gheaţă. Asta te va îmbăta cum trebuie.

Ea îşi îndreptă spinarea, spuse „mulţumesc” şi luă o înghiţitură lungă.

Noah şi Primo schimbară priviri. Chiar şi cu gheaţa topită, era o băutură puternică, iar ea o golise imediat.

— Pentru mine... tequila. Sare. Lime.

Noah se întoarse să privească încăperea mare, ca o peşteră, unde reclame fluorescente de bere schimbau vopseaua care se cojea în portocaliu, roz şi verde biliar.

— Şi cum mai merge treaba aici, la Beaver Inn?

— Suntem aglomeraţi. E o seară bună când muncitorii de la fermă îşi lasă cuţitele acasă. Primo alinie ingredientele pe bar. Cum merge treaba la hotel?

— Bine. Petrecem mai mult timp verificând oaspeţii, încercând să ne dăm seama dacă sunt ziarişti, turişti sau ucigaşi cu sânge-rece.

Cu coada ochiului, Noah o urmărea pe Penelope. Pentru o laşă autodeclarată, ea nici nu tresări, nici nu păru să bage de seamă vorbele lui despre crimă. Pur şi simplu, continuă să bea.

Noah trebuia să o ducă undeva unde să fie singură, într-un loc în care să poată plânge, sau să strige, sau... pur şi simplu să îi spună *ce se întâmplase.*

— Ai avut noroc cu acea faimoasă sticlă de vin? întrebă Primo.

Noah se răsuci către el.

— Ce ştii tu despre sticla de vin?

— Exact ce mi-a spus mătuşa mea că pot şti, răspunse Primo. Credeai că poţi ţine departe de mătuşa Arianna o astfel de informaţie?

— Nu. Desigur că nu.

Noah aruncă un ochi la ceasul de la mână. Aproape

sosise timpul.

Ajunsese să ştie fără ca măcar să se uite.

Alarma ceasului său porni. 15.37. Încă opt zile rămase.

Linse sarea, dădu tequila peste cap şi muşcă din felia de lime. Şi se cutremură. Lui Penelope îi spuse:

— Arianna Marino ştie tot ce se petrece în această vale.

Penelope încuviinţă din cap.

— Ştiu. Am venit să stau aici pentru că era ieftin şi cunoşteam locul şi ştiam că aveam să fiu în siguranţă. Izbucni în râs, şi râsul ei se stinse la mijloc. Dar, oriunde m-aş afla, iată-mă!

Capitolul 47

Noah nu ştia cum reuşise Primo, dar cumva, fără să se mişte din spatele barului, acesta pusese în scenă o bătaie între muncitorii de la vie şi cei din livadă. Cearta începu în şoaptă şi Penelope nu dădu atenţie decât băuturii sale. Cearta deveni un vacarm; apoi, în mod neaşteptat, ca o furtună de vară, începură să zboare pumni şi scaune. Un singur pumn trimise un muncitor în scaunul de la bar al lui Penelope, în timp ce ea stătea aplecată peste bar.

Se întoarse şi, preţ de o clipă, Noah avu impresia că ea avea să se arunce în mijlocul bătăii.

Primo scoase un răget, sări peste bar, îşi coborî capul şi se grăbi în mijlocul mulţimii.

Băutorii dispărură din faţa lui.

Noah o apucă pe Penelope de braţ şi o împinse pe uşă afară. Ieşiră în soarele după-amiezii târzii. Penelope clipi des şi se împletici. Noah o prinse şi o ajută să îşi recapete echilibrul.

— Haide, te conduc până la camera ta.

Ea îl privi pieziş.

— Ce s-a întâmplat? Ţi-e teamă că dacă nu o faci mă

întorc înapoi în bar?

— Mă tem că vei cădea în nas.

— N-ai văzut cum Primo mi-a diluat băuturile? Sunt doar puţin ameţită. Gura i se strâmbă cu amărăciune. Şi-mi doream să fiu beată criţă. Numărul 14.

Arătă cu degetul către uşa albă nespălată aflată nu departe de recepţie.

— De ce?

O îndrumă prin parcare.

— De ce numărul 14? Pentru că Primo m-a cazat în... Aaa. De ce doresc să fiu beată? Se concentră să pună un picior în faţa celuilalt. Este o zi aniversară.

— Aniversarea ta.

Aniversarea nunţii ei.

Noah nu îşi dăduse seama că suferinţa cauzată de moartea soţului ei era atât de proaspătă. Atât de reală. Duminică, când o târâse afară din casa Nonnei şi se bucurase de trupul ei, iar ea îi răspunsese... se folosise de el ca de un substitut.

Uau! Asta avea să îi fie învăţătură de minte să nu îşi mai imagineze lucruri despre suflete-pereche şi dragoste eternă.

— A câta aniversare? o întrebă.

— Prima.

Crezu că o înţelesese greşit. Sau că ea îl înţelesese greşit. Sau... ceva.

— Asta n-are niciun sens.

— Mie-mi spui!

Când Penelope îşi folosi cartela de acces ca să deschidă uşa, o urmă înăuntru. Încăperea minusculă conţinea un şifonier şi un pat dublu şi două dintre cele mai urâte veioze pe care avusese ghinionul să le vadă vreodată. Dar cel puţin mobila acoperea cea mai mare parte a covorului oribil.

Fusese în interiorul unei camere de la motelul Sweet Dreams o singură dată, în aceeaşi zi în care îi spusese lui Penelope că nu o mai dorea, iar ea plecase cu mama ei. Venise la Beaver Inn în căutarea unei bătăi şi, când barmanul refuzase să îl servească – era încă minor – devenise agresiv. Până să îl târască paznicii afară de acolo, era plin de vânătăi şi contuzii, iar Arianna Marino spusese că nu avea să îl trimită înapoi la bunica lui într-o formă atât de ruşinoasă. Îi trântise o halcă de carne pe ochiul închis din cauză că era umflat, îl vârâse într-o cameră de motel şi îi spusese că nimeni nu avea să afle dacă plângea.

Nimeni nu aflase vreodată.

Acum abia se abţinu să nu spună, din nou, că avea să îi dea lui Penelope o cameră în complexul Bella Terra.

Probabil că ea ghicise la ce se gândea el, pentru că spuse:

— Îmi pot permite asta. În regulă?

— Sigur. Înţeleg.

Chiar înţelegea. Ea avea mândria ei.

Şi el avea mândria lui. Sau, cel puţin, *ar fi trebuit* să aibă mândria lui. Ar fi *trebuit* să îi pese dacă ea îl folosea ca pe un substitut sexual pentru mult iubitul ei soţ.

Un singur pahar amărât de tequila şi camera soioasă de motel arăta bine... pentru că Penelope se afla în ea.

Trebuia să iasă de acolo.

— Acum vei fi bine?

— Bine? întrebă ea, stând în picioare, clătinându-se şi privind în gol. Nu. Nu cred că voi mai fi bine vreodată.

Uau.

Cu o mişcare neaşteptată, merse până la pat, apucă pătura şi o trânti pe podea.

— Dacă tot ai venit să te bagi şi să-mi strici binemeritatul meu exces de băutură, de ce nu te faci util?

— Cum ar fi...?

El nu se putea gândi decât la o singură modalitate: să folosească patul. Dar era un bărbat cu o minte unidirecţională. Când venea vorba de femei, se înşela de obicei în legătură cu... ei bine, cu toate.

Dar când ea îl apucă de partea din faţă a cămăşii, ştiu că nu se înşela în legătură cu asta.

— Fă-mă să uit, spuse ea.

Ochii ei căprui mari erau plini de tristeţe, dar mai ales... erau furioşi. Era furioasă pe el? Nu, furioasă pe viaţă pentru că îi dăduse nişte cărţi atât de proaste.

El înţelegea asta prea bine.

— Nu pot. Nu ar trebui.

Dumnezeule, suna *sfios*. Dar chiar nu trebuia.

— Ce anume? N-ar trebui să profiţi de o femeie care a băut? N-ar trebui să profiţi de o femeie aflată în doliu? Sau pur şi simplu nu doreşti să porneşti din nou ceva între noi? îşi înfipse unghiile în cămaşa lui, în carnea lui. Pentru că-ţi voi spune un lucru, Noah: lucrul pe care mi-l amintesc cel mai bine la tine este că erai bun în pat. Şi celălalt lucru pe care mi-l amintesc este că... după ce m-ai părăsit în felul acela, îmi eşti dator. Şi o ştii.

Chiar îi era dator. Cu nouă ani în urmă o tratase ca naiba.

Dar chestia asta... asta era greşit. Ea era ameţită. Suferea. Dacă făceau sex, a doua zi ei avea să îi pară rău...

Poate.

Dar, şi mai rău... lui i-ar face plăcere. S-ar desfăta. Orice ar face cu ea acum ar fi cel mai minunat moment – *momente* – din viaţa lui jalnică, inutilă şi mizerabilă. Sexul cu Penelope nu ar fi un sacrificiu, iar acesta era singurul fel în care s-ar fi putut justifica dacă s-ar fi rostogolit goi în pat...

Trebuia să se gândească la altceva.
Ochii ei rugători? Obrajii ei trandafirii? Trupul ei voluptuos lipit atât de tare de al lui?
Era excitat, pregătit şi în agonie.
Şi, aparent, ea decisese că el se gândise destul la asta. Ridicându-se pe vârfurile picioarelor, îi luă buza de jos între dinţi şi muşcă. Cu putere.

Capitolul 48

Înfrânarea se sfărâmă. Gândurile bine intenţionate muriră. Singurele emoţii rămase fură pofta trupească şi nevoia, iar acestea preluară controlul.
Noah o ridică în braţe şi o aruncă pe pat.
Salteaua tare, ieftină se lăsă sub greutatea ei. Ea zâmbi, atingându-şi scopul. Îşi aruncă sandalele din picioare, care descriseră un arc în aer şi se loviră de perete.
El duse mâna la curea.
Ea se ridică în capul oaselor şi îşi trase cămaşa peste cap.
El văzu plinătatea caldă şi moale a sânilor ei pe deasupra strânsorii sutienului – şi fermoarul lui afurisit nu se deschise destul de repede.
Penelope păru să nu aibă nicio problemă cu fermoarul *ei*. Alunecă imediat. Îşi aruncă pantalonii cu picioarele.
Chiloţii ei roz din bumbac îi înfăşurau şoldurile voluptuoase şi talia atât de mică încât o putea cuprinde cu mâinile. Iar el uită de blugii lui, care îi erau încă atârnaţi pe coapse. Uită de cămaşa lui şi de pantofi, a căror înlăturare era necesară pentru sexul normal, gol.
În schimb, întinse degetele ca să îi mângâie silueta ca o clepsidră. Apoi, ca un puşti, apucă încuietoarea din faţă a sutienului ei şi o deschise.
Sânii ei săriră liberi, minunat de rotunzi, catifelaţi şi

plini, cu sfârcuri maronii ferme care îl priveau. Îl chemau. Le cuprinse bogăţia, minunându-se de textura catifelată...

Ea îi împinse mâinile lacome din cale. Îi împinse blugii şi lenjeria în jos, până căzură în jurul gleznelor lui.

Penisul lui stătea în poziţie de drepţi, erect şi gata să-şi facă datoria.

— Perfect, şopti ea.

În mod vag, ideea pluti prin mintea lui, că lucrurile avansau prea rapid şi prea violent.

Apoi ea îi cuprinse testiculele cu o mână, îi ţinu erecţia de la bază, se aplecă înainte şi îl cuprinse cu gura.

O singură mişcare a limbii ei ude îl curentă ca un fulger fierbinte în vârful penisului. Electricitatea descrise un arc în trupul lui. Pentru un moment în care fu lipsit de raţiune, aproape că... *aproape* că ejaculă. Apoi prinse o şuviţă din părul ei şi trase de ea.

Ea îi dădu drumul şi ridică privirea, ochii ei mari fiind sălbatici şi flămânzi.

— Dacă doreşti satisfacţie, mai bine ai înceta *acum*.

Penelope se lăsă să alunece pe spate pe saltea şi îşi desfăcu braţele – şi picioarele.

Nu se aruncă asupra ei. Nu chiar. Nu o devoră. Nu chiar. Dar fu imediat asupra ei, cu gura deschisă, lingând, gustând, sărutând şi sugând...

Şi ea, la rândul ei, fu la fel de frenetică ca el, la fel de doritoare şi de vorace. Îi sărută umărul, apoi pieptul. Îşi trecu mâinile peste spatele lui. Îi mângâie fundul înainte de a-l trage mai aproape de ea, în aşa fel încât penisul lui se lipi de pântecul ei, şi ea se undui pe trupul lui într-un supliciu de plăcere.

Erau de-a curmezişul patului. Sutienul îi atârna încă pe umeri. El purta încă tricoul şi blugii şi lenjeria intimă îi atârna în jurul gleznelor.

Nici unuia dintre ei nu îi păsa. Sângele lui îi fulgera în

vene. Respiraţia ei gâfâia pe pielea lui.

Se zbătură într-o tăcere absolută, ca şi cum fiecare undă de energie trebuia cheltuită în acest moment viu, acest acum.

Acum.

Întinse mâna şi o vârî între picioarele ei, o desfăcu. Era umedă, pregătită.

Iar el avea nevoie de un prezervativ. *Avea nevoie de un prezervativ*. Unde îi era prezervativul?

Avea un prezervativ cu el. Întotdeauna.

Dar... prezervativul se afla în portofel. Portofelul se afla în blugi. Iar blugii în jurul gleznelor.

Ca un adolescent care îşi încerca pentru întâia oară şansele de a face sex, se zvârcoli, bâjbâi şi scotoci, găsi portofelul şi îl deschise.

Ambalajul auriu de plastic al prezervativului şi pielea neagră a portofelului formaseră un fel de legătură şi fu nevoit să se lupte ca să scoată pachetul, furios din cauza amânării şi devenind cu fiecare moment mai disperat.

În timp ce mâinile lui tremurânde munceau febril, Penelope îi mângâie şoldul, îşi trecu degetele peste abdomenul lui şi îi exploră testiculele cu mâna făcută căuş.

Nu îl ajuta deloc. Iar ea o ştia.

În cele din urmă prezervativul fu eliberat. Desfăcu energic pachetul. Ea îl ajută să-şi pună prezervativul.

În sfârşit... el încetini. Doar pentru o secundă. Nu dorea să o rănească. Dorea să pătrundă uşor înăuntru...

Înăuntru... uşor...

Când o pătrunse, gemură la unison.

În viaţa lui nu simţise nimic mai plăcut decât să fie unit cu Penelope. Era dorinţa reîncarnată. Era o reîntregire. Era o poveste de dragoste împlinită.

Îi privi chipul. Genele ei lungi erau umede, ochii căprui îi

înotau în lacrimi. Neliniştit, îi dădu la o parte părul de pe faţă. Ea şopti:

— Ai simţit vreodată ceva atât de plăcut încât să-ţi vină să plângi?

El încuviinţă din cap. „În clipa asta”. Dar nu putea să vorbească.

— Te rog, zise ea, încordându-şi muşchii interni. Grăbeşte-te!

Asta fu tot ce îi trebui.

Se mişcă înăuntru şi în afară. Înăuntru şi în afară. Şi apoi... împingeau împreună, cu o nevoie acerbă. Pofta trupească i se dezlănţui de-a lungul nervilor. O strânse cu putere în braţe, încercând să se sudeze într-un singur trup. Mirosul ei se amestecă cu al lui, formând un parfum ameţitor şi intens.

Ea îşi înfăşură picioarele în jurul lui, îngropându-şi călcâiele în coapsele lui, cerând mai mult.

El îşi trecu mâinile sub fundul ei, ridicând-o mai mult şi pătrunzând mai mult înlăuntrul ei. Cu totul înlăuntrul ei... şi tot nu avea să fie vreodată destul.

Fiecare instinct primitiv din el insistă să o posede, să se imprime pe fiinţa ei.

Ea cedă, se înmuie şi îi dărui tot ce avea.

Actul lor sexual fu splendid, iute, puternic, luminos şi primitiv. Când ajunse la climax, strigătele ei răguşite îi răsunară în urechi. Trupul ei se lipi de al lui. Cerea.

Iar el îi dărui, un orgasm violent scăpat complet de sub controlul lui, sperma ţâşnind din el în jeturi fierbinţi în timp ce o pătrundea iar şi iar.

Aceasta era împerechere, o legătură pentru amândoi. Pentru totdeauna. O eternitate.

Încetişor, agonia plăcerii luă sfârşit. Puţin câte puţin, tumultul feroce se încheie.

Gâfâind, transpirat, se prăbuşi extenuat. Îşi lăsă

greutatea deasupra ei, îngropând-o în saltea, dorind să nu lase acel moment să se termine vreodată.

Încă în totală armonie cu ea, îi ascultă respiraţia, îi auzi primul icnet. O îmbrăţişă, o strânse în braţe, amintindu-şi de lacrimile din momentul în care se împreunară. Auzi un alt ignet. Îi simţi trupul cutremurându-se sub trupul lui. Îşi strecură mâinile sub capul ei. Cearceaful de sub capul ei era umed... de lacrimi.

— Ştiu că sunt un nemernic egoist şi că poate mă flatez de unul singur, spuse, dar asta nu are legătură cu ceea ce tocmai s-a întâmplat între mine şi tine, aşa-i?

Ea clătină din cap.

„Slavă Domnului!” Legănând-o încă, îi spuse:

— Atunci ai nevoie de cineva cu care să vorbeşti şi ştii că poţi avea încredere în mine. Te rog, Penelope! Spune-mi ce se întâmplă!

Ea plângea acum din toată inima.

— Azi este prima comemorare a morţii copilului meu.

Capitolul 49

Inima lui Noah încetă să mai bată. Se ridică uşurel în cot.

Nu era de mirare că Penelope fusese o ruină astăzi.

Soţul ei. Mama ei. Dar şi copilul ei?

Penelope nu părea să plângă, totuşi lacrimile îi alunecau pe obraji, delicat şi continuu, ca şi cum atât de multe lacrimi dispăruseră înainte să îşi afle calea.

El îşi scoase pantofii folosindu-se de degetele de la picioare, îşi aruncă pantalonii din jurul gleznelor şi se strădui să nu mai fie atât o fiară impulsivă, cât mai degrabă un bărbat cu un dram de sensibilitate. Aplecându-se deasupra ei, îi mângâie părul, dându-i-l la o parte de pe chipul fragil.

— Spune-mi!

— Când Keith a fost ucis, eram însărcinată în şase luni.

Moartea lui... A fost un şoc. Îşi puse mâna peste inimă ca pentru a opri durerea. Un amărât de şofer de camion a avut un atac de cord, a trecut linia continuă şi l-a lovit în plin. Şoferul camionului a supravieţuit. Mi-a trimis de pe patul de spital flori şi o scrisoare prin care îşi cerea iertare. Se cutremură. Să o citesc a fost cel mai cumplit... Se simţea îngrozitor. Zicea că, dacă ar fi putut să dea timpul înapoi, ar fi preferat să fie el cel care murea în locul tânărului meu soţ.

— Sunt sigur că era serios.

— Sunt sigură. Privi fix în tavan, fără să îi acorde vreun pic de atenţie lui Noah. Dar nici nu se îndepărtă de el. Socrul meu este avocat. Voia să-l dea în judecată pe şofer, zicea că lucrul ăsta avea să îi ofere siguranţă financiară copilului. L-am convins să nu o facă. Keith avea o asigurare de viaţă; aveam o casă; eu aveam o slujbă... Procesul era doar reacţia pripită a lui Ronald, un fel de nevoie masculină de a face ceva pentru a-şi arăta puterea.

Din moment ce Noah se confrunta cu nevoia masculină de a-şi arăta puterea făcând ceva ca să o ajute, putea să înţeleagă.

— Keith a fost un om bun. S-a căsătorit cu mine împotriva dorinţei părinţilor lui. Cu mine, o fată din mahalalele Los Angelesului, cu origini latino-americane, copil din flori, fără o istorie îndelungată de familie care să dateze până la primit colonişti din Cincinnati. Eram fericiţi. Părinţii lui nu erau, deşi, după ce am rămas însărcinată, s-au mai liniştit puţin. Eram nerăbdători să avem o familie. Vezi tu, eu şi Keith nu eram îndrăgostiţi nebuneşte, dar am trecut prin asta o dată şi...

Se opri în mijlocul propoziţiei.

— O dată a fost de ajuns? sugeră Noah.

— Exact.

Noah se gândi că, deşi Penelope nu o fi fost îndrăgostită

nebuneşte, orice bărbat care se căsătorea cu cineva care era atât de diferit de el însuşi probabil că era extrem de îndrăgostit. Dar nu avea de gând să spună asta.

— Ai primit veştile rele despre Keith şi...?

Ea se cutremură.

— Îmi era teamă pentru copil. Adică, cum supravieţuieşte o fiinţă atât de fragilă furtunii de durere şi de şoc pe care am simţit-o? Dar medicul meu ginecolog m-a liniştit şi mi-a arătat că pruncul era bine şi în siguranţă în pântecul meu. Am aranjat funeraliile lui Keith, am făcut faţă isteriei soacrei mele...

— Era singur la părinţi?

— Da, şi jalea Barbarei a depăşit-o cu mult pe a mea. Gura lui Penelope zvâcni în ceea ce ar fi putut fi un zâmbet ironic. Mama mea... mama n-a putut veni la înmormântare. A spus că din cauză că doamna Walters era bolnavă şi exigentă. Ar fi trebuit să-mi fi dat seama... Ştia că aveam nevoie de ea. A fost întotdeauna alături de mine când am avut nevoie de ea. Ar fi trebuit să-mi fi dat seama. Dar nu mi-a dat niciodată prin cap cât de in neregulă era faptul că n-a venit. Peneâope tremură din nou şi pielea i se făcu de găină. N-am aflat niciodată când a avut pentru prima dată cancer la sân. Încă...

— Erai în stare de şoc.

Noah o ajută pe Penelope să se ridice în şezut, o întoarse în aşa fel încât căpătâiul patului era în spatele ei şi puse perne sub ea pentru suport.

— Nu aveai cum să ştii şi, oricum, ce-ai fi putut face în mod diferit?

— Nimic. Pielea îi era rece ca gheaţa. Bănuiesc că nimic.

Noah trase cuverturile de la piciorul patului, o înveli cu ele şi o aduse mai aproape de el ca să îi dea căldură.

— Am reuşit să trecem, eu şi copilul meu, prin încă alte aproape două luni. Îl puteam simţi mişcându-se în fiecare

zi. Îmi făceam griji pentru diferite lucruri, în cea mai mare parte pentru Barbara care încerca în mod obsesiv să preia controlul asupra copilului meu. Am pus la cale moduri în care să mă lupt cu influenţa ei. Am discutat cu mama despre mutarea în Portland, dar ea n-a părut prea entuziasmată.

O încruntare cută fruntea lui Penelope în mici riduri care arătau parţial a nefericire, dar mai degrabă a consternare.

— Într-un fel mi-a rănit sentimentele.

— Nu ştiai ce se întâmpla în viaţa ei.

Cuibări capul lui Penelope pe braţul lui, privind-o şi măsurându-i suferinţa ca şi cum ar fi putut face ceva ca să o ajute. Nu putea face nimic. În faţa unei asemenea suferinţe, era lipsit de orice putere.

— Nu ştiu la ce se gândea. Chiar şi acum, Penelope părea nedumerită. Lucrurile mergeau prost cu tratamentul ei. Aveam să aflu în curând, aşa că de ce nu mi-a spus?

— Pentru că suferiseşi un şoc îngrozitor şi erai însărcinată. Şi poate că spera să aibă loc un miracol?

— Da. Ar fi specific mamei. La urma urmei, a reuşit să mă crească şi să mă ţină în facultate şi să se lupte cu cancerul altă dată. Credea în miracole.

Penelope tăcu, ca şi cum îşi amintea de mama ei.

— Spunea – şi avea dreptate – că nu m-aş fi descurcat din punct de vedere financiar dacă m-aş fi mutat în Portland. Piaţa imobiliară nu stătea bine şi se strica pe zi ce trecea. Dacă vindeam, urma să pierd bani, o mulţime de bani. În plus, ar fi fost un joc de noroc să renunţ la securitatea pe care o aveam la firma mea. Şi nici măcar să nu pomenim despre coşmarul cu casa de asigurări. Fără Keith, eram pe cont propriu. Trebuia să mă întreţin şi pe mine, dar şi copilul. Adică... pe cont propriu dacă nu doream să iau bani de la socrii mei, lucru pe care nu-l doream, pentru că...

— Nu doreai să-i oferi soacrei tale genul acela de influenţă asupra vieţilor voastre.

— Exact. Şi un copil este costisitor. Pătuţul şi scaunul pentru maşină, şi pantofiorii aceia mici-mititei... Surâse la amintirea acelor mici pantofiori. Copilul mă făcea să privesc către viitor, să fac planuri dinainte. Citeam cărţi despre creşterea copilului. Căutam cele mai bune centre de îngrijire. Munceam foarte din greu la serviciu pentru că, în timpul în care urma să fiu în concediul de maternitate, nu doream să devin o victimă a vreunei scheme de reducere de personal.

El îi luă mâna, îşi înlănţui degetele cu ale ei şi îşi ţinu palma lipită de a ei într-o încercare inutilă de a-i lua povara suferinţei.

— Era un copil atât de activ! Bănuiesc că toţi sunt, dar l-am simţit mişcând cu o lună mai devreme şi, peste vreo două săptămâni, am glumit cu Keith că va juca fotbal la profesionişti. Îşi aşeza pumnul în şoldul meu şi piciorul în coaste şi împingea. Penelope se zvârcoli ca şi cum şi-ar fi amintit durerea. Credeam că făcea exerciţii de izometrie.

— Era sănătos?

— Arăta foarte bine la ecografii. Medicul era atât de mulţumit!

Ce se întâmplase!

Penelope continuă:

— Unul dintre motivele pentru care am făcut faţă morţii lui Keith aşa de bine cum am făcut-o este acela că... ştiam că nu eram niciodată singură. Trebuia să trec peste jale şi să mă concentrez asupra copilului nostru. Ea era acolo, sucindu-se şi răsucindu-se vie înăuntrul meu. Chiar şi acum mi se pare uimitor ce conexiune imensă am simţit. Ea a preluat controlul trupului meu şi, din acel moment, totul a fost instinct animalic. Atât de primitiv şi atât de... îmi controla viaţa. Fiecare gând era la ea. Lacrimile lui

Penelope picară pe braţul lui. Fiecare gând al meu... chiar şi în somn...

Tăcu atâta vreme, încât el se întrebă dacă ea hotărâse că nu putea să îndure, nu putea să îi spună întreaga poveste.

Dar în cele din urmă ea reîncepu să vorbească, iar vocea îi fu mai slabă.

— În dimineaţa aceea, astăzi se împlineşte un an, m-am trezit foarte devreme şi primul meu instinct a fost... „ceva nu e în regulă”. Nici măcar n-a fost nevoie să gândesc. Am ştiut că, la un moment dat în timpul nopţii, ea încetase să se mai mişte.

Şi-o imagină pe Penelope trezindu-se singură în patul mare pe care îl împărţise cu soţul ei şi ştiind... ştiind că pruncul ei era mort.

— Ce-ai făcut?

— L-am sunat pe medic. I-am spus că trebuia să ne ajute. Mi-a spus că pruncii aflaţi în ultimul trimestru de sarcină încetează să se mai mişte pentru că stau înghesuiţi. Eu ştiam mai bine. Am devenit isterică – lucru care nu-mi stă în fire. Am insistat să merg la control. Slavă Domnului, m-a ascultat. Ne-am întâlnit la cabinet, a pus stetoscopul pe pântecul meu...

Penelope clătină din cap iar şi iar, cu ochii mohorâţi din cauza amintirii.

— Cum...? Ce... a dus la...?

— Cordonul ombilical a alunecat în jurul gâtului copilului. Se întâmplă. Nu adesea. Dar uneori. Am mers la spital. Mi-au provocat naşterea şi am adus pe lume frumosul meu prunc.

Penelope tremură şi tremură din nou.

Noah o frecă, o ţinu în braţe şi încercă să îi transmită alinare acolo unde nu putea exista alinare. Cu glas scăzut, Penelope spuse:

— Era atât de frumoasă, Noah. Perfectă în toate privinţele: degetele de la mâini şi de la picioare, un chip frumos şi liniştit... Am adus-o pe lume ştiind că era moartă. Am ţinut-o în braţe, pur şi simplu am ţinut-o în braţe... I-am dat numele – eu şi Keith am căzut de acord asupra numelui de Mia, frumos şi simplu – şi apoi... i-am lăsat să o ia.

Din nou, Penelope se prăbuşi, întorcându-şi faţa de la el şi îngropându-şi-o în pernă, suspinând fără reţinere.

El îi frecă spatele, îi dădu la o parte părul de pe obraz şi se simţi incapabil şi lovit de durere pentru un copil pierdut înainte de a fi trăit.

Îşi înfruntă propria moarte şi urî faptul că urma să moară atât de curând. Dar cel puţin el *trăise*. Trăsese aer în piept, umblase şi vorbise, avea o familie care îl iubea, lăsase o urmă pe lumea asta.

Nimeni nu îşi amintea de Mia... cu excepţia mamei ei. Aceea fu tragedia care îi frânse inima. Şi pe cea a lui Penelope.

După ceea ce păru o eternitate, plânsul lui Penelope începu să se liniştească.

El se desprinse de ea, luă o sticlă cu apă de pe birou şi cutia de şerveţele din baie. Se întoarse şi o văzu privindu-l, cu mâna sub obraz şi ochii căprui mari inundaţi de o tristeţe fără margini. Şi acum... cu un fel de pace.

Se aşeză, deschise sticla şi i-o dădu.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

Ea se ridică în capul oaselor şi bău, apoi lunecă înapoi pe perne şi se cuibări sub pături.

— În ziua în care i-am dat naştere Miei, mama a sosit în Cincinnati. Eram gata să părăsesc spitalul când a intrat şi aproape că n-am recunoscut-o. Purta o perucă. Era umflată din cauza steroizilor şi palidă în urma injecţiilor pe care i le făcuseră ca să îi construiască măduvă osoasă –

hemoleucograma îi era scăzută – şi îi era greu să respire atunci când depunea efort. Nu ştiu cum a reuşit să călătorească, dar am aşteptat-o să vină ca să plâng, să plâng cu adevărat. Penelope îşi frecă mijlocul frunţii ca şi cum o durea. Şi ştii ce? Când am văzut-o... toate lacrimile mi-au secat. Nu avea niciun rost să mă prăbuşesc. Nu mă putea ajuta. Avea moartea scrisă în oase.

Imaginea se ridică în mintea lui Noah: dezolanta cameră de spital şi cele două femei care fuseseră despărţite pentru prea multă vreme şi care aveau să fie despărţite pentru totdeauna.

— O ştia şi ea. O ştiam şi eu. M-am externat. Am dus-o la mine acasă şi am băgat-o în pat – era epuizată. Am sunat un agent imobiliar să vină şi să arunce o privire la casă şi am început să fac bagajele. După-amiaza următoare am îngropat-o pe Mia în acelaşi mormânt cu tatăl ei. Penelope îşi ridică bărbia. A fost groaznic. Barbara a spus... lucruri de neiertat.

Lui Noah nu îi plăcu felul în care sună asta.

— Cum adică a spus lucruri de neiertat?

— A dat vina pe mine pentru moartea Miei, a spus că a murit din cauză că am muncit prea mult după moartea lui Keith, a spus că am distrus ultima bucăţică din fiul ei care mai rămăsese pe pământ.

Lui Noah îi venea să întindă mâna înapoi în timp şi să o plesnească pe femeie.

— Mama a devenit sălbatică, spuse Penelope fără să pară surprinsă. Am crezut că avea să o ucidă pe Barbara chiar acolo, în cimitir.

— Bravo mamei tale!

— Da, dar după aceea n-a mai avut puterea să ajungă până la maşină. Am vândut casa cu o pierdere uriaşă. În nicio lună, m-am mutat în Portland. Mama a mai trăit încă şapte luni.

Penelope se ridică în capul oaselor, luă jumătate de cutie de şerveţele de hârtie şi îşi suflă nasul. Cu putere. Le aruncă la coşul de gunoi, apoi şi-l suflă din nou.

— Eu doar... de îndată ce am văzut-o pe mama, n-am putut să-mi mai jelesc copilul. Ea mi-a amintit că aveam încă o familie. Aveam alte priorităţi, angajamente urgente faţă de femeia care mi-a dat naştere şi care a sacrificat totul pentru mine. Mama ştia că era greşit; m-a îndemnat să-mi acord timp să jelesc, dar emoţiile mele dictau altfel.

— Trecuseşi prin prea multe.

Noah suferi pentru ea. Penelope ridică obosită din umeri.

— Cât înseamnă prea multe? Ce nu te ucide te face mai puternic. Coborî din pat, îşi scoase pijamaua din valiză şi dispăru în baie. Strigă: Doar că nu înţeleg de ce trebuie să fiu puternică.

El auzi apa curgând, ceva bălăceală, apoi ea reveni îmbrăcată într-un maiou şi boxeri din bumbac, care arătau confortabili, cu chipul umed şi un pic mai puţin roşu.

Se urcă înapoi în pat alături de el, se apropie şi îl lăsă să o ia în braţe – iar el simţi o mândrie feroce că ea apelase la el pentru alinare.

— Astăzi... eram hotărâtă să trec cu bine de ziua asta. Adică, este doar o altă zi, nu-i aşa? îşi apăsă capul pe pieptul lui ca şi cum i-ar fi ascultat bătăile inimii. Dar Brooke a vrut să discutăm despre decorarea camerei copilului. Am încercat să evit, dar – Penelope oftă – ea are un singur lucru în minte, copilul pe care îl poartă în pântec, şi ce-aş fi putut să spun? îmi amintesc. Ştiu cât de mult înseamnă viaţa aceea dinlăuntrul tău. Aşa că, fără voia ei, Brooke mi-a amintit de tot ceea ce-am pierdut.

— Într-un fel, cred că ar fi fost şi mai îngrozitor dacă ai fi reuşit să treci peste ziua asta fără să ai o cădere. Se afla în afara zonei lui confort, nu era sigur dacă avea dreptate,

dar se strădui să continue. Mia merita ca mama ei să plângă pentru ea şi n-ai fi femeia pe care o – „iubesc” – admir dacă nu i-ai fi oferit ceea ce i se cuvenea.

— Aşa... aşa este. Ai dreptate, cred.

Se temu că ea avea să înceapă din nou să plângă, însă Penelope încuviinţă din cap ca şi cum o alinase.

Slavă Domnului, pentru că în clipa aceea se simţea ca un individ mare, idiot şi stângaci.

Ea se cuibări şi mai aproape.

— Cum ai ştiut că eram la Beaver Inn?

— M-a sunat Primo.

— E ca o bătrânică.

— Primo este un băiat bun. Noah o legănă uşor. Dacă aş fi ştiut despre copil, n-aş fi sărit aşa pe tine.

— A fost ceea ce-am dorit. Dacă alcoolul nu avea să şteargă amintirile, m-am gândit că poate sexul ar reuşi să o facă. Dar a funcţionat puţin altfel decât mi-am închipuit. Mi-a rupt zăgazul emoţiilor... N-am spus niciodată nimănui. Niciodată. N-am avut niciodată ocazia să discut despre asta. Înălţă capul către el, cu ochii roşii şi plini de nelinişte. Îţi mulţumesc că m-ai ascultat.

Atunci el aproape că spuse ceva. Ceva prostesc, ca: „Te voi iubi întotdeauna”.

Dar, printr-un noroc chior care îl făcu atât de fericit încât îi venea să dea cu pumnul în perete, fu salvat de un nemernic afurisit care bătu o dată în uşă, cu putere.

Capitolul 50

Penelope tresări şi strânse păturile la piept. Îşi deschisese sufletul în faţa singurului bărbat în care nu ar fi trebuit să aibă încredere şi întreruperea aceea venită din lumea de afară o făcu să se simtă mai goală decât fusese vreodată în întreaga ei viaţă.

Noah privi în jur.

— Aşteptai pe cineva?

— Cine crezi că...? N-ar putea să fie doamna Marino, nu-i aşa? Nu verifică camerele şi evacuează pe oricine face sex, aşa-i?

Cu gândul la Arianna, Penelope se ridică în şezut şi îşi pieptănă părul cu degetele, ca şi cum gestul putea şterge vreo urmă a actului iubirii lor fantastic şi imoral.

Nu prea avea ce face în legătură cu lacrimile.

— Ferească Dumnezeu!

Glasul lui Noah răsună profund şi înflăcărat.

— Dacă ea este, mă ascund în baie. Femeia mă îngrozeşte.

Penelope zâmbi larg gândindu-se la acest bărbat mare şi puternic care tremura la ideea de a o întâlni pe Arianna Marino. Zâmbi când îl văzu purtând nimic altceva decât o bluză albă veche cu guler, al cărei material era atât de subţire încât aproape că putea să vadă prin el. Simţi că impulsul de a se amuza era ciudat. Dar şi bun şi natural, ca şi cum asta era ceea ce trebuia să urmeze în viaţa ei.

— Vorbesc serios, spuse el, rostogolindu-se şi şezând pe marginea patului. Bănuiesc că trebuie să mă uit şi să văd cine este.

— Pot s-o fac eu.

El îi aruncă o privire şi probabil că încă arăta zdrobită, pentru că îi spuse:

— Nu. Rămâi unde eşti. Pentru tine, voi lupta într-un turnir cu temutul dragon Marino.

Penelope izbucni într-un râs uşurel şi cald, apoi se opri, surprinsă de ea însăşi. Ziua începuse cu o spaimă îndepărtată care se apropiase până când îi acoperise privirea cu o ceaţă tulbure cenuşie, separând-o de contactul uman. La momentul respectiv, lucrul acesta păruse bun; mai bine să fii îndepărtat din viaţă decât

distrus pe raftul tristeţii.

Apoi Brooke alesese mostrele acelea de tapet, vorbise despre folosirea culorii galbene pentru camera copilului şi despre cum avea să îşi înfăşoare copilul în cea mai moale pânză şi să îl ţină la piept în timp ce îl legăna şi îi cânta… şi toate visurile legate de Mia dăduseră buzna înapoi spre Penelope, sfărâmându-se la picioarele ei ca nişte mici comori scăpate ca prin minune.

În după-amiaza aceea, Penelope urcase în maşină ca să conducă şi să încerce să depăşească durerea, până când, în cele din urmă, neştiind ce altceva să facă, se întorsese la motel şi iată-l – Beaver Inn. Anestezie într-o sticlă.

— Unde ţi-e halatul? întrebă Noah, de parcă ştia că ea trebuia să aibă un halat, pentru că orice femeie ţinea un halat la îndemână, iar el cunoştea toate femeile din lume.

Bineînţeles că el avea dreptate. Chiar avea unul.

— Pe cârligul de pe uşa din baie.

Dar nici să se îmbete nu funcţionase. În ciuda faptului că nu era nevoită să conducă nicăieri după aceea, Primo refuzase să îi îngăduie să se îmbete criţă. Se purtase ca şi cum i-ar fi fost un frate mai mare sau ceva.

Aşa că ea se înfuriase. Şi întâmpinase cu bucurie sentimentul acela, pentru că mânia ţinea la distanţă agonia. Poate că avea să scape de jalea de care se temuse…

Noah îşi făcuse apariţia, şi asta fusese chiar şi mai bine. Avea experienţă în a fi furioasă pe el.

Noah apucă halatul alb din bumbac, îşi legă cordonul în talie – umerii îi întinseră cusăturile, tivul îi ajungea până la jumătatea coapsei, iar bluza lui îi acoperea pieptul şi îi ascundea gâtul.

Ea se lăsă pe pernă, cu braţul sub cap, şi îl privi mergând către uşă. Arăta caraghios.

Lui nu păru să-i pese.

Părea să nu îi pese de prea multe lucruri. În după-amiaza aceea, la Beaver Inn, când îşi întorsese ostilitatea asupra lui, rămăsese impasibil. Fusese un pic reticent să îi ofere partida de sex pe care ea o ceruse, dar moralitatea lui şovăielnică nu avusese nicio şansă în faţa unei femei hotărâte.

Iar ea fusese hotărâtă. Neliniştea care devenise mai ascuţită şi mai reală de-a lungul zilei fusese înfrântă de senzaţiile mai întâi de căldură, apoi de plăcere, apoi... de pasiune. Şi, undeva în mijlocul acelei întregi partide de sex sălbatic, cupa tristeţii ei se spărsese, lăsând-o frântă de amintiri.

Închizând ochii, îşi aminti de chipul mic şi dulce al Miei şi lacrimile dădură năvală din nou.

— Nu-i nimeni, raportă el.

Îşi deschise ochii şi îl văzu uitându-se pe vizor.

Păşind într-o parte, deschise uşa doi centimetri şi se uită pe furiş afară.

— Hm!

Vocea lui fu atât de plină de suspiciune, încât ea se ridică în capul oaselor.

— Ce e?

— O pungă atârnată de clanţă. Şi o cutie cu pizza pe covoraş. Întinse mâna, luă punga şi o aduse înăuntru. Ridică din sprâncene. Se uită la ea, zâmbind strâmb. E o cutie cu o duzină de prezervative. Cineva are foarte multă încredere în mine.

Ea dădu din cap. În urmă cu nouă ani, făcuse sex cu el. Probabil că el avea o anumită reputaţie.

Dar... *avea* ea să mai facă sex cu el din nou?

Da, tocmai se bucuraseră de cel mai bun, mai exploziv şi împărtăşit sex orgasmic imaginabil şi da, el fusese incredibil de bun în ceea ce priveşte căderea ei de după aceea. Nu îşi putea imagina că un alt bărbat ar fi lăsat-o să

plângă pe el fără să fugă îngrozit.

Dar, când făcuseră sex în seara asta, fusese impuls, arşiţă şi nevoie. Nu putea numi o a doua şi o a treia oară *dorinţă nestăpânită*.

Ea şi Noah aveau o poveste şi nu una frumoasă. Ar trebui să fie cu băgare de seamă. Ar trebui să fie inteligentă. Ar trebui să se gândească la ziua de mâine.

În curând.

El deschise uşa de tot, ieşi şi se întoarse cu o cutie mare de pizza. În cazul în care nu era sigură ce se afla în cutie, mirosul de cârnat italienesc, salam, ceapă, ardei gras, usturoi, sos de roşii şi crustă crocantă umplu încăperea.

Ea gemu, dar nu avea nimic de-a face cu sexul.

— Pari mai excitată de pizza decât ai fost vreodată când a fost vorba de mine, zise el.

— Sunt sigură că nu-i adevărat. Avea impresia că o să leşine de foame. Nu salivez cu adevărat din cauza unei pizza; eu... n-am prea mâncat astăzi.

— Bănuiesc că nu.

Închise uşa şi o încuie. Puse lanţul şi apoi, într-un exces de precauţie, blocă un scaun sub mânerul uşii.

— Lasă-mă să-l sun pe Primo şi să mă asigur că e de la el.

Noah se purta şi părea paranoic.

— De la cine altcineva ar putea să fie? E singurul care ştie că suntem aici.

— Nu se ştie niciodată. Noah îşi luă pantalonii de pe podea şi îşi găsi telefonul. Cineva ar putea să vrea să ne otrăvească.

Uneori Noah spunea cele mai ciudate lucruri.

— Nu pot să mă decid dacă eşti sau nu amuzant.

— Sau nu, spuse el şi telefonă. Primo. Tu ai fost, omule? Tu ai adus lucrurile alea şi le-ai lăsat la uşă? Dădu din cap mulţumit, apoi clătină din cap şi se încruntă. Pff, Primo! Nu

voiam să ştiu asta.

— Ce nu voiai să ştii? îl întrebă ea.

El ridică un deget şi ascultă din nou vocea aflată de cealaltă parte a firului.

— În regulă. Apreciez asta. Îţi sunt dator.

Încheie apelul.

— Ce nu vrei să ştii? îl întrebă ea din nou.

— Arianna Marino a sunat şi i-a spus să ne ia, mmm...

Noah făcu un semn cu punga. Nici Penelope nu voia să ştie asta.

— De ce a făcut asta?

— Sunt mulţi băieţi în familia Marino. Probabil că ştie că toţi băieţii avem un prezervativ în portofelul nostru pentru urgenţe şi că, după aceea, este o problemă de autocontrol.

— O duzină de prezervative? Nu are o părere prea bună despre controlul *tău*.

El se uită la Penelope, făcând-o conştientă în legătură cu părul ei negru dezordonat, pijamaua prozaică, faţa şi ochii ei roşii.

— Arianna Marino este o femeie foarte deşteaptă.

Şi, dintr-odată, Penelope se îmbujoră şi se răsfăţă în căldură. Noah o făcu să se simtă... frumoasă. Noah zdrăngăni cutia de pizza.

— Primo, fiind Primo, s-a gândit că am avea nevoie şi de hrană.

Fu luată prin surprindere. Se aruncă înapoi pe perne şi chicoti satisfăcută.

— Iubesc locul ăsta!

— Locul ăsta? întrebă el şi privi în jur.

— Bella Valley. Aş putea să trăiesc aici pentru totdeauna. Se ridică din nou în fund, alarmată de ceea ce spusese fără băgare de seamă. Adică, nu cu tine. Mă refer doar la...

— Ştiu la ce te referi. Şi eu iubesc locul ăsta.

Ceva din glasul lui o făcu să se întrebe… de ce îi era lui dor de Bella Valley ca şi cum s-ar fi aflat în exil, când el avea totul aici, la îndemână? Dar când îl privi mai îndeaproape, păru relaxat şi amuzat.

— Aşadar. Rămase în picioare lângă pat şi ridică mai întâi cutia de pizza, apoi prezervativele. MMI sau SMI?

Ea clătină din cap.

— Nu înţeleg.

— Mâncăm mai întâi sau…?

Rămase acolo şi se uită la el – inteligent şi chipeş; la trupul lui magnific, îmbrăcat în halatul unei femei şi cu toate astea deloc feminin; şi mai ales, la ochii lui verzi. În ei văzu o singurătate dureroasă care o striga dincolo de distanţa mare dintre o fiinţă umană şi o alta, iar avântul iubirii aproape că fu mai mult decât putea ea să controleze. Nu ştia de ce îl iubea, dar, indiferent de ceea ce făcuse, indiferent unde mersese, indiferent unde avea să meargă, dragostea aceea era vie, constantă şi eternă. De ce să fugă în clipa asta, când avea nevoie de contact uman?

Îl luă de mână şi îl trase.

— Mie îmi place pizza rece, spuse. Ţie?

Capitolul 51

— Ajută-mă să uit, spuse Penelope cum mai spusese o dată. Dar de data asta adăugă: Fă dragoste cu mine până când tot ce rămâne în lume suntem eu şi tu!

Expresia ochilor lui Noah se schimbă din durere dezolantă în încântare caldă.

— Da. Lasă-mă să te iubesc!

Puse pizza pe birou şi se dezbrăcă de halat.

Inima ei începu să bată încet şi zgomotos.

Prima oară, nu se uitase la el. Fusese prea ocupată

încercând să îşi scoată propriile haine. Dar acum... iată-l: puternic, musculos şi fascinant. Când puse un genunchi pe pat, trupul i se încordă şi se mişcă cu graţia unui luptător. Privirea îi dansă asupra lui, apreciindu-i umerii laţi, talia îngustă şi coapsele care arătau ca şi cum ar fi putut să o călărească la nesfârşit...

— Scoate-ţi bluza, îi spuse ea şi trase de tiv, intrat la apă de la prea multe spălări şi uşor îngălbenit din cauza înălbitorului. Doresc să văd întregul – îl privi din vârful picioarelor până la linia părului – pachet.

El ezită ca şi cum... ca şi cum ar fi avut ceva de ascuns. Apoi, iute, întinse mâinile şi îşi dezbrăcă bluza.

Colierul negru cu ţinte pe care îl purta o făcu să se oprească şi să îl privească intens.

— Ce este *aia?*

— Trebuie să îl port. Am pierdut un pariu.

— Eşti sclavul cuiva?

— Doar al tău, iubito. Îşi coborî faţa şi îi sărută buzele. Dacă mă doreşti.

Era atât de relaxat, atât de în largul lui... fiecare atingere a gurii lui era o viaţă întreagă.

Acesta era motivul pentru care avusese întotdeauna grijă să nu îşi amintească de Noah şi de trecut. Pentru că Noah era genul de amant la care visa orice femeie. Se purta ca şi cum trăia ca să o sărute îndelung, alene şi cu pasiune. Stăruia asupra trupului ei de parcă nu gustase niciodată ceva atât de savuros. O atingea de parcă nu reuşea să se sature. O iubea ca şi cum îşi dorea ca momentul acela să nu se sfârşească vreodată.

Când îşi ridică buzele de pe ale ei, o lăsă moleşită de dorinţă. Cu pleoapele pe jumătate lăsate, îşi trecu degetele de-a lungul marginii zgărzii lui stupide.

— Atâta vreme cât prestezi aşa, Fido, te voi păstra.

El desfăcu un prezervativ, începu să şi-l pună... iar ea îl

ajută, asigurându-se că era cât de excitat putea fi un bărbat.

— Ţine-o tot aşa! A doua oară va fi mai rapid decât prima oară.

Dar el zâmbea, un zâmbet atât de îmbibat de sex, încât Penelope ar fi putut să îl utilizeze ca să parfumeze lumânări.

— Nu ştiu.

Chiar şi în urechile ei, propriul glas îi sună plin de viaţă şi seducător şi ridică privirea către el, zâmbind în timp ce îşi aşeză palma pe coapsa lui şi îl mângâie, urcând.

— Cred că ultima oară am stabilit un record de viteză.

El îi prinse încheietura mâinii şi i-o îndepărtă.

— Cauţi necazul cu lumânarea.

— Şi iată-te!

El râse şi o răsturnă din nou pe perne.

— Încetează cu asta! Am lucruri pe care doresc să ţi le fac.

— Ce fel de lucruri?

— Lucruri lente. Lucruri obraznice. Lucruri despre care n-ar trebui să vorbim cu glas tare, cum ar fi...

Buzele i se apropiară de urechea ei.

Ea crezu că el avea să îi şoptească ceva... pervers.

În schimb, el îşi strecură limba înăuntru cu o mişcare lentă, umedă şi senzuală.

Un lucru atât de mărunt, totuşi acţiunea lui avu rolul unui declic asupra trupului ei. Pe neaşteptate fu din nou purtată în zbor, răcorită de înălţimi, încălzită de soare, abia putând să respire la o altitudine atât de mare.

Mâna lui se strecură sub maioul ei ca să îi mângâie coastele şi ca să îi cuprindă sânii şi apoi să întoarcă maioul pe dos când i-l scoase peste cap.

— Drăguţ, zise.

— Şi tu, şopti ea.

Râsul lui vibră prin trupul ei. El îi sărută ochii închişi şi îi şopti:

— Nu te concentra decât asupra a ceea ce simţi.

Fără vedere, fiecare dintre mişcările lui fu o surpriză: atingerea uşoară a buzelor lui pe gura ei, degetul lui mare încercuind scoica sensibilă a urechilor ei, gura lui umedă şi caldă mai întâi pe unul din sfârcuri, apoi pe celălalt. Îşi strecură degetele în părul lui şi îi simţi vitalitatea când i se încolăci în jurul degetelor. Şi avu parte şi de o încântare tot mai mare când el îi luă mâna şi îi sărută palma, apoi fiecare deget şi, în cele din urmă, încheietura mâinii, apăsându-şi cu putere buzele pe pulsul care bătea cu o pasiune care tot creştea. Ţinând-o încă de mână, îi frecă cu nasul pielea fină şi sensibilă din locul în care abdomenul şi coapsa i se întâlneau.

Ea scânci, o mărturisire pe faţă a pasiunii care creştea şi înflorea în bezna din spatele pleoapelor ei. Picioarele ei se mişcară fără astâmpăr, dorind mai mult, dorindu-l curând, dar, contrar ameninţării lui cu viteza, el fu relaxat în timp ce o exploră, venerând-o cu vârfurile degetelor, cu buzele, cu limba şi cu dinţii.

Când era cu Noah, trecutul dispărea; viitorul nu exista. Avea întreaga lui atenţie faţă de acest moment.

O întoarse pe burtă, îi dădu părul la o parte şi se înfruptă din ceafa ei. Îi masă umerii până când ea toarse ca o pisică, o sărută coborând pe şira spinării, o exploră… pretutindeni. Îi masă coapsele, lăudându-le conturul ferm şi sugerând cu vocea lui de catifea neagră că abia aştepta ca ea să îl strivească în extazul ei. Îi gâdilă partea din spate a genunchilor, îi sărută degetele de la picioare până când o făcu să se zvârcolească.

Când ea nu mai putu să îşi ţină plăcerea în frâu şi îşi înăbuşi scâncetele în perne, el o întoarse uşurel pe spate.

Acum îşi concentră întreaga atenţie între picioarele ei. O

deschise, o gustă şi scoase sunete de plăcere care se potriveau cu ale ei. Cu gura lui, o desfăcu bucăţele şi apoi o puse laolaltă, până când ea alunecă lin în afara timpului şi a spaţiului, rămânând suspendată de buzele lui Noah pe mugurul plăcerii ei şi de mâinile lui care îi mângâiau pielea.

Când tremură, aflată pe marginea extazului, el se ridică deasupra ei şi o pătrunse. Era mare şi îndrăzneţ şi, în timp ce se mişca, atât de dominator, încât ea ştiu atunci că el minţise cu mângâierile lui tihnite. O dorea. Dorea asta. Acum.

Cu toate astea el se abţinu, nu se grăbi, penetrând-o cu siguranţă şi hotărâre, crescând viteza treptat, până când ea se zvârcoli sub el, îmbujorată şi frenetică, întrebându-se dacă avea să supravieţuiască acestui orgasm lung şi continuu care creştea şi tot creştea...

El îi şopti numele iar şi iar, vocea mângâind fiecare silabă, încurajând-o. O strânse mai tare în braţe, ţinându-i picioarele în jurul lui, ridicând-o ca să îl întâmpine, pătrunzând-o atât de fabulos de profund încât ea se cutremură şi cerşi, aflată pe marginea a ceva atât de puternic, încât nu îndrăznea să îşi dea drumul.

Apoi... el o sărută. Pur şi simplu o sărută, o lipire simplă a buzelor...

Iar ea se frânse. Ajunse la orgasm. Se strânse spasmodic în jurul lui, sălbatic şi primitiv, cerând şi oferind.

Şi el, la rândul lui, se frânse, penetrând-o, oferind, glasul fiindu-i un geamăt adânc pe pieptul ei, în vreme ce mâinile lui o strânseră ca şi cum nu avea de gând să îi mai dea vreodată drumul.

Ceea ce se întâmplase între ei nu fusese sex.

Fusese o bucăţică din rai.

Capitolul 52

Târziu în noaptea aceea, când Noah şi Penelope stăteau doar pe jumătate îmbrăcaţi pe patul răvăşit, având între ei cutia de pizza deschisă şi şerveţele întinse pe toată salteaua – pentru că niciunul dintre ei nu dorea să îşi asume riscul de a păta cu sos de pizza cearceafurile doamnei Marino – el întrebă:

— Mă întrebam... Adică, mi se pare că poate ai venit în Bella Valley ca să nu fii singură de ziua de naştere a fetiţei tale?

O privi ca şi cum aproape spera că ea alergase în braţele lui pentru alinare.

Ea nu făcuse asta, deşi, preţ de un moment, fusese pe aproape. Oare să îi spună? Ear întoarce el spatele? îşi drese glasul.

— Nu chiar. A fost mai degrabă o întâmplare fericită. Am venit acum în Bella Valley pentru că am descoperit, în sfârşit, motivul pentru care mama mea m-a adus aici în vara aceea.

Fu limpede că Noah nu se aştepta la răspunsul acesta, încruntat, coborî felia de pizza pe care o avea în mână.

— Care este?

— Ştiind ce părere ai, n-ar trebui să îţi spun.

Chiar nu ar trebui.

— Dar nimeni nu înţelege nevoia mea de a-mi cunoaşte tatăl mai mult decât tine. Pentru că tu nu-ţi cunoşti mama şi este o asemenea lipsă în viaţa ta, întrebându-te mereu...

— Ai aflat cine e tatăl tău? Ridică glasul plin de entuziasm. E minunat!

Probabil că nu. Dar...

— Locuieşte aici. Acesta este căminul lui.

— Aşadar, îl cunosc?

— Tatăl meu, Noah... e Joseph Bianchin.

Noah îngheţă, şocat. O privi fix, cu gura căscată şi ochii mari, fără să clipească.
Ea avusese dreptate. Nu ar fi trebuit să îi spună. Dar fuseseră atât de apropiaţi, atât de uniţi, iar ea se întorsese în mod stupid la vremea aceea, din urmă cu nouă ani, când îşi spuneau toate unul celuilalt.
— Noah? zise ea ezitând.
El se scutură uşurel. Păru să respire din nou. Luă o gură din felia de pizza. Mestecă şi înghiţi. Apoi spuse:
— Carevasăzică boşorogul a făcut un lucru cum trebuie în viaţa lui.
Ea zâmbi, surprinsă şi mai încântată decât ar fi trebuit să fie.
— N-aş merge chiar până într-acolo încât să spun asta. Am vorbit cu el.
— Chiar se află în oraş?
— L-am văzut eu însămi. Am luat o probă de ADN în faţa lui; apoi i-am dat o trusă pentru ADN şi i-am spus să o folosească dacă dorea să afle adevărul. Nu ştiu dacă a trimis-o la laborator sau nu, zise şi ridică din umeri. Dacă a trimis-o, rezultatul trebuie să fi ajuns. Dar n-am auzit nimic şi, sincer, nu mă aştept să iasă ceva din asta. Chiar e un bătrân ciudat şi excentric şi nu m-a primit cu braţele deschise.
— E Joseph Bianchin, zise Noah strâmbându-se cu adevărat. Te-a acuzat că umbli după banii lui, aşa-i?
— Întocmai, zise ea.
— De fapt – Noah începu să strângă şerveţelele – nimeni nu l-a văzut prin oraş. Nu ştiam că s-a întors. Mă întreb ce pune la cale?
— Are musafiri care stau la el
— Cine?
— Prieteni, presupun.
— Prieteni? El nu are prieteni. Noah îl concedie pe

Bianchin fluturând indiferent din mână. Ai terminat de mâncat?

— Cred că da.

Îl măsură cu privirea din cap până în picioare şi observă că el îşi satisfăcuse o foame şi acum o alta lua naştere... din nou.

— Ai ceva în minte?

El ridică cutia de pizza.

— Nu în minte.

Ridicând mâinile, ea îşi ciufuli părul, apoi şi-l aranjă din nou şi zâmbi.

El lăsă totul pe birou, apoi se întoarse în viteză lângă ea şi începură din nou dansul erotic de împerechere pe care îl realizau împreună atât de bine.

Când Noah se uita la ea, când o iubea, Penelope se simţea frumoasă, ca şi cum strălucea din interior. Nu mai era pur şi simplu o fiinţă umană ci o zeiţă, venerată şi adorată.

Acesta era motivul pentru care îi plăcea la nebunie să fie cu el.

Acesta era motivul pentru care îl iubea.

Dimineaţa următoare, când porni alarma lui Penelope... Noah dispăruse. Niciun bilet. Nicio dovadă că fusese vreodată acolo. Doar cearceafuri mototolite şi propriul ei trup satisfăcut.

Fusese din nou părăsită de Noah Di Luca.

Capitolul 53

Joi dimineaţă, opt zile mai târziu, Penelope se afla în podul casei victoriene alături de Brooke Di Luca, discutând dacă ar trebui sau nu să dărâme pereţii şi să transforme întregul spaţiu încăpător într-o cameră de joacă.

— Pereţii sunt doar compartimentări create pentru a

oferi servitorilor un pic de intimitate.

Penelope se mută dintr-o cămăruţă în alta, deschizând ferestre ca să permită brizei reci a dimineţii să alunge aerul stătut.

— În baie nu există nimic altceva în afară de o toaletă şi o chiuvetă, ceea ce este perfect pentru nişte copii aflaţi la joacă...

— Te face să-ţi pui întrebarea unde îşi făceau servitorii baie, nu? zise Brooke.

— Sau *dacă* făceau baie, spuse Penelope.

Ambele femei se cutremurară.

Dar nimic nu putea să pună capăt asaltului viziunii de decoratoare a lui Penelope.

— Am putea să facem locul ăsta luminos şi aerisit, cu un dulap cu culori diferite pentru fiecare copil. Am putea instala un interfon cu un monitor ca să-i poţi verifica periodic pe copii şi să te asiguri că n-au loc vărsări de sânge şi, pe măsură ce copiii cresc, ai putea schimba cadrul de la mulţime de jucării la lucruri cum ar fi o masă de fotbal. Aţi fi cei mai tari părinţi din oraş.

— Toţi copiii ar trăi, practic, aici.

Brooke păru îngrozită. Penelope zâmbi larg.

— Da, dar cel puţin aţi şti unde se află copiii *voştri*.
Brooke dădu din cap; putea să înţeleagă logica.

— Ar fi un compromis, bănuiesc.

— E bine că refacem instalaţia electrică în toată casa, pentru că poţi să pui pariu că proprietarii au făcut cea mai ieftină lucrare posibilă aici. Este posibil să existe azbest, dar ştiam asta şi, oricum, trebuie să ne ocupăm de asta înainte să vă puteţi muta. Podeaua şi pereţii sunt cele mai mari probleme când vine vorba de decorare. Aş sugera o podea din lemn de bambus: ceva care poate fi înnoit, nu prea costisitor de înlocuit, uşor de curăţat şi are şi un pic de elasticitate în cazul în care se întâmplă ca micuţii să

cadă.

Penelope era în plin avânt, imaginându-şi cum ar fi putut arăta camera de joacă.

Abia când Brooke mormăi: „Scuză-mă” şi fugi la baie, Penelope îşi dădu seama că ratase semnele care indicau suferinţa lui Brooke şi că greaţa de dimineaţă lovise din nou.

Biata Brooke! Primul ei trimestru varia de la dificil la îngrozitor, şi Penelope o compătimi.

Pentru Penelope, ultima săptămână fusese un carusel de emoţii. Fusese devastată de comemorarea morţii Miei, apoi mânioasă, apoi excitată şi apoi alinată de amabilitatea blândă a lui Noah. Şi apoi... fusese părăsită. Din nou.

Îi luase cam o oră până să îşi dea seama – nu îi păsa. Îi plăcea faptul că timpul petrecut cu Noah fusese un carusel în sălbăticie, unde respectabilitatea dispăruse şi visul ei de a se stabili la casa ei şi de a-şi întemeia o familie fusese... nu înlocuit, ci concediat, cel puţin pentru moment. Pentru întâia oară în viaţa ei nu avea nicio obligaţie şi nicio responsabilitate în afară de cele pe care şi le alegea ea singură. Dacă dorea, putea să lucreze în străinătate, să locuiască oriunde îşi dorea, să înveţe să călărească şi să călătorească înapoi în timp ca să îl viziteze pe Robin Hood.

Chicoti. Ce minunat era să îşi dea seama că Noah îi făcuse o favoare.

Când Brooke îşi făcu din nou apariţia, Penelope lua notiţe şi făcea schiţe. Penelope îi aruncă o grimasă compătimitoare.

— Îmi pare rău. Nu voi mai pomeni despre răni.

— Cred că spusele tale au fost cireaşa de pe tort.

Brooke îşi aşeză mâna pe abdomen şi clătină din cap în acelaşi timp.

— Se pare că nu pot trece de o dimineaţă fără să mă

închin la piciorul zeului de porţelan.

— Îmi pare atât de rău, zise cu sinceritate Penelope. Mi se rupe inima când văd prin ce treci.

— Toată lumea este diferită, aşa mi s-a spus. Fu limpede că Brooke îşi dorea să fi fost diferită. Înainte de asta, nu mi-a mai fost greaţă de când aveam 20 de ani şi am avut gripă asiatică. Sau gripă aviară. Sau cum s-o fi chemat în anul acela.

— Nu-mi place să mă laud – lui Penelope îi plăcea la nebunie să se laude – dar în viaţa mea nu m-am simţit niciodată atât de bine ca atunci când eram însărcinată. Imediat am ştiut că rămăsesem însărcinată, pentru că dintr-odată eram plină de energie. Părul îmi creştea centimetri întregi într-o oră şi unghiile mele erau atât de puternice, încât abia puteam să mi le tai. Alergam câţiva kilometri pe zi şi lucrările mele erau *bune*. Era ca şi cum sarcina îmi aprinsese mintea şi eram atât de fabulos de creativă, încât...

Penelope se opri la mijlocul propoziţiei.

Fără ca măcar să se gândească, vorbea despre sarcina ei.

Din ziua în care o ţinuse în braţe pe Mia, nu pomenise nimănui niciodată despre această experienţă până la Noah. Fusese o tragedie intimă, o perioadă care să fie rememorată doar în timpul celor mai întunecate ore din noapte, când plângea după ce pierduse.

Aşteptă secunde îndelungate. Aşteptă jalea aceea care o sfâşia...

Dar, deşi stafia mică şi dulce a Miei trecu prin amintirea ei, Penelope nu plânse. Oftă de uşurare şi cu un fel ciudat de regret.

Noaptea aceea cu Noah îi dăruise şi asta: un fel de pace pe care să o preţuiască.

Cu o săptămână în urmă trecuse printr-un portal în

următoarea etapă a vieţii ei. Tristeţea adusă de moartea Miei făcea parte din ea. Avea să fie întotdeauna parte din ea. Dar nu mai era toată doar a ei, nu mai era ea.

— Ţi-ai pierdut copilul? întrebă Brooke, apoi continuă în grabă, înainte ca Penelope să apuce să facă altceva în afară de a da din cap. Săptămâna trecută, când ai ieşit în fugă din magazinul de materiale de construcţii, am avut unele bănuieli. N-ar fi trebuit niciodată să te târăsc până acolo pentru decorarea camerei copilului.

— A fost comemorarea morţii Miei. Nu ştiai. Oricum, sunt mai bine acum. Însă Penelope nu avea de gând să-i spună lui Brooke motivele. Cred că faptul că am proiectul ăsta şi că lucrez cu tine m-a ajutat să revin la viaţă pentru că, în realitate, dau pe dinafară de idei. Şi mă simt şi foarte bine. Mai sănătoasă decât m-am simţit de...

Se opri. Chiar se simţea bine. Incredibil de bine. Nu... era imposibil...

— Nu m-am mai simţit atât de sănătoasă de când...

De ultima oară când rămăsese însărcinată.

Cuvintele îi răsunară în minte. *Ultima oară când rămăsese însărcinată*.

Era însărcinată. Şocul o făcu să rămână în picioare, încremenită, fără să se mişte sau să respire.

— Penelope, eşti bine? o întrebă Brooke şi o apucă de braţ.

Lumea se întunecă.

Penelope se dădu înapoi împleticindu-se până se lovi de perete, lunecă până când fundul îi lovi podeaua şi îşi puse capul între genunchi.

„Respiră!” Trebuia să *respire*.

Era însărcinată.

Brooke îngenunche lângă ea.

— A fost şocul provocat de discuţia despre chinul tău, nu? Pun pariu că n-ai fost la terapie psihologică, nu-i aşa?

Ar trebui să stai de vorbă cu cineva care te poate ajuta să treci de durerea ta.

Amorţită, Penelope dădu din cap. Brooke îşi puse braţul în jurul ei.

— De ce nu te aşezi pe canapea să te odihneşti vreo două ore? Te-aş duce acasă, dar, atâta vreme cât stai la acel hotel îngrozitor, asta ar fi mai degrabă o pedeapsă.

— E ieftin. Sigur, murmură Penelope. Am un tarif lunar.

— Cred că ar trebui să cumperi o casă chiar aici, în Bella Terra, şi să rămâi. Brooke părea că se afla într-o cruciadă. Preţurile sunt scăzute, ratele de împrumut sunt bune, ai avea de lucru din plin şi ştiu că este o prostie, dar tot sper că tu şi Noah aţi putea să vă împăcaţi.

— O casă în Bella Terra. Poate că va trebui să fac asta.

Deşi nu pentru vreunul dintre motivele pe care şi le putea imagina Brooke. Încetişor, Penelope îşi înălţă capul şi privi îndelung, năucită, în viitor.

— Trebuie să merg la farmacie.

— Acum? De ce? Ah...

Brooke crezu că înţelesese.

— Ţi-a venit ciclul.

— Cam aşa ceva.

Trecuseră şapte zile – ba nu, opt – de când Penelope fusese cu Noah. O săptămână era perioada minimă pentru ca un test de sarcină să fie sigur. Putea să cumpere testul, să facă testul, să afle rezultatul, să se uite îndelung la test şi să încerce să înţeleagă cum de se putuse întâmpla asta...

Nu că *ea* avea nevoie de un rezultat pozitiv al testului. Deja ştia adevărul. Era însărcinată.

Iar Noah cel nedemn de încredere, în permanenţă schimbătorul Noah era tatăl. Îi fusese recunoscătoare că o abandonase şi acum... asta!

— Nu e de mirare că ai leşinat. Îmi pare rău. N-am aici

cele necesare.

Brooke era compătimitoare – şi habar nu avea de nimic.

Noah nu putuse rămâne nici măcar până dimineaţă.

Cu un copil, aveau în faţă cel puţin 18 ani.

Totul doar din cauză că Penelope dorise să facă sex ca să uite de suferinţa provocată de sfârşitul dureros al ultimei sale sarcini. Ce mai justiţie cosmică lucra aici!

Dar *de ce?*

— Nici nu m-aş aştepta să ai.

Penelope se ridică uşurel în picioare.

Ce avea să facă în legătură cu Noah? Ce avea să îi spună?

— Pot să dau eu o fugă la farmacie pentru tine... zise Brooke.

— Nu!

„Ferească Dumnezeu!” Mai calmă, Penelope spuse:

— Adică nu, pot să merg eu. Mi-ar plăcea un pic de aer proaspăt. Între timp...

Cum să o împiedice pe Brooke să se ofere să o însoţească?

— Între timp, ai putea să te odihneşti şi să-ţi revii după greţurile matinale şi când te vei simţi mai bine... am adus mostre pentru draperiile şi cuvertura din dormitorul matrimonial.

Brooke îşi împreună mâinile.

— O! Abia aştept să le văd!

— Aşază-te pe canapea şi eu le voi pune pe masa de lângă tine. Vom discuta despre ele când mă întorc. Sună bine?

Lui Penelope i se păru că vorbea prea vioi şi prea rapid, ca şi cum ar fi atras atenţia unui preşcolar cu o jucărie strălucitoare.

Dar îi puteau fi îngăduite momentele ei de stângăcie provocate de surpriză şi... ei bine, nu ştia ce altceva mai

simţea. Dar surpriză cu siguranţă. Şi nelinişte pentru că, serios, să aibă un copil cu Noah, regele amanţilor care dispăreau, putea să dea naştere la tot felul de situaţii dificile.

Dar înlăuntrul fiinţei ei, sub tot talmeş-balmeşul de emoţii, descoperi cea mai mică şi irizată bulă de crescândă bucurie.

Pentru că... era însărcinată. Urma să aibă un copil.

Poate că, în cele din urmă, i se întorsese norocul.

Capitolul 54

Dragă Penelope, *ştiu că mă urăşti*, *dar te rog să citeşti asta*. *Ultimele opt zile au fost pur iad de singurătate*. *Te-am tratat foarte urât – din nou – şi mă simt ruşinat*, *dar îţi promit că am motivele mele*...

Cineva ciocăni la uşă.

Noah încetă să tasteze.

Instruise în mod special pe toată lumea de la complex că avea să lucreze în biroul său şi că nu trebuia deranjat. Şi fusese serios. Avea atât de puţin timp la dispoziţie pentru aceste scrisori pentru Nonna şi fraţii săi... şi Penelope.

Ore, de fapt.

Aruncă o privire fugară către ceasul de la încheietura mâinii.

Patru ore şi două minute până la ora 15.37.

Îşi pusese în ordine testamentul. Făcuse tot ce îi stătuse în putere pentru a pregăti complexul să funcţioneze fără el până când un nou manager putea fi angajat. Pregătise o listă cu posibili candidaţi.

Annie şi June plecaseră către Far Island, mergând cu maşina de-a lungul coastei şi apoi luând avionul de navetă către staţiune. Noah le rezervase zborul înapoi în Bella

Terra pentru seara aceea, ştiind că urmau să facă această călătorie şi dorind ca ele să fie prezente aici pentru Nonna cât se putea de repede.

Amânase scrisorile până în ultimul moment, agăţându-se de speranţa că avea să găsească sticla şi să elibereze familia Di Luca de ameninţarea constantă a crimei şi pe el însuşi de o soartă sângeroasă şi violentă.

Dar, în după-amiaza asta, bomba aflată la gâtul său urma să detoneze.

Aşadar, oricine era cel care ciocănea la uşă avea să fie nevoit să ceară ajutor din partea altcuiva din hotel.

Începu din nou să tasteze.

Am *căutat cu o disperare din ce în ce mai mare prin complex*, *încercând să găsesc sticla de vin a bunicului meu*. *Mizele sunt mai mari decât ştii*. *Fraţii mei au căutat şi ei*, *începând din casa Nonnei şi înaintând în cercuri către exterior*...

O altă bătaie în uşă, de data asta mai puternică.

Nimeni din hotel nu îl crezuse pe Noah când acesta spusese: „Lăsaţi-mă în pace”?

În realitate, îl crezuseră. Aproape toţi cei care lucrau în complex îi respectaseră ordinele, mai ales în ultimele două săptămâni, în care fusese un pic, să spunem, obsesiv şi iritabil.

Şi, de când Brooke se retrăsese din poziţia de mâna lui dreaptă şi angajaseră un nou director adjunct, probleme apăruseră ici şi colo, în mod inevitabil.

Aşadar, de fapt, dacă cineva ciocănea la uşa lui, existau şanse mari ca o urgenţă să fi avut loc, iar ei să aibă *cu adevărat* nevoie de ajutorul lui.

Dar el nu avea timp. Priveghiul începuse.

Următoarea bătaie în uşa biroului său îl făcu să îi vină să urle ca un lup.

Da, se coborâse până la nivelul unei fiinţe animalice

care îşi arăta colţii şi căreia îi curgeau balele mai degrabă decât să înjure ca un bărbat.

— Intră, strigă.

Nu intră nimeni.

Oftă. Oricine o fi fost probabil că o luase la fugă auzindu-i nerăbdarea.

Sau poate nu, pentru că indiferent cine era persoana, bătea acum darabana cu degetele în uşă.

Bine. Noah avea să îşi rupă câteva minute preţioase ca să se ocupe de încă o urgenţă, una singură. Nu îl deranja să mai săvârşească un ultim act prin care angajaţii să îşi amintească de el: să calmeze un oaspete iritat, să găsească vreun bagaj pierdut sau să îndrepte vreo eroare de securitate.

Mergând la uşă, o deschise.

Ce greşeală!

Acolo se afla Hendrik. Hendrik, zâmbind larg şi îmbrăcat în piele neagră lucioasă ca un motociclist dur.

Noah îl măsură din priviri, insultându-l fără să rostească vreun cuvânt. Dar era vorba de Hendrik, aşa că trebui să spună cuvintele cu glas tare, altfel individul nu ar fi înţeles.

— Frumoase haine! Ţi-e teamă că, atunci când voi sări în aer, o să sară nişte creier pe tine?

Hendrik zâmbi şi mai larg.

— *Ja.* Mi-am făcut griji. Ştii că am fost nevoit să merg în San Francisco pentru astea?

— Pun pariu.

— Magazinele de aici sunt atât de provinciale! zise Hendrik, încercând să îl împingă deoparte pe Noah şi să intre.

— Chiar sunt. Noah blocă uşa. Nu avem niciun magazin de bijuterii cu urâţenii de coliere pentru bărbaţi.

Privirea lui Hendrik se îndreptă către gâtul lui Noah şi către cravata pe care o avea legată în jurul gâtului ca să

ascundă banda neagră a zgărzii.

— Încă îl acoperi. Le-am ajutat pe Grieta şi pe Brigetta să creeze colierul. Credeam că arată bine!

Noah oftă.

— Tot gustul tău se află numai în gură. Acum pleacă! Nu intri. Nu-mi petrec ultimele ore pe pământ cu tine, Hendrik, aşa că-ţi spun asta cu afecţiunea specifică familiei Propov: du-te dracului!

— Tu primul.

Hendrik încercă din nou să intre cu forţa. Noah apucă gulerul hainei de piele a lui Hendrik şi îl trase aproape, piept la piept.

— Stai prin preajmă şi te voi lua cu mine!

Cu o palmă sub bărbie, îl împinse pe Hendrik înapoi în hol. Hendrik se înroşi.

— Nu accept asta de la tine, vărule.

Coborându-şi capul ca un taur înfuriat, dădu să atace.

Noah scoase micul pistol din buzunar şi îl aţinti către pieptul lui Hendrik. Clicul scos de piedică sună la fel de tare ca un foc de armă.

Hendrik derapă şi se opri. Lui Noah îi veni să râdă în hohote când văzu expresia de surpriză de pe chipul acestuia... dacă ar fi putut să râdă.

— Spune-mi de ce n-ar trebui să te ucid în clipa asta, Hendrik. Poliţia ar putea să vină să mă aresteze, dar voi fi mort la ora 15.37. Lui Noah nu-i veni să creadă, dar tocmai descoperise partea bună a faptului că era o bombă ambulantă cu ceas. Aşa că, serios, spune-mi: de ce nu ar trebui să îţi împuşc fundul ăla inutil chiar în clipa asta?

— Port o vestă antiglonţ.

Noah ţinti către capul lui Hendrik.

— Îţi mulţumesc că m-ai anunţat.

Pe chipul lui Hendrik trecură mai întâi confuzia, apoi indignarea şi păru ofensat când spuse:

— Am venit să-ţi fac o favoare.

— Serios? Am crezut că ai venit ca să dai de belea. Hendrik venise să îl facă pe Noah să sufere, dar Noah nu avea timp. Şi te descurci foarte bine.

— Am venit pentru că m-am gândit că ai nevoie de sfaturi despre cum să foloseşti un prezervativ, zise Hendrik pe un ton evident răbdător.

— Poftim? *Poftim?*

— Prietena ta, cea drăguţă, cu părul negru. Hendrik făcu un gest curbat cu mâinile. Am urmărit-o azi-dimineaţă.

Noah trase cocoşul pistolului. Acesta făcu clic şi se aşeză în poziţie.

— Până la farmacie, zise Hendrik atât de iute încât cuvintele îi fură neclare.

— Şi?

Noah aşteptă, la câteva secunde de a-l împuşca pe nemernic. Privirea lui Hendrik se plimbă de la cătarea pistolului la chipul lui Noah.

— A cumpărat un test de sarcină.

Noah îngheţă.

Hendrik aşteptă şi, când Noah nu se mişcă şi nu scoase o vorbă, îi explică:

— Ştii? Un test de sarcină? O urmăresc de o săptămână. Tu eşti singurul pe care-l regulează. Hendrik râse cu râsul lui neplăcut. Va naşte copilul tău.

Penelope. *Va naşte un copil*.

Penelope. Însărcinată.

Penelope, singură într-o lume care îl includea pe Hendrik, hărţuitorul abuziv şi nelegiuit.

Cu o voce rece, moartă, Noah întrebă:

— De ce o urmăreai?

— Este frumuşică. Hendrik zâmbi larg văzând împietrirea lui Noah şi înţelegându-l complet greşit. O placi şi m-am gândit că ar fi distractiv să…

Noah îşi îndreptă braţul şi ţinti direct între ochii lui Hendrik.

— Fugi!

Capitolul 55

Hendrik trebuie să fi văzut ceva ce îl convinse în expresia lui Noah, pentru că fugi. Goni pe hol, privi înapoi o singură dată şi văzu că Noah ieşise ca să îl ţintească din nou şi o luă la stânga. Noah îl auzi lovindu-se de uşa de la ieşire. Schelălăi când metalul nu cedă destul de rapid. Apoi uşa se trânti cu putere în urma lui.

Noah rămase nemişcat ca o statuie şi îşi dori să îl fi ucis.

Dacă ar fi făcut-o, ar fi ştiut chiar în clipa asta că Penelope era în siguranţă.

Dar mai ştia şi că trebuia să fie în libertate pentru a elimina ameninţarea familiei Propov şi să îi termine definitiv înainte ca aceştia să îi ucidă pe Nonna, pe fraţii şi pe cumnatele lui şi să terorizeze oraşul mai mult decât o făcuseră deja.

Noah luase decizia corectă.

Dar asta nu îi plăcea.

Întorcându-se, intră înapoi în birou şi închise uşa cu piciorul. Mergând la computer, găsi o imagine clară de-a lui Hendrik pe înregistrările camerei de supraveghere şi o trimise tuturor angajaţilor cu înştiinţarea că, dacă acest bărbat era văzut pe proprietate, trebuiau să cheme autorităţile şi să pună să fie ridicat de îndată. Şi să se ia toate măsurile de precauţie, pentru că individul era periculos.

Afundându-se în scaun, Noah privi îndelung scrisoarea pe care o scria lui Penelope.

Oare Hendrik spunea adevărul?

Noah şi Penelope făcuseră dragoste iar şi iar, de mai

multe ori decât putea el să numere, dar folosiseră un prezervativ de fiecare dată. *De fiecare* dată.

Desigur, Noah ştia că statisticile utilizării prezervativelor nu erau perfecte. Cu amantele lui ocazionale insistase întotdeauna asupra unei protecţii duble: o spumă contraceptivă, pastile sau sterilet.

Acesta era necazul. Nimic din ce avea legătură cu Penelope nu era ocazional.

Prima oară... ei bine, prima oară. Înainte să scoată prezervativul din portofel, acesta fusese închis acolo timp de câteva luni. Poate că fierbinţeala trupului lui îi afectase materialul. Poate că prezervativele aveau o dată de expirare.

Cel mai important, Noah şi Penelope fuseseră grăbiţi. De fapt, fuseseră de-a dreptul violenţi. Poate că prezervativul fusese rupt...

Penelope. Însărcinată.

Îşi înfăşură mâna în jurul idioatei sale zgărzi.

Câteva *ore rămase*.

Toată viaţa lui se desfăşurase ca o glumă cosmică, dar asta era cea mai rea. Făcuse toate sacrificiile, încercând să se asigure că nimeni nu urma să fie rănit de moartea lui. Nicio soţie care să îl jelească. Familia lui avea să rămână în viaţă. Dar acum... părăsea un copil inocent? Un copil conceput cu o săptămână înainte ca tatăl său să moară?

Nu putea fi adevărat.

Penelope i-ar fi spus. Dar oare i-ar fi spus?

O părăsise. Plecase pentru că făcuse iar ceea ce nu trebuia, iubind-o din nou. Nu dorea să se joace cu ea. Plecase pentru că avusese nevoie să îşi petreacă timpul căutând afurisita de sticlă a lui Massimo... şi dăduse greş.

Penelope nu avea de gând să îi spună despre copil. Îl judeca aşa cum mama ei îl judecase pe Joseph Bianchin: ca nefiind demn de a fi tată.

Dar, indiferent de ceea ce credea ea, el avea dreptul să ştie.

Simţi cum creşte în el mânia. Se ridică în picioare. Avea nevoie să ştie.

Merse cu paşi mari până la uşă, o deschise dintr-o smucitură...

Penelope stătea de partea cealaltă, cu pumnul ridicat ca să bată în uşă. Se uitară unul la altul, amândoi surprinşi. Penelope îşi feri privirea, ca şi cum se temea de conversaţia care avea să urmeze sau poate de el.

— Salut. Se surprinse dorind să-i evite privirea, aşa că se uită drept în ochii lui. Mă întrebam dacă aş putea să-ţi vorbesc o clipă?

— Desigur.

Era adevărat? făcuseră un copil?

Păşi înapoi şi îi făcu semn să intre.

— Nu te voi deranja pentru mult timp.

Intră şi rămase în picioare în mijlocul încăperii. El închise uşa în urma lor.

— N-ai putea niciodată să mă deranjezi.

— Ba bănuiesc că da. Când sunt în preajmă, dispari destul de rapid. Trase aer în piept şi clătină din cap. Nu, îmi pare rău. Nu aveam de gând să aduc vorba despre asta.

— E adevărat.

Ea îi aruncă o privire plină de batjocură.

— Da, bineînţeles că este *adevărat*. Dar nu acesta e motivul pentru care mă aflu aici. Se opri ca pentru a-şi aduna puterile. Pur şi simplu... pur şi simplu, nu ştiu cum să spun asta. Nu este ceea ce-am avut de gând – adică, e evident – dar pentru mine e un miracol, un dar de la Dumnezeu. Dar chiar înţeleg că nu vei simţi la fel.

El nu îndrăzni să vorbească. Nu îndrăzni să presupună... Dar era adevărat. Ea avea o strălucire aparte şi, deşi era

neliniştită, continua să încerce să zâmbească; apoi, hotărâtă să fie serioasă, îşi alungă zâmbetul.

— Nu vreau să crezi că încerc să ajung la portofelul tău, zise ea. Pot să am singură grijă de mine şi... şi m-am tot gândit la asta în ultima oră, la ce ar trebui să fac. Când vine vorba despre mine şi despre relaţia noastră, ai fost iresponsabil şi nedemn de încredere. Dar ştiam asta; ştiam că nu ar fi trebuit să am din nou de-a face cu tine; nu te pot învinovăţi pentru că eşti cine şi ce eşti. Nu este ca şi cum te-ai schimbat în ultimii nouă ani sau ceva.

Privirea lui căzu asupra mâinilor ei care atârnau pe lângă corp, încleştându-se şi descleştându-se. Ea continuă:

— Dar săptămâna trecută ai fost prezent la momentul potrivit, iar eu te-am iubit întotdeauna şi sunt recunoscătoare pentru timpul pe care l-am petrecut împreună. Ştii, după ce m-ai scos din bar.

— Da. Ştiu la ce te referi.

Nodul care îi stătea în capul pieptului i se mai domoli în timp ce ea vorbea, iar el începu să se simtă aproape... ameţit. Zăpăcit. Şi, pentru un bărbat osândit să moară în acea zi, era un lucru ciudat. În urechile sale, vocea lui sună şi ea ciudată, ca şi cum venea din interiorul unei scoici.

— Ce încerci să-mi spui?

Ea se uită la el, apoi îşi feri privirea, apoi îl privi din nou. Îşi muşcă buza de jos, îşi făcu curaj şi spuse:

— Vom avea un copil.

Era adevărat. *Era adevărat*.

Trase aer în piept.

Era adevărat.

— Noah? Eşti bine?

El clătină din cap.

El avea să moară. În adevăratul sens al cuvântului. Urma să moară, ucis de mama lui şi de brutala ei familie.

Iar el urma să aibă un copil cu femeia pe care o iubea.

În decurs de trei minute totul se schimbase.

Ceea ce mai înainte părea lucrul potrivit pe care trebuia să îl facă era acum greşit.

Cu trei minute în urmă, putea să îşi ia rămas-bun de la familia lui şi de la Penelope şi ştia că, pentru că îl cunoscuseră, urmau să gândească despre el numai de bine. Aveau să ştie că fusese un bărbat bun, care renunţase la viaţa lui pentru ei. Şi nu fără luptă. Poate că nu aveau să fie de acord – fraţii lui cu siguranţă că nu – dar alegerea lui fusese foarte clară.

Acum... cu opt zile în urmă, crease o viaţă inocentă. Copilul acela nu avea să îl cunoască niciodată. Copilul acela avea să îl învinovăţească pentru că nu trăia şi nu avea să fie tată aşa cum trebuia.

Noah era nevoit să facă o alegere diferită.

Era nevoit să rişte viaţa tuturor… de dragul copilului.

Merse ca un robot către Penelope.

Ea se retrase din drumul lui, cu ochii mari, privindu-l ca şi cum ar fi fost nebun. El presupuse că aşa arăta. Intim zând mâna către ea, o cuprinse în braţe, o trase aproape şi îi şopti:

— Mulţumesc. Îţi mulţumesc că mi-ai dat un motiv pentru care să trăiesc.

Capitolul 56

Cu pumnii în aer, Grieta îşi roti scaunul de birou şi jubilă.

— Am reuşit!

— Ce anume, dragă?

Mâna lui Liesbeth tremură în timp ce trase aţa neagră prin goblen.

— Am reactivat microfonul din colierul lui Noah, spuse Grieta.

— Era şi timpul, spuse Klaas. Dar camera?

Grieta îi aruncă o privire plină de dezgust.

— Cu plăcere.

— Este foarte bine, Grieta, spuse Liesbeth. Încă o dată ne-ai scos din încurcătură.

Grieta zâmbi fericită, mulţumită de lauda lui Liesbeth. Încă îi preţuiau laudele.

Totuşi erau creaturi nemiloase. Îi antrenase să fie demni de numele de Propov, să îi dispreţuiască pe cei slabi şi săraci. Ar fi ucis-o pentru orice slăbiciune.

Gândurile lui Liesbeth zburară către Hendrik. Acesta cu atât mai mult ar fi ucis-o. Lui Hendrik îi făcuse plăcere timpul petrecut pe urmele fiicei lui Joseph Bianchin. În fiecare seară vorbea despre cât de frumoasă era această Penelope, cât de vulnerabilă şi de neştiutoare... despre cum, în urmă cu opt zile, îşi petrecuse întreaga noapte cu Noah şi apoi se despărţiseră şi nu se mai văzuseră de atunci.

În clipa asta, era din nou pe urmele ei, punând la cale modalităţi prin care să o folosească pentru a face mizerabile ultimele ore ale lui Noah... şi despre cum avea să o vâneze după ce Noah urma să fie mort şi să o rănească.

La urma urmelor, fata asta nu conta. Era una dim tre' fiinţele inferioare pe care cu toţii le dispreţuiau. Dar lui Liesbeth nu îi plăcu modul în care Hendrik se umfla în pene, de parcă ar fi crezut că intenţiile lui în ceea ce o privea pe femeia lui Noah o deranjau pe Liesbeth. Hendrik părea să-şi imagineze că Liesbeth avea o afecţiune faţă de fiul ei. Era ca şi cum ar fi putut să vadă în mintea lui Liesbeth şi îi făcea plăcere să privească cum afecţiunea ei îi alunga cruzimea.

Îl privea pe Noah ca pe o slăbiciune pe care o putea folosi împotriva ei.

— Grieta, m-ai făcut fericită, spuse Brigetta. Vreau să-l

aud pe Noah cum se smiorcăie pe măsură ce ora morţii sale se apropie.

— Chiar eşti o micuţă însetată de sânge. Rutger admira lucrul acesta. Dar la fel este şi şefa noastră.

Toată lumea se întoarse către Liesbeth, cu veneraţie şi admiraţie.

— Ei, haideţi, zise ea cu calm în glas. Ştiţi că detest violenţa.

Klass pufni. Ea îl ignoră.

— Am venit cu ideea bombei de la gâtul lui Noah pentru că am crezut că nu va fi niciodată activată. Mi-am imaginat că ştia unde se afla sticla şi că tot ce-i trebuia era stimulentul pentru a o scoate la iveală.

Cum de putuse Liesbeth să îşi înţeleagă fiul atât de greşit?

— Dacă e adevărat că ştie, este un tip al naibii de calm. Brigetta aruncă un ochi către ceas. Are patru ore să ne-o dea.

— Face pe el, o asigură Klaas. Umezeala probabil că va provoca bomba să facă scurtcircuit şi va muri mai devreme.

Râsul lor nemilos răsună în urechile lui Liesbeth.

— Avem sunet. Doriţi să-l auzim pe verişorul nostru cum transpiră în ultima lui zi pe pământ? spuse Grieta şi se întoarse la computer.

Brigetta, Klaas şi Rutger dădură fuga către biroul pe care se afla computerul.

Liesbeth îi urmă, târându-şi picioarele.

Nu dădea prea des crezare presimţirilor ei, dar… avea o presimţire foarte rea cum că ziua de astăzi nu avea să se termine cu bine.

Penelope rămase în îmbrăţişarea lui Noah, moale de uşurare. Dintre toate reacţiile pe care şi le imaginase, aceea că Noah avea să se bucure nu îi trecuse niciodată

prin minte.

— Atunci mă crezi?

— Bineînţeles că te cred, zise el râzând. De ce ai minţi?

— Ca să prind un Di Luca.

— M-ai prins, răspunse el uşor amuzat.

— M-am gândit că ai putea să mă acuzi că în fiecare seară am mers acasă de la bar cu un tip diferit.

Penelope se crispă, aşteptând un răspuns.

— Dacă m-aş fi gândit la un asemenea lucru – şi nu am făcut-o – o verificare rapidă a felului în care stau lucrurile m-ar fi făcut să mă răzgândesc. De exemplu, Arianna Marino te-ar fi dat afară. De exemplu, dacă ai fi fost o vizitatoare frecventă la Beaver Inn, Primo nu m-ar fi sunat, nu-i aşa?

— Corect. Dar îţi dai seama... adică, te-ai gândit la faptul că bunicul copilului va fi Joseph Bianchin?

Ridicând-o în braţe, se aşeză pe unul dintre scaunele din biroul lui ţinând-o în poală.

— Şi eu am nişte rude care nu sunt tocmai grozave. Le vei întâlni la... înfăţişarea îi deveni pe neaşteptate sumbră. Ei bine. Planul meu actual este să-i întâlneşti la nuntă.

— Hm. Mă rog. Nu cred că trebuie să ne aruncăm cu capul înainte.

Nu avea încredere în el că nu urma să dea bir cu fugiţii de îndată ce lucrurile aveau să devină dificile. Credea în jurămintele de la nuntă; nu avea de gând să aibă o căsnicie de cinci minute.

— După cum am spus, pot creşte copilul de una singură. Am *făcut* deja toate cercetările necesare.

— Hm. Mai discutăm. Dacă avem o fată... ai vrea să o cheme Mia?

Lacrimi iuţi izvorâră în ochii lui Penelope.

— Nu, n-aş putea. Acesta este numele primului meu copil. Mă gândeam că poate... Sarah? După bunica ta, care

a fost întotdeauna atât de bună cu mine.

— Şi cu mine, zise el, lipindu-şi fruntea de a ei şi zâmbi privind-o în ochi. Şi cu mine.

— În plus, numele este din Biblie, aşa că va fi întotdeauna la modă.

Îi zâmbi la rândul ei şi se gândi cât de mult îl plăcea atunci când ochii lui scânteiau verde cu auriu.

— Cred că Sarah este un nume minunat, spuse Noah.

Penelope ar fi trebuit să fie complet relaxată, adăpostită şi la căldură în braţele lui Noah, dar ceva o frământa, ceva ce el spusese.

— Noah, cum adică ţi-am dat un motiv pentru care să trăieşti?

El lăsă să-i scape un oftat care sună ca prima rafală de vânt dintr-o furtună care era pe cale să înceapă.

— Am să-ţi spun o poveste.

Ea se crispă.

— E foarte lungă şi plictisitoare, ca *Moby Dick*?

— Nu, de fapt este incredibil de interesantă. Cel puţin, aşa a fost când eu am trăit-o. Dar *este* destul de lungă încât să n-am timp s-o spun decât o singură dată.

Ridicându-se în picioare, o puse pe ea pe scaun, apoi el traversă încăperea până la telefon. Efectuă două apeluri rapide: unul către Eli şi unul către Rafe, spunându-le să-l aştepte la Nonna acasă, şi apoi întinse mâna către Penelope.

— Vino! Nu avem timp. Trebuie să ne grăbim.

Capitolul 57

Noah privi de jur-împrejurul mesei, la fraţii săi. La cumnatele sale. La Nonna. La Penelope. Le luase două ore ca să se adune cu toţii aici, în bucătăria Nonnei, întotdeauna decorul pentru cele mai importante momente

din viaţa lui. Cât de potrivit era să se afle toţi aici, împreună din nou, în timp ce el îşi deschidea sufletul în faţa lor şi îşi mărturisea ruşinea.

Timpul i se scursese, avea mai puţin de două ore până când capul avea să-i părăsească umerii şi totuşi, cu toţi oamenii la care ţinea aici, de faţă, şi cu toată atenţia lor îndreptată asupra lui, vocea îl părăsi.

Nu, nu vocea. Ci curajul.

Luând mâna lui Penelope, încercă să zâmbească. Ea îi strânse degetele cu putere. Tensiunea crescu.

Eli spuse:

— Haide, Noah! Chloé are programare să-şi scoată ghipsul şi aşteaptă asta cu nerăbdare de săptămâni întregi. Dacă o faci să întârzie, tu vei fi cel care va purta ghips toracal în locul ei.

— Serios, spuse Brooke. Dacă ai de gând să ne spui, în sfârşit, cine umblă după diamantele roz ale lui Massimo, fă-o degrabă, înainte să trebuiască să merg din nou la baie.

Felul în care ei îl tachinară şi îl susţinură îl făcu să zâmbească şi să spere că aveau să îl susţină şi după ce urma să termine povestea. Sau, cel puţin, că aveau să îl salveze de la nebunia lui.

Cadoul pe care Noah îl primi la absolvirea liceului fu un an petrecut pentru a se regăsi pe sine, destui bani cât să călătorească în întreaga lume, atâta vreme cât nu îşi depăşea bugetul, şi libertatea de a o face singur (*cât timp lua legătura cu bunica lui o dată pe săptămână*).

Făcu cu mâna familiei sale Într-o zi însorită de iunie, em tuziasmat şi speriat şi fără să îşi dea seama că, atunci când urma să se întoarcă, avea să fie un bărbat care îşi lăsase orice rămăşiţă de inocenţă în urmă.

Zbură direct către Amsterdam, simţindu-se vinovat pentru faptul că păstrase un secret faţă de bunicii lui şi

încântat să se îmbarce în aventura pe care mama lui i-o promisese.

Aceasta îl întâlni în zona de ridicare a bagajelor.

— Băiete drag, spuse ea şi îl sărută pe obraz— Mă bucur atât de mult că ai putut să vii.

— Desigur. De ce nu?

— M-am gândit că poate bunicii tăi îţi vor interzice să călătoreşti de unul singur. Eşti atât de tânăr!

Aşa cum era de aşteptat, el se îmbăţoşă indignat.

— Am mai fost în străinătate.

O singură dată, când avea nouă ani. Mersese cu Nonno şi cu Nonna şi întâlnise familia Di Luca, un clan mic, dar sociabil, care locuia într-o vilă toscană, servea atât de multă mâncare şi râdea atât de des, încât îi aminti lui Noah de o reclamă la Olive Garden[7].

De asemenea îl ciupiseră mult de obraji, lucru de care nu îşi amintea cu drag.

Acum Liesbeth îi bătu uşurel obrazul.

— Ştiu, dragule. Te-am privit de la depărtare. Îţi aminteşti?

Gândul îl făcu să se foiască – părea un lucru atât de clandestin – aşa că adăugă nemulţumit:

— Iar bunicii mei nu-mi spun ce să fac. Mă lasă să iau propriile decizii.

— Aşa cum ar trebui. Vai, când Klaas şi Hendrik erau de vârsta ta, îndepliniseră deja multe misiuni importante... Aruncă pe furiş o privire în jur. Dar aici nu e locul potrivit pentru discuţii.

Îl condusese către un fabulos BMW M3 şi porni înainte ca el să fi apucat să îşi prindă centura de siguranţă.

— Să mergem acasă, unde îţi poţi întâlni cealaltă familie. Familia Smit.

— Smit? Credeam că familia era din Rusia.

---

7 Grădina de Măslini.

— Da, *zise ea, aprobând. Numele nostru adevărat este Propov. Smit este numele olandez pe care strămoşii noştri l-au ales pentru a se putea integra. A funcţionat foarte bine. Vecinii noştri abia dacă ne observă.*

Casa – veche, înaltă, întunecată şi aşezată pe malul unui canal – fusese de asemenea aleasă ca să se integreze în peisajul din Amsterdam. Mobila era puţină şi simplă, foarte scandinavă, iar încăperile mari erau întotdeauna răcoroase.

Noah îşi spusese în sinea lui că îi plăcea la nebunie, deşi petrecuse cea mai mare parte a primei sale săptămâni tremurând pe coridoare şi dorindu-şi să fie acasă, în însorita Bella Terra.

Liesbeth îl prezentase verilor săi: un bărbat mai în vârstă, pe nume Falco, Klaas şi, desigur, Hendrik.

— Tocmai ce s-au întors dintr-o misiune, îi spusese ea lui Noah.

Apoi se aşezaseră cu toţii, iar ea îi interogase.

Noah fusese impresionat, atât de cunoştinţele lor de a pătrunde la o petrecere diplomatică fără să fi fost invitaţi, cât şi de autoritatea absolută a lui Liesbeth asupra lor. Aceştia îi răspunseseră în mod respectuos. Când ea îi mustra, ei se ploconeau. Când ea îi lăuda, ei zâmbeau fericiţi.

Impresia lui Noah în ceea ce o privea pe mama lui deveni plină de veneraţie şi, când verii săi îi strânseră mâna şi îl întâmpinară cu ardoare, simţi o căldură în interior, flatat de faptul că aceştia credeau că locul lui era alături de ei.

Le întâlni pe fete a doua zi— Şi ele erau uluitoare, dar era limpede că slujbele lor erau mai puţin periculoase decât cele ale băieţilor. Iar Noah dorea cu disperare să fie unul dintre băieţi.

Îi spuse lui Liesbeth că dorea să fie pregătit în meserie.

Nu era cu exactitate sigur care era meseria, dar se gândi că aceasta implica Interpolul sau spionajul ori ceva superinteresant.

Mai târziu avea să se întrebe de ce crezuse asta.

În cea mai mare parte pentru că nu îşi putea imagina că mama lui ar lucra pentru băieţii răi. Dar, de asemenea, şi pentru că era jucat pe degete de o echipă de experţi.

Ea râse şi clătină din cap.

— Dragul meu fiu, bărbaţii aceştia s-au antrenat întreaga lor viaţă. Au fost în misiuni încă de când aveau şapte ani, riscându-şi vieţile pentru tot ceea ce este drept. Să te antrenăm înainte de următoarea noastră misiune... într-un timp atât de scurt... pur şi simplu nu cred că e posibil.

— Sunt în formă bună. Sunt inteligent. Învăţ repede.

Liesbeth îşi muşcă gânditoare buza.

— Lasă-mă să discut cu ceilalţi. Să vedem ce spun ei. Poate ar fi dispuşi. Dădu să se îndepărteze, apoi se întoarse pe neaşteptate. Chiar dacă ei sunt, înţelege un lucru: dacă eu cred că n-ai face faţă, dacă eu cred că ne pui misiunea în pericol, te voi da la o parte.

— Desigur, zise el şi îşi ridică bărbia. N-aş vrea să trag în jos familia.

Şi jură în sinea lui că avea să reuşească.

În 15 minute, familia se întoarse la el şi, cu feţe serioase, îl înconjurară şi îl interogară în legătură cu viaţa lui, iubirile, intenţiile sale şi motivul pentru care dorea să facă asta.

Apoi se adunară într-o grămadă, unde discuţia continuă ca un bâzâit, aruncând din când în când câte o privire către el, cu o vizibilă îndoială.

Lui Noah îi venea să îşi roadă unghiile, dar rămase în picioare şi aşteptă, doar din când în când mişcându-se de pe un picior pe celălalt.

Când familia termină de discutat, un Hendrik foarte serios se întorsese la el.

— Te vom antrena în următoarele trei luni. Dar Dumnezeu să te ajute, pentru că îţi vei dori să fi fost mort.

Hendrik avusese dreptate.

Îl supuseră pe Noah unuia dintre cele mai istovitoare genuri de instrucţie, cu pregătire în apărare fizică de toate felurile. În fiecare zi îl băteau până când era epuizat şi plin de vânătăi şi apoi îl băgau în sala de clasă şi îl obligau să înveţe. Electronică. Balistică, deghizări, limbi străine. Creierul i se încovoie sub greutatea informaţiei pe care o acumulă. Şi să ferească Dumnezeu să nu fi răspuns corect la vreo întrebare – pedeapsa lui consta m şi mai multe exerciţii fizice.

Dormea cinci ore pe noapte; apoi se trezea şi o lua din nou de la capăt cu toate.

La capătul celor trei luni era plin de muşchi şi puternic, mai rapid decât şi-ar fi putut imagina vreodată, priceput în toate: de la cum să dezactiveze o cameră de supraveghere până la cum să deschidă un seif şi până la a efectua un atac-surpriză asupra tuturor celor trei rude de parte bărbătească ale sale deodată. Când Liesbeth îi spuse că era pregătit pentru prima lui misiune, fu mândru.

Era atât de prost!

Capitolul 58

Noah şi Hendrik călătoriră cu trenul până în mica ţară europeană în care aveau de îndeplinit misiunea.

Hendrik era deghizat. Noah, nu.

Restul echipei călătorea separat, sosind unul câte unul într-o încăpere de la etajul pensiunii locale din sătucul de munte. Acolo Liesbeth le dădu misiunea.

— Fostul dictator al ţării locuieşte în castelul de pe

dealul acela.

Arătă cu degetul pe fereastră. Noah merse şi se uită.

Castelul din piatră cenuşie arăta ca şi cum ieşise dintr-un film cu Dracula. Fundaţia sa săpa într-o colină înaltă şi stâncoasă, turnurile lui se înălţau cinci etaje spre cerul fără nori. Drumul care urca şerpuind pe stâncă părea nesigur în cel mai bun caz.

Noah avu o intuiţie neplăcută. Nu dorea să facă asta.

— Oblak este un om diabolic, spuse Liesbeth, urât pentru cruzimile sale faţă de ţara şi compatrioţii lui. A torturat. A violat. A ucis fără scrupule şi şi-a îngropat victimele în gropi comune. A stors averi de la toate familiile. Este în viaţă doar datorită miliţiei sale private, pe care o plăteşte foarte bine.

Minunat. Un castel impenetrabil, o armată de gărzi de corp dure şi bine plătite şi Oblak, dictatorul-monstru. Până şi Noah auzise de el.

— Aşadar, orice am face, facem dreptate în cazul unui monstru, spuse Hendrik.

Toată lumea aprobă, dând viguros din cap.

Noah dădu şi el din cap, dar cu mai multă precauţie. Aflarea crimelor lui Oblak împotriva umanităţii îl făcuse să se simtă un pic ameţit.

Nu şi pe ceilalţi. Când Liesbeth spuse: „Aşadar cu mare plăcere anunţ că... vom fura de la el o pictură preţioasă", cu toţii izbucniră în urale, chiar şi femeile.

Misiunea îl luă prin surprindere pe Noah; crezuse că aveau să facă ceva mai... ca de spioni. Să recupereze un cip electronic sau ceva.

Se întoarse către ceilalţi şi le adresă prima întrebare pe care o adresase de săptămâni întregi.

— Returnăm tabloul proprietarilor de drept!

Toată lumea îngheţă pe loc. Nici măcar Liesbeth nu scoase o vorbă.

Doar Hendrik răspunse:

— Sigur că da.

— Bun.

Noah spera că era un tablou mic. *Să scoată ceva mare din mansarda aceea părea cel puţin greu de crezut*.

Când Liesbeth scoase planurile castelului şi fotografiile făcute prin mijloace clandestine, *Noah îşi dădu seama că tabloul se afla atârnat sus*, *deasupra şemineului din salonul mare al lui Oblak*, *atracţia principală*, *un lucru cu care se mândrea şi atât de mare*, *încât Noah cu greu ar fi reuşit să ajungă de la o parte la cealaltă a ramei*. *Ba*, *pe deasupra*, *îl şi recunoscu*; *tabloul era faimos atât pentru artistul care îl pictase în secolul al XVII-lea*, *cât şi pentru dispariţia lui în urmă cu 30 de ani din Muzeul Hermitage din Sankt-Petersburg*, *Rusia*.

Noah încercă să îşi spună că era mândru să salveze celebra operă de artă şi să o vadă returnată Muzeului Hermitage.

În realitate, *îl trecură sudorile întrebându-se ce aveau să aştepte din partea lui*.

Planul lui Liesbeth era complicat, *delicat*, *implicând o pătrundere prin efracţie lentă*, *care să treacă neobservată*, *şi o evadare rapidă care implica un elicopter şi*, *anunţă ea cu mândrie*, *întreaga misiune avea să depindă de fiul ei*, *Noah*.

Inima lui bubui. *Nu reuşi să înghită nodul de frică ce i se pusese în gâtlej*.

Echipa păru să nu observe nimic nelalocul lui. *În schimb*, *îl bătură pe spinare şi îl felicitară şi merseră imediat la treabă*, *fără să îi acorde vreo şansă să se gândească pe îndelete*, *să se întrebe de ce era singurul care nu era deghizat şi să întrebe de planurile de a returna tabloul Muzeului Hermitage*.

În schimb, *se concentră asupra ducerii la bun sfârşit a*

misiunii şi a ieşirii în viaţă de acolo.

Şi reuşi.

Doar ca să descopere că întreaga poveste, *fiecare moment din ultimele trei luni*, *nu fusese decât o înscenare prin care să îl prindă în capcană ca să facă tot ceea ce Liesbeth şi banda ei îi porunceau să facă*.

Capitolul 59

Noah încălcase prima poruncă a bandei lui Liesbeth: îi trădase.

Acum Klaas şi Grieta, Brigetta şi Rutger o priveau insistent pe Liesbeth, aşteptând-o să preia comanda. Şi, pentru întâia oară în viaţa ei... nu dorea să facă ce trebuia făcut.

Da, Noah le ignorase ameninţările şi spusese celeilalte familii ale sale, Di Luca, cine erau şi ce făcuseră ei. Se dăduse fără îndoială de partea duşmanului. Dar era fiul ei, singurul ei copil. Din momentul în care îl observase pentru întâia oară, văzuse inteligenţa din el, abilitatea de a acţiona prompt, puterea lui fizică şi potenţialul lui de a fi conducătorul bandei, îşi pusese speranţele în el.

Îşi spusese întotdeauna că interesul de a-l numi succesorul ei nu era nimic altceva decât o evaluare rece a abilităţilor lui Hendrik cântărite în comparaţie cu abilităţile lui Noah.

Şi totuşi acum, pusă în faţa deciziei pe care ştia că trebuia să o ia, simţi neverosimila şi incredibila frământare biologică a maternităţii.

Nu putea să rostească ordinul care avea să îl ucidă.

Şi, în timp ce ea ezită, privirile celorlalţi deveniră distante şi de gheaţă.

Apoi uşa biroului se dădu de perete şi Hendrik păşi înăuntru, mirosind a transpiraţie şi a parfum şi având o

zgârietură lungă pe obraz şi ruj pe guler.

— Hei, ghiciţi ce-am făcut, spuse. Fără să aştepte un răspuns, continuă:

— Fata în care şi-a vârât-o Noah săptămâna trecută a cumpărat un test de sarcină! Şi, când i-am spus micuţului nostru Noah, am crezut că o să leşine.

Nimeni nu îi răspunse. Hendrik privi în jur.

— V-aţi pierdut simţul umorului? Va fi tată şi a aflat cu câteva ore înainte ca bomba aia de la gâtul lui să explodeze.

Brigetta se întoarse cu faţa către el.

— Grieta a făcut să funcţioneze microfonul de la colierul lui Noah. L-am auzit. Le-a spus despre noi.

— Noah? Hendrik privi de la unul la altul. Cui a spus despre noi?

— Familiei lui. *Adevăratei* lui familii, spuse în batjocură Klaas cu tonul lui monoton, dar Liesbeth putu să îşi dea seama că era furios.

— Dar ştie mai bine de-atât. Ştie că vom ucide pe oricine află... Hendrik păru să exulte plăcere. Atunci să mergem să îi dăm o lecţie micuţului nemernic.

Toată lumea se întoarse către Liesbeth şi aşteptă. Aceasta spuse:

— Da. Trebuie să-i ucidem pe toţi.

Dar răspunsul ei fu prea întârziat, prea... emoţional.

Asta nu era ceea ce plănuise ea.

Ci era ceea ce Hendrik plănuise. Toată viaţa lui, aşteptase momentul în care Liesbeth avea să se poticnească. Acum prelua comanda fără nicio problemă.

— Vom merge în echipe. Klaas şi Grieta, voi veţi merge pe proprietate prin canalul de evacuare. Ultima oară m-au pierdut acolo. Este cea mai bună cale de a le ocoli paza slabă. Vom merge împreună cu maşina – vă duc eu.

Klaas şi Grieta se ridicară în picioare şi începură să-şi

adune echipamentul.

— Rutger şi Brigetta, voi luaţi Cadillacul.

Aceştia mârâiră.

— Ştiu, spuse Hendrik compătimitor, dar chestia aia este construită ca un tanc. Puteţi să ieşiţi de pe şosea şi să intraţi prin spatele proprietăţii. În ceea ce mă priveşte – voi sta aproape de Liesbeth ca să mă asigur că nu şi-a pierdut pofta de răzbunare pe inamicii familiei Propov.

Liesbeth dădu să îşi apuce arma. Dar fu prea târziu.

Glockul lui Hendrik era deja în mâna lui şi îndreptat asupra ei.

— Tu conduci, Liesbeth! Te voi îndruma eu. Nu mi-aş dori să te pierzi. Cu mâna liberă, făcu un gest amplu. Haide. Să mergem!

Capitolul 60

În mai puţin de 20 de minute, Noah îşi termină povestea – serios, chiar dacă nu ar fi fost programat să moară, de ce ar fi stăruit asupra fiecărui mic detaliu umilitor? – şi, când încheie, descoperi că nu îndrăznea să privească în jur. Nu putea să îndure să îi vadă pe Eli şi pe Rafe privindu-l încruntaţi, pe Brooke şi pe Chloé examinându-l ca şi cum nu îl mai întâlniseră până atunci, să fie martorul dezamăgirii Nonnei… să privească cum Penelope îşi dădea seama că bărbatul care era tatăl copilului ei era un depravat, întocmai aşa cum crezuse ea.

— Toate acele scrisori pe care le-ai trimis din Paris… erai de fapt în Amsterdam?

Nonna păru uimită.

— Da, Nonna. Îmi pare rău.

Era puţin spus.

Eli fu cel care interveni cel dintâi. Desigur.

— Lasă-mă să văd dacă am înţeles. Ai supravieţuit

acestui îngrozitor de dificil furt şi ei ţi-au spus...?
— Mi-au spus că am fost înregistrat de sistemul de supraveghere al lui Oblak şi, din moment ce am fost singurul care nu era deghizat, eram singurul care putea fi identificat.
Când Rafe dădu să vorbească, Noah ridică mâna ca să ceară tăcere.
— Suntem în criză de timp. Lăsaţi-mă să termin! Liesbeth şi banda ei au recuperat dovada, nu ca să se asigure că sunt în siguranţă, ci ca să mă aibă sub controlul lor. Dacă ei decideau să facă publice casetele, Oblak avea să îşi trimită gorilele particulare să mă ucidă. Dacă Oblak nu putea să ajungă la mine, ei bine, noi furaserăm tabloul pentru a-l vinde unui alt colecţionar particular, aşadar poliţia secretă rusească m-ar fi capturat şi m-ar fi torturat până când aş fi oferit toate informaţiile pe care le ştiam. Adică nimic. Dacă poliţia secretă rusească nu punea mâna pe mine, CIA şi Interpol m-ar fi băgat în închisoare pentru totdeauna sau până când una dintre rudele mele dragi mă asasina.
— Sunt pe urmele sticlei de vin a lui Nonno şi ale diamantelor? întrebă Rafe.
— Exact, dădu Noah din cap.
În regulă, ce era mai rău trecuse. Ei încă vorbeau cu el. Deşi toată lumea îl privea, cu siguranţă, în mod diferit, mai ales Penelope, care şedea cu capul aplecat pe o parte şi ochii ei căprui calzi privindu-l ca şi cum nu putea să înţeleagă prea bine tot ce făcuse.
— Cum de n-ai avut nicio bănuială?
Brooke îl cunoştea pe Noah şi lucra cu el de ani întregi, şi era limpede că o uimea faptul că el putuse să fie atât de credul.
— O parte din antrenament consta în a-i respecta pe cei care aveau mai multe cunoştinţe decât mine. Asta

însemna pe toată lumea. Aşa că n-am pus întrebări. Am făcut ceea ce mi s-a spus. Sincer, eram atât de epuizat, încât nici nu m-am gândit la întrebări decât după aceea.

Glasul lui Noah se stinse. *Scuze*, Acelea nu erau altceva decât scuze.

Dar Rafe dădu din cap.

— Ţi-au spălat creierul.

— Curat ca lacrima, spuse Chloé şi păru că dorea să îşi ia notiţe.

— Am o întrebare, zise Penelope. În toţi anii aceştia, n-ai spus nimănui. De ce ne spui acum?

Noah ştia că nu putea să treacă cu bine peste asta.

— V-am protejat... pe toţi.

Bao şi Rafe pufniră amândoi.

— Vorbesc serios.

Acesta era momentul critic. Noah trebuia să îi convingă că acesta era adevărul.

— V-am spus că m-au antrenat din greu şi vreme îndelungată. De atunci m-am antrenat şi singur şi sunt destul de bun. Rafe, tu ştii asta.

Rafe dădu din cap.

— Eşti.

— Într-o luptă corp la corp, ei sunt mai buni decât mine. La armament, sunt mai buni decât mine. Mai buni decât tine, Rafe, şi, cu siguranţă, mai buni decât Eli.

— Hei! exclamă Eli.

— Te-am văzut luptând, Eli. Mi-ai salvat viaţa şi te iubesc pentru asta. Chloé se apleacă peste masă şi îşi aşeză mâna pe braţul lui. Dar în clipa asta, ce ai face într-o luptă? I-ai lovi cu ghipsul?

Rafe şi Noah izbucniră în râs.

Eli se uită încruntat la soţia sa, apoi le făcu fraţilor săi un semn distinct cu ghipsul. Deveniră degrabă serioşi. Noah spuse:

— Banda, chiar şi Hendrik, se antrenează fizic cel puţin trei ore pe zi. Trag cu arma o oră pe zi. Se pot angaja în luptă corp la corp şi să tragă la ţintă în timp ce îşi schimbă deghizarea – toate în acelaşi timp. Şi au reguli.

— Ce fel de reguli? întrebă Nonna.

— Prima regulă: familia este singurul lucru care contează. Să nu-i trădezi niciodată. Cea de-a doua regulă: cu orice preţ, să aduci comoara acasă. Ce încerc să vă zic este – Noah nu putea spune asta destul de limpede – că nu le pasă dacă ucid. Viaţa umană nu înseamnă nimic pentru ei. Scrâşni din dinţi, dar trebui să le spună întregul adevăr. În timpul jafului, au ucis trei dintre servitorii lui Oblak fără ca măcar să clipească. Atunci a fost momentul în care mi-am dat seama: din punctul lor de vedere, familia Propov se află în vârful lanţului trofic şi oricine altcineva este inferior şi prin urmare nu merită să fie luat în seamă.

— Ucid de amuzament? întrebă Eli.

— Nici măcar, spuse Rafe. Toată lumea se uită la el, surprinsă. Îmi pare rău, dar ştiu ce spune Noah. Am întâlnit astfel de oameni în trupele speciale şi de partea cealaltă. Uciderea nu are loc pentru distracţie; este un lucru care se întâmplă. Femei, copii, bătrâni... dacă o crimă face ca misiunea ta să meargă mai uşor, atunci ucide şi nu te mai gândi. Oamenii aceia numesc asta daune colaterale. Rafe clătină din cap şi continuă: Noah are dreptate. Eu gândesc înainte să apăs pe trăgaci.

Să îl convingă pe Rafe însemna jumătate din bătălie.

— Nu ne putem lupta cu indivizii aceştia. Eu nu mă pot lupta cu indivizii aceştia. Nu pot ucide fără scrupule. Aş ezita să ucid o altă fiinţă umană şi, în clipa aceea de ezitare, aş fi mort.

— Dar de ce ne spui *acum*?

Penelope rosti vorbele clar, cu spaţiu între ele, cerând răspunsul real.

Noah nu dorea să răspundă. Chiar nu dorea, sub nicio formă nu dorea să răspundă. Şi, înainte să apuce să o facă, Rafe spuse:

— Crezi că ştii prea multe despre ei. Crezi că nu te vor lăsa să trăieşti.

— Am ştiut întotdeauna că aveam două alegeri. Fie preiau conducerea bandei, fie, când voi fi îndeplinit sarcina pentru care am fost născut – să găsesc sticla de vin – voi fi ucis. Aşa cum ai spus, ştiu prea multe şi, dacă mama ezită să facă asta, verii mei n-o vor face. Dar, în clipa asta, e un pic mai presant.

Ceasul ticăia şi la fel şi bomba de la gâtul lui... iar copilul din pântecul lui Penelope creştea cu fiecare minut. Se uită la ea, dar le vorbi fraţilor lui.

— Pentru că, dacă nu facem ceva, voi muri cam peste o oră şi jumătate.

— Poftim? ţipă Eli.

— Poftim? Rafe se ridică în picioare.

Acum Noah îi vorbi numai lui Penelope:

— Ştiu că m-am dovedit a fi depravatul idiot care ai crezut întotdeauna că sunt, dar te iubesc. Te-am iubit întotdeauna şi, Dumnezeu mi-este martor, întotdeauna te voi iubi. Dacă apuc să trăiesc dincolo de ziua de azi, te vei căsători cu mine?

Ochii ei deveniră pătrunzători.

— Dacă spun da, vei trăi dincolo de ziua de azi?

— Asta este intenţia mea.

— Atunci da. Mă voi căsători cu tine.

Zâmbi, dar buzele îi rămaseră încleştate. Îi apucă mâna cu ambele ei mâini şi îşi îngropă unghiile în pielea lui, deşi el nu credea că ea îşi dădea seama că o făcea.

— De ce crezi că vei muri?

Noah îşi eliberă mâna din strânsoarea ei, îşi desfăcu cravata şi îşi deschise nasturii cămăşii. Când zgarda ieşi la

iveală, reacţiile aproape că îl făcură să râdă. Aproape.

Învăţată de ani lungi de modă adolescentină absurdă, Nonna îşi lăsă capul pe-o parte şi o studie în tăcere.

— Aş rămâne la cămaşă şi cravată, opină Brooke.

Eli lătră.

Chloé, scriitoarea de romane poliţiste, spuse:

— Uau, cu ţintele acelea, ai putea să cuplezi chestia aceea la orice, să facă orice. Să cânte, să pună filme, să tragă un...

Atunci înţelese şi ochii i se rotunjiră, plini de groază. Rafe şi Bao înţeleseră şi ei şi se ridicară în picioare.

Penelope se ridică şi ea încetişor. Se aplecă către el şi îl privi în ochi ca şi cum ar fi cerut adevărul.

— Mi-ai spus că ai pierdut un pariu. Este o minciună. Nu vei *muri*. Animalele alea ţi-au legat aia în jurul gâtului. Pun la cale să te *ucidă* – şi *acum* mă ceri în căsătorie?

Capitolul 61

Joseph Bianchin rămase în picioare la fereastră şi îi privi pe acei golani din familia Smit plecând în maşinile lui.

Cum de îndrăzneau? îi mâncaseră mâncarea, locuiseră în casa lui, îi accesaseră computerul – o, da! Ştia adevărul. Îi luase mult timp să îşi dea seama că aceea era problema. Dăduse vina pe computerul lui, pe conexiune, pe toate şi pe orice, încercând să îşi dea seama de ce afurisitul acela funcţiona numai din când în când.

Fusese indignat până când îşi dăduse seama că şi reţeaua de internet se purta ciudat. Putea să acceseze anumite pagini – nu avea nicio problemă să intre pe pagina lui cu punctele de presiune sau să cerceteze despre diamantele roz sau să îşi citească noile poveşti. Dar alte pagini, pagini despre banda Smit şi crimele lor, pagini pe care le vizitase cu numai câteva zile în urmă –

acestea apăreau goale, ca şi cum fuseseră deturnate. Nu dorea să creadă că acei hoţi de la parter puteau să fie mai deştepţi decât el... dar bănuiala îi crescu.

Cumva, îi pătrunseseră în computer şi îi falsificaseră e-mailurile.

Nu reuşise să facă apeluri telefonice.

Nu fusese în stare să părăsească casa.

Îl ţinuseră sub control în toate privinţele.

Acum îi furaseră maşinile, lăsându-l singur aici pentru întâia oară de săptămâni întregi... şi, ca un animal prins într-o capcană, el se temea să plece.

Dacă această plecare în grabă nu era nimic altceva decât un truc pentru a-l atrage afară, unde puteau să îl măcelărească? Sau puseseră un exploziv care se activa atunci când el deschidea uşa?

Dar nimic din toate astea nu aveau rost. Dacă doreau să îl omoare, ar fi putut-o face oricând. Aşa cum o auzise o dată pe Liesbeth spunându-le rudelor ei însetate de sânge: „Lăsaţi-l pe bătrân să trăiască; un cadavru pute”.

Mergând la telefon, ridică receptorul şi îl puse la ureche.

În continuare nu avea ton.

Coborî la parter. Cercetă fiecare încăpere. Biroul arăta semne ale plecării lor grăbite.

Merse către biroul său.

Corespondenţa lui se afla aici, deschisă, pusă una peste alta, răvăşită, violată.

Indignarea îi zgârie măruntaiele.

Corespondenţa lui. Nu mai era nimic sacru?

Un plic maroniu îi atrase privirea.

De peste o săptămână se uitase după ceva asemănător. Nu că se aştepta ca persoana aceea, Penelope, să fie cu adevărat fiica lui, dar dorea să ştie cu siguranţă. Avea sens să ştie...

Luă plicul deschis deja, scoase raportul şi îl citi. Apoi

rămase acolo în picioare, ţinându-l în mână prosteşte şi privind îndelung cuvintele.

Fata aceea *era* fiica lui.

Penelope era fiica lui. Avea un copil.

Privi afară pe fereastră.

Dorise progenituri, dar într-un mod abstract, ca nişte creaturi care să poarte ADN-ul familiei Bianchin pentru a-l duce mai departe, în viitor.

Ea nu era ceea ce el dorea. Penelope era încăpăţânată, cu limba ascuţită şi nu avea respectul cuvenit poziţiei şi averii lui. Nu avea niciun pic de răbdare pentru lipsa lui de toleranţă. Spusese că nu avea nevoie de averea lui. Nu că o crezuse, dar... îl dispreţuise într-un mod atât de făţiş. Nu se sinchisise să se gudure pe lângă el absolut deloc.

Cel mai important, îl dezamăgise pentru că era fată. Nu avea să poarte numele de Bianchin în viitor. Urma să se căsătorească şi să aibă copii, iar acei copii aveau să poarte numele de familie al tatălui lor.

Sau poate Joseph putea să mituiască tânărul cuplu să facă cum poruncea el şi să îi facă să ia numele de Bianchin.

Dar nu şi dacă nu pleca de aici *acum*.

Merse iute către uşa de la intrare, apoi ezită, cu mâna pe clanţă.

Dacă unul dintre gorilele acelea îngrozitoare stătea de partea cealaltă, aşteptând cu o puşcă încărcată şi un rânjet nesuferit?

Nu. Îi văzuse plecând.

Inspirând adânc, Joseph deschise larg uşa. Ieşi afară pe verandă.

Nimic nu se mişcă în curtea lui umbroasă, bine îngrijită, întinsă şi costisitoare.

Nimic, cu excepţia... grădinarului său, japonezul acela care îşi conducea Fordul F-150 pe aleea arcuită către

poartă, mergând să ia prânzul.

Joseph îşi dădu seama... aceasta era şansa lui. Putea să scape.

— Hei! strigă. Hei!

Flutură din mâini.

Japonezul continuă să conducă.

— Hei!

Joseph strigă mai tare, coborî treptele în fugă, luândo la goană pe iarbă, în încercarea de a tăia calea camionetei înainte ca aceasta să ajungă la poartă.

— Hei! Tu! Îţi ordon să mă aştepţi!

Capitolul 62

Nonna se ridică în picioare, părând agitată.

— Am scos deja o friptură din congelator, aşa că mai bine mă apuc de cină.

— Sună-l pe Darren, îl însărcină Brooke pe Rafe.

Rafe scosese deja telefonul mobil şi îl sună pe cel mai bun guru al său în materie de computere. Explică situaţia în propoziţii scurte, apoi îi dădu telefonul lui Brooke.

— Vorbeşte cu el. Din informaţiile date de Noah, sunt de părere că banda Propov va veni să privească artificiile de 4 Iulie...

Noah bănui că acela era modul lui Rafe de a spune „Când îi va exploda capul lui Noah”.

Rafe continuă:

—... şi, dacă paznicii mei pot sări pe unul, îl putem târî aici şi să îl obligăm să îndepărteze chestia aceea din jurul gâtului lui Noah.

— Prea bine. Mă voi ocupa de echipă.

Bao ieşi fugind pe uşă, vorbind la telefon. Rafe puse mâna pe umărul lui Noah.

— Într-un fel sau altul ne vom ocupa de asta.

Vocea îi fu plină de afecţiune şi încurajatoare.

În mod neverosimil, Noah se relaxă. Îşi mărturisise trecutul şi prezentul în faţa familiei sale tocmai pentru acest motiv. Pentru că aceşti oameni sensibili, iubitori, inteligenţi şi cutezători erau singurii din lume care îl puteau salva şi, chiar şi mai bine – aveau să îşi păstreze reproşurile până când colierul urma să fie scos.

Apoi, ştia el, aveau să u tăbăcească fundul, fiecare în parte şi toţi laolaltă. Întorcându-se către Penelope, spuse:

— Te-am cerut în căsătorie pentru că, pentru întâia oară, puteam să te întreb şi să ştiu că vei răspunde cu sinceritate, ştiind adevărul despre mine.

Penelope încuviinţă din cap. Se ridică în picioare. Îl plesni peste cap. El se clătină pe spate.

— Am ştiut întotdeauna cine erai, zise ea. Doar că n-am ştiut detaliile.

El aruncă o privire în jur.

Numai zâmbete, ascunse sau nu.

— Oricum, îţi mulţumesc că ai spus da.

Îşi frecă ceafa. Alte zâmbete.

— Cu plăcere, spuse Penelope cu calm şi se afundă din nou în scaun.

— Ne vedem când mă întorc.

După ce îi strânse din nou umărul lui Noah, Rafe ieşi în viteză după Bao. Chloé avea notebookul deschis pe masă şi degetele îi zburau deasupra tastelor.

— Nu găsesc nicio informaţie despre o armă de genul ăsta, îi spuse ea lui Brooke, dar cu siguranţă că nu ei au inventat dispozitivul.

Aruncă o privire îngrijorată către Noah.

— Te asigur că da, spuse Noah.

Brooke îndepărtă telefonul de ureche şi întrebă:

— Noah! Chestia aceea din jurul gâtului tău este din piele?

— Da.

Noah îi trecu degetele peste marginea colierului.

— Familia Propov a fost foarte preocupată de modă.

Cei din familia Di Luca se încruntară la el ca şi cum i-ar fi pus la îndoială sănătatea mintală.

— Au nişte gusturi mizerabile, adăugă el.

Chloé îşi vârî notebookul sub nasul lui Eli. Eli studie ecranul şi dădu din cap.

— Minunat. Mă refer la piele.

Mergând la sertarul cu scule al Nonnei, cotrobăi până găsi cutterul. Deschizându-l, îi testă lama, apoi scoase o lamă nouă. O înlocui, apoi arătă către scaunul cel mai apropiat de fereastră.

— Şezi acolo. Vom tăia chestia aia ca să vedem ce are înăuntru.

Penelope gemu uşurel. Noah o îmbrăţişă.

— Nu-ţi face griji! M-aş încrede în Eli cu...

„Viaţa mea”, voia să spună. Hotărî să nu rostească asta şi se aşeză pe scaunul indicat.

— Ei bine, o vei face.

Eli fixă cu o privire rece lama deschisă, apoi dădu din cap cu blândeţe către Penelope.

— Nu te teme. Altoiesc întotdeauna viţă-de-vie şi asta cere o mână sigură. Sunt omul cel mai potrivit pentru treaba asta.

Încrederea lui Eli era de neclintit.

— Dar aş dori încă o pereche de ochi. Chloé, poţi să mă îndrumi prin treaba asta?

Chloé îşi închise notebookul şi se ridică.

— Da. Lasă-l pe Darren să caute! Din cauză că obţin atât de multe răspunsuri la căutările despre explozibili nu pot face distincţia între un link bun şi unul prost. De ce sunt atâţia oameni care doresc să arunce chestii în aer?

Merse la Noah, puse mâna pe umărul lui, se aplecă şi

privi cu atenţie. El îşi întinse gâtul, mişcându-l dintr-o parte în alta ca să îi ofere o vedere mai clară.

— Pune-mă pe video ca să pot vedea, spuse Darren din difuzorul telefonului.

El şi Brooke stabiliră legătura video; apoi Brooke aşeză telefonul pe tejghea, aproape de Noah, sprijinit în aşa fel încât Darren să poată vedea şi auzi.

— Este o bandă simplă din piele lipită de gâtul lui, spuse Chloé. O alta este suprapusă peste aceea şi ambele sunt cusute laolaltă. Ţintele pătrund prin pielea de deasupra, aşa că putem spune cu certitudine că sub banda de deasupra există un fir care conectează ţintele şi controlează mecanismul.

Din telefon se auzi glasul lui Darren.

— Noah, cum au de gând să te ucidă? Cu bombă sau cu încărcătură electrică? Sau cu laser?

— Explozibil, zise Noah. Cu temporizator.

— Primitiv, dar eficient, mormăi Darren; apoi strigă: Taie cusătura cu foarte multă atenţie.

Preţ de o clipă scurtă, înfiorătoare, Eli privi încruntat la chipul lui Darren, aflat pe ecranul telefonului.

— Voi face toată chestia asta cu foarte mare grijă.

— Sigur, spuse Darren, puţin mai potolit.

Chloé se dădu la o parte din lumina lui Eli. Nonna se întoarse cu spatele la aragaz ca să privească. Brooke îşi încrucişă braţele, privind atentă şi cu ochii mijiţi. Penelope îşi acoperi ochii, apoi îşi luă mâinile la o parte; Noah ştia că ea nu putea să îndure să privească, dar nici să nu privească nu putea să îndure.

Bucătăria fu cufundată într-o tăcere mormântală când Eli poziţionă cutterul în partea laterală a gâtului lui Noah, strecură lama ascuţită între cele două straturi ale colierului de piele şi tăie primele cusături.

Nu se întâmplă nimic.

Fu cel mai bun nimic de care Noah avusese parte vreodată.

Fură schimbate priviri uşurate, speriate şi mânioase; apoi Eli continuă să taie cusăturile, mişcându-se încet, asigurându-se că nu deranja nimic letal, până când Noah izbucni în cele din urmă:

— N-am toată ziua la dispoziţie, Eli, şi o spun în sensul literal.

— Corect.

Cu coada ochiului, Noah văzu mâna lui Eli tremurând; apoi acesta începu cu iuţeală să taie cusăturile, şi cele din partea de sus şi pe cele din partea de jos.

— Acum taie pielea sus şi jos ca să o putem dezlipi, spuse Darren.

— Vrei să preiau eu, Eli? întrebă Brooke. Transpiri.

— La fel şi tu, zise Eli.

Brooke îşi dădu părul la o parte de pe frunte.

— Chiar aşa? întrebă neatentă.

Chloé îi dădu ocol lui Noah, examinând din nou colierul.

— Taie exact aici.

Arătă cu degetul către mijlocul gâtului acestuia.

Liniştea profundă o făcu să privească în jur, la feţele lor pline de îndoială.

— Întrebaţi-l pe Darren dacă am dreptate. Eli nu poate să taie în partea din spate. Totul este conectat la încuietoare, care este temporizatorul şi partea cu cele mai multe fire din drăcia asta. Cu cât ne îndepărtăm mai mult de asta, cu atât ne este mai bine.

— Are perfectă dreptate.

Vocea lui Darren deveni uşor tremurată. Îl puteau auzi tastând încă, căutând în continuare vreo informaţie despre cum să rezolve problema.

— Nu că ar exista vreo alegere bună.

Nimeni nu îi aprecie ultimul comentariu, dar el avea 17

ani şi era un tocilar, aşa că Noah încercă să sune cât mai prozaic cu putinţă.

— Asta se va termina cu bine sau nu. Aşa că să terminăm odată.

Nonna intră cu un prosop de bucătărie şi şterse de transpiraţie fruntea lui Eli.

— Aş vrea să încerc şi eu, zise ea, cu glasul vesel ca şi cum s-ar fi oferit să preia un proiect de cusut.

— Nonna, mulţumesc, dar îţi tremură un pic mâinile, spuse Eli.

— Asta pentru că am mâini de 80 de ani, zise Nonna, întinzându-le. Au artrită la încheieturi. Au fost folosite la o mulţime de lucruri. Nu mi-ar lipsi prea mult.

Noah încercă să îi zâmbească lui Penelope, dar nu reuşi. Vina şi îngrijorarea pe care le simţea erau prea profunde. Pentru că Nonna exprimase în vorbe ceea ce gândeau cu toţii: dacă exploda zgarda, nu numai Noah era cel care avea să piardă. Şi mâinile lui Eli aveau să dispară.

— Nonna, când termin cu asta, voi dori ceva de mâncare. Te rog să găteşti pentru mine.

Prin asta, Eli voia să spună nu, şi păstră cutterul strâns cu fermitate în mână.

— Voi, băieţi, mă înfuriaţi atât de tare. Nonna se ridică cu pumnii în şolduri. Bănuiesc că ar trebui să fiu bucuroasă că nu vă mai certaţi dar, cumva, asta nu măÂ încântă.

Întorcându-se, se plimbă de colo-colo şi începu să trântească cu putere cratiţe pe aragaz.

Nu era cu adevărat supărată, Noah ştia asta. Era speriată.

Eli tăie pielea şi, pe un ton de conversaţie, spuse:

— Noah, nu prea înţeleg de ce ai decis să ne spui acum în loc să te arunci în mormântul unui martir.

— N-a avut de ales. Penelope era albă ca varul din cauza încordării, dar vocea ei fu fermă şi puternică. Vom

avea un copil.

— Dar azi-dimineaţă ţi-a venit... Ah! Brooke păru luată prin surprindere, apoi căzu pe gânduri. Ooo!

— Hei! Felicitări, Noah!

Glasul lui Darren era vesel.

— Dragii mei.

Nonna veni mai întâi să o îmbrăţişeze pe Penelope, apoi pe Noah. Ochii ei căprui erau strălucitori de bucurie şi îngreunaţi de o teamă în plus. Fiind Nonna, vorbi doar despre bucurie.

— M-aţi făcut atât de fericită!

— Bună treabă, omule! spuse Eli şi îl împunse pe Noah în umăr.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu îl înghionti! îl mustră Chloé.

Eli îşi retrase mâna.

— Scuze!

— Colierul pare foarte stabil. L-am purtat timp de două săptămâni, zise Noah.

— Două săptămâni! Eli îl plesni din nou, mai uşor. Ce dracu'? Nu puteai să ne fi spus mai devreme?

— Încercam să fac ceea ce trebuie.

Noah o privi pe Penelope cu atâta căldură, încât aceasta se îmbujoră, căpătând un pic de culoare pe chipul palid.

— E în regulă, îi spuse el. Vom face asta.

Ea încuviinţă din cap ca şi cum l-ar fi crezut, dar chipul ei era sumbru.

Noah ştia că ea îşi amintea de morţile care o frânseseră mai înainte şi că îşi făcea curaj în faţa unui alt viitor trăit în singurătate. Avusese parte de prea multă tristeţe, şi îl durea inima când îşi imagina neliniştea ei de acum.

Mergând la aragaz, Brooke spuse:

— Darren caută pe internet. Chloé îl ajută pe Eli. Eu nu fac nimic şi asta mă face să stau ca pe ghimpi. Vrei să

curăţ nişte cartofi sau ceva?

— Mulţumesc mult, draga mea, dar trebuie să o duci pe Chloé cu maşina în oraş ca să îşi scoată ghipsul, spuse Nonna.

Fluturând din mână, Chloé spuse:

— Nu pot să merg.

— Ba da, poţi, zise Noah. Îţi apreciez preocuparea, cu adevărat, dar poţi merge la medic să-ţi taie ghipsul şi să te întorci înainte ca ceva programat să... se întâmple.

Penelope aruncă un ochi către ceasul de la încheietura mâinii, apoi către cel de deasupra uşii.

— La ce oră spuneai că...?

Noah nu văzu niciun motiv să o ţină în suspans.

— 15.37.

— Exact. Dă-i drumul, Chloé. Am ochii buni. Pot să examinez colierul şi să îi dau indicaţii lui Eli.

Penelope se ridică şi merse să stea alături de Noah, cu mâna pe umărul lui.

Astăzi umărul lui primea tot felul de atenţii, dar numai Penelope fu cea care îl mângâie, primind alinare în acelaşi timp în care o oferi. Păru mai liniştită având ceva de făcut, iar lui i se păru că observaseră cu toţii asta.

— Vezi, iubito? Există întotdeauna o altă femeie care să-mi spună ce să fac, îi zise Eli lui Chloé. Ai fost extrem de nefericită timp de şase săptămâni. Scoate-ţi ghipsul şi întoarce-te! Până atunci îi voi scoate zgarda lui Rover.

— Şi grijile de la distanţă contează ca susţinere, o asigură Noah, apoi făcu un gest prin care o gonea.

Brooke îi făcu cu degetul lui Noah.

— În clipa în care Eli dezamorsează bomba vreau să aflu.

Noah le aprecie siguranţa.

— Îţi vom da un telefon.

Brooke şi Chloé îşi luară genţile şi alergară pe coridor,

apoi ieşiră pe uşa de la intrare, nu ca să scape de situaţie, ci ca să se poată întoarce rapid.

— Nu prea reuşesc să tai vertical până la capăt prin pielea asta, mormăi Eli.

Noah îşi ridică bărbia. Penelope se apleacă şi privi.

— Cusătura este mai groasă aici.

Lama se agăţă de ceva.

Eli o trase înapoi cu putere. Vârful îl atinse pe Noah sub bărbie, pătrunse şi tăie.

— La naiba, mormăi Eli şi spuse: Scuze.

— Nu-i bai. M-am tăiat mai rău în timp ce mă bărbieream.

Noah întinse mâna după un şerveţel, îl apăsă pe rana care ustura şi aruncă o privire către Penelope.

Aceasta fixa cu privirea sângele, cu ochii mari şi plini de disperare, tenul devenindu-i de o paloare îngrozitoare.

El se uită la Nonna, căutând ajutor. Nonna văzuse deja necazul.

— Penelope, spuse, dacă este să fac o friptură, am nevoie de morcovi şi de cartofi. Sunt jos, în pivniţa pentru vin. Ai vrea să mergi să îi aduci tu?

Penelope nu se mişcă.

— Penelope? rosti cu asprime Nonna.

— Poftim? tresări Penelope. Ce? Morcovi şi cartofi. Desigur. Dar eu sunt cea care priveşte pentru Eli.

— Nu va dura decât un minut.

Nonna umezi un prosop de bucătărie cu apă rece şi îl aşeză pe fruntea lui Penelope, apoi îl înfăşură în jurul cefei acesteia. Inmânându-i o strecurătoare mare de metal, spuse:

— Umple asta. Ar trebui să fie de ajuns pentru noi toţi. A, şi adu o ceapă şi o căpăţână de usturoi.

Penelope dădu din cap.

— Cartofi şi morcovi. Ceapă şi usturoi.

Când începu să se îndrepte către scări, Eli puse jos cuţitul şi îndepărtă pielea.

— Uau! Uită-te la toate firele astea, spuse.

Capitolul 63

— Arată-mi, îl auzi Penelope pe Darren spunând. Apoi, cu un ton îngrozit, continuă: E grozav!

Clătinându-se de disperare şi groază, Penelope coborî împiedicându-se ultimele două trepte şi ateriză pe genunchi şi pe mâini, apoi se prăbuşi la podea şi rămase acolo, odihnindu-se cu fruntea pe cimentul rece.

Luă înghiţituri lungi şi profunde de aer, încercând să îşi limpezească puţin capul care i se învârtea.

Stătuse în bucătărie, privind şi ascultând, fiind absolut inutilă, în timp ce Brooke discuta cu Darren despre strategii, în timp ce Eli îşi risca viaţa, în vreme ce Chloé sintetizase în câteva cuvinte bine alese cum mergeau lucrurile, iar Nonna îşi oferea propriile mâini nepotului ei, în vreme ce Rafe şi Bao ieşiseră în fugă ca să îi oprească pe cei care voiau să îl omoare pe Noah şi pe toţi ceilalţi din familia Di Luca.

Penelope se simţea nefolositoare. Era nefolositoare. Dorea să îl salveze pe Noah, dar nu era în stare nici măcar să coboare scările fără să cadă. Ştia că nu sarcina fusese cea care îi înmuiase genunchii. Ci sentimentul de deznădejde care o măcina. Văzuse atât de multă moarte şi acum, în ziua în care îşi dăduse seama că viaţa îmbobocise din nou înăuntrul ei, iar Noah îşi declarase dragostea pentru ea, descoperise şi că bărbatul pe care îl iubea era condamnat.

Zăcând acolo, cu obrazul pe podea şi faţa către scară, se întrebă: ce ar putea face ca să fie de ajutor? îşi promisese în sinea ei că avea să *trăiască* din nou şi, în

ciuda groazei pricinuite de dezvăluirea lui Noah, nu putea să se ascundă.

Un gând răzleţ îi răsări în minte.

Ultima treaptă era construită... în mod ciudat.

„Nu este important, Penelope”.

Trebuia să se concentreze. Trebuia să fie *ceva* ce putea să facă pentru a-l ajuta pe Noah la ceas de nevoie.

Ochii i se îngustară. Simţul ei al proporţiilor era ofensat.

Ultima treaptă nu era în regulă.

Nu era nimic atât de in neregulă cu ea încât cineva care stătea în picioare să îşi poată da seama că era o problemă. Dar pentru un decorator profesionist care se afla la pământ privind fix la ea... ultima treaptă era prea groasă.

Ridicând capul, privi în jur, încercând să vadă şi alte exemple ale construcţiei ca din *Alice în Ţara Minunilor*,

Dar nu. Pivniţa era lungă şi lată, în cea mai mare parte goală, cu excepţia coşurilor cu legume şi a unui vechi şi uriaş raft pentru vinuri care arăta ca un exemplu minunat de construcţie de tip american timpuriu.

Scara vopsită în alb era în sine esenţa simplităţii – trepte din lemn susţinute de două lonjeroane lungi din lemn de o parte şi de alta. Fiecare treaptă era la fel: o scândură groasă de 5 centimetri şi lată de 25. Cu excepţia ultimei trepte, care era groasă de 10 centimetri zdraveni şi probabil lată de 35, cu centimetrii suplimentari în spate. Acolo, unde treapta de deasupra îşi arunca umbra, scândura avea o crestătură minusculă care se întindea de-a lungul întregii suprafeţe neted vopsite.

Pentru ochiul antrenat al lui Penelope, partea de deasupra a treptei arăta ca două piese de puzzle bine asamblate.

Dar cine ar crea un asemenea lucru şi ar face-o cu o asemenea măiestrie, încât nimeni să nu observe, oricât de mult ar fi căutat...?

Cu ochii fixaţi asupra treptei, Penelope îşi plimbă mâinile pe podeaua de ciment şi se împinse, ridicându-se în fund.

Bunicul lui Noah, Nonno. Constructorul înrăit, cel care repara şi depana lucrurile. Iată cine!

Dar de ce ar face asta?

Pentru a crea un spaţiu în care să îşi ascundă preţioasa sticlă de vin, pentru a o păstra la răcoare şi întuneric.

Penelope îşi uită greaţa şi disperarea.

Cu mişcări precipitate, se târî până la treaptă şi pipăi îmbinarea abia vizibilă dintre partea lată din faţă a scândurii şi cea îngustă din spate. Da, cu siguranţă erau două bucăţi şlefuite şi vopsite ca să pară o singură treaptă.

Îşi îngropă unghiile în îmbinarea aceea.

Nu se mişcă nimic.

Se lăsă pe călcâie, exaltarea murindu-i un pic.

Privi din nou. Pipăi din nou îmbinarea.

Nu. Avea dreptate. Cumva, chestia aceea se desfăcea.

Ocoli şi merse în spate, se aplecă sub scară şi îngenunche acolo. Aici văzu cu mai multă claritate lăţimea suplimentară a treptei şi o scobitură aflată deasupra treptei, pe partea interioară a lonjeronului de lemn. Ridică din spate – şi treapta se mişcă. Ridică. O trase şi o scoase.

Şi acolo, odihnindu-se într-o casetă goală care se întindea pe toată lungimea treptei, se afla o sticlă veche, foarte veche de vin.

Acea sticlă de vin.

Îşi aşeză palma pe gâtul lung, întins şi îl mângâie ca şi cum ar fi fost o creatură vie.

Era minunată: din sticlă verde, înaltă, subţire, cu un gât lung şi o etichetă mică, veche şi decolorată pe care era marcat: MASSIMO.

Apoi realitatea o prinse din urmă.

Se târî de sub scară, sări în picioare, ocoli în fugă scara

şi strigă:

— Noah, aş putea să te văd? Prea autoritar. Trebuia să fie mai calmă. Strigă: Noah? Am nevoie să te văd.

Un moment.

— *Serios*!

Noah îşi făcu apariţia în capul scării.

Chiar şi de aici, putea să vadă fâşiile de piele pe care Eli le tăiase de pe zgarda lui şi încurcătura de firicele argintii care îi înconjurau gâtul.

Dar el zâmbi ca şi cum vederea ei îi făcea plăcere şi vocea îi sună liniştită, veselă:

— Hei, ce este?

— Am nevoie să te uiţi la ceva.

Nu ştia de ce era enigmatică, doar că astăzi mirosul pericolului atârna în jurul fiecărui cuvânt, fiecărei acţiuni.

El coborî în grabă câteva trepte, încruntat şi cu ochii fixaţi asupra feţei ei. Eli strigă:

— Noah, vino; aproape am terminat.

Noah răspunse strigând:

— Într-un minut. Coborî în fugă alte trei trepte. Penelope? Arăţi ca şi cum ai... Ce s-a întâmplat?

Deasupra, în bucătărie, sună telefonul. Cineva răspunse.

În depărtare, Penelope auzi vag o conversaţie unilaterală.

— Grăbeşte-te, zise cu glasul scăzut şi îi făcu semn cu degetul să o urmeze în timp ce ocoli scara.

— Eşti bine?

Alergă restul drumului până jos, i se alătură şi urmări cu privirea degetul ei care arăta către ceva. Pentru o lungă secundă, rămase mut de uimire. Aruncându-se în genunchi, atinse sticla cu aceeaşi veneraţie pe care o arătase şi ea.

— Sticla de vin a lui Nonno. Ai găsit sticla de vin a lui Nonno.

O privi pe Penelope ca şi cum îi ilumina sufletul.
— Am găsit-o.
— Uite! Are numele lui Massimo pe ea. Dar cum... Noah vorbea acum cu el însuşi. Nonno a ascuns-o chiar în treaptă. Am căutat pretutindeni pe podea, pe toţi pereţii, dar nu am căutat în trepte. Şi biletul lui spunea „sus”. Şi, când era întors, spunea „jos”. Întorcându-se către Penelope, o apucă de umeri. M-ai salvat.
Noah îi privi chipul, propriile lui trăsături fiind ascunse de umbrele scării, şi lucirea din ochii lui o făcu să simtă că inima i se măreşte de iubire.
— Sună-i, zise ea în grabă. Spune-le celor din familia Smit, sau Propov, sau cum şi-or spune. Spune-le să vină să o ia şi să înlăture nenorocita aceea de bombă de la gâtul tău.
— Noah! strigă Eli din capătul scării.
Părea foarte încordat şi furios, prins într-o criză care se intensificase şi mai tare. Noah îşi întoarse capul, încruntându-se.
— Ce s-a întâmplat?
— A sunat Chloé. Ea şi Brooke se aflau pe drumul către oraş pe şoseaua noastră îngustă. Au văzut patru oameni într-o maşină care se îndrepta în direcţia asta, urmată de o altă maşină, în care se aflau doi oameni.
Noah deveni atent. Eli continuă:
— Ambele maşini luau curbele prea repede, ca şi cum se aflau într-o misiune. Chloé l-a sunat pe Rafe ca să-l avertizeze. Brooke a întors ca să meargă pe urmele lor.
Noah şi Penelope ieşiră iute de sub scară.
— La naiba! zise el.
Femeile acelea aveau să facă în aşa fel încât să fie ucise.
— Maşina a lăsat doi oameni la un râuleţ care duce pe proprietate. Oamenii care au rămas în maşină şi-au croit

drum peste câmp şi...

Eli se întoarse şi se uită către uşa de la intrare. Penelope o auzi deschizându-se. Eli strigă:

— Sunt aici!

Capitolul 64

Noah auzi un foc de armă.

Nonna ţipă.

Eli se lovi de uşă, se împiedică şi apoi se rostogoli în jos pe scară.

— Eli!

Noah sări pe trepte, prinzându-l pe Eli la jumătatea drumului.

Deasupra se auziră paşi tropăind.

Un alt foc de armă.

Nonna. O omorâseră pe Nonna.

Eli era moale, leşinat, o povară în braţele lui Noah.

Penelope alergă către scară ca să ajute.

Noah spuse:

— Ascunde-te!

Absurd. Nu avea niciun loc în care să se ascundă. Dar nu putea să îndure să o vadă, pur şi simplu, murind...

O pierduse deja pe Nonna.

Nonna, care îl iubise întreaga lui viaţă...

Şi Eli, al cărui piept purta mărturia faptului că familia Propov trăgea ca să ucidă. Ridicându-l, Noah se răsuci şi sări de pe trepte. Îl aşeză pe fratele său la o parte din drum, la marginea treptelor.

Penelope sări şi ea, aterizând lângă Eli. Se aplecă şi se băgă sub scară.

Slavă Domnului că îl asculta. Slavă Domnului că se ascundea.

Noah o privi în ochi şi văzu puterea şi compasiunea din

ei. Mâinile li se atinseră, se agăţară una de alta; apoi Noah îi dădu drumul. Se îndreptă. Păşi pe prima treaptă, unde îşi înfruntă moartea.

Hendrik stătea în capătul scării, cu pistolul lui Glock gata pregătit.

Noah îşi întinse larg braţele, dezgolindu-şi pieptul şi invitând focul de armă.

— Fă-o!

— Nicidecum! Nu te las să scapi atât de uşor. Ai – Hendrik îşi privi ceasul de la mână – opt minute până când să-ţi explodeze capul. Vreau să văd cum te zvârcoleşti în timp ce se scurge fiecare secundă a vieţii tale. Ochii lui reci, criminali, căpătară un luciu sadic. Dar ia te uită la tine! Nu-i drăguţ?! Ai încercat să-ţi dezamorsezi zgarda.

Noah urcă o treaptă.

— De unde ştii că n-am reuşit?

— V-am ascultat. Hendrik râse cu toată plăcerea unui bărbat aflat la apogeul puterii sale. Grieta ţi-a reparat microfonul. Ştii că este pricepută la ceea ce face.

— Da. Ştiu.

Mintea lui Noah gonea nebuneşte. Când reparaseră microfonul? Cât de mult auziseră?

Hendrik coborî o treaptă.

— I-ai condamnat pe cei din familia Di Luca cu mărturisirea ta emoţionantă a aventurilor tale tinereşti trăite alături de noi. Din cauza ta, îi vom căuta pe toţi şi îi vom ucide unul câte unul, până când vom şterge pata existenţei voastre pe acest...

Liesbeth apăru în pragul uşii din spatele lui şi oftă cu exasperare.

— Încetează cu melodrama, Hendrik, şi dă-te la o parte! Lasă-mă să vorbesc cu el!

Hendrik se răsti la ea.

— Nu mai eşti la comandă, bătrâno!

Cu o mână mare şi puternică, Liesbeth îl apucă pe Hendrik de muşchiul dintre gât şi umăr. Hendrik se răsuci şi se lăsă într-un genunchi, în vreme ce pistolul îi atârna în mână.

— Asta a fost o tâmpenie, zise Noah.

În timpul furtului faimosului tablou, Noah o văzuse pe Liesbeth folosindu-se de punctele de presiune asupra servitorilor şi a paznicilor; aceştia se prăbuşeau întotdeauna. Dar nu o văzuse niciodată folosindu-se de ele asupra propriilor oameni.

Dar, pe de altă parte, nici nu îl mai auzise vreodată pe Hendrik vorbindu-i astfel.

Hendrik credea că puterea se transferase.

Liesbeth îi dovedise că se înşela. Ţinându-l pe neajutoratul Hendrik, Liesbeth îl privi pe Noah cu reproş.

— De ce-ai făcut asta? De ce le-ai spus celor din familia Di Luca? Te-am avertizat cu privire la ceea ce se va întâmpla în cazul în care o faci.

Noah nu îşi dădea seama dacă era în mod deliberat obtuză sau dacă dădea un nou sens cuvântului „picată din lună”.

— Le-am spus pentru că nu voiam să-mi explodeze capul, mamă.

— Încă şase minute! strigă Hendrik.

Liesbeth îi răsuci încă o dată gâtul. Hendrik se zvârcoli şi gemu.

Noah îşi păstră privirea aţintită asupra capătului scărilor. Dacă reuşea să ajungă acolo sus destul de rapid, să ia pistolul din mâna lui Hendrik şi să obţină controlul asupra situaţiei...

Privirea lui Liesbeth se mută ca să privească peste umărul lui.

El se întoarse pe jumătate şi o văzu pe Penelope ridicându-se de sub scară, cu sticla de vin în mână.

— Penelope. Nu, spuse el.

Penelope nu îi dădu nicio atenţie. Atenţia ei era îndreptată asupra lui Liesbeth şi a lui Hendrik.

— Mai este încă timp pentru a opri cronometrul, le spuse ea.

— Nu, zise Noah din nou.

Ea nu vedea? Cei doi nu aveau să facă niciun târg. Nu atât timp cât deţineau puterea.

Dar Penelope ţinea sticla pe palme, oferind-o celor doi aflaţi în capătul scării ca şi cum ar fi fost zei.

— Dezamorsaţi bomba de la gâtul lui Noah, şi asta este a voastră.

Liesbeth îi dădu drumul lui Hendrik. Hendrik se ridică în picioare. Amândoi priviră ţintă sticla, cu ochii sclipind de lăcomie.

— Asta e?

Liesbeth trecu pe lângă Hendrik şi coborî bocănind până la jumătatea drumului.

— Faci mişto.

Vocea lui Hendrik era plină de neîncredere – şi de speranţă.

Era prea târziu să dea înapoi de la oferta lui Penelope, aşa că Noah spuse:

— Ştii că este sticla care trebuie… dacă aţi ascultat.

— Am pierdut transmisia. Hendrik coborî două trepte. Bănuiesc că atunci când ai coborât în pivniţă.

— Asta e, obiectul autentic. Penelope vorbi pe un ton liniştitor. Se afla în scară.

Se retrase, făcând încet câte un pas înapoi.

Noah făcu acelaşi lucru, fără să îşi ia vreo clipă privirea de la Liesbeth şi Hendrik.

Ca atrasă de o momeală, Liesbeth coborî restul drumului până în pivniţă.

— Unde era? întrebă. Unde se afla sticla?

— În ultima treaptă, spuse Noah, arătând cu degetul.

Liesbeth se uită la sicriul lung şi îngust deschis aflat în prima treaptă. Se răsti la Noah, ochii ei verzi scânteind de indignare.

— Cum de n-ai putut s-o găseşti mai devreme?

— N-am găsit-o eu. Penelope a găsit-o, zise el.

— O puteţi avea dacă veţi scoate bomba de la gâtul lui Noah.

Penelope părea atât de plină de speranţă... când nu exista nicio speranţă.

Hendrik ridică pistolul.

— O pot avea oricum.

Penelope se retrase din nou, cu mâinile stabile, şi îi vorbi lui Liesbeth, nu lui Hendrik.

— Chiar îl vei lăsa să-ţi ucidă fiul? Singurul tău copil?

Oare Penelope îi aţâţa unul împotriva celuilalt? Nu avea să funcţioneze, dar... era singura şansă pe care o mai aveau.

— Mamă, întotdeauna ai spus că familia Propov este cel mai important lucru în viaţa ta. Tot ce-ai făcut vreodată a fost pentru a creşte reputaţia familiei Propov. Noah puse suflet şi putere în glasul său. Penelope poartă noua generaţie. Îţi poartă nepotul.

— Nu-mi pasă de nepotul lui Liesbeth, mârâi Hendrik. Şi eu sunt cel mai bine înarmat aici.

Totuşi nu trase. Nu încă. Ţinu pistolul nemişcat în timp ce Noah coborî alte trei trepte.

Lângă scară, Noah văzu mişcare.

Eli era în viaţă. Dintr-odată, Noah putea să respire cu mai mare uşurinţă. Fratele lui era în viaţă!

Acum... să facă cumva să rămână astfel.

Liesbeth privi într-o parte, la Eli; aşadar văzuse şi ea mişcarea. Aruncă o privire către Hendrik, dar nu spuse nimic.

Aşa carevasăzică. Ceea ce Noah bănuise era adevărat.

Liesbeth şi Hendrik nu mai erau o echipă.

Disperat să îi atragă atenţia lui Hendrik, Noah întrebă:

— Cât timp mai am? Cât de curând voi fi mort?

— Nu mai durează mult.

Gura lui Hendrik se arcui într-un zâmbet nemilos. Mâna plină de sânge a lui Eli se târî către scară.

— Poate că n-o voi ucide pe prietena ta, spuse în batjocură Hendrik. Poate o voi răni doar. Este o adevărată plăcere să regulezi o femeie în timp ce se zvârcoleşte de durere.

Penelope tresări.

— Vei muri, jură Noah şi porni către el.

Hendrik ridică pistolul, trase piedica şi îl aţinti către fruntea lui Noah.

— Ce mi-ai spus azi-dimineaţă? O, da, îmi amintesc – fugi!

În schimb, Noah se pregăti să sară asupra lui.

— Prinde-o! strigă Penelope.

Hendrik şi Noah se întoarseră, surprinşi şi confuzi.

Penelope aruncă sus în aer sticla lui Massimo. Sticla verde şi lungă se ridică într-un arc curbat către trepte, către Hendrik.

Prea multe lucruri se întâmplară deodată.

Hendrik se aruncă după sticlă.

Noah se aruncă după Hendrik.

Liesbeth strigă:

— Nu!

Hendrik trase – către Penelope. Prinse sticla în cealaltă mână întinsă.

Cei doi bărbaţi se ciocniră în aer, apoi se prăbuşiră pe podeaua de ciment, sunetul surd al cărnii izbite de carne lăsându-i pe amândoi fără respiraţie.

Ceva din umărul lui Noah se sfâşie. Nu conta.

Hendrik o ucisese pe Penelope. Hendrik dorea să-i omoare pe toţi.

Sticla se afla între trupul lui Hendrik şi cel al lui Noah.

Hendrik ţinea încă pistolul.

Se rostogoliră.

Noah lovi cu capul faţa lui Hendrik. Sângele ţâşni. Se luptă să îl apuce pe Hendrik de ureche şi trase cu putere. Şi mai mult sânge.

Hendrik urlă şi izbi cu pistolul partea laterală a capului lui Noah. Mânerul de metal îşi atinse ţinta.

Noah văzu stele verzi.

Hendrik încercă să îşi tragă mâna înapoi destul cât să ţintească cu arma.

Noah se mişcă mai aproape, lovindu-l cu pumnii cu toată priceperea, furia şi suferinţa. Folosi mişcări pe care le învăţase de la Hendrik însuşi, mişcări pe care le învăţase în fiecare oră de autoapărare de când părăsise banda Propov, mişcări pe care le inventă acum, în toiul luptei.

Se rostogoliră până în raftul pentru vinuri.

Hendrik îşi ridică cotul până sub bărbia lui Noah. Capul lui Noah se dădu pe spate. Zăngăniră sticle. Căzură. Se sparseră. Zbură sticla.

Ceva înţepă obrazul lui Noah. Un ciob ascuţit îl tăie. Sângele cald i se scurse pe chip.

Însă... ceva nu era în regulă. Noah nu reuşea să îşi dea seama.

Lua bătaie. Chiar da. Dar Hendrik, mai rapid, mai priceput şi cu mai multă experienţă, ar fi trebuit să îl fi ucis deja.

Apoi Noah îşi dădu seama: Hendrik folosea o singură mână. În cealaltă ţinea sticla de vin.

Cea de-a doua regulă a familiei Propov: *întotdeauna să aduci comoara acasă*.

Furia lui Noah se răci până la raţionamentul rece ca

gheaţa al unui condamnat. Fără Penelope, fără copilul lor, nu îi păsa nici cât negru sub unghie de durere, de oase rupte sau de sângele împroşcat pe podea. Al dracului de sigur nu dădea doi bani pe sticla lui Nonno sau pe diamantele din ea. Îl lăsă pe Hendrik să lovească iar şi iar cu mâna liberă şi, când văzu ocazia, apucă încheietura mâinii acestuia. Folosi punctul de presiune pe care mama lui îl învăţase cu atâţia ani în urmă, răsuci şi frânse.

Hendrik se smuci, lovi din picioare, se zbătu şi scăpă pistolul.

Dar scăpă şi sticla. Aceasta căzu cu zgomot pe ciment şi se rostogoli. Undeva, la distanţă, Noah auzi pe cineva strigând un protest.

Zări pe cineva care zbură pe scară în jos. Un bătrân. Care apucă sticla.

Dar Noah nu îşi putea lua privirea de la ochii injectaţi cu sânge ai lui Hendrik în timp ce ambii se rostogoliră pe podea, lovindu-se brutal cu pumnii şi cu picioarele.

Hendrik nu mai dorea să îl privească pe Noah murind din cauza bombei de la gâtul lui. Trăia ca să ucidă.

Dar Noah mai avea trei minute rămase din viaţa sa.

Şi, dacă acesta avea să fie ultimul lucru pe care îl făcea, avea să protejeze de monstrul acesta ce mai rămăsese din familia lui.

I-o datora Nonnei.

I-o datora lui Penelope.

Şi ştia fără pic de îndoială un singur lucru: el era mai deştept decât Hendrik şi avea mai multe în joc.

De data asta, când Hendrik dădu să îl apuce, Noah scânci şi încercă să se îndepărteze târâş, îndreptându-se către scară.

Hendrik izbucni în râs. Fraierul râdea.

Ridicându-se în picioare apucă cu mâna bună glezna lui Noah şi îl târî înapoi. Noah se răsuci şi imploră, se rostogoli

şi se luptă, ca un actor care juca rolul vieţii sale.

Ajunseră la raftul de vin al Nonnei, aflat lângă peretele lung.

Noah se ridică în picioare clătinându-se şi se întoarse cu faţa către Hendrik, cu mâinile atârnând pe lângă corp.

Învineţit şi plin de sânge, Hendrik râse din nou şi se avântă înainte.

Noah se învârti pe un picior. Se folosi de avânt şi de mâna sa aflată pe umărul lui Hendrik pentru a împinge faţa aceea brutală, grotescă în sticlele ieşite în relief de pe raft.

Raftul se cutremură din cauza impactului.

Hendrik se dădu înapoi, împleticindu-se, clătinând din cap, în încercarea de a-şi limpezi creierul.

Dar cei din familia Propov erau făcuţi să lupte.

Chiar înainte să îşi revină, atacă.

Apucând de gât două sticle, Noah le lovi de părţile laterale ale capului lui Hendrik.

Sticla se sparse.

Preţ de o secundă, Hendrik rămase în picioare, holbându-se la Noah. Dar ochii verzi largi erau goi, nu vedeau nimic. Apoi se îndoi ca un acordeon şi căzu lat cu faţa pe ciment.

Noah rămase în picioare, gâfâind, aşteptând ca Hem drik să se ridice din nou.

Nimic.

Avusese de gând să îşi lege bombe de trup şi să îi elimine pe cei din familia Propov într-o singură explozie magnifică. În schimb, îşi înfrânsese inamicul într-o luptă care se dezlănţuise între inteligenţă şi forţă brută.

Noah era învingător. Îşi salvase familia... poate.

O dezamăgise pe Penelope... în totalitate.

Atinse zgarda de la gâtul lui. Moartea nu putea să sosească destul de curând.

Apoi... auzi clicul distinct al cuiva care trăgea cocoşul unui pistol.

Capitolul 65

Noah se întoarse.

Penelope era în picioare, acoperită de sânge, ţinând pistolul lui Hendrik aţintit asupra trupului inert al acestuia.

Liesbeth era întinsă cu faţa în jos pe podea, fără să se mişte.

Eli şedea proptit de scară, alb la faţă, dar conştient, ţinând una dintre cârpele curate ale Nonnei apăsată pe umărul însângerat.

— Penelope... şopti Noah.

Nu îi venea să creadă. Ea era în viaţă.

— Sunt bine. Penelope respiră suspinând. Sunt bine. Sângele... este al mamei tale. Îmi pare rău, Noah.

Mâna ei, cea care ţinea arma, tremură.

— Este moartă. M-a salvat. A salvat copilul. Penelope clătină din cap iar şi iar. Dar... fără ea...

Fără Liesbeth, era imposibil să dezamorseze bomba de la gâtul lui.

Penelope era în viaţă.

Dar Noah era mort, condamnat de moartea mamei sale la o crimă minunat de inventivă, absolut sângeroasă.

Putea să vadă în ochii lui Penelope faptul că aceasta ştia: tristeţea, speranţa care murea.

Fără să vrea, aruncă un ochi la ceasul său.

Rămăsese mai puţin de un minut.

Penelope coborî pistolul. Încercă să vină la el, să îl ia în braţe, să îl strângă.

El îi făcu semn să se îndepărteze.

— Nu. Nu ştim cât de violentă va fi explozia.

— Nu-mi pasă! zise ea suspinând.

— Penelope... este în regulă. Îşi bătu uşurel pieptul deasupra inimii care dădea pe dinafară de dragoste pentru ea. Uită-te la mine! Adică uită-te dincolo de toate vânătăile şi de toate tăieturile şi uită-te cu adevărat la mine! *Tu eşti* în viaţă. Asta înseamnă că pruncul meu este în viaţă şi asta este o moştenire mai mare decât m-am aşteptat vreodată să las. Aş face orice să pot sta aici şi să fiu cu tine şi să te iubesc în fiecare zi. Dacă aş putea să o privesc pe micuţa Sarah cum creşte, l-aş lăuda pe Dumnezeu în fiecare zi cu toată umilinţa. În schimb, sunt recunoscător pentru timpul pe care l-am petrecut împreună şi pentru viaţa pe care am creat-o din dragoste.

Inspiră îndelung. O ultimă respiraţie.

— Oriunde aş merge, promit să veghez asupra amândurora şi întotdeauna, întotdeauna voi sta de strajă fericirii voastre. Mă crezi, nu-i aşa? Poţi să vezi asta în mine, aşa-i?

Ea îi fixă cu privirea chipul nerăbdător, stăruitor.

În tot timpul petrecut împreună, Noah îşi trăsese un văl peste ochi, neîngăduindu-i vreodată să vadă prea profund în sufletul lui. Pentru că întotdeauna îşi ascunsese trecutul, adevărul despre familia mamei sale şi moartea inevitabil timpurie.

Acum însă, nu mai avea nimic de ascuns. Vălul era coborât. Ea îl putu vedea: cald, tandru şi atât de îndrăgostit de ea, încât se sufocă.

— Da, şopti ea. Te cred.

De pe podea se auzi un geamăt îngrozitor. Penelope tresări.

Noah se întoarse mârâind.

Încet, dureros, Hendrik îşi întoarse capul şi şopti:

— Îmi doresc ca afurisita aia de bombă să explodeze mai devreme ca să nu fiu obligat să ascult rahatul ăla.

Penelope ridică pistolul. Îşi dorea atât de tare să îl ucidă

pe Hendrik...

De lângă scară, Eli spuse:

— Ai tras vreodată cu arma, Penelope?

Ea clătină din cap.

— Atunci dă-mi-l mie! Sunt treaz; am o ţintă a naibii de bună...

Penelope ezită. Eli era alb ca hârtia, dar ochii căprui îi ţipau de durere şi de furie.

Eli continuă:

—...şi încă un singur comentariu de la nemernicul care mi-a ucis bunica şi voi fi bucuros să îl omor.

Da. Eli ura destul cât să ucidă. Penelope merse până la el şi îi înmână pistolul.

Noah spuse:

— 20 de secunde. Penelope, de ce nu mergi sus şi...?

— Nu. Nu te părăsesc.

Merse la el şi, deşi el încercă să o evite, îşi înfăşură braţele în jurul taliei lui.

— Te iubesc şi am nevoie să te ţin în braţe. *Chiar* am nevoie să te ţin.

— Ce curajoasă, spuse Hendrik batjocoritor.

— Nu, sunt egoistă.

Îşi îngropă tristeţea într-o parte profundă, ascunsă, a sufletului ei. Zâmbi privindu-l pe Noah în ochi, dorind ca ultimul lucru pe care el avea să îl vadă pe pământ să fie o amintire pe care să o poarte cu el o eternitate.

— Vreau să fiu aproape de Noah până în ziua îndepărtată în care vom fi din nou împreună.

Noah păru să o dorească în acea clipă şi totuşi dorea să o trimită departe de această scenă a morţii iminente.

— Explozia asta este destul de mică încât să nu te rănească... dacă poţi îndura vederea...

— Nu este vorba despre mine şi despre ceea ce pot să îndur, aşa-i? zise ea cu îndârjire.

— Atunci stai în spatele meu şi îmbrăţişează-mă – iute!

Ea făcu ceea ce el îi ordonă şi se lipi de spinarea lui.

— Este timpul, spuse el.

Ea îşi făcu curaj pentru a-l ţine în braţe, să îi susţină greutatea subită a cadavrului său. Îşi făcu curaj să înfrunte suferinţa trecerii lui în nefiinţă şi jalea care ştia că o aşteaptă. Încercă să privească înainte la vremea aceea în care avea să ţină în braţe copilul lui şi să îi vadă ochii verzi privindo de pe chipul acela micuţ... dar nimic nu putea întrece barbaria acestui moment.

Aşteptă încordată, lipită de trupul lui, fiecare secundă târându-se către următoarea secundă, şi apoi către următoarea şi următoarea...

Începu să se simtă jenată. Calculaseră greşit timpul? Cineva activase greşit cronometrul? Era atât de nerăbdătoare să treacă peste cea mai mare oroare a vieţii ei încât simţea că timpul se târa?

— Hei, Noah? zise Eli. A trecut cam un minut de la ziua ta Z.

— Hm.

Noah se retrase din îmbrăţişarea lui Penelope şi privi împrejur.

Arăta foarte ciudat, cu gura ţuguiată şi ochii gânditori.

Cu o mişcare neaşteptată, ridică mâna, trase de cataramă şi aruncă colierul cât putu de tare în colţ.

Zgarda lovi peretele, ateriză pe podea şi pur şi sinplu... rămase acolo, inofensivă şi neexplodată.

Blestemul vulgar al lui Hendrik o făcu pe Penelope să îşi dea seama că... Hendrik se aşteptase ca zgarda să explodeze.

De ce nu explodase?

Luând un ciob de sticlă, Hendrik îşi concentră atenţia asupra colierului şi se târî în patru labe până la el. Luând pielea în mâini, începu să numere ţintele pornind din

partea stângă şi, folosind ciobul, scoase o ţintă anume. O rostogoli în palmă, examinând-o, apoi privi cu atâta ură trupul lui Liesbeth, încât Penelope se înspăimântă.

— Căţeaua a dezamorsat colierul, spuse Hendrik.

Noah râse cu neîncredere. Râse din nou, cu o uimire absolută.

— Mama... m-a minţit. Mi-a dat zgarda ştiind că nu avea să explodeze. A minţit.

— A minţit? Lui Penelope nu îi venea să creadă. A încercat să te controleze ameninţându-te că te va ucide? Şi a minţit?

Era indignată. Nu de faptul că Liesbeth sabotase bomba de la gâtul lui Noah. Ci că Liesbeth fusese dispusă să îl distrugă pe Noah pentru a-l reclădi după imaginea ei.

Ce lecţie pentru Penelope, care avea în faţă toţi anii aceia lungi de creştere a unui copil.

Noah se apropie de Eli, cu palma întinsă.

Eli îi înmână pistolul; apoi, cu încetinitorul, alunecă la podea, căci puterea îi dispăruse.

Noah îl atinse în trecere, un singur gest de încurajare, apoi se duse din nou către centrul pivniţei.

— A minţit.

În patru labe, Hendrik zgârie zgarda, sfâşiind ţintele una câte una.

— N-am spus niciodată că a fost o mamă bună. Mai degrabă vrăjitoarea care a încercat să-i coacă în cuptor pe Hänsel şi pe Gretel.

Noah râse din nou, grav şi profund, ca şi cum momentul acesta însemna ceva foarte important pentru el.

Probabil că aşa era. Mai bine să afli că mama ta nu a încercat să te ucidă decât să ştii că a încercat.

Nervii lui Penelope deveniră şi mai încordaţi. Ceva urma să se întâmple. Ceva atât de îngrozitor, încât avea să îi apară în coşmaruri pentru totdeauna.

Noah făcu o grimasă, îşi duse mâna la gât ca şi cum l-ar fi durut şi apoi făcu din nou o grimasă. Însă în tot acest timp îşi păstră privirea fixată asupra lui Hendrik.

— Mama mea. Dumnezeule, ce capodoperă!

— Liesbeth. A dezamorsat colierul chiar înainte de a ţi-l da. Tu! Hendrik se ridică în capul oaselor. Îi aruncă lui Noah o privire furioasă. Fătălău mic ce eşti!

Noah continuă să râdă.

— Sărmanul Hendrik! Trebuie să usture să fii învins de un fătălău.

Hendrik se ridică greoi în picioare, cu ochii răuvoitori fixaţi asupra lui Noah.

Pe neaşteptate, Noah se opri din râs.

— Mama a încercat să mă convingă să te omor şi să preiau controlul bandei. Ştiai asta, Hendrik? Sângele îi mânjea faţa, i se uscase pe guler şi îi coloră batjocura în purpuriu. Liesbeth nu avea încredere în tine. Nu credea că eşti destul de bun încât să-i iei locul.

Trăsăturile umflate ale lui Hendrik semănau cu cele ale unui boxer profesionist.

— Te voi măcelări.

Degetele lui grase se întinseră şi... el se năpusti asupra lui Penelope.

Ea ţipă.

Focuri de armă bubuiră prin pivniţă.

Cu mâinile pe urechi, Penelope se lăsă să cadă în genunchi.

Noah trăsese cu pistolul.

Dar, când îşi deschise ochii şi se uită... pe trepte se afla Rafe, murdar şi zgâriat, ţinând în mâini un pistol de calibru mare. Şi trăsese şi el.

Se sfârşise.

Hendrik era un cadavru ghemuit pe podea, răutatea lui dispăruse, iar el... nu era nici măcar o amintire.

Dar Noah... era în viaţă.

Capitolul 66

Până când urechile lui Penelope încetară să mai ţiuie, Rafe se afla la baza scării, ridicând cârpa pe care Eli o ţinea pe rană, privind şi vorbind.

— Eu şi Bao i-am prins pe doi dintre nemernicii care se strecurau către casă dinspre vie. I-am luat prin surprindere. Nu s-au aşteptat la rezistenţă. S-au luptat. Morţi, amândoi. Cercetă umărul lui Eli cu vârfurile degetelor. Hei, frate, veşti bune! Plaga asta împuşcată... glonţul a intrat şi a ieşit. Asta este bine.

— Chloé? icni Eli.

Rafe râse scurt.

— E bine. Ea şi Brooke i-au urmărit pe doi dintre ceilalţi...

Eli mormăi.

— Femeia încearcă să mă omoare.

Rafe continuă:

— Au condus peste câmp în Porsche-ul lui Chloé.

— Au scos-o la capăt?

— Absolut. L-au doborât pe individ. Acesta are răni grave. Femeia a scăpat.

— Asta înseamnă şase.

Noah puse piedica pistolului, îl puse la curea şi o ajută pe Penelope să se ridice în picioare.

— Prinde-o şi îi vei fi prins pe toţi.

— DuPey a pus poliţia locală pe urmele ei. Ei cunosc zona. Eu mi-am pus oamenii să păzească casa. Rafe îi aruncă o privire lui Noah. Arăţi foarte bine, puştiule, pentru un tip căruia i-a explodat capul acum cinci minute.

— Alarmă falsă, spuse nonşalant Noah.

Penelope îl lovi cu pumnul în coaste destul de tare încât

să îl facă să tresară.

Dar de altfel... era deja rănit.

Rafe se opri din bandajarea lui Eli destul cât să îl examineze cu un ochi critic pe Noah.

— Aş zice că ai nevoie de câteva copci.

— Iar eu cred că – Noah îşi îndoi mâna, îşi roti umărul şi îşi pipăi coastele – poate de un ghips şi câteva bandaje.

— Ai oase rupte?

Penelope nu ştiu de ce era surprinsă. Într-o viaţă întreagă în care se uitase la filme de la Hollywood, nu văzuse niciodată în viaţa ei o luptă atât de feroce.

— Am câteva lucruri rupte înăuntru, dar, în comparaţie cu cât de mort credeam că voi fi... sunt destul de bine.

Extrem de grijuliu, Noah o trase pe Penelope în braţe şi privi către fraţii lui.

— Penelope ne-a salvat. Ea a găsit sticla şi a folosit-o ca să negocieze cu ei.

— Nu. Serios? Bravo! spuse Rafe dând aprobator din cap către Penelope. Unde era?

— Sub scară, zise ea.

El aruncă o privire către prima treaptă.

— Uau! Unde se află acum?

— Hendrik a scăpat-o, spuse ea, cercetând podeaua cu privirea. Cred că... cineva a luat-o.

Încercă să îşi amintească detaliile, dar ultimele 20 de minute fuseseră ca un instantaneu după altul, momente îngheţate în timp şi toată atenţia concentrată asupra lui Noah. Noah. Noah. Se simţea ca o idioată pentru faptul că nu era sigură, dar toată atenţia ei fusese concentrată asupra încăierării dintre Noah şi Hendrik.

Nu îi păsase de sticla de vin.

Îi păsase doar de iubitul ei.

Pe un ton dezgustat, Eli spuse:

— A fost Joseph Bianchin. El a luat sticla. Dacă Nonna ar

fi fost în viaţă...

— Poftim? Rafe apucă mâna lui Eli. Ce s-a întâmplat cu Nonna?

Bao coborî în grabă câteva trepte şi rămase deasupra lor, gata să fugă în orice direcţie.

— DuPey l-a prins pe ultimul membru al bandei. Femeia a preferat să se sinucidă decât să-i lase pe poliţişti s-o aresteze. Dar unde este doamna Di Luca?

— Au împuşcat-o în bucătărie, spuse Noah.

Bao şi Rafe schimbară priviri.

— Nu, spuse Bao. Nu e sânge. Nicio dâră de sânge. Dar ea nu-i în casă.

Rafe se uită la Bao, la Penelope şi la Noah.

— Găseşte-o!

Sarah se afla în curtea ei din spate, sub ramurile larg întinse ale stejarului pe care îl iubea atât de mult şi stătea cu drăguţul ei pistol îndreptat către Joseph Bianchin.

— Las-o jos *acum*!

— Sarah, ştii că e a mea.

Joseph ţinea sticla de vin a lui Anthony în degetele lui noduroase, mângâind-o ca şi cum ar fi fost femeia visurilor lui.

— Lui Massimo i-a plăcut mai mult familia Bianchin decât familia Di Luca. Şi tata a spus asta. E de drept a mea.

— Massimo nu te-a lăsat fără un cadou.

Sarah îi oferea lui Joseph ultima şansă de a-şi răscumpăra greşeala. Se considera generoasă.

— O zăngănitoare de argint! Ochii lui Joseph ardeau de indignare. Mi-a dăruit o zăngănitoare de argint. Nu nepreţuita sticlă de vin pe care i-a dat-o lui Anthony, ci o simplă zăngănitoare de argint.

— Este o operă de artă minunată, antică, îi reaminti Sarah.

— Vinul... acela a fost un cadou pregătit pentru a fi savurat în ziua în care Anthony avea să împlinească 21 de ani. Joseph îşi dezveli dinţii îngălbeniţi. Zăngănitoarea... este o jucărie pentru bebeluşi.

— Pune sticla jos!

Privirea lui Sarah nu şovăi. Nici ţinta ei.

— Nu m-ai împuşca. Eşti femeie şi, pe deasupra, o femeie dulce. Încetează să te mai prefaci că ai face-o!

Joseph zâmbi cu dispreţ şi falsă simpatie şi întoarse spatele.

Sarah aşteptă până când acesta ajunse la 15 metri.

Îl împuşcă în posterior, un jet de alice care îi străpunseră pantalonii şi pielea şi îi sfâşie muşchii şi venele...

El strigă de surprindere, de durere şi furie. Scăpă sticla. Căzu şi se zvârcoli la pământ.

Ea auzi strigăte din casă.

Copiii o găsiseră. Dar mai avea câteva minute cu Joseph înainte ca ei să ajungă acolo. Câteva momente preţioase atât de necesare.

Merse cu paşi mari către el. Stătu la distanţă de trupul lui care se zbătea şi îi vorbi clar şi cu răceală.

— Orice femeie al cărei soţ a fost împuşcat într-o luptă între familii şi aproape ucis este o neroadă dacă nu ia lecţii de tragere cu arma. Aplecându-se, ridică sticla lui Anthony. Ţi-a luat 60 de ani, Joseph, dar sper că acum îţi dai seama – eu nu sunt o neroadă.

Capitolul 67

11 luni mai târziu...

Pruncii fuseseră botezaţi.

Petrecerea durase toată după-amiaza şi cea mai mare parte a serii. Angajaseră o formaţie care să cânte muzică din anii ’40, muzica pe care Sarah o iubea. Ospătarii

aranjaseră mesele şi scaunele, lampioanele şi coşurile de gunoi. Sticle de apă şi cutii de cola umpluseră găleţile cu gheaţă. Cantităţi imense de mâncare fuseseră aşezate pe mese lungi în grădina din faţa casei lui Sarah. Eli desfundase unul dintre butoaiele cu cel mai bun vin al său, iar oaspeţii care sosiseră aduseseră tăvi cu mâncare, salate, prăjituri şi sosuri…

Sarah fusese în elementul ei: dirijând, conducând oamenii şi prezentându-i, întâmpinându-i, exclamând. Nu-şi mai amintea ultima oară când se distrase atât de mult.

Desigur, întreaga secţie de poliţie fusese prezentă, precum şi oamenii lui Eli care lucrau în vie, angajaţii din camera de degustare, angajaţii complexului, şeful poliţiei DuPey şi soţia sa (oricât de dificilă o găsea pe femeie şi oricât de mult îşi dorise să o excludă, Sarah nu putea face asta) şi, de asemenea, toţi cei care lucraseră la pază pe timpul crizei sticlei din primăvara trecută – aşa cum îi spunea cu voioşie Chloé.

Şi venise şi familia. Toată familia: din Washington, din Far Island de pe lângă California, din Italia şi din fiecare colţ îndepărtat al lumii.

Annie şi June fuseseră şi ele prezente, alături de familiile lor, toţi numai farmec, aşa cum familia Di Luca avea tendinţa să fie, toţi vorbăreţi şi zâmbitori.

Mama lui Rafe, Francesca, îşi luase liber de la piesa ei de pe Broadway ca să fie aici pentru botezul nepoatei sale.

Mama lui Brooke, Kathy, arătase grozav în ţinuta de firmă pe care o alesese în New York cu ajutorul Francescăi.

Arianna Marino venise cu întreaga ei familie.

Sarah hotărâse că sosise vremea să pună capăt acelei dispute, mai ales că Primo Marino fusese naşul lui Anthony Joseph, promiţând solemn să aibă grijă de copil şi să îl îndrume în viaţă.

Sarah îl plăcea pe Primo.

Bănuia că cine se prefăcea că este şi cine era în realitate... erau două lucruri diferite.

Dar, când soarele începuse să lunece într-o pâclă aurie către orizont, prima serie de oaspeţi – oaspeţi care aveau copiii epuizaţi şi murdari – începuse să îşi ia rămas-bun. Prietenii mai în vârstă căscaseră şi glumiseră pe seama vieţii lor sălbatice, mulţumiseră familiei Di Luca şi plecaseră.

În cele din urmă, când înserarea se stabilise printre copaci, numai familia rămăsese.

Lampioane chinezeşti atârnau de stejarii uriaşi, lumina lor împrăştiindu-se ca o strălucire aurie, iar Sarah stătea braţ la braţ cu Bao şi le zâmbea binevoitoare celor dragi.

— Ştii, îi spuse Sarah lui Bao, în seara asta nu-i nevoie să mă păzeşti. Nu mai e slujba ta.

Bao, cea de obicei reţinută, îmbrăţişă talia lui Sarah.

— Mi-a fost dor de tine.

— Şi mie mi-a fost dor de tine.

Sarah o îmbrăţişă la rândul ei.

Bao trecuse la alte misiuni de pază, dar, înainte să o părăsească, Sarah o făcuse să îi promită că între timp avea să o verifice în mod regulat ca să se asigure că era bine. Iar Bao, care era cea mai responsabilă tânără pe care Sarah o întâlnise vreodată, întotdeauna făcuse asta. Lucru bun, pentru că Sarah îşi făcea griji. Bao era puternică şi curajoasă. Stătea în prima linie a luptei dintre bine şi rău. Într-una din zile... urma să aibă de suferit, iar Sarah avea să plângă.

Dar deocamdată, Bao era relaxată şi zâmbitoare, deşi, de fiecare dată când Primo Marino îi vorbea, ea îl fixa alarmată cu privirea.

Sarah găsea foarte amuzant faptul că Bao, care nu se temea de nimic, fugea de Primo.

— Mă bucur să văd că domnul Joseph Bianchin merge

destul de bine. Tonul lui Bao indica contrariul. Pentru un bărbat care a fost împuşcat în fund.

— Da. Sarah coborî glasul. Deşi se spune că, din când în când, trebuie să facă o vizită la medic pentru a-i mai scoate câte o alică din posterior.

Bao pufni în râs, o izbucnire de amuzament grozavă, care nu-i stătea în fire.

— Nu va mai provoca vreodată o altă femeie să-l împuşte.

— Nu ştiu. A fost un porc superior întreaga lui viaţă şi ştii cât de greu este pentru boşorogi să se schimbe.

Sarah îşi dădu seama că pe întreg parcursul acestei lungi zile nu îl văzuse deloc şezând.

Bun. Încă îl durea fundul.

Ce zi fusese! reflectase Sarah cu satisfacţie.

Katherine Sarah Di Luca, în vârstă de patru luni, fusese botezată mai întâi, ţipând cu putere când preotul îi miruise capul.

Anthony Joseph Di Luca, în vârstă de două luni, rămăsese treaz, sugându-şi comod pumnul de-a lungul întregului proces. Era, fără îndoială, cel mai calm prunc pe care Sarah îl văzuse vreodată.

Penelope susţinea că, în primele opt zile de la concepţia sa, acesta fusese implicat în atâtea drame, încât nu mai găsea nimic altceva vrednic să-l facă să se entuziasmeze.

Sarah credea că Penelope avea dreptate.

Acum, micuţul Anthony dormea pe umărul tatălui său, cu chipul lui dolofan şi dulce relaxat şi cutat în timp ce Noah se îndrepta agale către Penelope, zâmbind ca şi cum ar fi câştigat loteria vieţii.

Ceea ce era adevărat, iar Sarah se bucura să vadă că el ştia asta.

Eli o purta pe Katherine Sarah în sus, în îndoitura braţului. Katherine Sarah avea o viziune mai posacă decât

vărul ei asupra vieţii, dar îl adora pe unchiul ei Eli şi, pentru el, flirta şi zâmbea. Ceea ce era în regulă în ceea ce îi privea pe Rafe şi pe Brooke, amândoi fiind epuizaţi de faptul că trebuiau să facă faţă celei mai mari dive care se născuse vreodată în familia Di Luca.

Sarah îşi admira strănepoata şi, în particular, era de acord cu mama lui Brooke, Kathy, care spera că pruncul avea să le facă amândurora viaţa un coşmar.

— Pentru un bărbat care n-a avut niciodată un copil, domnul Bianchin pare să fie foarte mândru de nepotul lui, spuse Bao cu glas scăzut.

— Chiar dacă nu atât de mulţumit de numele nepotului său. Anthony Joseph, spuse Sarah, rostogolind numele pe limbă.

— Domnul Bianchin era de părere că Joseph ar fi trebuit să fie primul?

Bao nu formulă o bănuială cât mai degrabă făcu o afirmaţie.

— Îhâm. Dragul de Joseph suferă din cauza calvarului de a avea o fiică adultă pe care nu o poate obliga să se plece în faţa dorinţei lui.

Sarah şi Bao îşi alăturară capetele şi izbucniră în râs.

Bao spuse:

— Probabil că îşi imaginează că îşi poate instrui nepotul după imaginea lui.

— Boşorogul nu s-a aflat niciodată în preajma unui copil mic. Îl aşteaptă un şoc.

Privirea lui Sarah zăbovi pe silueta dreaptă a lui Joseph, care vorbea ţeapăn cu Tom Chan despre vinuri.

— Totuşi, încearcă. A lustruit zornăitoarea antică din argint pe care Massimo i-a dăruit-o la naştere şi i-a dat-o micului Anthony.

De fapt, Joseph pusese să i se facă o cutie de lemn căptuşită cu satin albastru pentru a-şi expune darul şi

acum acesta stătea la loc de onoare pe masa care gemea de cadouri pentru botez: pături pentru copii, cupe de botez gravate, linguri de argint, botoşei, pleduri făcute de mână, cărţi de bucate pentru copii, abonamente la *National Geographic*, cărţi de gătit pentru vegetarieni, scaune pentru maşină, salopete, cărţi cartonate, jucării pentru agăţat, încălzitoare pentru biberon, cutii de scutece, zăngănitoare de argint...

Primul strănepot al lui Sarah fusese primit în comunitate cu rugăciuni, cu binecuvântări, cu cântec, vin şi bucurie.

Viaţa ei era exact aşa cum trebuia.

Bao îşi trecu uşor degetele peste lemnul lustruit al cutiei şi apoi de-a lungul mânerului fin de argint al zăngănitoarei.

— Este foarte frumoasă. Şi preţioasă, cred?

— Joseph n-a apreciat-o niciodată, pentru că nu era ceea ce familia lui dorea de la Massimo, dar da, bănuiesc că este preţioasă.

Sarah o scoase din cutie.

— Priveşte măiestria lucrului manual de pe clopoţel. Cineva a petrecut mult timp pentru a crea strugurei pe micuţele viţe-de-vie de pe mâner...

Îl surprinse pe Joseph privind-o, aşa că aşeză cu grijă zăngănitoarea înapoi în cutie.

Joseph nu fusese foarte prietenos de când îl împuşcase.

Închipuie-ţi!

Cu un sărut pentru amândoi, Noah îl înmână pe micuţul Anthony lui Penelope şi veni să o ia pe Sarah.

— Suntem gata, Nonna, zise el cu glas scăzut.

Ea dădu aprobator din cap.

— Fii cu băgare de seamă!

Bao dădu şi ea din cap.

— Şi tu.

Se mută pe poziţie pe verandă, supraveghind curtea.

Sarah luă braţul lui Noah şi merseră împreună către

casă şi către cel mai important moment din vieţile lor.
— Ce face Eli? întrebă ea cu acelaşi glas scăzut.
— E bine.
Privirea lui Noah îl căută pe fratele său, care stătea aproape de masă, cu un braţ în jurul soţiei sale, în vreme ce fetiţa lui Rafe era cuibărită pe celălalt braţ al său.
— Doctorul i-a spus că va dura un an până să se recupereze complet şi aş zice că a avut dreptate. Eli are momentele lui, dar şi-a revenit la normal aproape complet.
— Am avut noroc că medicul de la camera de urgenţe a fost în armată şi şi-a dat seama că Eli a fost împuşcat de două ori.
Când îşi aminti cât de aproape fuseseră să-l piardă, Sarah simţi că i se face rău şi că o ia cu leşin.
— Am crezut că tu ai încasat cea de-a doua împuşcătură.
Noah se aplecă şi o sărută pe obraz.
— Am crezut că te pierdusem, Nonna.
— Sunt greu de ucis. Pentru o clipă, îşi sprijini capul de braţul lui. Am dorit să trăiesc să-mi văd cei trei nepoţi atât de fericiţi!
— Mă bucur că am trăit să văd şi eu ziua asta, zise Noah cu ardoare.
Din ziua în care Noah îşi înfruntase mama şi familia lui din iad, din ziua în care învinsese soarta care îl pândise atâţia ani... era un bărbat schimbat. Trăia fiecare zi ca şi cum era nespus de preţioasă, îşi îmbrăţişa familia şi prietenii şi, mai ales, o iubea pe Penelope cu toată inima şi cu tot sufletul. Ea era centrul vieţii lui, iar micul Anthony Joseph era bijuteria care venise să le încununeze fericirea.
Eli stătea în picioare ţinând-o în braţe pe micuţa Katherine privind cum Chloé încerca cu disperare să obţină un zâmbet de la copila încăpăţânată. Râse de soţia lui, dar, în acelaşi timp, veneraţia din ochii lui îi puse un nod în

gâtlej lui Sarah.

Chloé, cu părul ei sălbatic, temperamentul ei artistic, mintea ei ascuţită şi inima ei iubitoare pătrunsese până la nepotul distant şi controlat al lui Sarah şi îl făcuse un bărbat complet, care trăia fără frici şi fără bariere.

Noah urmări privirea lui Sarah.

— Cred că o iubeşte mai mult decât pe vinurile lui. Nu crezi?

Sarah dădu din cap.

— Ba da, chiar da.

Rafe şi Brooke se mutaseră în casa lor frumoasă, veche şi refăcută în cea mai mare parte la timp pentru naşterea lui Katherine. Mama lui Brooke, Kathy, stătuse cu ei prima săptămână şi îi ajutase, lucru pentru care erau amândoi patetic de recunoscători. Acum învăţau cum să fie părinţi pe măsură ce trecea timpul şi, ce era cel mai bine, o făceau împreună.

— Îmi doresc ca Anthony să fi putut să vadă cum aţi crescut, copii, spuse Sarah.

Noah îi lovi uşurel umărul cu al lui.

— Ştie, Nonna. Ştie.

— Da. Ai dreptate. Astăzi... l-am simţit aproape. Ar fi de acord.

Orchestra îşi strângea instrumentele, dar, la cererea lui Rafe, bătu în tobe. Sarah strânse mâna lui Noah.

— Îi dăm drumul!

Mulţimea se adună în jurul orchestrei. Cu cea mai bună voce a sa de crainic radio, Rafe spuse:

— După cum ştiţi, în seara asta, familia Di Lucasărbătoreşte o seară nemaiîntâlnită în familia noastră. În seara asta dorim să-l primim în familie pe Joseph Bianchin. Cu toţii vă puteţi imagina entuziasmul nostru când am descoperit că iubita noastră Penelope este fiica de mult pierdută a lui Joseph, ceea ce face ca Joseph să fie

bunicul fiului lui Noah, micul Anthony.

Răutăcios, Rafe nu dădu numele întreg al copilului. Cei câţiva oameni aplaudară politicos. Joseph înaintă şchiopătând şi făcu cu mâna, în semn de salut.

— Nu i-o spun lui Penelope, desigur – spuse şoptind Noah către Sarah – dar şchiopătatul acela pe care i l-ai dăruit este o plată neînsemnată pentru necazul pe care l-a pornit din cauza acelei sticle de vin.

— Şi pentru anii de agonie pe care i-a provocat lui Anthony. Dacă ar trebui să o fac din nou... aş fi tras între picioarele lui.

— Nonna! râse Noah, surprins.

— Uite-aşa! zise ea, dând cu hotărâre din cap.

— În seara asta, îi primim în familia noastră pe foştii noştri duşmani, spuse Rafe, făcând un gest cu mâna. Familia Marino, întotdeauna inamicii noştri preferaţi în luptă, ni s-au alăturat din partea familiei mult iubitei noastre Nonna.

Joseph privi acru. Familia Marino izbucni în urale.

La auzul răbufnirii, Katherine Sarah începu să plângă.

— O, nu!

Brooke se prăbuşi pe un scaun de pe peluză, ascuns în umbre. Chloé o luă pe Katherine de la Eli şi i-o aduse lui Brooke.

Brooke îşi aruncă o pătură pe umăr şi puse copila la sân, apoi îi făcu semn cu mâna lui Rafe să continue.

Acesta îi zâmbi soţiei sale, apoi se întoarse la anunţurile lui.

— Tatăl nostru, Gavino Di Luca, filmează în prezent şi n-a putut să participe. Ne trimite dragostea lui.

Nonna îşi coborî privirea şi oftă. Nu era surprinsă de dezertarea lui Gavino. O fi fost el gata să joace rolul unui bunic într-un film, dar să fie cu adevărat atât de în vârstă încât să fie bunic... nu putea să recunoască aşa ceva.

— Aşa că noi – Nonna, Eli şi Chloé, Noah şi Penelope, precum şi Brooke şi eu – am hotărât că această zi, cu sărbătorirea plină de fericire a celei mai noi generaţii şi a botezării lor, este timpul potrivit pentru a-l onora pe bunicul nostru, Anthony Di Luca.

Rafe se opri ca să îşi dreagă gâtlejul din cauza emoţiei.

— Pentru asta, vom deschide vinul făcut şi oferit de Massimo în ziua naşterii lui şi îl vom împărţi cu voi toţi.

Capitolul 68

Aplauze. Râsete. Bâzâitul conversaţiei prin care oamenii se puseră de acord că erau încântaţi să fie incluşi în acest moment monumental din istoria vinului. Dădură buzna către masa de servire, aşezată aproape de verandă şi acoperită cu o faţă de masă albă.

Sarah rămase în spate şi îl privi pe Joseph.

Acesta stătea drept, cu umerii ridicaţi şi plin de mândrie, cu nările tremurând şi ochii mijiţi.

— A aşteptat momentul acesta întreaga lui viaţă, spuse încetişor Noah.

— Da, dar acum doreşte mai mult decât doar să guste vinul, spuse ea.

— Doreşte să arunce un ochi asupra diamantelor, zise Noah.

— Ei bine, nu asta dorim cu toţii? zise ea acru.

— Este în regulă, Nonna, spuse Noah. Nu ne aşteptăm la necazuri – dar suntem pregătiţi.

Familia Di Luca, toţi dintre ei, purtau arme de foc ascunse sub jachete uşoare şi pulovere voluminoase.

Bao era şi ea înarmată, iar DuPey era în uniformă.

Sarah îşi mângâie buzunarul şi trecu cu mâna peste pistolul ei Judge Public Defender, încărcat cu alice.

— Nu ar îndrăzni.

— Nu cred că Joseph va face ceva, nu în grupul acesta, dar dacă altcineva îşi dă seama de ceea ce se petrece – am putea avea necazuri.

Noah cercetă cu privirea mulţimea, apoi îi făcu semn din cap lui Penelope şi pruncului Anthony, căruia acum îi străluceau ochii.

— Este treaz, zise fără rost Noah.

— La vârsta lui, nu prea sunt diferenţe între noapte şi zi.

Sarah zâmbi în vreme ce Anthony făcu un balonaş.

Familia Di Luca discutase unde să îi aşeze pe mame şi pe copii şi hotărâse că cele mai sigure erau două scaune aflate în colţul din spatele mesei. De îndată ce aveau să termine cu alăptatul, Brooke şi Katherine aveau să li se alăture lui Penelope şi Anthony.

Rafe făcu semn din mână către mulţime pentru a face linişte.

— Nu putem oferi decât un strop pentru a fi degustat de fiecare persoană, iar Eli spune că trebuie să vă avertizez că, după 80 de ani, este foarte probabil ca vinul să se fi transformat în oţet. Dar haideţi să turnăm vinul lui Anthony Di Luca pentru a sărbători botezul strănepoţilor lui Anthony Di Luca. *Sante!*

Familia pusese să se facă mici cupe de vin special pentru această ocazie, cu MULT IUBITUL BUNIC ANTHONY DI LUCA gravat pe pahar, iar Chloé aşezase treizeci dintre ele pe masă, câte unul pentru fiecare oaspete.

Familia Di Luca concentrase proiectoare asupra mesei – părea cel mai narcisist spectacol care fusese vreodată pus în scenă, dar aveau motivele lor, iar acestea nu aveau nimic de-a face cu lipsa de modestie, ci totul cu legendarele diamante şi paza strictă.

O Brooke zâmbitoare li se alătură în spatele mesei, ţinând-o în braţe pe adormita Katherine Sarah, şi se aşeză lângă Penelope.

Toată lumea îşi ţinu respiraţia, în timp ce, cu mâini sigure, Eli scoase dopul sticlei vechi, înalte şi înguste. Adulmecă dopul şi spuse cu surprindere:

— Cred... cred că este bun!

Aplauze liniştite.

Cu grijă, Eli strecură vinul printr-un tifon, într-o carafă de sticlă.

Alte aplauze.

Dar nici urmă de diamante.

Sarah îşi privi cu atenţie familia. Aceştia nu arătară nicio reacţie... pentru că discutaseră această posibilitate. Pe măsură ce anii treceau, se depunea un sediment roşu tare numit drojdie şi se lipea de sticlă. Diamantele puteau foarte bine să fie lipite de drojdie.

Dar ochii lui Joseph se îngustară.

Desigur. Suspiciosul nemernic bătrân.

Rafe luă tifonul şi îl puse într-o pungă de plastic care era deja pregătită, apoi luă sticla şi o aşeză pe un mic piedestal construit în spatele mesei în mod special pentru scopul acesta. Sticla era uşor de văzut – şi greu de atins.

Eli turnă vinul în pahare, strop cu strop.

Slavă Domnului că sticla era mai mare decât standardele moderne, şi reuşi să stoarcă destul pentru toată lumea aflată acolo.

Când paharele fură gata, Chloé le înmână.

— Aşteptaţi să ciocnim! strigă Eli.

Când toată lumea avea vin, toţi ochii se întoarseră către Sarah. Aceasta se mută în lumina reflectoarelor, îşi ridică paharul. Ridică privirea către ceruri.

— Pentru Anthony, spuse ea simplu.

— Pentru Anthony! repetă toată lumea ridicându-şi cu toţii paharele.

Joseph arăta de parcă ar fi avut un atac de apendicită.

— ŞI.

Cu o singură vorbă, Noah îi opri pe oaspeţi.

— Pentru bunica noastră, Sarah, bună şi dragă şi un exemplu de putere pentru noi toţi!

— Pentru Sarah! repetară cu toţii şi îşi ridicară din nou paharele şi le ciocniră.

Apoi, într-o tăcere plină de veneraţie, băură.

Sarah ridică paharul preţ de o clipă, inspirând aroma fructului roşu bine copt, a mirodeniilor şi a soarelui Californian de vară de demult.

— Anthony, mi-e dor de tine, şopti.

Apoi luă şi ea gura de vin.

Era fin, bogat, cu arome care persistau pe limbă ca un sărut pe buze. Vinul lui Massimo era exact aşa cum avea reputaţia.

Şi apoi... nu mai fu.

La unison, familia oftă de plăcere. Un susur se porni, căci toată lumea îşi compara impresiile, adulmeca paharele şi încerca să prelungească gustul.

Familia Di Luca rămase în jurul mesei, primind mulţumirile, dând din cap şi zâmbind, spunând noapte bună, în timp ce oaspeţii îşi luară încet-încet rămas-bun.

În cele din urmă, rămaseră doar Sarah şi Bao, Rafe şi Brooke, Eli şi Chloé, Noah şi Penelope, împreună cu cei mici.

Şi Joseph, desigur.

Rafe îl lăsase pe DuPey să meargă acasă şi îşi gonise propriii oameni de pază. Însă nu şi pe Bao. Cu toţii insistaseră ca ea să rămână. Ea ştia ce se afla în sticla aceea. Curiozitatea ei era la fel de mare ca şi a lor.

Eli şi Noah aduseră luminile mai aproape şi le îndreptară asupra mesei.

Într-o linişte de rău augur, Eli aşternu un plastic pe masă.

Rafe deschise punga şi scoase tifonul şi sticla lui

Massimo. Întinse tifonul.
— Am hotărât că, din moment ce Noah are cei mai tineri ochi, el ar fi cel mai potrivit să examineze tifonul.
Nimeni nu schiţă nici măcar un zâmbet.
Erau prea încordaţi.
Noah se folosi de o lupă şi cercetă pânza pătată iar şi iar. Îndreptându-şi spinarea, clătină din cap.
— Nu. Niciun diamant. Nici măcar cel mai mic ciob.
Eli turnă apă în sticlă şi o învârti, desprinzând drojdia de pe sticlă. Aşezând o altă cârpă curată peste carafă, răsturnă apa şi sedimentul de vin de 80 de ani prin tifon.
Întinseră din nou tifonul şi amândoi fraţii se dădură înapoi pentru a-l lăsa pe Noah să îl examineze. Cu mare grijă, acesta zdrobi drojdia, netezind resturile şi cocoloaşele. Folosi lupa. O cercetă iar şi iar.
Dar cu toţii puteau să vadă adevărul.
Noah privi împrejur la chipurile care îl priveau cu ochii mari, nevenindu-le să creadă.
— Nu este nimic aici. Nu era niciun diamant în sticlaasta.
Începură cu toţii să sporovăiască.
— Toate astea pentru nimic? zise Chloé.
— Oameni ucişi pentru nimic? zise Penelope.
— Împuşcat de două ori pentru nimic? spuse Eli.
— Nu a fost degeaba, îi aminti Rafe. Vinul a fost foarte bun.
Eli încuviinţă din cap.
— Adevărat.
— Poate că cineva a furat diamantele de la Massimo? sugeră Brooke. Apoi adăugă: Nu, pentru că nu au ajuns niciodată pe piaţă.
— Dar unde *a ascuns* diamantele?
Ochii Nonnei licăriră.
— Hm.

Joseph se aplecă peste masă şi îl privi încruntat pe Noah.
— Asta a fost o înşelătorie!
Penelope se lăsă pe spate, cu micuţul Anthony în braţe, şi îi întoarse încruntătura.
— Nu acuza pe nimeni de aici de furt, *tată*. Ai putea ajunge să regreţi asta.
Noah o bătu uşurel pe spate până când ea se linişti. Pe un ton înţelept, spuse:
— Joseph, am procedat astfel pentru tine. Pentru ca *tu* să vezi exact ce am făcut şi câte diamante ies din sticlă. Nici noi nu ne-am aşteptat să nu găsim nimic. Adică, după toate necazurile şi chinurile prin care am trecut, nu crezi că dorim diamantele?
— E o înşelătorie, repetă Joseph.
— Cum crezi că am furat diamantele din sticlă? întrebă Rafe.
— Aţi schimbat punga... glasul lui Joseph se stinse.
Rafe ţinuse punga la vedere tot timpul.
Încet, pe măsură ce realitatea pătrundea în creierul lui bătrân, petele roşii de mânie dispărură din obrajii lui. Dar respiraţia îi era în continuare îngreunată şi mormăi:
— Ştiu că Massimo a furat acele diamante.
Râzând încetişor pentru sine, Sarah se strecură de lângă masă.
— Poate că da, spuse Noah. Dar, chiar dacă a făcut-o, nu erau ale noastre de la bun început.
— Bănuiesc că, dacă sunt ale cuiva, atunci sunt ale lui Noah, îi spuse Penelope tatălui ei. *El* este ultimul Propov rămas în viaţă.
Noah pufni.
— A, moştenirea familiei Propov. Amărăciune, moarte şi diamante pierdute.
Sarah merse la masa pentru cadouri, acolo unde se

aflau expuse toate cadourile primite de copii. Ştia exact ce dorea: cadoul pe care Massimo i-l dăduse lui Joseph la naşterea sa.

— Chiar doream să văd Inima Vie, zise melancolică Chloé.

— Eu doresc să văd orice diamant de 6, 8 carate, răspunse Brooke.

Toate femeile dădură din cap laolaltă.

Luând cutia căptuşită cu satin, Sarah duse zăngănitoarea antică din argint înapoi la micul grup care zăbovea sub lumini, fără chef să lase seara asta să ia sfârşit.

— În orice caz, cu toţi anii aceia în urmă, înainte ca diamantele să fi fost furate, au fost vândute unei ducese, zise Noah. Dacă am fi găsit diamantele, acestea i-ar fi aparţinut ei sau, mai degrabă, descendenţilor ei.

— De fapt, am făcut cercetări.

Chloé avea tonul acela profesoral, pe care îl căpăta atunci când găsea informaţii care o entuziasmau.

— Compania de asigurări a hotărât că vina în ceea ce priveşte furtul a aparţinut familiei Propov, din cauza felului în care s-au ocupat de pază, şi i-a obligat pe aceştia să îi înapoieze banii ducesei. Aşadar, de fapt, cu toţi membrii cunoscuţi ai familiei Propov decedaţi, diamantele *sunt* ale tale, Noah. Adică... ar fi, dacă ar exista diamante.

— Noah nu e ultimul dintre membrii familiei Propov, sublinie Sarah. Ci micuţul Anthony.

— Sărmanul copil!

Dar Noah zâmbi larg în timp ce îşi aşeză braţele în jurul lui Penelope şi îşi coborî privirea către pruncul din braţele ei.

— Va trebui să ne asigurăm că nu este ultimul din familia Propov, zise Penelope. Peste un an sau doi?

— Mi-ar plăcea asta, murmură Noah.

Sarah aşteptă până când copiii începură să strângă înainte să se apropie de Joseph.

— Este greu de imaginat că Massimo *a pierdut* nişte diamante roz atât de preţioase, îi spuse ea lui Joseph.

— Nu cred asta, se răsti el.

— Nici eu.

Luând zăngănitoarea din cutie, o scutură înainte şi înapoi, înainte şi înapoi. Jucăria nu prea suna ca un clopoţel ci mai degrabă... zdrăngănea.

— Cred că Massimo era chiar şi mai şiret decât ne-am fi putut imagina vreodată.

Joseph o fixă cu privirea ca şi cum ar fi fost o bătrână ţăcănită.

Ce bătrân prostănac cu capul sec!

— Noah! strigă ea cu asprime.

Noah răspunse tonului din vocea ei şi se grăbi imediat să meargă lângă ea.

— Ce s-a întâmplat, Nonna?

— Mai devreme, în seara aceasta, admiram cadoul pe care Massimo i l-a dăruit nou-născutului Joseph Bianchin şi am fost atât de mulţumită să văd că astăzi Joseph i-a dăruit preţioasa jucărie primului său nepot, micuţul Anthony.

Zâmbetul lui Sarah îl invita pe Noah să împărtăşească gluma.

Privirea lui Noah căzu asupra zăngănitoarei de argint, iar el spuse şovăind:

— Da, a fost foarte amabil din partea lui Joseph.

Ea scutură din nou jucăria.

Joseph trase îngrozit aer în piept.

Ia te uită! În sfârşit, înţelesese.

— Joseph este foarte generos, zise ea, pentru că acesta este un dar *regesc*.

Noah se uită la Joseph. Se uită la jucăria de argint din

mâna ei. Îi întâlni privirea. Şi îşi dădu şi el seama care era adevărul. Pe un ton plin de mirare, spuse:

— Cred că ai dreptate.

— Ar trebui să ţii asta într-un loc sigur. Ar trebui să o aperi cu preţul vieţii.

Îi vorbi lui Noah, dar îşi ţinu privirea aţintită asupra lui Joseph.

— Şi cred că, atunci când Anthony va aniversa 21 de ani, ar trebui să i-o prezinţi cu toată ceremonia.

În timp ce îi înmâna cutia lui Noah, scutură jucăria dispreţuită încă o dată.

Mâna lui Joseph se întinse căutând sprijin.

— Mulţumesc, Nonna. Noah luă cutia şi zăngănitoarea şi o sărută pe frunte. Este exact ceea ce eu şi Penelope vom face.

Şi scutură şi el jucăria.

Joseph stătea în picioare trăsnit, cu ochii mari, ascultând sunetul pe care diamantele îl scoteau în timp ce se rostogoleau înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, înăuntrul zăngănitoarei.

Mulţumiri

Leslie Gelbman, Kara Welsh şi Kerry Donovan, aprecierea mea pentru sprijinul vostru. Mulţumesc Departamentului de artă al NAL[8], condus de Am thony Ramondo. Lui Rick Pascocello, directorul de marketing, şi Departamentului de publicitate cu oamenii mei speciali, Craig Burke şi Jodi Rosoff: vă mulţumesc. Mulţumirile mele Departamentului de producţie şi, desigur, un mulţumesc deosebit spectaculosului Departament de vânzări de la Penguin: Norman Lidofsky, Don Redpath, Sharon Gamboa, Don Rieck şi Trish Weyenberg. Sunteţi cei mai buni!

Îţi mulţumesc, Roger Bell, pentru faptul că ai citit *Trădare la Bella Terra* şi pentru că eşti întotdeauna atât de blând cu criticile tale.

8 New American Library – Noua Bibliotecă Americană.